

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SPARK OF THE EVERFLAME

THE KINDRED'S CURSE SAGA, BOOK ONE

PENN COLE

SPARK OF THE EVERFLAME

THE RINDRED'S CURSE SAGA, BOOK ONE

@ E M M C O L E

Telif Hakkı © 2021 Penn Cole tarafından. İlk olarak 2023

yılında yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: [Maria Spada](#)

[Dog Star Creative Co'da Kelly Helmick](#) tarafından

düzenleme Paulina Czaplińska tarafından harita

İçindekiler

Önsöz	Bölüm 1
Bölüm 2	Bölüm
3 Bölüm 4	
Bölüm 5	Bölüm
6 Bölüm 7	
Bölüm 8	Bölüm
9 Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Sonsöz	

[Daha fazlası için](#)
[hazır mısınız?](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

EMARİ ALEMLERİ

LUMNOS, IŞIK VE GÖLGE DİYARI

*Gölgeler ısıırken yakan bir ışık Mavi
gözleri gündüz ve geceye musallat olur*

FORTOS, GÜÇ VE CESARET DİYARI

*Kırmızıya bürünmüş gözleri ve kılıçları ile
sizi iyileştirecek ya da öldürecekler*

FAUNOS, CANAVAR VE VAHŞİ DİYARI

*Kürkler ve tüyler, sürünen hayvanlar
Sarı gözleri hepsini kontrol eder*

ARBOROS, KÖK VE DİKEN DİYARI

*Yosun gözleri doğanın küçümsemesini
getirir
En güzel çiçeklerin zehirli dikenleri vardır*

IGNIOS, KUM VE ALEV DİYARI

*Ruhta alev, görüntüde alev Çöl
onların ateşli kudretini taşıyor*

UMBROS, ZİHİN VE SIRLAR DİYARI

*Süsen siyah, kalpleri de ona uygun
Bir öpücük ve yakında aklını kapacaklar*

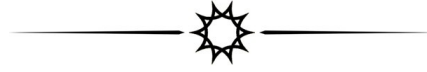
MEROS, DENİZ VE GÖKYÜZÜ DİYARI

*İntikamcı denizlere uygun bir bakış
Derin sularda, yalvarışlarını boğacaklar*

SOPHOS, REALM OF THOUGHT VE SPARK

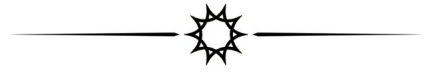
*Bilgelğin kurnaz kıvılcımı gerçek Gül
gözleri senin ölümün olacak*

MONTIOS, TAŞ VE BUZ DIYARI
Bakışlarına uygun menekşe taşı
Günlerin sonunda buzlarına dikkat et

*Kıvılcımlarının bu kadar parlak
yanmaması gerektiği söylenen herkes
için*

*Ve onları tam da bu yüzden seven tüm
insanlar için.*

PROLOGUE

Bunun bir l ü t u f u mu yoksa bir lanet mi olduğu bugün bile önemli bir tartışma konusudur.

O gün karanlık sokağa adım atacak ve yakışıklı, yaralı yabancının annemin kulağına fısıldadığı sözleri duyacak cesarete sahip olsaydım, belki de birimiz -ya da hepimiz- çok daha erken ölebilirdik.

Ya da sadece birkaç dakika önce gelseydim, annemin elini tutup onu beni kasabadan çıkarıp orman yolundan bataklıktaki küçük evimize kadar takip etmeye ikna etseydim, belki de onun sırları ve benim adıma sakladığı sırlar sonsuza kadar Emarion toprağında gömülü kalabilirdi ve pek çok hayat onların yerini almak zorunda kalmayabilirdi.

Kesin olan tek bir şey var: Annemin o sıcak, lanetli öğleden sonra ortadan kaybolması öylesine beklenmedik, öylesine geniş kapsamlı bir tepkiler zinciri başlattı ki, tanrıların kendileri bile daha sonra ortaya çıkacak sonuçları tahmin edemezdi.

İşte benim hikâyem de burada başlıyor.

Bölüm

Bir

Ölü hasta, sarhoş adamlar ve kanlı güneş arasında günüm pek de iyi başlamamıştı.

Mortal City'nin tozlu sokaklarında tökezleyerek yürüyen bir grup sarhoş, bağırışları ve geveleyerek söyledikleri sözlerle eve dönüş yolumda hoş karşılanmayan bir nakarat oluşturunuyordu. Her ne kadar onların gezinen ellerini görmezden gelsem de, beni ilgiyle takip eden kapüşonlu, kırmızı çerçeveli gözlerden kaçamadım.

Kanlı güneş de yardımcı olmuyordu. Şafak vakti gökyüzünü kalın bir sis kaplamış, şehri ürkütücü bir kızılığa bürümüştü. Güneş gün ortasındaki zirvesine yükseldikçe, erken yaz sıcaklığını daha sıcak, daha kalın, daha *öfkeli* hale getirmiş gibi görünüyordu.

"Böyle günlerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Maura.

Yanımdaki kısa boylu, kırmızı yüzlü yaşlı kadına baktım. Durakladı ve bastonuna yaslandı, bal rengi gözleri gökyüzüne çevrildi, dudaklarının köşeleri kaşlarını çatı.

"Dövme Günü bu cehennem sıcaklığı olmadan da yeterince kötü," dedi.

Mırıldanarak onayladım. Artan sıcaklıklar artan öfkeyi de beraberinde getiriyordu ve bu da daha fazla kavga, daha fazla yaralanma ve daha fazla hasta anlamına geliyordu.

"Şifacılar merkezi bu akşam tam bir tımarhane olacak," dedim. "İstersen ben de seninle gelebilirim. Eminim çırak şifacılar fazladan yardıma minnettar olurlar."

"Annen ve ben günün geri kalanında işleri halledebiliriz. Eve git ve dinlen, zor bir sabah vardiyası geçirdin."

Hatırlayınca irkildim.

Maura yaşlılıktan yıpranmış elini koluma koydu ve sıktı. "Senin hatan değildi Diem."

"Biliyorum," diye yalan söyledim.

Benim nöbetimde bir hasta ölmüştü.

Gençti - yıpranmış yüz hatlarının gösterdiğinden çok daha gençti, yetim kalmış ve Ölümlü Şehir'in varoşları tarafından yutulmuştu. Açlıktan ölmek üzereyken, bir satıcının arabasından kızarmış ördek avlamaya çalışmış ve karşılığında kaburgalarının arasına bir bıçak yemişti. Oraya vardığımda çok fazla kan kaybetmişti, nefesi akciğerinin çökmesi nedeniyle hırıltılı ve ıslaktı.

Elini tutmaktan ve kutsal Sonlar Ayini'ni mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım. Etrafımızdaki neşe kesintisiz devam ederken keçiboynuzu gözlerindeki hayat sönmüştü. Toplayabildiğim yapraklardan oluşan bir örtünün altında sonsuza dek uyuyarak huzur içinde çürüyebilsin diye cesedini köyümüzü çevreleyen ormana taşımaya çalışırken bile kimse saygılarını sunmak için duraksamamıştı.

Bunun gereksiz zalimliği öfkemi alevlendirmişti. Her hastanın ölümü ruhuma ağır gelirdi ama bu çocuk o kadar gençti ve ölümü o kadar önlenebilirdi ki, bunun ağırlığını omuzlarımda hissetmekten kendimi alamıyordum. İçimde bir kıvılcım çakmıştı, görmezden gelmeye çalıştığım bir adalet ihtiyacı.

"Dövme Günü'nde kan güneşi olması garip," dedim konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde. Bir tutam beyaz saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, doğal olmayan tonu güneşten sıırılsıklam olmuş tenimin koyu bronzluğu karşısında daha da belirginleşti. Dikkatimi bize doğru bakan kızıl küreye verdim. "Kötü bir alamet gibi geliyor."

Eski ölümlü dinlerinde kan güneşinin tanrılardan gelen bir uyarı, büyük bir kargaşanın habercisi olduğu söylenirdi. Nesiller önce bir iç savaşın arifesinde ortaya çıktı - şimdi onuruna Kan Savaşı dediğimiz bir çatışma -uğursuz ününü pekiştirmişti. Şimdi, üstelik Dövme Günü'nde yeniden ortaya çıkmasının spekülasyonları alevlendireceği kesindi.

"Saçmalık," dedi Maura elini sallayarak. "Aptalca bir batıl inanç, başka bir şey değil. Yirmi yıl önce de bir tane vardı ve hiçbir zararı olmadı."

"Sevgili küçük kardeşim seninle aynı fikirde olmayabilir," dedim. "O kanlı güneş benim doğduğum gündü."

Kaşları kalktı. "Gerçekten öyle miydi?"

Başımı salladım. "En büyük eğlencesi bana her fırsatta bunu hatırlatmak."

Tanrılar bile senin başıma bela olacağını biliyordu, derdi Teller sırtarak, sonra da elimden kaçıp giderdi.

Düşüncelerimi giderek artan bir tedirginlik gölgelese de bu anıya gülümsedim. Maura bile, kayıtsız olduğunu iddia etse de, bakışlarımı gökyüzüne doğru takip ederken alnındaki derin kırıışıklığı gizleyemedi.

"Sen ve Henri kutlama için bir şey yapacak mısınız?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. Henri benim en eski ve en sevdiğim arkadaşımı ve son zamanlarda daha da fazlası olmuştu.

"Prensip olarak Dövme Günü'nü kutlamayı reddediyor," dedim iç çekerek. "Yılın en depresif günü olduğunu söylüyor."

"Kendini bedava şaraba boğma ve hiçbir sonuç olmaksızın şehirde cilveleşme şansını geri çeviren nadir genç adamlardan biridir."

"İnan bana Maura, eğer şarap ölümlü yapımı olsaydı, ilk *cilveleşen* Henri olurdu. Ölümlü Şehir'in her yerinde cilve yapardı. Çalılarının arasında, arka sokaklarda, elbiselerinin üzerinde cilve yapardı."

Hafifçe homurdandı. "Türemişlerin şarabına karşı mı çıkıyor?" "*Türemişlere karşı çıkıyor.*"

"En azından bu, Dövme Günü'nü neden depresif bulduğunu açıklıyor." "Gerçekten de öyle."

Dövme Günü en coşkulu bayramımız olsa da, çoğu ölümlünün severek baktığı bir gün değildi. Binlerce yıl önce bu günde, Kindred olarak bilinen dokuz ölümsüz kardeş, kendi dünyalarının şiddetli bir şekilde yok edilmesinin ardından dünyamıza sığındıktan sonra büyülü bir anlaşma - Dövme- yaptılar. Kindred'ların her biri Emarion ulusumuzun bir vatandaşına aşık oldu. Sevdiklerinin yaşlanıp ölmesini izlemektense, Kindredler ebedi gençliklerini terk etmeyi ve hayatlarını ölümlü sevgililerine bağlamayı kabul ettiler.

Dövme büyüsü sayesinde Emarion, her biri Kindred'lerden birinin adını taşıyan ve koruyucu tanrı veya tanrıçanın kendi büyüsüyle aşılanmış dokuz diyara bölündü.

Akrabalar, birleşmelerinden doğan ve şimdi Türemişler olarak adlandırdığımız varlık ırkının bu diyarları yönetmesini ve her iki ırkın da uyum içinde birlikte yaşadığı bir barış ve refah çağını başlatmasını amaçlamışlardı. Dövme Günü, hem ölümlü hem de Türemiş olan bizlere bu yüce hedefi hatırlatmak içindi.

Bir ebeveynin çocukları için kurduğu umut dolu hayallerde sıklıkla olduğu gibi, işler tam olarak planlandığı gibi gitmedi.

Çatıların ötesine bakarak, "Acaba Alçalmışlar kutlamak için ne yapıyorlar?" diye düşündüm. Uzakta, belli belirsiz bir şey seçebiliyordum,

Kraliyet sarayının heybetli kulelerinin parıldayan hatları.

"Kuzenim oradaki büyük evlerden birinde çalışıyor ve bunun görülmeye değer bir şey olduğunu söylüyor. Gündüzleri flamalarla dönerek ve kır çiçeği tarlalarında meyve kemirerek, akşamları ise Forging Ball'da elbiseler ve mücevherler içinde dans ederek geçiriliyor. Göz alabildiğine açık büfeler ve gün batımından şafağa kadar çalan müzisyenler."

"Kulağa doğru geliyor," diye takıldım. "Ne de olsa bugün onların günü."

Dünyamızın kontrolünün miras yoluyla onlara geçtiği gün, ilahi ataları tarafından miras bırakılan pek çok hediyeden biriydi. Ölümlü atalarımız bize karşı bu kadar cömert olmamıştı.

"Bana sorarsanız bu utanç verici," diye homurdandı Maura. "Bugün Alçalmışlar ve ölümlülerin bir araya gelmesi gerekiyordu ama onlar bizi dışlamak için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Bu gerçek bir şok," diye kestirip attım. "Normalde çok nazik ve misafirperverler."

Tüm alaycılığımın rağmen, aslında ben de bir Türemişle hiç tanışmamıştım. Krallığımızın zengin başkenti ve seçkin yönetici sınıfının evi olan Lumnos Şehri'nden kısa bir yürüyüş mesafesinde büyümeme rağmen, bir dünya uzakta yaşıyor olabilirdim. Çocukken annem onlarla herhangi bir etkileşimde bulunmamı yasaklamıştı: Yiyeceklerini ya da şaraplarını tüketmek yok. Lumnos Şehri'ne gitmek yok. Şifacı olarak çalışırken Soydan gelen hastaları tedavi etmeme bile izin verilmiyordu.

Beni koruyamadığı tek temas, Ölümlü Şehir'in sokaklarında devriye gezen Kraliyet Muhafızları'nın acımasız ve soğuk kalpli askerleriyle ara sıra karşılaşmaktı. Ancak bugün onlar bile belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu. Sabahları bedava şarap sevkiyatıyla bizi yatıştıran Kral, muhafızlarını çekmiş ve bizi bugünlük kendi halimize bırakmıştı.

"Ben şifacılar merkezine gidiyorum." Maura tanıdık bir kavşağa yaklaştığımızda durdu. Bacağını ovuşturdu ve kalabalık caddeleri taradı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Eve tek başına gidebilecek misin?"

"Devam et, ben iyi olacağım." Kalçamda asılı duran ikiz hançerleri okşadım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca, pek çok kişinin kudretli Andrei Bellator'un kızına el sürerek onun gazabına uğrama riskini göze alacağını sanmıyorum."

Yüzü bir gülümsemeyle ısındı. "Baban iyi bir adam. Emekli olması Emarion Ordusu için büyük bir kayıp oldu."

"Bana her gün öyle söylüyor," dedim göz kırparak.

Güldü ve hızlı bir el sallayışla arkasını döndü. "Kutsanmış Dövme, Diem!"

El sallamasına karşılık verdim ve botumun topuğu üzerinde şehrin daha tehlikeli güney kısmına doğru döndüm. Maura'nın varlığı dikkatimi dağıtmadığı için ortamın ne kadar gerginleştiğinin farkındaydım.

Bunaltıcı sığağa rağmen pelerinimi omuzlarımda daha sıkı kavradım. Bu, dudaklarımı büken düşmanca kaş çatma kadar bir savunma mekanizmasıydı.

Ailemin evinin güvenliğine geri dönmek için can atıyordum. Sokaklarda dolaşan saldırgan ayyaşlar yeni bir şey değildi ama bugün... farklı hissettiriyordu. Ölümlü Şehir, patlamasına bir kıvılcım kalmış bir ateş kutusu gibiydi.

Kraliyet Muhafızları'nın getirdiği Alçalmış şarap, içenin ruhunu saatlerce yüksek tutacak sihirle kaplanmıştı. Bir ölümlü üzerindeki etkisi daha da güçlüydü. Ölümlü Şehir'in kadınlarının huzur ve sükûneti için ne yazık ki, bu adamlardan bazıları günlerce ayılamayacaktı.

Ve onlardan çok vardı - çok fazla. O kadar çoklardı ki, her kavşakta toplanan kalabalığın arasından geçmem gerekiyordu, mırıldanmaları flörtten şehvet düşkünlüğüne ve düpedüz şiddete kadar değişiyordu.

Onları görmezden gelsem de ellerim kılıçlarımın kabzalarına rahatça oturuyor, kalçalarımın her sallanışında yükselip alçalıyordu. Sessiz bir uyarı.

Kepenkli pencerelerin ve çekilmiş perdelerin ardında, günü içeride kilitli geçirmeyi akıllıca seçmiş kadınların gergin bakışlarını gördüm.

Omzumun üzerinden bir ses "Ne kadar da güzelsin," diye alay etti.

İki adam tökezleyerek bana doğru geldi, nefeslerindeki keskin alkol kokusunu yakalayabileceğim kadar yakındılar. Taşıdıkları fiçilerden kehribar rengi sıvı akıyordu.

Nefesimin altında küfrettim. Yaklaştıklarını fark edemeyecek kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Babam hayal kırıklığına uğrayacaktı; beni gardımı düşürmemem konusunda iyi eğitmişti, özellikle de bu suç dolu ara sokaklarda.

Bana, *öldürücü darbeyi vuracak olanın asla doğrudan saldıran düşman olmadığını* öğretmişti. *Gölgelerde saklanıp bekleyendir. Sonunda kafanı çevirdiğinde saldıran. Korkulması gereken gerçek yırtıcılar bunlardır.*

Bu adi heriflerin bir avcıdan çok baş belası olduklarından emindim ama yine de ellerimi hançerime götürdüm.

"Sanırım alingan birini bulduk," dedi uzun boylu olan, çenesini bıçaklarıma doğru sallayarak.

"Karşılık vermeleri hoşuma gidiyor," diye alay etti kısa boylu olan. Şarabından bir yudum aldı ve dilini kirli dişlerinde gezdirdi, neredeyse ögle yemeğimi kaybediyordum.

Uzun boylu olan bir dövüş bıçağı çıkardı ve avucunun içinde döndürdü. "Bunlar çok ağır bıçaklar. Senin gibi küçük bir hanımın kaldıramayacağı kadar ağır. Bence onları bize vermelisin."

"Üzerindeki bozuk paralarla birlikte," diye ekledi kısa boylu olan. Sırtımın etrafında dönmek için arkadaşından ayrıldı.

Yolunu kesmek için yan adım attım, ancak bu hareket sırtımın gölgeli bir sokağa dönmesine neden oldu ve bu da tüylerimi diken diken etti. "Sizin eve giden kadınları taciz etmekten başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?"

"Taciz mi?" Kısa boylu olan sahte bir acıyla göğsünü sıktı. "Biz sadece bu güzel Dövme Günü'nü kutluyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kutsal Lumnos Ana'nın bu tür bir kutlamayı onaylayacağından şüpheliyim."

Yüz ifadesi ekşidi. "O zaman Kutsal *Lumnos Ana da diğer* akrabalarıyla birlikte cehennemin buzullarında donmaya gidebilir."

Tüylerim diken diken oldu. Akraba'ya küfretmenin cezası ölümdü ve Alçalmışlar, kendilerine sırt çevirip sapkınları ihbar eden ölümlülere cömertçe para ödüyordu. Eğer bu adam Tanrıça Lumnos'a yüzüme karşı bu kadar küstahça hakaret ediyorsa, çekip gitmeye hiç niyeti yoktu.

Bu da buradan defolup gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Birkaç adım daha attım ve omzumun üzerinden kısa bir bakış atmaya cesaret ettim. Geri geri gittiğim sokağın yüksek bir tuğla duvarla sonlandığını çok geç fark ettim.

Uzun boylu olan kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi. "Gözlerinin nesi var kızım?"

G ö z l e r i m i kısarak onları gizlemeye çalıştım ama olan olmuştu.

"Fortos'un taşakları, o da *onlardan* biri."

Kısa boylu olan tısladı: "Sen bir Soydan gelen misin?" Bıçağını çekmek için beceriksizce davrandı, sonra daha iyi düşünerek olduğu yerde dondu kaldı.

Gözlerimi devirdim. "Öyle olsaydım, sence bu bok çukurunda yaşar mıydım?"

Uzun boylu olan bir adım daha yaklaştı. "O zaman neden kahverengi değiller?"

Ölümlüler sadece kahverengi gözlere sahip olabilirdi; bu da Dövme büyüünün bir başka sonucuydu. Doğal olarak, Alçalmışlar kahverengi gözlerin daha hayali tonlarını

tıpkı Emarion'daki diğer pek çok güzel şeyde olduğu gibi gökkuşağını da kendileri için kullanıyorlardı. Her diyarın Türemişlerinin kendine özgü göz rengi vardı, Lumnos Türemişlerinin hepsi mavinin çeşitli tonlarını sergiliyordu - yine de, güçleri ve kusursuz güzellikleriyle, göz rengi ne olursa olsun kimsenin bir Türemişi bir ölümlüyle karıştırdığını hayal edemezdim.

Bu benim kurtarıcı lütfum olmuştu. Doğuştan sahip olduğum kahverengi gözler ve kumral saçlar ergenliğin başlangıcında beklenmedik bir şekilde renksizleştğinde, sade yüzüm, çelimsiz vücudum ve genel sıradanlığım sonunda herkesi kılık değiştirmiş bir Soydan gelen çocuk olmadığımı ikna etti.

"Çocukken geçirdiğim bir hastalık yüzünden göz rengimi kaybettim," dedim hemen. "Şimdi izin verirsiniz..." Onlara doğru çalım attım ama yolumdan çekilmediler.

"Eğer soyundan gelmiyorsan, bunu kanıtla." Kısa boylu olan bıçağını kınından çıkardı ve bana doğru uzattı. "Bize kan akıtabildiğini göster."

Sinirimi bozacak kadar zekice bir meydan okumaydı. Yetişkin Soyu'nun çelik gibi güçlü bir derisi vardı, ölümlü silahlardan etkilenmezdi. Eğer onlardan biri olsaydım, kılıcı bana zarar vermezdi. Ama ölümlü olsaydım.

Bana doğru yaklaştı ve keskin ucunu havaya sapladı. Metal, kenarını kaplayan kurumuş kanı görebileceğim kadar yakındı.

"Hadi kızım. Sadece ellerini uzat." Sırıttı. "Sana çok kötü zarar vermeyeceğim."

Parmaklarım hançerlerimi çekme isteğiyle seğirdi. Babamın eğitimini kanalize edebilir, ellerini, yanaklarını, kasıklarını kesmek için kullanabilirdim. Böylece kimse ölmeden kolayca kaçabilirdim.

Ama eğer yapsaydım, kaçınılmaz olarak şifacıların merkezine gideceklerdi. *Benim*
Şifacılar Merkezi.

Genç çıraklarımızı bu vahşilere maruz bırakma düşüncesi midemi bulandırdı. Kendi Dövme Günlerimin çoğunu bir stajyer olarak sallanan yumruklardan ve taciz eden ellerden kaçarak geçirmiştım.

Düşüncelerimin kenarında soğuk bir uyuşukluk gizleniyordu. Onları biraz daha derinden kesebilir, tam doğru damarı hedefleyebilirdim. Bu karanlık sokaktan ya da başka bir sokaktan bir daha asla çıkmamalarını sağlayabilirdim. Belki de dünya daha iyi bir yer olurdu.

Daha önce hiç can almamıştım. Bir şifacı olarak zarar vermeye değil, yardım etmeye yemin etmişim. Ve bir iskambil destesi gibi ölüm dağıtırken tanrıyı oynayan zalim Alçalmışlar gibi olmak istemiyordum.

Ama kendi hayatım söz konusu olsaydı.

Hayatta kalmak, babamın sözleri kulaklarımda yankılandı. Ne pahasına olursa olsun, ne olursa olsun. Önce hayatta kal, sonuçlarına sonra katlanırsın.

Her şey neredeyse görülemeyecek kadar hızlı oldu. Bir an adam bana doğru hamle yaptı, hançerinin ucu tuniğime saplanıp kumaşta bir delik açarken serin hava kaburgalarımı sıyrıp geçti. Bir sonraki an, uzuvlarım vücudumun uykusunda bile söyleyebileceği koreografik bir savaş ilahisiyle uçuşuyordu.

Onların çırpınan, içkiden etkilenmiş hamlelerini savuşturmak ve kendi darbelerimi savurmak çok kolaydı. Kasıklara bir diz. Boğazlarına bir el topuğu. Gözlerine bir avuç toprak fırlattım. Her saldırı onları *yeterince* etkisiz hale getirmeyi hedefliyordu.

Uzun boylu olan çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, gözleri tozlu kalıntıları temizlemek için mücadele etti.

Yanında, arkadaşı sırt üstü yatmış, boğazını tutuyor ve nefes nefese kalmıştı. "Sen öldün! *Öldün!*"

"Karşılık vermemi istediğini söylemiştin." Kıvranan bedenlerinin üzerinden geçtim, düşen bıçaklarını ve kalçalarındaki kılıçları aldım. Onları öldürecek cesaretim olmayabilirdi ama en azından öfkelerini karşılaştıkları bir sonraki kadından çıkarmalarını engelleyebilirdim.

Gözlerine bir toprak bulutu daha atarak yeni bir ulumaya neden oldum. "Bir dahaki sefere rastgele bir kadına saldırmayı düşündüğünüzde bunu hatırlayın."

"Bunu
ödeyeceksin!" "Seni
bulduğumda-"

"Kutsanmış Dövme!" Tatlı tatlı söyledim. Ara sokaktan çıkıp daha geniş olan ana yola geri dönerken uzun bir dizi kaba küfür beni takip etti.

Kargaşa gözleri bana doğru çekmeye başlamıştı. Kafalar kim olduğumu, ne yaptığımı görmek için dönüyordu. Dört silahlı adamdan oluşan bir topluluk bana doğru yürümeye başladı.

"Sen, kadın," diye seslendi içlerinden biri. "Neler oluyor?"

Harika. Bıçaklı iki öfkeli adamın beni sorgulamasından daha az ihtiyaç duyduğum bir şey varsa, o da bıçaklı *altı* öfkeli adamın beni sorgulamasıydı.

Yakınlarda, çok tanıdık bir dizi ara sokağa açılan bir geçit gördüm. Kapüşonumu başımın üzerine çekerken oraya doğru süründüm.

"Sen oradaki," diye tekrar seslendi adam. Adımları hızlandı. "Olduğun yerde kal."

"O kaltak bana saldırdı ve silahlarımı çaldı!"

İrkildim. *Lanet olsun.*

Uzun boylu olan ara sokaktan sendeleyerek çıktı, parmağını bana doğru uzattı. Gözlerinde bembeyaz bir öfke parlıyordu. "Durdurun onu!"

Damarlarımdaki adrenalin alev alev yanarken ara sokağa doğru fırladım.

Bu yolları iyi bilirdim. Burası Ölümlü Şehir'in en fakir bölgesi değildi ama en sefih, her türlü günahın peşinden koşabileceğiniz türden bir yerdi. Buraya Cennet Sırası derlerdi - ne aradığınıza bağlı olarak ironik ya da uygun.

Bir şifacı olarak, her zaman en savunmasız hastalara ilgi duymuşumdur: müşterisi tarafından kanlı bir şekilde dövülen bir eskort, büyülü ilaçlarla aşırı doz alan çaresiz bir bağımlı, yanlış markadan çalarken elini kaybeden aç bir yankesici. Ne kadar tehlikeli ya da tatsız olursa olsun her çağrıyla kabul etme isteğim beni Paradise Row'un karanlık labirentinin sık sık ziyaretçisi yaptı.

Bağırışlar arkamda yankılandı, uzaktaydı ama giderek artıyordu. Çok yavaşım, çalıntı bıçaklar beni engelliyordu. Rastgele yan yollara daldım - sola, sonra sağa, sonra tekrar sola- ve açık bir kapıya yaslanmış bir kadın gördüm, etekleri yukarı kaldırılmış ve yakası aşağı indirilmişti.

"Bedava silahlar," dedim nefes nefese ona doğru koşarken. "İster misin?" Gözleri beni şüpheyle süzdü. "Buralarda hiçbir şey bedava değildir." Kalabalıktan yükselen sesler daha da arttı.

"Peki." Çenemi omzumun üzerinden salladım. "Ödeme, onlara beni gördüğünü söylemek değil."

Hızlı bir omuz silkmeye bıçakları kollarımdan aldı ve kapısının içindeki tahta sandığa attı.

"Onlara bıçakları da gösterme," diye uyardım. "Görünüşe göre sarhoş erkekler bir kadın tarafından silahsızlandırılmaktan hoşlanmıyor."

Bilerek sırtıttı, sonra başıyla sol taraftaki bir sokağı işaret etti. "Şu tarafa git."

Ona minnettar bir gülümseme attım ve işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan bir kadın sesi haykırdı: "*O küçük velet benim bıçaklarımı da aldı! Doğru gitti; onu yakalayıp buraya getirin, ben de bunu size ödeteyim çocuklar.*"

Paradise Row'un kadınları hakkında ne dersiniz deyin, ama kesinlikle sadıklardı.

Ben patikaların derinliklerine doğru koşarken karanlık etrafımı sardı ve kızıl renkli güneş ışığı yırtık pırtık bir gölgenin ardında kayboldu.

tenteler. Gölgeyi kapı aralıklarından beni izleyen, değerlendiren meraklı gözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Bazı harap binalar geçmiş ziyaretlerimin anılarını tetikliyordu ama en ufak bir tanıma belirtisi göstermeye cesaret edemiyordum.

Yolun aşağısından daha fazla ses geliyordu. Birkaç benekli ışık huzmesinden kaçmak için bedenimi duvara yasladım. Çocukken gölgelerin elle tutulur bir şey, dünyadan saklanmak için etrafıma sarılabileceğim büyük bir battaniye olduğunu hayal etmişim. Şimdi de kendimi aynı şeyi yaparken, eski dostum karanlığa beni örtülü tutması için sessizce yalvarırken buldum.

Kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Tanıdığım bir kırmızı; parlak, bakırımsı, dökülmüş ipek gibi akıcı. Her zaman olduğu gibi ensesinde bir düğümle bağlanmıştı.

Annemin kendine özgü saçlarını binlerce kişilik bir kalabalıkta bile fark edebilirdim ama bu sokakta, kahverengiler ve grilerden oluşan bulanık bir denizde böylesine canlı bir sıçramayı gözden kaçırmak özellikle zordu.

Sırtı bana dönüktü, yüzü gizliydi, ince omuzlarında tanıdık bir pelerin asılıydı. Yırtıkları ve lekeleri çocukluğumun masal kitabıydı - aile ocağımızdan küçük yanıklar, genç Teller'ın dut lekeli ellerinden bir leke, ürkmüş bir atın onu babamın koruyucu kollarına doğru savurduğu zamandan kalma onarılmış bir yırtık.

Olduğum yerde donup kaldım, şaşkın bir çığlık boğazımda düğümlendi.

Paradise Row'dan gelen hastaları da tedavi ettiği için onu burada görmek o kadar da şaşırtıcı değildi. Beni hareketsiz kılan onun karşısındaki adamdı.

Annemde olmayan her şey onda vardı. Annemin minyon, mütevazı ve basit kumaşlarla örtülü olduğu yerde, bu adam gururla sergilenen bir yarı tanrıydı.

Uzaktan bakıldığında bile giysilerinin en iyi malzemelerden yapıldığı belliydi. Karmaşık işlemler ve altın ipliklerle süslenmiş, yere kadar uzanan paltosunun siyah brokarı, bulanık ışığa rağmen parıldıyordu. Şık hatları, bolca sahip olduğu kaslarının her kabarıklığına uyacak şekilde mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Botları ayna parlaklığında cilalanmıştı, sahip olduğum her şeye yapışan Ölümlü Şehir kirine karşı bir şekilde bağışıklık kazanmıştı.

Bir ayaktan daha uzun boyluydu ve bu özelliğini ona karşı, çekilmiş ve saldırmayı bekleyen bir silah gibi kullanıyordu. Yaş olarak benden birkaç yaş büyük görünüyordu ve yüzü köşeli ve sert olsa da çarpıcı derecede yakışıklıydı, kuzguni siyah saçları, geriye doğru düşük ve sıkı bir şekilde toplanmış ve zeytin derisini kesen yara izi ile daha da çekici hale geldi.

Soluk, pürüzlü çizgileri

Yakasından yukarı, dolgun dudaklarına ve kısık gözlerine doğru şimşek gibi çaktı.

Soğuk, duygusuz gözler. Mavi-gri gözler. Alçalmış gözler.

Neden burada *onunla birlikteydi*? Türemiş hastaları tedavi ederdi ama Ölümlü Şehir'de asla. Kraliyet Muhafızları haricinde, onların türü bu bölgelerde ölü olarak yakalanmazdı - bela aramaya gelmedikleri sürece. Onu avlamış mıydı? Görmemesi gereken bir şey mi görmüştü?

Başı belada mıydı?

Babamın eğitimi bir kez daha devreye girdi. Adamı potansiyel tehditlere karşı taradım. Yüz hatları gergindi, vakurdu ama kızgın değildi; kalın, gergin kollarını inanılmaz genişlikteki göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Görünürde ne muhafızları ne de yoldaşları vardı. Tek silahı sırtına oldukça kullanışsız bir şekilde bağlanmış, mücevherli kabzası omzunun üstünden görünen bir kılıçtı. Sadece Alçalmışlar bu kadar gösterişli bir şey takardı, kas ve kemiği kesip geçmeye yazgılı bir kılıçtan ziyade mücevher olarak daha uygun bir şey.

Göğsümdeki gerginlik azaldı. Belki de büyüğü dışında bir tehdit değildi. Alçalmışlar'da bunu asla bilemezsiniz. Bazıları bir kıvılcımı bile zar zor çağırabilirdi. Diğerleri ise tüm diyarı karanlığa boğabilirdi.

İkisi tartışıyorlardı. Kelimeleri seçemiyordum ama annemin vücut dilini yeterince iyi biliyordum. O işaret parmağının yanlış tarafında birçok kez bulunmuşum. O ve ben, ailemizin erkeklerinde olmayan bir şeyi paylaşıyorduk; kışkırtıldığında alevlenebilen bir öfke.

Kendimi duvara yasladım ve parmak uçlarımla cesaret edebildiğim kadar yaklaştım, sonra boş tahta sandık yığınının arkasına saklandım. Tartışmaları şiddetlendikçe sesleri yükseliyor ve sokağın öbür ucuna taşınyordu.

"Söz konusu bile olamaz," diye gürlledi adamın sesi, alçak ve derinden. Bu sesle içimde bir şeyler kıpırdandı, sanki uykusundan uyanan bir ejderha gibi.

"Bu bir rica değildi," diye yanıtladı annem.

"*Bana* emir veremezsin, Auralie."

"Hatırlatmama gerek var mı, benim ağzımdan çıkacak tek bir kelime ile tüm diyar senin-"

"Hayır," diye tersledi. "Haracınızı zaten on kat fazlasıyla ödedim."

"Ve hayatlar artık tehlikede olmayana kadar ödemeye devam edeceksin."

Haraç mı? Annemin bir Alçalmış'ın iradesine boyun eğmesini sağlayacak nesi olabilirdi ki? Onları yıllardır tedavi ediyordu, ancak şifacı ile hasta arasındaki gizlilik kutsaldı ve Lumnos'taki tüm şifacıların örnek aldığı kişi oydu. Elbette o asla...

Cesaret edebildiğim kadar öne eğildim ve kasalardaki çatlakların arasından gözlerimi kısarak baktım. Adam kollarını çözdü ve yüzünü onunkine doğru eğdi.

"Tüm bunlardan kurtulmak için seni olduğun yerde öldürmemem için bana iyi bir neden söyle."

Yüreğim ağzıma geldi ama annemin umurunda bile değildi. Açık bir meydan okumayla çenesini kaldırdı. "Eğer ölürsem, herkes sırrını öğrenecek. Bundan eminim."

Adamın yüzü bir soğukkanlılık maskesi gibi duruyordu ama soluk irisleri - arduvaz mavisi, biraz da çelik dokunuşlu - buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. Titredim ve refleks olarak hançerimi kavradım.

Annem tekrar konuştu, sesi daha yumuşaktı. "Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, işler daha da kötüye gidiyor. Ve bunu durdurmanın tek yolunun bana yardım etmek olduğunu da biliyorsun."

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Dudağının yara izli köşesi kaşlarını çattı. "Eğer bunu yaparsam, bu gece yapmalıyım. Daha önce başka bir şansım olmayacak..." Etrafına bakındı, sonra sesini fısıltıya düşürdü.

Boynumu bükтім, sessiz sözlerini duymak için zorlandım. Keşke biraz daha yaklaşabilseydim...

"Kulak misafiri olmak seni öldürtür, çocuk."

Beklenmedik sesle irkildim. Kendimi yaşlı bir kadının buruşuk, sırttan yüzüne bakarken bulmak için döndüm. Yakındaki bir kapının çerçevesine rahatça yaslanmıştı, gözleri o kadar karaydı ki siyah görünüyordu, omuzları yaşlılıktan çökmüştü. Mücevher tonlarında paçavralara bürünmüştü, omzumun üzerinden eliyle işaret ederken zümrüt ve lal taşı şeritleri sallanıyordu.

"Eğer dinleyeceksen, en azından diğer tarafını kimsenin izlemediğinden emin ol." Sesi rahat bir tonda yükselip alçalıyor, aksanını çıkaramıyordum.

Aklım yetişmeden ağzım hareket etmeye başladı. "Ben- yani, ben-"

"Bana yalan söylemenin faydası yok." Göz kırparken gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar kıvrıldı. "Casusluk yapma nedenleriniz bilmeye değerse, onları zaten biliyorum."

"Paradise Row'daki insanların soru sormadığını sanıyordum."

Omuz silkti. "Sormanın yanlış bir tarafı yok. Sizi ele verecek olan cevaplardır." Kuru, kâğıt gibi kahkahası duvarlardan sekerek her karanlık köşeyi doldurdu.

Sesin anneme ve gizemli yabancıya ulaşacağını bildiğim için irkildim. Kaçak bir bakış bunu doğruladı; gözden kaybolmuşlardı.

"İşte cevaplarım gidiyor," diye mırıldandım.

Gözlerinin mürekkepli derinliklerinde bir pırıltı parladı. "İhtiyacın olan cevaplar bunlar değil. En azından henüz değil. Ama senin için başka cevaplarım var. Hiçbir ölümlüde ya da Soydan Gelen'de bulamayacağın cevaplar."

"Bir bedel karşılığında, eminim." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Pazarda onun gibi üçkâğıtçıları görmüştüm, şimdi ödenen küçük bir servet karşılığında büyük bir servet vaat ediyorlardı. Ayrıca meyhanede bir akşam birası içerken saf müşterilerine güldüklerini de duymuştum. "Dur tahmin edeyim, gerçek aşkımla çoktan tanıştım, bir ahır dolusu çocuğum olacak ve ölmeden önce uzun, mutlu bir hayat yaşayacağım."

"Hayır, çocuğum. Korkarım bunların hiçbiri senin için değil." Ses tonunda bir keder, yüz hatlarında bir tedirginlik tohumu eken bir sempati vardı.

Sessizce kendimi azarladım. *Aptal olma. Bu bir oyun ve sen de tam içine düşüyorsun.*

"Bunu aklımda tutacağım." Ayrılmak için dönerken sıkı bir gülümseme verdim. "Kutsanmış Dövme."

"Bu gözler babandan bir hediye, değil mi? *Gerçek babandan.*"

Donup kaldım.

"Ve sana verdiği tek şey bu değil, değil mi?"

Başım ona doğru döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annen bunu dünyadan saklayabileceğini sandı. O küçük pudrasıyla bunu *senden* saklayabileceğini düşündü. Ama böyle sırlar sonsuza dek saklı kalamaz." Odak noktası gökyüzüne döndü, etrafımızdaki kanlı güneş ışığının dağınık ışınlarını aldı. "Ve görünüşe göre Kindred'ın bekleme süresi doldu."

Kafamın içinde bir alarm zilleri korusu patladı. Tozu ve onu alma nedenimi bilmesine imkân yoktu. Ailemin dışında hiç kimse bilmiyordu ve ailemden hiç kimse de bunu paylaşmaya cesaret edemezdi. Tabii...

Tabii bu kadın beni doğuran adamı tanımıyorsa.

Ama bu da aynı derecede imkansızdı. Annem onun ben doğmadan önce, hamile olduğunu bile bilmeden öldüğünü söylemişti. Şimdi babam dediğim adam bile onun adını bilmiyordu.

Çocukken, kendimi acınacak ve önemsiz hissederek ve uzak bir krallığın uzun zamandır kayıp varisi olduğumu hayal ederek daha fazla cevap için yalvarmışım, ama annem bir sır saklamaya karar verdiğiğinde, kararlılığı Fortosian çeliğinden bir duvardı.

Yaşlı kocakarı sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana eğlenen bir bakış attı. "Baban seni biliyor. Seni bekliyor."

"Babam değil, *efendim*," diye düzelttim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve o öldü."

"Öyle olmalı. Ama o hayatta kalanlardan." Kıkırdadı. "Sanırım sana miras kalan bir başka özellik."

Hançerim yumuşak bir tıslamayla kınından çıktı. Hançeri ona doğru tuttum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken elimin titrememesini diledim. "Kimsin sen?"

Dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı.

"Bu üzgün halinizle sizi okumak çok kolay. Kontrol etmesi de çok kolay. Seni şimdi alabilirim, kendimin yapabilirim." Kansız dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve başı hafifçe eğildi. "Benimkilerden biri olmaya ne dersin, çocuğum? Birlikte çok korkunç şeyler yapabiliriz, sen ve ben. Kutsanmış Soy'un gazabını göze almaya bile degebilir." Topuzlu parmağı elmacık kemiğimi okşamak için kalktı. "Ah, Diem Bellator, seninle yapabileceğim şeyler."

İtiraz etmeye çalıştım, elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştım, soğuk dokunuşundan geri çekilmeye çalıştım. Ama sadece geniş gözlerle dehşet içinde bakabildim.

Bedenim artık benim kontrolümde değildi.

Artık o kadar cesur değilsin, değil mi? Sesi kafamın içinde yankılandı ama bir şekilde farklıydı, daha rafineydi. Erimiş platin gibi pürüzsüzdü, güç saçıyordu.

Zihnimde, onun pençesine karşı kükredim, kıvranıp pençeledim, ama mücadelem boşunaydı. Tamamen onun merhametine kalmışım, karanlık emriyle kendi kafamın içinde kafeslenmişim.

Sivri uçlu tırnağı çenemden aşağı inip boynumun sütunu boyunca ilerleyerek köprücük kemiğimin çizgisini takip etti. Baştan çıkarıcı, *çok baştan çıkarıcı*, diye mırıldandı.

Sırtım onun dokunuşuyla istemsizce kamburlaştı. Nefesim bile ona bağlı kaldı, her nefes alışımında onun sözsüz rızasını bekledim.

Tekrar kızıl gökyüzüne baktı, sonra derin bir iç çekti ve bakışlarımla buluşmadan önce gözlerini devirdi. *Tekrar karşılaştığımızda, bu anı hatırla çocuğum. Sana nasıl diz çöktürebilirdim. Seni nasıl yalvartabilirdim.*

Kemikli bileğini oynattı ve kontrolünün soğuk parmakları damarlarımdan çözöldü, kemiklerimden çözöldü. Titreyen bedenim sonunda bana geri döndü.

Geriye sıçradım ve boğazımı sıktım. "Kimsin sen? Bunu nasıl yaptın?"

"Beni dinle ve iyi dinle Unutulmuşların Kızı." Öne doğru eğildi ve omzumu dürttü. "Kim olduğundan kaçmayı bırak. Saklanmayı bırak."

"Ben hiçbir şeyden saklanmıyorum-"

"Ve şu lanetli flameroot tozunu almayı bırak."

Yine kilitlendim. Bunu bilmemeliydi. Bilemezdi. O-

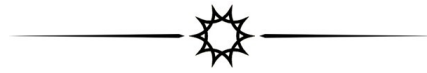
Düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım. Bir önemi yoktu. Annemin benden hayal ettiğimden çok daha fazlasını sakladığı acı verici bir şekilde ortadaydı. Buradan çıkıp onu bulmam ve sırlarına sonsuza dek son vermem gerekiyordu.

Geriye doğru sendeleyip kaçmak için döndüğümde, kadının alaycı, şarkı söyleyen sesi beni ara sokakta kovaladı.

"*Kalp taşına unutulmuş kan düştüğünde, o zaman zincirler kırılacak,*" diye mırıldandı. "*Yaşam için yaşam, eski borç gerektirir, ya da sonsuza dek onun boyunduruğu olur.*"

Onun sinir bozucu varlığından kaçarken arkama bakmaya cesaret edemedim.

"Kutsanmış Dövme, Diem Bellator!" diye bağırdı. "Umalım da bu sonuncu olmasın."

Saatler geçti ama annem eve gelmedi.

Babama ve kardeşime o gün olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedim. Sadece annemi düşündüm, ona sorduğum sorular her seferinde çoğalıyordu.

kalp atışı. Kulübemizin ön sahanlığına oturdum ve onun yüzünün orman yolundan çıkmasını bekledim, artık açıktan ölmek üzere olan merakımla üzerine atılmayı bekledim.

Ama yine de eve gelmedi.

Şöminenin yanında sessiz bir akşam yemeği yedik, onu hangi masum şeyin alıkoymuş olabileceğini tartışırken gülümsemeye zorladık, her gıcırtda kafalarımız kapıya gitti.

Gece çöktüğünde, evimizin dışındaki ormanda dolaştık ve onun adını sayıkladık. Babam ormanın daha vahşi bölgelerini araştırırken, kardeşim şifacıların merkezine giden yolu tekrar tekrar aradı. Kıyı şeridini gözden geçirdim, onun ve benim sık sık şifalı karışımlar için çiçek topladığımız alanlarda durakladım.

Uzakta, bakışlarım bir tekneden sarkan fenerin parıltısına takıldı. Işık yaklaştıkça daha da parlaklaşıyordu, belli ki Lumnos kıyılarına geri dönüyordu. Kutsal Deniz'den geçişin Dövme Günü'nde yasaklandığı düşünülürse tuhaf bir şeydi ama Kraliyet Muhafızları şu anda sarayda karınlarını doyururken, her türden çirkin karakter bugün yasaların gevşek uygulanmasından yararlanıyor olabilirdi.

Boş bir eve döndüğümde bu düşünce midemde ağırlaşarak benimle kaldı. Sonunda babam ve ağabeyim de bana katıldı; onları selamlamak için ayağa kalktığımda yüzleri düştü.

Ve hala eve gelmedi.

Ertesi gün tüm arkadaşlarımızı ve komşularımızı aradık, içlerinden birinin onu gece için yanına almış olmasını umduk. Tedavi ettiği hastaları tekrar ziyaret ettik ama hiçbirisi bir terslik olduğunu fark etmemişti. Eşyalarını didik didik aradık, uzaklara gitmeyi planladığına dair boşuna ipucu aradık. Ölümlü Şehir'in sokaklarını arşınladık ve ölü ya da diri ona dair herhangi bir iz ararken birbirimizin ellerini sıktık.

Günler cevapsız geçti. Sonra haftalar.

Sonra aylar.

Ve hala... eve gelmedi.

Bölüm

İki

SI X AY SONRA

"D iem."

Bu bir isimden çok bir emirdi.
mükemmel itaatten başka bir şeye yer yoktur.

Omuzlarım gerildi. Bu tanıdığım, nazik gözleri ve nasırlı elleriyle zor bir günün ardından beni göğsüme bastıran bir kucakla saran nazik adamın sesi değildi. Kan bağımız olmamasına rağmen, umabileceğim en iyi baba olan adamın sesi değildi.

Bu, daha önce gelen adamın sesiydi.

Emarion Ordusu'nun rütbelerinde savaşıarak yükselmiş, hem savaş alanındaki cesareti hem de savaş dışındaki liderliğiyle bir ölümlüye verilen en yüksek rütbeyi kazanmış asker. Beş parasız genç bir anne ve onun vahşi ruhlu bebeğiyle sakın bir hayat sürmek için her şeyi terk etmemiş olsaydı, adı efsanelere geçebilecek bir savaşçı.

Bu, Komutan'ın sesiydi ve hiçbir zaman iyi bir anlama gelmiyordu.

Teller başını kitabından kaldırdı ve o sinir bozucu küçük kardeş tavrıyla sırttı. "Şimdi ne yaptın?"

Botlarımı bağlamayı bitirirken gözlerimi devirdim. "Her neyse, bir şekilde senin hatan olduğuna eminim."

Gülümsemesi daha da genişledi. Her şeyi bildiğimi biliyordu. Kardeşim babamızın en itaatkâr askeri idi. Eğer Teller Komutan tarafından azarlandıysa, bunun tek nedeni bana bir azar daha çektirmemek için acıyarak benim yerime suçu üstlenmiş olmasıydı.

"Di-em," diye tekrar gürledi ses, iki hece tehditkâr bir ağıda dönüşüyordu. "*Hemen* buradan çık."

"Yürüyen ölü kız," diye dalga geçti Teller.

"Bu konuda biraz daha az heyecanlı görünmeye çalış, olur mu?" Beyaz, belime kadar uzanan dalgalarını özensiz bir örgü haline getirdikten sonra silah kemerimi kalçalarımın doladım. Hançerlerimin deri kılıfları, pirinç tokayı şingirdatarak sabitlediğimde bacaklarıma hafifçe çarptı. "Acele et, bu sabah erkenden Maura'yla buluşmam gerekiyor."

Kısa koridordan, küçük evimizin ortak odası olarak kullanılan, ocakla ısıtılmış, ahşapla kaplı odaya doğru hızla ilerledim. Ben

Her köşeyi doldurmuş gibi görünen sallanan kitap yığınlarının yanından geçerken, düşüncelerim son birkaç günü karıştırdı ve bu özel azarlamayı neyin hak ettiğini tahmin etmeye çalıştı ve başarısız oldu.

Açıkçası, sayılamayacak kadar çok olasılık vardı.

Babamın önünde kayarak durdum ve en inandırıcı masum gülümsememi takındım. Yumruğumu göğsüme vurarak sahte bir selam verdim. "Takdim ederim, Komutan."

Eski unvanını kullandığımda gözleri kısıldı. Sevgi ifadesinin öfkesini yatıştırması ya da körüklemesi her zaman bir tesadüftü. Bugün şansım pek iyi görünmüyordu.

"Flameroot tozunu aldın mı?" Yaltaklanma dürtümle savaştım.

"Evet," dedim, yavaşça ve dikkatlice.

"Her gün mü?"

Ağırlığımı değiştirdim. Bu iş çirkinleşecekti.

"Ben... birkaç günü kaçırmış olabilirim."

"Kaç gün?"

"İşler çok yoğundu. Burada yapmam gereken çok şey var, merkez darmadağın ve-"

"Kaç gün, Diem." Bir emirdi, soru değil. İçimi çektim, sonra omuz silktim. "Emin değilim."

Derin bir kaş çatmayla kollarını kavuşturdu. Yüz hatlarına yayılan kırışıklıklara rağmen hâlâ korkunç bir savaşçı gibi görünüyordu: Emarion güneşi altında geçen yılların bronzlaştırdığı teni, kaslarla kaplı omuzları. "Çok eminim. Nasıl bu kadar emin olduğumu biliyor musun?"

Alaycı bir yanıtı yuttum, onun yerine başımı sallarken bakışlarını tutmayı başardım.

"Çünkü bunu buldum." İçinde taze karın üzerindeki sıcak kan renginde bir toz bulunan hilal şeklindeki küçük bir kavanozu havaya kaldırdı. "Balık tutma kutumun içindeydi. *On gün önce* suya açıldığımdan beri hiç açılmamış olanın."

Kısa bir süre için tartışma kafamdaki tiyatrodaki kendi kendine oynadı. Tozu almaktan bıktığımdan, beynimi bulanıklaştırdığından ve duygularımı körelttiğinden şikayet ederdim. O ise bunların gerekli yan etkiler olduğunu, flameroot'un önlediği halüsinasyonların, öz babamdan bana miras kalan bir hastalığın belirtileri olduğunu söylerdi.

On yaşındayken gözlerim gri, saçlarım beyaz olsaydı, zihnimin bulanık olmasından çok daha ağır olurdu. Aslında haftalar önce flameroot almayı bıraktığımı, ancak hayallerin geri gelmediğini ağzımdan kaçırırdım. Bana pervasız ve çocukça davrandığımı, annemin hayal kırıklığına uğrayacağını söylerdi.

Annem.

Bu, içine düşmek istemediğim bir örümcek ağıydı.

Tecrübelerim bana kaybetmeyi bırakmamı ve pes etmemi söylüyordu. Ama başımı eğmiş, yüz ifademi pişmanlığa dönüştürmeye çalışırken bile, içimin derinliklerinden ısrarlı bir *ses haykırdı* - yanan öfkemin çağrısı.

Dövüş.

"Teşekkür ederim," dedim elimden geldiğince özür dileyen bir ses tonuyla. "Her yerde bunu arıyordum." Elinden almak için uzandım ama diğer eli bileğimi kavradı.

"Diem, sana güvenebilmeliyim."

Utanç ve kızgınlık dalgaları serbest kalmak için savaştı. Gözlerimi kaçırdım ve ikisini de aşağı ittim.

"Annenden beri işlerin zor olduğunu biliyorum..." Sözünü yarıda kesti ve doğru kelimeyi seçmekte zorlandığını biliyordum. *Kayboldu mu? Gitti mi? Kaçırıldı mı?*

Onun için hiç cenaze töreni yapmamıştık. Ölmüş olabileceğini bile kabul etmedik.

İnkârdan, saflıktan ya da sadece aptalca, kör bir umuttan, kendimizi onun sadece *uzakta* olduğuna ikna etmiştik. Bahsetmeyi unuttuğu bir seyahate çıkmıştı. Belki de beklediğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olan uzaktaki bir hastasını ziyaret ediyordu. Her an ondan bir mektup alabilir, bolca özür dileyebilir ve açıklama yapabilirdik. Her an kapıdan geri dönebilirdi.

İlk birkaç hafta buna neredeyse inanmıştım. Ama şimdi, uzun zaman sonra.

Artık bu konuda konuşmuyorduk. Aylarca süren sessizlikle şişen gerçek, dokunulamayacak kadar acı verici hale gelmişti.

"Onun yokluğu hepimiz için çok zor oldu," dedi.

Dövüş.

İşte yine o *ses*, beni rahatsız *eden o ses*. Göğsümde sert bir karşılık şekillendi ve dişlerim onu tutmak için sıkıldı.

Babamın ifadesi yumuşadı. "Evde yardım etmek için çok şey yaptın ve Maura bana merkezde ne kadar değerli olduğunu söyledi. Gösterdiğin çabayı görüyorum ve bunu takdir ediyorum."

Komutan iş başındaydı. Bir askerin kopmak üzere olduğunu gören ve nazik sözler ve bir teşekkürle onu kendine getiren adam.

Normalde, egoları yönetme kolaylığı ilham vericiydi. Şimdi bunu bana karşı bu kadar sorunsuzca kullanmasını izlemek sinirlerimi daha da gerdi.

"Ben sadece senin sağlığın için endişeleniyorum, tatlım. Eğer hastalık geri gelirse-" "Ben iyiyim," diye kestirip attım. "Özür dilerim. Bugün bir doz alacağım."

"Almamanızın bir nedeni var mı?"

Düşüncelerim karanlık bir sokaktaki siyah gözlü bir kadına kaydı.

"Ben sadece... Aklımda çok şey var."

"O kavanoz benim olta kutuma nasıl girdi ki?"

Çünkü cesaretimi topladığımda sandalımızı alıp Kutsal Deniz'in dibine bırakmayı planlıyorum.

"Kutuyu geçen hafta getirdim. Kavanoz o zaman düşmüş olmalı." Sıradan bir gülümseme takındım. "Gerçekten gitmem gerek yoksa Teller ve ben geç kalacağız."

Uzun soluklu nefesi, hareketimden ikna olmadığını belli ediyordu ama bileğimi bıraktı.

Sesi tekrar çınladığında neredeyse kapıya varmışım.

"Diem?"

Yüzümü buruşturdum ve kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden baktım. "Seni seviyorum."

Öfkem onun nazik sözleriyle dağıldı. Yıllar önce benim ve annem için her şeyden vazgeçmiş olan bu cömert, düşünceli adam, öfkemin gerçek nedeni değildi. Bunu hatırlamak için umutsuzca çabaladım.

"Ben de seni seviyorum." Durakladım, sonra göz kırparak ekledim, "Efendim."

Gürleyen bir kahkaha attı ve beni kovdu. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden çantamı kaptığım gibi ön kapıdan dışarı fırladım.

Evimiz, Emarion mercan adasının ortasındaki denizden batıya doğru kıvrılan bataklık bir girintiye sıkışmış basit, küçük bir şeydi. Babam burayı tamamen sıfırdan inşa etmişti, kasabanın meraklı gözlerinden yeterince uzakta sakin bir ev istiyordu. Bataklık bitki örtüsünü temizlemek aylar sürmüştü, ama zamanla o ve annem burayı şimdi olduğu gibi sakin bir vaha, çamur birikintisi içinde parıldayan bir elmas haline getirmişlerdi.

Bu ev her zaman benim güvenli limanım olmuştu, ön verandada oturup annemle tentürler hazırladığım, deniz kıyısında balık tuttuğum anılarla doluydu.

Babamla birlikte su içiyor ve Teller'ı evi koruyucu bir kalkan gibi saran ormanda kovalıyorduk.

Ancak son birkaç aydır bu duvarların içi boş gelmeye başlamıştı. Eksik.

"Demek sonunda tozu almayı bıraktığını anladı. Ne kadar oldu, bir ay mı?"

Kardeşimi susturdum ve babamın duyamayacağı bir yerde olduğunu endişeyle teyit ettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Teller gözlerini devirdi ve orman yolunda bana katıldı. Ona ihtiyatla baktım. "Biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Bıraktığından beri farklı bir insan oldun." "Öyle mi oldum?"

"Evet." o dedi, onun ton öneren ve kelime oldu a büyük bir yetersizlik. "Fark etmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Ben tekrar konuşmadan önce, düşen dalların ve ölü sonbahar yapraklarının botlarımızın altında çıkardığı çıtırtıları dinleyerek birkaç dakika sessizce yürüdük.

"Nasıl farklı?"

"Eğer sana söylersem, bunun için bana kızmayacağına söz verir misin?" "Hayır."

Homurdandı. "İşte mükemmel bir örnek."

Durdum ve ters ters bakarak ona doğru döndüm. "Açıkla."

"Kızgınsın. Moody. Etrafta tepiniyor, basit sorular karşısında sinirleniyor, herkese düşman gibi davranıyorsun."

Haksız değildi. Son zamanlarda giderek büyüyen bir öfkenin kızgın bir demir gibi beni dürttüğünü hissediyordum, öfkemdeki fitil endişe verici bir şekilde kısa kesilmişti.

İlk başta bunu annemin yokluğuna bağlamıştım ama annem gideli aylar olmuştu.

Flameroot'a tövbe ettikten sonraki haftalarda işler gerçekten değişmişti. Zihnim artık berrak ve duygularım artık körelmiş olmadığından, dünyanın adaletsizlikleri giderek daha fazla görmezden gelemeyeceğim bir şekilde beni rahatsız ediyordu.

Teller'ın sınıf arkadaşlarının alaycı yorumları. Kasaba halkının fısıltılı dedikoduları. Alçalmış muhafızların şiddeti ve soğuk duygusuzluğu.

Hayatım boyunca, başkalarının ne düşündüğünü ya da ne yaptığını umursamadığıma kendimi ikna etmeye çalışmıştım, ama sisin dağılmasıyla birlikte, bunu çok önemsemişimi fark etmeye başlamıştım. Ve aksini iddia etmekten bıkmıştım.

İyi aşınmış patıkaya geri döndüğümüzde kaşlarımı çattım. "Şimdi de bana bu konuda ders mi vereceksin? Sessiz, itaatkâr Diem olmaya geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayatında bir gün bile sessiz ya da itaatkâr olmadın." Omzuyla yan tarafımı dürttü. "Ve ben senin kararlarına güveniyorum. Sen bu diyardaki en iyi şifacılarından birisin. Annem bundan emin oldu. Eğer flameroot'a ihtiyacın olmadığını düşünüyorsan, ne yaptığını biliyorsun demektir."

Göğsüm ısınsa da homurdandım. "Ailemin en azından bir üyesi bana güveniyor."

"Babam sana güveniyor. Sadece senin için endişeleniyor. İkimiz de endişeliyiz."

"Ben iyiyim, yemin ederim. Semptomlar geri gelirse, tekrar almaya başlayacağım." İçimi çektim ve bir kolumu onunkine dolayarak onu kendime çektim. "Ve haklısın. Son zamanlarda daha sinirliyim. Gerçi flameroot'tan mı yoksa..." Bir elimi belli belirsiz etrafımda sallayarak öteki dünyayı işaret ettim. "Her şeyi."

"Biliyorum." Sesi giderek kısıldı. "Sence onu bir daha görebilecek miyiz?"

Evet demek istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğine ve bunun sıkıcı hayatlarımızda kısa bir kesinti olduğuna dair güvence vermek istedim.

Daha da ötesi, buna kendim inanmak istedim.

Ama Teller her zaman, gerçek katlanılamayacak kadar acı verici olsa bile, asla yalan söyleyemeyeceğim tek kişi olmuştu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Gerçekten gitmiş olup olmadığını bir şekilde kalbimde hissedebileceğimi düşündüm. Babam da onun hâlâ orada olduğuna ikna olmuş görünüyor. Ama bir veda bile etmeden ya da bir mektup göndermeden ortadan kaybolması..." Düşüncelerime sızan dehşetle savaştım için gözlerimi sıkıca kapattım. "Her zaman sırları vardı ama bu onun için bile alışılmadık bir durum."

"Ve soruşturmanızdan bir şey çıkmadı mı?"

Sertleştim. "Önemli bir şey değil. Kaybolmadan önceki hafta saraya daha sık gittiğini öğrendim. Kraliyet ailesinden biri hastaymış ve neredeyse her gün onu çağırıyorlarmış. O zamandan beri Maura onun yerine gidiyor ama olağandışı bir şey görmediğine ya da duymadığına yemin ediyor."

"Peki ya onu konuşurken gördüğün şu Türemiş adam?"

Zihnimde bir anı canlandı; bir yara iziyle kesilmiş karanlık yüz hatları, delici gözler, o büyüleyici ses. Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyordum, aklım dağıldığında kulağıma fısıldayan alçak tınısını duyuyordum.

O zamandan bu yana geçen aylar boyunca, onu bulmama yardımcı olabilecek bir şey bilebileceğini umarak ondan bir iz aradım.

Kasaba halkından birkaçına sormak gibi bir hata yapmıştım ama annemin yakışıklı bir Alçalmış adamın peşinden Cennet Sırası'na gittiğini anlattığımda gözlerindeki küçümsemeyi gördüm. Evlilik dışı hamile kaldığı ve utancından kaçtığı söylentileri kısa süre sonra hızla yayıldı.

Bunu hatırlayınca öfkem tekrar yüzeye çıktı. Ölümlü Şehir'de pek çok saf ölümlü kadın, büyüleyici Alçalmış erkeklerin büyüsüne kapılmış, ancak kendilerini kalpleri kırılmış ve rezil olmuş halde bulmuşlardı. Ama bu asla ama asla benim annem olamazdı - binlerce nedenden ötürü.

"Hâlâ onu arıyorum," diye cevap verdim sıkıca. "Ama pes etmiyorum. Onu bulacağım, Teller."

"Sana inanıyorum. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Yine sessizlik içinde yürüdük, onun yokluğunun ezici ağırlığı etrafımızdaki havayı ağırlaştırıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Benimle okula kadar yürümek zorunda değilsin, biliyorsun." Teller'ın normalde yumuşak olan sesine keskinlik gelmişti ve yeni keşfettiğim sinirliliğimin ona bulaşp bulaşmadığını merak ettim. "Ben çocuk değilim. Diğer ölümlülerle birlikte olsaydım, artık okulda bile olmazdım."

"En sevdiğim kardeşimi gönderirsem nasıl bir kardeş olurum-"

"Tek kardeşini."

"-En *zeki* kardeşimi aslanın inine tek başına mı sokayım? Türemişler okulundaki tek ölümlü olman yeterince kötü, ama aynı zamanda o mavi gözlü veletlerin hepsinden on kat daha zekisin. Ve bunu biliyorlar. Eğer birazcık beyinleri varsa, gelecek yıl mezun olduktan sonra seni alıp denizin ötesine, Sophos'taki o süslü araştırma enstitülerine gönderirler."

"Bitirmeme bile izin verirlerse," diye

mırıldandı. "Neden bırakmasınlar ki?"

Bakışlarımı kaçırarak başka tarafa baktı.

Kolundan tuttum ve yüzüme bakmaya zorladım. "Teller, neler oluyor?"

"Hadi ama D," diye homurdandı. "Anlaşmayı biliyorsun. Annem hizmet ediyor

Kraliyet'te saray şifacısı olarak görev yapacağım ve Soydan Gelenler okuluna katılacağım." "Ve?"

"Ve artık Kraliyet'e hizmet etmiyorum."

"Maura onun yerini aldı. Hâlâ şifacıları var, kim olduğu neden umurlarında olsun ki?"

Omuz silkti, koyu kahverengi gözleri ufka sabitlenmişti. "Belki de öyle değildir. Ama Maura saraya para almadan hizmet etmekten memnun mu? Bakması gereken kendi karısı ve ailesi var Diem. Ondan bunu benim için yapmasını isteyip duramam."

Omuzlarım çöktü. Kendi öfkeme ve kendime acıma duyguma o kadar kapılmışım ki, Maura'nın cömertliğinin dalgalanma etkisini düşünmemiştim bile.

Teller sonunda bakışlarıma karşılık verdi, yüz hatları kararlılıkla çelikleşmişti. "Belki de en iyisi budur. Zaten oradan nefret ediyorum ve annem de gittiğine göre çalışmalıyım ki-"

"Hayır," diye araya girdim. "*Eğer* geri dönerse, şimdi bırakmana izin verirsem kellemi alır."

"Ama-"

"Sadece bir yılın kaldı. Bırak o zamana kadar ben endişeleneyim."

"Diem-"

"Bu lağım çukurundan kurtulma şansını elinin tersiyle itmene izin vermeyeceğim Tel."

"Diem, *dinle*-"

Neşeli bir ses tartışmamızı böldü. "Şimdiye kadar büyük Diem Bellator'a karşı bir tartışmayı kazanamayacağını öğrenmedin mi?"

Sırıttım. Teller inledi.

"Teşekkürler Henri, bunu ona *yıllardır* söylüyorum," dedim bize doğru kasıla kasıla yürüyen kır saçlı adama.

Henri bir kolunu omuzlarıma attı ve Teller'a doğru sıırttı. "Her neyse, tavsiyemi dinle ve yenilgiyi kabul et. O acımasızdır, özellikle de konu sen olduğunda, evlat."

Teller sinirlendi. "Ben çocuk değilim. Ve bu seni ilgilendirmez."

Kolumu Henri'nin beline doladım ve geri çekilmesi için sessiz bir yalvarışla yan tarafını sıktım.

Teller çocukluk ve erkeklik dönemlerinin eşiğindeydi ve bu giderek büyüyen bir sorun haline gelmişti. Ölümlüler on dört yaşında okulu bitirir ve kısa bir süre sonra kendilerine bir yol çizerlerdi. Ben de aynısını yapmış, altı yıl önce annemle birlikte şifacı olarak çalışmaya başlamıştım. Bununla birlikte, Teller'ın devam ettiği prestijli Alçalmışlar akademisi on sekiz yaşında biterdi ve özellikle parlak olanlar yirmili yaşlarına kadar öğrenimlerine devam etmeleri için Sophos'a, Düşünce ve Kıvılcım Diyarına davet edilirdi.

On yedi yaşındayken, Teller'ın ölümlü yaşlıları yetişkin hayatlarına çoktan adım atmışlardı, ancak Türemiş sınıf arkadaşları henüz kendi hayatlarına başlamamışlardı. Her iki dünyada da bir ayağı olan Teller, bir çocuk değildi ama henüz bir erkek de değildi ve yerini bulmak için mücadele ettiğini biliyordum.

Henri'nin sürekli sataşması da yardımcı olmuyordu. Kendi kardeşi olmayan Henri, kendisini evlat edinilmiş bir ağabey olarak görüyordu ve Teller bu teklife hiçbir zaman sıcak bakmamıştı.

Henri boştaki elini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Aile işi.

Çenemi kapalı tutacağım."

"Pek olası değil," diye şaka yaptım ama Ölümlü Şehir'e giden ana yola döndüğümüzde ona takdir dolu bir bakış attım.

"Okul nasıl?" diye sordu Teller'a. "Büyülü efendilerimiz sana nezaket ve saygıyla davranıyor mu?"

Teller, Henri'nin alaycı sözleri karşısında burnunu kırıştırdı. "Tek konuştukları Kral öldüğünde yerine kimin geçeceği. Bunun için bahis bile oynuyorlar. Adam ölüm döşeginde ve akbabalar gibi etrafında dönüyorlar."

"Ölüm döşegi mi?" Kaşlarımı çattım. "Kral ölüyor mu?"

"Duymadınız mı?" Teller'ın dudakları inanmaz bir bakışla aralandı. "Diem, aylardır hastaydı. Artık neredeyse ölmek üzere olduğunu söylüyorlar. Yatağına uzanıp tavana bakıyor ve sonunu bekliyormuş."

"Ne kadar üzücü," diye mırıldandım, benzer durumlarda tedavi ettiğim birçok hastayı düşünürken. Teller hâlâ tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Çünkü annem onu tedavi ediyordu."

"Annemiz mi?" Gözlerimi kırptım. "Kral Ulther'i mi tedavi ediyordu?"

Henri de ağabeyimin tuhaf ifadesine eşlik etti. "Onun her gün sarayda ne yaptığını sanıyordun?"

Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer durumu bu kadar ciddiye, neden Fortos'tan gelen birini çağırılmıyorsunuz? İyileştirme büyülerıyla ölümlü bir şifacının yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirler."

Teller, "Biliyorsun, Soyu Tükenmişler kendi diyarlarının dışındayken büyülerini kullanamazlar," dedi.

"Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Kraliyetler istedikleri her kuralı aşabilirler," diye karşılık verdim ve Henri'den yüksek sesli bir onay homurtusu aldım.

Teller omuz silkti. "Belki de bu büyülü bir şifacının düzeltebileceği bir şey değildir. Taç Kanunu profesörüm, bazen Dövme büyüsünün kendisinin, genç ve sağlıklı olsalar bile Tacın el değiştirme zamanının geldiğine karar vereceğini söylüyor."

"Eğer durum buysa, neden onu öldürmekle yetinmiyorsunuz?" diye sordum. "Adamın aylarca yavaş yavaş ölmesine izin vermek gereksiz yere zalimce görünüyor."

Henri, "Belki de büyü, onu kullanan insanlar kadar yozlaşmış ve ruhsuzdur," diye mırıldandı. Sesindeki soğukluk karşısında ürperdim. Beni kendine daha sıkı çekti ve omzumu sıktı.

Henri sadece Türemişlerden hoşlanmıyor değildi, onlardan *nefret ediyordu*. Bazı geceler suyun kenarında uzanır, yıldızlara bakardık ve bana bir gün Emarion'un Türemişlerden ve onların büyülerinden kurtulacağı, çok uzun zaman önce olduğu gibi tek bir ulus olarak birleşeceği hayalini anlatırdı. Bunu her zaman bir hayal olarak görmezden gelmişim, ama son zamanlarda bundan bahsederken gözlerinde bir kıvılcım vardı - o günün geleceğine ve bunu görmek için hayatta olacağımıza dair bir kesinlik hissi.

"Alçalmışların gerçekten de bir sonraki Tacın kim olacağı hakkında hiçbir fikri yok mu?" Ben sordum.

"Yok," diye yanıtladı Teller. "Teoride büyü en güçlü Türemişleri seçer ama onların gücünü ölçmek bilimden çok sanattır. Bazıları gösterişli numaralar yapabiliyor ama güçleri çabuk tükeniyor. Diğerleri sadece küçük şeyler yapabilir, ancak uyurken bile sonsuza kadar sürdürebilirler."

"Bahis havuzunun favorisi kim?"

"Prens Luther, Kral'ın yeğeni. Nasıl ölçerseniz ölçün, inanılmaz derecede güçlüdür. Hem ışık büyüsü hem de gölge büyüsü kullanabilen tek Lumnos Soyundan gelenlerden biri."

Henri'nin yanımda gerildiğini, yürüyüşünün durakladığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi. Ona sorgulayan bir bakış attım. "Onunla tanıştın mı?"

Dudakları gergin bir çizgi oluşturdu. "Ara sıra kasabaya gelir. Etrafta sinsice dolaşıp bilgi toplamayı seviyor. Bana sorarsanız bir Umbros casusundan daha iyi değil."

Kardeşıme baktım. "Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, ama kız kardeşi Lily benim sınıfımda. Prenses Lilian yani. O... gerçekten hoş biri." Eğer benekli, kızarmış yanakları onu ele vermeseydi, takma adını rahatça kullanması ele verirdi.

"Gerçekten güzel, ha?" Alay ettim. "Lily de gerçekten... güzel mi?" Suçlayıcı sırtışım kulaktan kulağa yayıldı.

Ters ters baktı. "O soyundan geliyor. *Hepsi* gerçekten çok güzel."

"Başka şekilde ifade edeyim. Lily'nin peşine düşüp küçük kardeşimin kalbini kırarsa sabah çayına gülbanı katmakla mı tehdit etmem gerekiyor?"

"Alevler adına," diye tısladı Teller, kulak misafiri olup olmadığına bakmak için başını sağa sola çevirerek. "Ölmek mi istiyorsun? Etrafta dolaşıp kraliyet ailesinin üyelerini öldürmekle tehdit edemezsin."

"Onu öldüreceğimi söylemedim." Saygısızca omuz silktim. "Doğru dozda kullanıldığında, gülbanı sizi geçici olarak çok küçük bir miktar delirtir."

"Bu daha iyi değil, Diem!"

"Ne? Eskiden ona *tanrıların boynuzu derlerdi* çünkü ondan kurtulanlar doğrudan tanrılarla konuşabildiklerini iddia ederlerdi." Kardeşimin bıkkın iniltisi karşısında sırtımama engel olamadım. "Düşünsene, güzel Lily büyük büyükannesi Lumnos'un kendisiyle güzel bir sohbet edebilir."

"Siz ikiniz beni idam ettirmeden önce gitmem gerekiyor." Teller konuşmasını yarıda kesti ve Alçalmışlar Akademisi'nin süslü ferforje kapısına yöneldi. "Halkın içinde daha fazla kraliyet suikastı planlamamaya çalışın lütfen."

"Bunu dikkate alacağız," dedim neşeyle ve el sallayarak vedalaştım. Henri sırtıttı. "Söz vermiyorum."

Bölüm ÜÇ

Kardeşimin muhafızlarla sohbetini ve ardından sarmaşıklerle dolu duvarların ardında kayboluşunu izlerken içim burkuldu.

Alçalmışlar akademisine kabulü acı tatlı olmuştu. Zekâsı, Lumnos'taki çoğu ölümlü erkeğin katlanmak zorunda kaldığı ağır işçilik hayatında solup gitmeyecek kadar müstesnaydı. Ancak Alçalmışların etrafında bu kadar çok zaman geçirmesi, onlarla bu kadar çok ilişki kurması kötü sonuçlanmaya mahkum görünüyordu.

Anavatanımız Lumnos, Işık ve Gölge Diyarı, Emarion'un dokuz diyarı arasında en ölümlü dostu olanlardan biri olmasına rağmen, burada bile Teller'ın seçenekleri her zaman sınırlı olacaktı. Alçalmış okul kardeşime bu kadarını söylemiş, üstün bir eğitimin kaderini anlamlı bir şekilde değiştirmesinin pek mümkün olmayacağı konusunda onu uyarmıştı.

Ve tanrılar aşık olmasını yasaklamıştı. Bu tür cilveleşmeler kesinlikle yasaklanmamış olsa da, ölümlülerin ve Lumnos Soyundan gelenlerin birbirleriyle evlenmeleri yasaktı ve iki ırk arasındaki hamilelikler zorla sonlandırılıyor ve ölümlü ebeveyn diyardan kalıcı olarak men ediliyordu. Bu sert politika yüzyıllar önce, yeni ölümlü soyların üremesiyle Lumnos büyüünün seyrelmesini engellemek için uygulamaya konmuştur. Ölümcül Kan Savaşı'nın ardından diyarların birçoğu benzer soy yasalarını yürürlüğe koymuş ve Soyu Tükenmişler büyülerinin zayıflayarak kor haline gelmesine izin vermenin sonuçlarının son derece farkına varmıştır.

Bir Türemiş böyle bir ilişkiyi kabul etse bile, ölümlü eşi göz açıp kapayıncaya kadar yaşlanıp ölürken, uzun ömürleri genellikle yüzyıllar, bazıları bin yıl veya daha fazla sürerdi. Eğer nesne

Teller'ın sevgisi kraliyet ailesinin bir üyesiydi, kısa süreli, çocuksuz bir kaçamak bile söz konusu olamazdı.

Henri'nin düşünceleri benimkileri yansıtıyor olmalıydı, çünkü gözleri akademinin kapısında gezinirken fırtınalıydı.

"Eğer bir prensesle yakalanırsa..."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Ama Teller akıllı biri. Sonuçlarını biliyor."

Henri'nin kolu omuzlarımdan belime doğru kaydı ve beni kendisine doğru çekti. "Konu kalp meseleleri olduğunda, akıllı adamlar bile pervasız kararlar verebilir. Tehlikeli kararlar." Sözleri ciddiydi ama karamel gözleri dudaklarıma inerken başka bir şeyle parlıyordu.

Hafif giysilerinin arasından sızan sıcaklığı kanımı ısıttı ve nabzımı hızlandırdı. "Şimdiye kadar bildiğini sanıyordum," diye mırıldandım daha yakına eğilip burunlarımız sürtüşürken. "Pervasız ve tehlikeli olmak Bellator ailesinin sloganıdır."

Beni daha sıkı kavradı. "Tehlikeli kararlardan bahsetmişken..." Durakladı, başparmağının ucu çenemde geziniyor ve etimde bir çizgi oluştuyordu. "Yarın Fortos'a bir teslimat yapmam gerekiyor. Belki bana katılabilirsin?"

Sustum ve yere baktım. "O kadar uzun süre uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Maura'nın bana ihtiyacı var. Babamın bana ihtiyacı var."

Gözlerim tekrar onunkilerle buluşana kadar çenemi yukarı doğru itti. "Baban boş zamanlarında vahşi hayvanları avlayan bir ordu komutanı. Yetişkin kızının dadılık yapmasına ihtiyacı yok. Ve Maura..." Omuz silkti, gülümsemesi sevimli bir şekilde çarpıklaştı. "İyi, muhtemelen sana ihtiyacı var."

Bir kahkaha attım, uzaklaşmak için hamle yaptım ama kolları beni sıkıca tuttu.

"Ama ben de öyle," diye devam etti, iki eliyle yüzümü kavradı. "Aylardır canını dişine takarak çalışıyorsun, bir mola hak ediyorsun. Sadece iki geceliğine gideceğiz, eminim Maura sana o kadar süre ayırabilir."

İçimdeki sağduyu beni hayır demem konusunda uyarmıştı. Maura'nın zaten kaldırabileceğinden fazla işi vardı ve Henri'yle kendimizi ailemizin meraklı gözlerinden ve kasaba dedikodularından uzakta, yolda yalnız bulursak neler olacağını çok iyi biliyordum. Bedenim Henri'nin dokunuşunu ne kadar arzulasa da, kederli kalbimin kendini tekrar açmaya hazır olduğundan emin değildim.

Yine de... Fortos'a gitmek annemin kayboluşunu daha derinlemesine

araştırmak için bir şans olabilir. Hayatının büyük bir kısmını şıfacı olarak geçirmişti.

Emarion Ordusu'ndaydı ve oradaki eski meslektaşlarından bazılarıyla hâlâ yakındı. Lumnos dışında annemin planları hakkında bilgi sahibi olan biri varsa, o da onlardı.

"Sadece Maura'yla konuş," diye ısrar etti Henri. Ağzı hafifçe benimkine değdi, nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına karıştı. "Sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

Kanımın soğumasını isteyerek derin bir nefes aldım. Avuçlarım göğsüne doğru kayd ve sabah havası sıcaklığını yok edene kadar onu yavaşça ittim. "Deneyeceğim."

Bana gülümsedi ve gözlerindeki cinsel vaat, içimin yanmasına neden oldu.

Birlikte yürümeye devam ettik, Henri teslimatçı olarak yaptığı işle ilgili son haberleri anlatıyordu. Babası hem başkentin hem de Ölümlü Şehir'in posta işlerini yürüttüğü için o da ailesinin izinden gitmişti.

Henri'nin babası saray kuryesi olarak hizmet etme onuruna bile sahipti. Ölümlülerin kraliyet ailesinin iç işleyişine erişimine nadiren izin verilirdi, ancak Alçalmışlar kendi alemlerinin dışına çıktıklarında yaşadıkları geçici büyü kaybından o kadar derinden korkuyorlardı ki, en hassas alemler arası mesajlar dışında her şeyi iletmek için ölümlülere güveniyorlardı.

Henri bu gezilerden her zaman köyümüzün dışındaki hayatla ilgili büyüleyici hikayelerle dönerdi ve bu da içimi kıskançlıkla doldururdu. Ara sıra ailemle yaptığım geziler dışında, kendi hayatım beni Ölümlü Şehir'e sıkı sıkıya bağlı tutuyordu, benim için çizilen yolun daha heyecan verici bir yere götürmesi pek olası değildi.

Sonunda, sonbahar ağaçlarının kırmızı ve altın rengi gölgelikleri yerini binalara bıraktı ve şehrin geniş alanı önümüzde açıldı.

Ölümlü Şehir. Bu ismin saçmalığı karşısında kendi kendime sııttım. Ormanla çevrili fakir köyümüzün şehirle hiçbir ilgisi yoktu. Yıkık dökük tuğla binalar ve teneke çatılı barakalardan oluşan bu topluluğa gecekondlu mahallesi demek daha doğru olurdu.

Tüm ölümlü yerleşimlerin, büyüklüklerine veya karakterlerine bakılmaksızın aynı etiketi kullanmasında ısrar edenler Soydan gelenlerdi. Topluluklarımızın bir zamanlar kendilerine ait gururlu ve anlamlı isimler taşıması onlar için çok az önemliydi. Büyük reislerin ve hükümdarların, kudretli klanların veya sevilen figürlerin isimleri, bir zamanlar kurtuluş için başvurduğumuz Eski Tanrılar - bu isimlerin hepsi ölümlü kültürümüzün geri kalanıyla birlikte soyulup atılmış, kolektif derimiz kanlı ve çiğ bir şekilde kazanmıştı.

Her zamanki gibi, Türemişler silinmenin bizim yararımıza olduğunu, iki ırkı asimile etmek için "sembolik bir birleşme" olduğunu iddia ettiler. Ben bunun aslında biz ölümlülerin de kültürümüz gibi acımasızca yok edilebileceğine dair süregelen bir tehdit olduğundan şüpheleniyordum.

Henri vedalaştı ve ben de şifacıların merkezi olarak hizmet veren mütevazı taş binaya yöneldim. Maura çoktan içeriye girmiş, cam şişelerin ve taş aletlerin şingirtisi arasında mırıldanarak malzeme dolabımızı düzenliyordu.

"Günaydın Maura," diye cıvıladım, çantamı yakındaki bir masanın üzerine bırakırken. "Bugün ne gibi maceralar yaşayacağız?"

"Günaydın, canım." Maura işinden başını kaldırmadan el sallayarak selam verdi. "Barnes ailesinin küçük çocuğunu kontrol etmemiz gerekiyor. Belki daha sonra stajyerlere bulut nefesi merheminin nasıl hazırlandığını gösterebilirsin?"

"Elbette." Kalçalarımın buruşuk keten bir önlük sardım ve sabahın olağan işlerini yapmaya koyuldum.

Bu bina benim için bataklıkta kulübe kadar ev gibiydi. İnatçı bir gölge gibi annemin kalçasına yapışarak burada büyüdüm. On yaşıma geldiğimde raflardaki tentürlerin çoğunu yapabiliyordum. Çoğu stajyer, hastaları tek başına tedavi etmeden önce yıllarca çıraklık yapardı ama ben okulu bitirdikten kısa bir süre sonra tam şifacı statüsünü elde ettim. Maura ve annemin vesayeti altında, yaşıma rağmen diyardaki herhangi bir şifacı kadar yetenekli hale gelmiştim.

Yetkinliğimde küçük ama çok önemli bir boşluk vardı - Alçalmışları iyileştirmek.

Tüm Soydan Gelenlere, onları çoğu hastalığa ve yaralanmaya karşı bağışık hale getiren hızlı iyileşme yetenekleri bahşedilmişti. Ciddi durumlar için, Emarion Ordusu'nda görev yapan güçlü büyülü şifacıları ziyaret etmek üzere Güç ve Cesaret Diyarı Fortos'a seyahat edebilirlerdi. Sonuç olarak, Alçalmışlar nadiren ölümlü şifacıların yardımına başvurlardı.

Bununla birlikte, birkaç istisna vardı - iyileştirme güçleri ergenlik çağında sihirlerinin geri kalanıyla birlikte gelişen çocuklar ve ayrıntılarını öğrenmem yasak olan bir avuç nadir zehir. Annem hasta ziyaretlerinin notlarını kilitleyecek kadar ileri gitmişti, böylece onları daha sonra inceleyemezdim.

Teller'ı akademiye sokmak için ne kadar kurnazca pazarlık yaptığının ilginç bir çelişkisi olarak, hiçbir itirazın beni Türemiş dünyadan uzaklaştırma kararını değiştirmeyeceğini erkenden öğrenmiştim. Ben

Çifte standardı büyük bir coşkuyla haykırdım ama tüm gözyaşlarım, çılgınlıklarım ve çarpılan kapılar bir işe yaramadı.

Bana güvenmek zorundasın, benim küçük savaşçım, diye teminat vermişti annem. Ben ne yaptığımı biliyorum.

Hatırladıkça yüreğim parçalandı. Altı ay, sesini son duyduğumdan beri geçen altı uzun, yalnız ay.

Maura onun yokluğunda Alçalmış hastaların bakımını üstlenmişti ama annemin endişeleri her neyse, Maura'nın bunları paylaşmadığı açıktı. Annemin ağzını bıçak açmazken, Maura saraya ya da Lumnos Şehri'nin geniş konaklarına yaptığı ziyaretlerden döndüğünde her fantastik ayrıntıyı nefes nefese anlatırdı ve ben de bunları açlıktan kırıntı arayan bir kadın gibi yalayıp yutardım.

"Henri yarın Fortos'a bir ziyarette bulunacak," dedim saman süpürgesini taş döşemenin üzerinde gezdirirken hafifçe. "Benim de gelip gelemeyeceğimi sordu."

"Oh, şimdi mi?" Maura sahte kayıtsızlığımı hemen anladı. Çillerle kaplı yüzünde hınzır bir sırıtış belirirken kaşları oynadı. "Bu gezide hiç refakatçi olacak mı?"

"Bana öyle bakma, Maura."

"Bu gezide refakatçi olması gerekiyor mu?"

"Maura!"

Kalçamı dürttü ve kıkırdadı. "Siz muhabbet kuşları biraz yalnız kalmak ister misiniz?"

Elmacık kemiklerim boyunca pembe bir kızarıklık yayıldı. "Göreceğiz."

"Bana karşı nazlanma. Seni bebekliğinden beri tanıyorum, donunla buralarda dolanıyorsun. Sen ve o çocuk da neredeyse bir o kadar uzun süredir birbirinize aşıksınız. Sadece tanrıların bir eylemi ikinizi aşık olmaktan alıkoyabilir."

Boğazım kurudu. "Aşk büyük bir kelime. Şimdilik ağırdan alıyoruz."

"Bunu bir de her öğleden sonra vardiyalı bitene kadar gözlerinde aylarla dışarıda dolaşıp sana bakan o aşık aptala anlat."

"Oh, bu aşk değil, o sadece beni donumla etrafta dolaşırken hayal ediyor."

Sonunda sırttım. Felaket aşk hayatımla alay etmesine uzun zamandır alışmıştım. Hiçbir zaman bağıllık arzulayan biri olmamıştım - ne zaman bir erkek bana şehvetten daha derin bir şeyle bakmaya başlasa, olabildiğince uzağa ve hızlı kaçardım.

"Size birkaç gün ayırıp ayıramayacağımı soruyorsanız, cevabım evet. Siz ikiniz gidip eğlenmenize bakın." Maura saklama dolabına eğildi ve yeşilimsi bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı, sonra avucuma bastırdı. "Sadece önce doğum kontrol toniğini içtiğinden emin ol."

Yüzüm kızardı ve süpürgeyi bacaklarına doğru savurdum. Bir kahkaha atarak oradan uzaklaştı, ben de ona ters ters baktım ama yine de toniği sessizce cebime attım.

Çırak şifacılarından birkaçı sabah vardiyası için kısa süre sonra geldi. Onlarla sohbet ediyordum ki merkezin kapısı önsezili bir çatırtıyla çarparak açıldı.

Uzun boylu genç bir adam odaya daldı. Üzerinde narin gümüş kıvrımlarla işlenmiş koyu mor kadifeden bir pardösü vardı ve parmak eklemlerinde mücevherli yüzükler parlıyordu. Çocuksu yüzü solgundu, korku dolu gözlerle odayı tararken yüz hatları gerilmişti.

Mavi gözlü.

Soyu tükenmiş.

Bölüm

FOUR

"**A uralie** - Auralie Bellator'ı arıyorum," diye hırıltılı bir ses çıkardı, göğsü nefes almak için inliyordu. "Nerede o?"

Annemin adını duyduğumda içimde keskin bir keder dalgası yükseldi. "O... müsait değil."

"Bana Auralie Bellator'u getirmem söylendi. Çok acil, acele etmelisin!" Elleri titriyordu, gözleri o kadar büyümüştü ki parlak kobalt irislerini çevreleyen beyazları görebiliyordum.

"Kendisi burada değil ama eminim yardımcı olabiliriz. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Saray... bir kaza oldu, çocuklar yaralandı. Birkaç kişi. Lütfen, lütfen benimle gelin."

Eğitimim devreye girdiğinde sükûnet kemiklerime kadar yerleşti. "Kaç çocuk var?" Ateş ettim. "Yaşları? Yaraların türü? Ne kadar ağır?"

"Üç çocuk. İki küçük, sanırım on yaşından küçük. Diğeri daha büyük, belki on altı yaşında. Taş çatı çökmüş. Lütfen, *acele edin!*"

Gözlerim hemen Maura'yı buldu. Aramızda, yıllarca yan yana çalışmaktan kaynaklanan, dile getirilmemiş bir anlayış geçti. Sessizce başımızı salladık ve her birimiz bir çantaya uzanıp gazlı bez, atel ve çeşitli karışımlardan oluşan kavanozları paketledik.

"Sen kal," dedi. "Yanıma birkaç stajyer alacağım."

"Ben de seninle geliyorum," diye araya girdim. "Üç yaralı çocuğu tek başına tedavi edemezsin."

"Diem, burası saray."

"Onlar *çocuk*, Maura."

Tereddüt etti, bana endişeyle baktı. "Ama annen..."

"Burada değil." Kelimeler niyet ettiğimden daha acı ıktı. "Geri döndüğünde bunu onunla konuşabilirsin."

Maura dudaklarını büzdü ama başka bir şey söylemedi.

"Senin adın ne?" Her an midesindekileri boşaltacakmış gibi görünen Alçalmış ocuğa dönerek sordum. Kendisi de bir çocuktan daha fazlası gibi görünmüyordu.

"El... Elric."

"Elric, ben Diem. Bu da Maura. Lana da gelecek." Durakladım ve daha deneyimli stajyerlerden birini işaret ettim, yaşça bana yakın olan ama henüz tam şifacı statüsüne geçmemiş minyon bir sarışındı. Yanına gittim ve elimi omzuna koydum. "Her şey yoluna girecek."

İlk kez bir Türemiş'e dokunduğumu, hatta ona en çok yaklaştığım anın bu olduğunu fark ettim. Elimin altında vücudunun sıcaklığını hissetmek, hızla atan nabzının gmbrtsn hissetmek...

Onlardan öylesine korunmuştum ki, algılarım efsane ve dedikodulardan oluşan katı bir diyetle besleniyordu, onları canavarca bir şey olarak hayal etmiştim. Soğukkanlı, ruhsuz, hipnotik. Ruhani güzellik ve özünde kötülük.

Ama solgun ve korkudan titreyen bu ocuk tamamen... *normal görünmüyordu*. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. Yüz hatlarındaki gerginliğin bir kısmı benim dokunuşum.

Malzemeleri toplamayı bitirdik ve dördümüz dışarı çıkıp kraliyet sarayına giden uzun toprak patıkaya doğru koşmaya başladık. Yürürken Elric'in kasları seğiriyordu ve bizi l bir koşuya srklememek için kendini kontrol etmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Gözleri sürekli Maura'nın bastonuna takılıyordu; Maura'nın her yavaş ve topallayarak attığı adımda yüzü buruşuyordu.

"Benim hatamdı," dedi titrek bir fısıltıyla, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. "ocuklara sihrimi gösteriyordum ve tavana çarptı ve..." Sesi kesildi.

Elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Kazalar olur, Elric."

Başını salladı ama umutsuzluk yüzünden okunuyordu.

"Kardeşimle ben küçükken," dedim, "onun çantasına biraz leş koymuştum. Sadece kokusuyla onu kızdırmak istemiştim ama okula giderken bir yaban domuzu kokuyu aldı ve ona saldırdı. Bir dişini kalçasına sapladı. Yapayalnızdık ve gözümün önünde öleceğini sandım.

Hepsi aptalca bir şaka için." Yardım için çılgılık atarken kardeşimin kanlar içindeki bedeninin kollarımda olduğunu hatırlayınca içim sıkıştı. "Sonra hayatta kalsa bile benden sonsuza dek nefret edeceğinden korktum. Ve ailemin her halükarda beni asla affetmeyeceğine ikna olmuştum."

Elric'in ıstırabı bir anlık dikkat dağınıklığıyla azaldı. "Hayatta kaldı mı?" "Kurtuldu."

"Seni affetti mi?"

İnledim. "Haftalarca okuldan eve gelmedi ve istediği tüm şekerlemeleri yedi. Hayatının en güzel zamanlarıydı. Bana *teşekkür* etti."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki ya ailen?"

"Mutlu değillerdi. Ama kalbimi biliyorlardı. Kardeşimi asla bilerek incitmeyeceğimi biliyorlardı." Elini tekrar sıktım. "İşte aile böyle bir şeydir. En kötü hataları yaptığınızda bile birbirinizin yanında durmaktır."

Hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesinde fırtına koptu, suçluluğun kara bulutlarını kesen geçici bir umut.

Sonunda yolda işaretlenmemiş bir viraja ulaştık. Elric endişeyle ağaçların arasına baktı, sonra dönüp uçümüzü inceledi ve dile getirilmemiş bir ikilemi çözmeye çalışırken dudağını ısırdı. "Şifacılar gördükleri hakkında hiçbir şey söyleyemezler, değil mi? Kural bu değil mi?"

Maura başıyla onayladı. "Doğru, tatlım. Her şey gizli."

Derin bir nefes verdi. "Bizi oraya daha hızlı götürecek bir kestirme biliyorum. Ama bunu kimseye söyleyemezsin, asla."

Cevabımızı beklemeden patikadan ormana doğru fırladı. Maura, Lana ve ben şaşkın bir bakış attıktan sonra aceleyle arkasından gittik.

Birkaç dakika boyunca kıvrılan köklerin üzerinden tırmandıktan ve sarkan dalların altından geçtikten sonra, kalın yapraklı sarmaşıklarla kaplı devasa bir duvar ortaya çıktı. Duvar, çevresindeki bitki örtüsüyle o kadar kusursuz bir şekilde kamufle edilmişti ki, gece olsaydı ona çarpabilirdim.

Elric duvarı yokladı, ararken kendi kendine sessizce mırıldandı, sonra da başarılı olduğunu haykırdı. "Buradayım! Beni takip et, çabuk."

Yaprakları geri çekerek ancak içinden geçilebilecek büyüklükte bir delik açtı. Açıklıktan içeri baktı ve devam etmemizi işaret etmeden önce etrafına göz gezdirdi.

Elric, Maura'yı taşımak için kollarını uzattı ve Maura sert bir kaş çatmayla onu geri çevirince gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Ciddi derecede çarpık bir bacakla doğan Maura, bunun kendisini engellemesine asla izin vermemişti ve bunca yıldan sonra, şimdi de kesinlikle başlamayacaktı.

Teker teker sürünerek geçtik, çantalarımız yerde sürüklenirken şingirdiyordu. Kabarık şimşir çitlerden oluşan bir başka iç duvar görüşümüzü engelledi ama çiçeklerin ve taze otların tatlı kokusunu içime çektiğimde büyük bir bahçeye girdiğimizi fark ettim.

Dev bir granit kütlesi yana doğru savrulmuştu. Sanki havadan daha ağırmış gibi Elric taş bloğu tek eliyle kaldırdı, ip sarmaşıklardan oluşan perdeyi çekip yerine yerleştirdi.

Neredeyse boğuluyordum. Taş benden iki kat daha ağır olmalıydı. Alçalmışların güç ve hız konusunda ölümlülerden üstün olduğunu biliyordum ama böyle bir gösteriyi hiç görmemiştim.

Elric bizi ileriye çağırdı. Duvar boyunca süründü, çitlere yakın durdu, arada bir fark edilip edilmediğimizi görmek için yukarı baktı. Bir köşeyi döndük ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Ölümlü Şehir'den, kraliyet sarayının sadece belli belirsiz görüntülerini görmüştüm; uzaktan bizi gözetlemek için ağaçların üzerinden görünen kulelerden oluşan bir taç. Onu her zaman heybetli bir taş kale, İnenlerin kendileri kadar korkunç ve aşılmaz bir kale olarak hayal etmiştim.

Önümde duran şey tamamen başka bir şeydi.

Taştan ya da tahtadan değil, ışığın kendisinden yapılmış gibi görünüyordu. Yapısı keskin, narin dalgalar halinde yükselip alçalıyor, duvarlar yıldız ışığına fiziksel bir form verilmiş gibi ruhani bir ışıltı yayıyordu. Yüksek kulelerden oluşan bir kütle gökyüzünde kayboluyor, sadece binanın devasa ayak izinin tüm genişliğini anlamayı zorlaştıran yansıyan mavinin soluk parlaklığıyla görülebiliyordu. Bulutlar sabah güneşinin üzerinden geçerken, parıldayan cephe Kutsal Deniz'in yansıması gibi hafifçe dalgalanıyordu. Korkutucu ya da heybetli olmaktan uzak, gördüğüm en güzel şeydi.

"Diem!" Maura'nın sesi uzaktan geliyordu.

Gözlerimi ayırdığımda sersemlemiş bir halde terk edilmiş olduğumu fark ettim. İleride Lana ve Maura, Elric'i bahçeden çıkıp mermer basamakları tırmanarak devasa kemerli kapılara kadar takip etmişlerdi.

"Yakınımda dur," diye tısladı Maura ve onlara katılmak için koşarken beni kolumdan yakaladı. "Ne zaman ölümlüler etrafta olsa ürkek olurlar. Sakın kaçıp gitme, anladın mı?"

Sadece başımı sallayabildim, etrafımı saran ihtişam karşısında hâlâ şaşkındım. Eşikten adımımı attığımda ihtişam sona ermedi.

Eğer Ölümlü Şehir kasvetli bir taş ve toprak dizisiyse, burası bir sanatçının paletiydi. Tereyağlı sarılar, yanan kırmızılar ve turuncular, sulu maviler, yosunlu yeşiller - akla gelebilecek her renk iç mekânı boyamış, pelüş, püskül kenarlı halılara ve evimden daha büyük görünen duvar halılarına dokunmuştu. Yıldızlı çerçeveler içindeki gerçekçi tablolar duvarları süslüyor, her biri havada asılı duran soluk mavi bir ışık küresiyle aydınlatılıyordu.

Elric'i tonozlu, el oyması ahşap kirişlerle kaplı uzun bir koridorda takip ederken Maura beni yanına çekti.

Acı çeken genç seslerin çığlıkları kirişlerde yankılandı. Renkli ipeklerden oluşan göz kamaştırıcı bir kaleydoskop giymiş bir grup Alçalmış, koridorun sonunda toplanmıştı. Birkaçı dikkatlerini bize çevirdi, yüzlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Şifacıları getirdim," diye bağırdı Elric, kalabalığı yarararak ilerlerken. "Çekilin! Çekilin!"

Kalabalık dağıldı ve bir patika oluştu, molozlarla dolu, havadar, cam duvarlı bir güneş odası ortaya çıktı, hava hala düşen taş parçacıklarıyla bulanıktı.

Birkaç uzun masa meyveler, hamur işleri ve aromaları odaya yayılan dumanı tüten yemeklerle dolup taşıyordu. Ortadaki bir masa darmadağınık bir şekilde duruyordu, kenarları düşen molozların ikiye ayırdığı parçalanmış tahtalarla sallanıyordu, tavandaki bir delik ise yukarıdaki kata açılıyordu.

Alevler tarafından. Kimsenin ölmemiş olması bir mucizeydi. "En kritik durumdaki çocuk hangisi?" Maura sordu.

Elric, yüzü kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmiş, altın saçlı, güzel bir kadına el salladı. Birkaç kelime konuştuktan sonra bize döndü.

"En küçüğü." Titreyen eliyle yakınlarda hareketsiz yatan küçük bir çocuğu işaret etti. Maura hiç vakit kaybetmeden beni ve Lana'yı geride bırakarak çocuğa doğru ilerledi. "En büyükleri, o da çok kötü yaralanmış."

Lana'ya döndüm. "Ben onunla ilgileneceğim. Sen diğerini kontrol et, sonra da Maura'ya yardım et." Başını salladı ve aceleyle gitti.

Elric beni götürürken odadaki havayla ilgili bir şey dikkatimi çekti, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Tuhaf bir şekilde ağır geliyordu, sanki ağırlığı tenime baskı yapıyor, beni keşfediyor, değerlendiriyordu.

"Bunu hissediyor musun?" Elric'e sordum.

Sözlerimi duymadı, dikkatini ayaklarının dibinde inleyen kıza vermişti.

Kız, enkazın arasında diz çökmüş, uzun, abanoz saçları bağlarından kurtulmuş ve yüz hatlarını gizleyen bir adamın kollarında kucaklanıyordu. Adam kızın yanağını nazikçe okşarken ona kısık ve yatıştırıcı bir ses tonuyla bir şeyler mırıldandı.

Yüz ifadesi acıyla çarpılmış bir halde ona baktı. Şakağı kanla kaplıydı ve kolu doğal olmayan bir açıyla göğsüne yaslanmıştı. Esmer saçları başının tepesinde küçük örgülerden oluşan bir labirent şeklinde örülmüştü, şimdi kanla keçeleşmiş ve parçalanmış taşlarla tozlanmıştı.

Yanına diz çöktüm. Koluna hafifçe dokunduğumda irkildi ve adamın bakışlarının yakıcılığını yüzümde hissettim.

"Merhaba," dedim ona yumuşak bir sesle, çok iyi uyguladığım sakinliğimi bir araya getirerek. "Ben bir şifacıyım ve sana yardım etmek için buradayım. Bana neyin acıdığını söyleyebilir misin?"

"Belli değil mi?" diye hırladı adam. Onu görmezden geldim, bakışlarım hastama kilitlenmişti.

"Kolum," diye cevap verdi. Sesi sessiz ama pürüzsüzdü, gözleri parlaktı, nefes alış veriş sabitti; hepsi iyiye işaretti.

"Hareket ettirebilir misin?" Ben sordum.

"Hayır," diye karşılık verdi adam onun adına. "Belli ki kırılmış."

Havada hissettiğim varlık onu içine çekmiş ve öfkesinin alevlenmesiyle birlikte nabız gibi atıyor gibiydi. Baş döndürücü aura kaburgalarımın altında bir şeylerin titremesine neden oldu, ancak odaklanmamın sarsılmasına izin vermeyi reddettim. Hastalarımın zorba aile üyeleriyle çalışma konusunda yılların deneyimine sahiptim. Bu seferkinin bir Soydan gelen olması -öfkeli, ağır kaslı, *asil bir Soydan gelen*- beni işimi yapmaktan alıkoyamazdı.

"Hareket ettirebilir misin?" Ona tekrar ettim.

Kız başını güçsüzce salladı, çabalamaktan yüzünü buruşturdu.

Yaşına bakarak, iyileşme yeteneklerinin çoktan geliştiğini ve yaralanmayı kısa sürede onarabileceğini tahmin ettim, ancak doğru şekilde iyileştiğinden emin olmak için önce kemiği ayarlamam gerekeceğinden şüpheleniyordum.

Çantamı karıştırdım ve büyük, tıpalı bir şişe çıkardım. "Acını dindirmek için sana bir şey vereceğim. Bana adını söyleyebilir misin?"

"Ben Lily," diye kekeledi.

"Ona Prenses Lilian diyebilirsin," diye düzeltti adam, bakışlarıyla hâlâ içimde bir delik açıyordu.

Farkına vardım. Lily-Prenses *Lilian*. Kardeşimin bahsi geçtiğinde kızardığı kızın ta kendisiydi.

Onu yeni gözlerle değerlendirirken başım öne eğildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum *Lily*," dedim dikkatle. Adamın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "Benim adım Diem. Şundan benim için büyük bir yudum alır mısın?"

Lily gemiye bakarken kaşları çatıldı. "Nedir bu?"

Dudaklarım kıvrıldı. Yabancılardan gelen gizemli sınırları sorgulayan zeki kız. Teller'in onu sevmesine şaşmamalı.

"Gümüşkurdu. Kıyıya yakın yerlerde yetişen güzel beyaz bir çiçekten yapılır." Yüzümü onunkine yaklaştırdım ve göz kırptım. "Merak etme, içinde gerçek solucan yok."

Minik bir gülümseme verdi ve adamın gergin duruşu gevşedi. Şişeyi dudaklarına götürürken, minyon vücudunun geri kalanında yara olup olmadığını taradım, sadece kafasında pıhtılaşmaya başlayan bir yara tespit ettim.

Yüzüne düşen bir tutam saçını düzelttim. "Yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin, Lily. Gümüş kurdunun etkisini göstermesi için birkaç dakikaya ihtiyacım var ama o zamana kadar burada seninle bekleyeceğim, olur mu?"

Tekrar başını salladı. Gece mavisi gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve tozla kaplanmış yanağında ıslak bir iz bıraktı. Alt dudağı titremeye başladı. Yüzünü, kolları hâlâ onu sımsıkı tutan adama çevirdi. "Özür dilerim. Düşmeden önce çocukları yoldan çekebileceğimi düşünmüştüm."

Bir elini kızın yüzüne götürdü ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Başkasına hizmet etmek için cesurca bir şey yaptın. Bunun için asla özür dileme. Seninle çok gurur duyuyorum."

Adamın nazik ve yatıştırıcı sesi, bana karşı kullandığı sert tondan çok farklıydı. Sonunda gözlerimi kaldırıp yüzünü incelemeye cesaret edebildim.

Bir anda bütün düşünceler kafamdan uçup gitti.

Zeytin rengi ten. Mavi-gri gözler. Uzun, düzensiz bir yara izi. O.

Bu *oydu*.

AYLARDIR, beni annemin kaybolduğu gün onunla tartışırken gördüğüm Türemiş adama götürebilecek ipuçlarını bulmak için Ölümlü Şehir'i araştırıyordum. Ve şimdi, işte buradaydı, birkaç santim ötede - aradığım cevaplara sahip tek kişi. Annemin sırlarını ona karşı kullandığı adam.

Onları sessiz tutmak için onu öldürmüş olabilecek adam.

Gözlerim omzunun üzerinde yükselen mücevherli kabzaya kaydı, o gün ara sokakta taktığının aynısıydı. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım, sanki bu hareket tüm bunların kötü bir yanılsama olduğunu ortaya çıkarabilirmiş gibi.

O buradaydı. Gerçektir. Çok yakındı.

Aval aval baktığımı fark etmiş olmalı, çünkü dikkati yukarı kaydı ve bakışlarımla karşılaştı.

Belki de bu bir yanılsamaydı, ama bir kalp atışı için yüzünde bir tanıma pırıltısı belirdi -gözlerinde hafif bir genişleme, burun deliklerinde ani bir parlama.

Bir saniye içinde kayboldu, taş gibi bir maskenin ardına kilitlendi.

Hemen başka tarafa baktım ve ellerimi çantamda meşgul ettim.

"Tanıştık mı?" diye sordu, sesi bir kez daha kırılmıştı. "Hayır," dedim çabucak. Çok çabuk.

"Adının Diem olduğunu mu söylemiştin?" Lily sordu. "Teller'ın kız kardeşi misin?" Gerildim, sonra başımı salladım.

"Okula beraber gidiyoruz. Bana senden bahsetti."

Bundan sonra söyleyeceklerim için Teller'ın beni ne kadar fena öldüreceğini düşündüm. "Bana senden de bahsetti."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Öyle mi yaptı?"

"Ona karşı çok nazik olduğunuzu söyledi. Bunun için size şahsen teşekkür etmek isterdim. Belki de bugün burada karşılaşmamız kaderdi."

"Kindred'dan bir kutsama," diye mırıldandı saygıyla.

Bakışlarımı kaçırırken dudaklarımı sıkıca bastırdım. Ölümlüler, inmiş tanrılardan gelen hiçbir şeyi bir lütuf olarak görmezlerdi ama burada, kraliyet sarayının kalbinde, bunu yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edemedim.

"Kardeşin Alçalmışlar okuluna giden ölümlü mü?" diye sordu adam, sesi tuhaf bir şekilde gergindi.

Ona bakmadan başımı salladım. Ben sahte bir dalgınlıkla bir kavanoz merhemle uğraşırken dikkati üzerimdeydi.

Neyse ki Lily araya girdi. "Ulther Amca ona katılması için özel izin verdi. Sınıftaki en zeki çocuk o. Ölümlüler okulunda harcanırdı.

okul." Sonunda kendini tuttu ve bana doğru yüzünü buruşturdu. "Bu -Ölümlülerin okullarının çok iyi olduğundan eminim demek istemedim. -"

Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Sorun yok. Sana tamamen katılıyorum." Rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Lily ile karşımdaki adam arasındaki ilişkiyi merak ettim. Benden sadece birkaç yaş büyük görünmesine rağmen ona bir baba gibi bakıyordu. Yine de, Türemişler sadece yetişkinliğe kadar insanlar gibi olgunlaşır, bu noktadan sonra yaşlanmaları yavaşlar. Kolaylıkla 25 yaşında da olabilir, 250 yaşında da. Ama sert koruyuculuğu ebeveynlikten başka bir şeye benziyordu - belki de şefkatli bir ağabey?

"Annen için üzgünüm," dedi Lily. "Umarım yakında bulunur."

Adam ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Odaklanmasının ağırlığını bir kez daha hissettim ve bu kez ona kendi bakışımla karşılık vermemek için tüm çabamı harcadım.

O biliyordu.

Bir şekilde, anneme ne olduğunu bildiğinden emindim. Anneme ne *olduğunu* bilmek için.

Göğsümün derinliklerinde bir cehennem alevlendi. Öfke ve suçlama boğazımı yakaladı ve ben irkilinceye kadar sıktı. Kaslarım ona saldırma ve kafasının içinde kilitli olan cevapları talep etme dürtüsüyle titredi.

Dövüş.

Bu sabah babamla birlikte mutfakta peşimi bırakmayan ses, bir saat kulesinin çanı gibi kafamın içinde çınlıyordu.

Ya da belki bir ölüm çanı.

Parmaklarım şişenin etrafında sıkılaştı, eklemlerim ağardı. "Kolun nasıl hissediyor?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Hiçbir şey hissedemiyorum, bu işe yaradığı anlamına mı geliyor?"

Koluna baskı uyguladım, yavaş yavaş etinin kızarmaya ve şişmeye başladığı yere yaklaştım. Hiçbir tepki vermedi. "Güzel. Şimdi kemiği y e r l e ş t i r e c e ğ i m . Acıtmayacak ama biraz rahatsızlık hissedebilirsin."

Öfkemin kalıntıları hâlâ şakaklarımın arasında zonkluyordu. Omuzlarımı geriye attım ve birkaç titreşim nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Dövüş.

Çenemi sıktım ve kanımda dolaşan enerjiyi ellerime yönlendirerek onun narin omzunu kavradım. "Hazır mısın?"

"Bekle," diye araya girdi adam. "Bunu benim yapmam gerekmiyor mu?"

"Şifacı *sen* misin?" Ben de karşılık verdim. Yüzündeki küçümseyici ifadenin öfke kontrolümü kaybetmeme neden olabileceğinden korktuğum için ona bakmayı reddettim. İşimi yapmak için onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylemeye nasıl cüret ederdi? "Lily, gözlerini kapat, derin bir nefes al ve üçe kadar say."

Lily bir an ellerime endişeyle baktı, sonra göz kapakları titreyerek kapandı. Göğsü bir kez yükseldi, sonra düştü.

"Bir... iki..."

Adam bir elini kaldırdı. "Yapmamam gerektiğine emin misin-" Mide bulandırıcı bir çatırtıyla kolunu yerine oturttu.

Lily'nin nefesi kesildi ve benden uzaklaştı. Adam onu göğsüne bastırdı. "Güvendesin," diye güvence verdi ona, sesi bir kez daha nazikti.

"Mükemmel iş çıkardın Lily," dedim. "Tek korkutucu kısmı buydu, gerisi kolay." Onu kollarından çekip çıkardım ve kolunu derme çatma bir askıya sararak ve şakağındaki yarayı temizleyerek onunla ilgilenmeye başladım.

Adam beni sinir bozucu bir yoğunlukla değerlendirmeye devam etti. Parlayan gözleri ava çıkmış bir şahin gibi her hareketimi izliyordu.

İşim bittiğinde Lily'ye ayağa kalkmasını işaret ettim. Kızın Alçalmış yeteneklerinin kemiği iyileştirmesi için kolunun ne kadar süre yerinde kalması gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını hayal kırıklığıyla fark ettim. Bu tam da annemin asla öğrenmememi sağladığı türden bir bilgiydi ama gururum bunu bu adamın önünde itiraf etmeme izin vermezdi, özellikle de yeteneklerimi sorguladıktan sonra.

Maura'ya danışmak için izin istemeye başlamıştım ki Lily'nin ayaklarının üzerinde sallandığını fark ettim. Yüzünün rengi solmuş, gözleri bulanıklaşmış ve donuklaşmıştı.

"Lily?" Yavaşça sordum. "Sen-"

Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı. Kısa, tıkırtılı bir nefesle adamın kollarına yığıldı ve vücudu hareketsiz kaldı.

Bölüm

FIVE

"*Leyy!*" diye bağırdı adam. Keskin paniği bir neşter gibi içimi oydu.

Vücudu yere yığılan kadının başının arkasını kavradı.

Yerde. "Bir sorun var. Ona yardım edin, lütfen!" Bir şeyi kaçırmıştım, çok önemli bir şeyi.

Zihnimde dünya sessizleşti. Sesler kesildi, ışıklar söndü, oda karanlığa gömüldü. Önümde baygın yatan kızdan başka bir şey görmedim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim sanki kendi özgür iradeleriyle hareket ediyordu. Birden adamı iterek uzaklaştırdım, koruyucu tutuşunu kopardım ve nabzını, gözlerini, nefesini kontrol ettim. Avuçlarım kıyafetlerinin üzerinde çılgınca dolaşarak yaralanma belirtisi arıyordu.

Sonra onu gördüm.

Sırtının alt kısmında büyük bir kıpkırmızı havuz oluşmuştu. Vücudu tarafından gizlenmişti, sıvı gizlice kalın lacivert elbisesinin içine emiliyordu.

Hançerimi kınından çıkardım ve derisinden ayrılana kadar giysisini kestim. Kulaklarıma kilometrelerce ötedeymiş gibi gelen protesto çığlıkları zar zor duyuluyordu.

Düşen bir avizeden kopan bükülmüş bir metal parçası sırtından dışarı çıkmıştı. Bu kadar şiddetli bir yaralanmayı hissetmediğine göre kolunun acısı onu bunaltmış olmalıydı.

Çok fazla kan -çok fazla kan- çoktan yerde birikmişti. Çantamdan bir kavanoz çıkardım ve Lily'nin dilinin altına bir kaşık karışımdan zorla koydum, pıhtılaştırıcı iksirin bir fark yaratacak kadar çabuk emilmesi için beni dinleyen tanrılara sessizce dua ettim.

Metal parçasını sırtından çekmeden önce keskin bir nefes aldım. Islak, mide bulandırıcı bir gıcırtyla yerinden çıktı.

Anında, kırmızı bir nehir sızmaya başladı. Çantamdan gazlı bezi alıp yaraya bastırdım, karlı kumaşın önce pembeye, sonra kırmızıya, sonra da koyu kestane rengine dönüşme hızına odaklandım. Pansuman kanadıkça daha fazla gazlı bez koydum.

Tekrar. Ve tekrar. Ve yine.

Çok fazla kan.

Yüzüne bir bakış atmak için vücudunu kaydırdım. Dudakları morarmış, teni kül rengi ve nemli bir hal almıştı.

"Hadi ama Lily," diye homurdandım nefesimin altından.

Bunu görmeliydim. İşaretleri kaçırmıştım, masum bir kız gözümün önünde kan kaybından ölürken kendi düşüncelerime dalmıştım.

Teller'ı ve ondan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını düşündüm. *Gerçekten iyi biri olduğunu* söylemişti. Bu sefil dünyada çok az kişi ona *iyi davranmıştı*. Eğer benim ellerimde ölürse.

Hayır. Buna izin vermem.

Yaranın üzerine daha sert bastırdım ve dudaklarım Lily'nin kulağını sıyrana kadar eğildim. Geçtiğimiz haftalarda sessiz komutlarıyla düşüncelerime musallat olan o *sesi* düşündüm.

"Dövüş," diye emrettim, sahip olduğum tüm hâkimiyet kırıntılarını emre dönüştürmeye çalışarak. "*Savaşmanı istiyorum*, Lily. Bu senin zamanın değil."

Dövüş, içimdeki *ses yankılandı*.

Yine göğsümde garip bir his kıpırdandı. Ellerim aynı anda hem dondurucu soğuk hem de kavurucu sıcak bir hisle karıncalandı. Neredeyse acı veriyordu ama geri çekilmeye cesaret edemedim.

Avuçlarımdaki kana bulanmış gazlı bezin altından yumuşak bir parıltı yayıldı. Anlayamadığım bir içgüdüyle, bunu gizlemek için vücudumu onunkinin üzerine eğdim.

Bu Lily'nin Alçalmış büyüünün etkisi miydi? Öyle olmalıydı, değil mi? "Evet," diye fısıldadım. "*Savaş, Lily. Savaş.*"

Bu ışık altında benim el alevlendi kör edici bir şekilde parlak-gümüş, Ay ışığı gibi.

Lily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sarsılarak doğrulurken göğsü bir solukla kabardı. Dudakları mucizevi bir şekilde pembeydi, safir gözleri parlıyordu.

Gözlerimizi kırıştırarak ve hiçbir şey söylemeden bir an boyunca birbirimize baktık. Etrafımdaki dünya yeniden görünür hale geldiğinde, odadaki her yüzün bize doğru döndüğünün farkına vardım. Yaraya baktım ve gazlı bezi dikkatlice sıyırdım.

Gözlerim kocaman oldu.

Yara gitmişti. Kapanmamış, iyileşmemiş.

Gitti.

Sanki hiç olmamış gibi.

Sargıyı tamamen çıkardım ama hiçbir şey yoktu. Bir çizik bile yoktu.

Nedenini tam olarak bilmeden, bozulmamış deriyi gizlemek için gazlı bezi tekrar sıkıştırdım.

"Nasıl hissediyorsun?" Kekeledim.

Lily'nin şaşkın ifadesi benimkiyle örtüşüyordu. "Güzel, sanırım. Ne... ne oldu?"

Başımı salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Sen... kanaman vardı. Ama sen- sen iyisin. Artık her şey yolunda."

İnenlerden oluşan bir kalabalık etrafımızı sardı. Elleri Lily'ye uzanıyor, saçlarını, kollarını okşuyor, güven verici sözler söylüyor ve inançsızlık içinde mırıldanıyorlardı. Geriye düştüm, kafam karıştı ve sersemledim.

Bakışlarım kızıla bulanmış ellerime kaydı. Yara gerçektir. O kadar çok kan vardı ki, ruhumun derinliklerinde metal parçanın hayati bir şeyi, hiçbir ölümlü şifacının düzeltemeyeceği bir şeyi alıp götürdüğünü biliyordum. İyileştirme yetenekleri bu kadar güçlü müydü?

Alçalmışlar'ın telaşı daha da arttı ve atalarının tanrıçasına övgüler yağdırdılar.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve sert bir bedene çarpma kadar geriye doğru yalpaladım. Arkamı döndüm ve Elric'le gözlerimi kilitledim.

"Bu inanılmazdı," diye haykırdı. Sanki onu kurtaran *benmişim gibi* bana hayranlıkla baktı. "Sen-"

"Elimi yüzümü yıkayabileceğim bir yer var mı?" Homurdandım. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor, bedenim savaşıyor duyguların fırtınasına kapılıyordu.

Kanlı ve titreyen ellerimi görünce irkildi. "Um... evet, elbette." Beni koridora götürdü ve işaret etti. "Sağdaki son kapı."

Teşekkür etmek için başımı salladım ve saray etrafımda çılgınca dönerken sendeleyerek ilerledim. Koridorun yarısına geldiğimde dizlerim titriyor, çökmekle tehdit ediyordu. Yakındaki bir duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Kendimi en kötü şekilde ağırlıksız hissediyordum - midem düşüyor, havada yuvarlanıyordum. Avuçlarımdaki hayali karıncalanmayı, bir şekilde soğuk ve sıcak, buz ve ateş olan gümüşi parıltıyı hâlâ hissedebiliyordum. *Sesin* yankıları düşüncelerimde oyalanıyordu, hâlâ öfkemi kışkırtıyordu.

Birkaç uzun, işkence dolu dakikadan sonra ağırlığım tekrar ayaklarıma yerleşti. Nefesim düzene girdi, nabzım artık dörtlüye atılmıyordu.

Duvarı ittim ve tuvalete doğru döndüm ki muazzam bir enerji beni ağırlığıyla sardı. Sert bir el dirseğimi kavradı ve beni geriye doğru iterek Lily'nin yanında duran gizemli adamla yüz yüze getirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bir an için hareket edemedim. Daha önce olduğundan çok daha yakındı. Çenesinin kare şeklini, elmacık kemiklerinin uçurumlarını, bir kılıç gibi dümdüz burnunu fark edecek kadar yakındı. Odunsu miskin sedir ve deri kokusunu alabilecek kadar yakındı. Bronz tenine karşı keskin duran buz gibi gözlerinin sadece durağan bir mavi olmadığını görecekti kadar yakın. *-Hareket ettiler*, çalkantılı bir ışık girdabı ve gölge damarları tarafından aydınlatıldılar.

Tanrım, çok güzel.

Bu haince düşünce karşısında kaşlarımı çattım. Beni kavradığı yere baktım, teni benimkine karşı çarpıcı bir şekilde sıcaktı.

"O ele değer veriyorsan, kolumdan çeksen iyi edersin," diye uyardım.

Bakışları üzerimde gezindi. Beni değerlendirirken düşündüklerini duyar gibiydim -boyumu, yapımı, hançerlerimi- gerçek bir tehdit oluşturduğum fikrini reddediyordu. Bu küstahlık beni neredeyse gülümsetiyordu. Daha önce de mağrur adamlar tarafından hafife alınmışım -her zaman onların çöküşüne neden olmuştu.

"El," diye tersledim. "*Çekil.*" Kılıcımın kabzasına doğru ilerlerken avucumu gizlemek için vücuduma açtım.

Birkaç gergin saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu, gözleri anlaşılabilir bir tepkiyle parladı ve sonunda gitmeme izin verdi.

"Bunu Lily ile nasıl yaptın?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Ben bir şifacıyım. Bu benim işim."

O bir adım öne çıktı, ben de geri çekildim.

"Gözlerin-"

"Ben Soydan gelmiyorum," diye araya girdim, bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum. Provası yapılmış açıklama bir refleks gibi dilimden döküldü. "Kahverengi gözlerle doğdum. Çocukken geçirdiğim bir hastalık yüzünden rengini kaybettim. Kasabada buna kefil olabilecek pek çok kişi var."

"Orada yaptığın ışık..."

"Arayan Lily'ydi. Ben hiçbir şey yapmadım. Ben bir ölümlüyüm."

İkna olmamış görünüyordu, veremeyeceğim bir cevap aramak için yüzümü tarıyordu.

İşte karşımdaydı, aylardır aradığım adam sonunda karşımda duruyordu. Dudaklarım ona annem hakkında soru sorma isteğiyle aralandı ama içgüdülerim dilimi tuttu.

Bu adamı hayatıma sokarsam, bir daha asla kapatamayacağım bir kapının açılacağı hissinden kurtulamıyordum. Sesinin bıçak gibi keskinliğine ve varlığının boğucu yoğunluğuna bakılırsa, bu adam benim dünyamda yer almasını istediğim biri değildi. Sessiz kalması için annemi öldürmeye razı olduysa, sırlarını bildiğimize inanırsa ailemin geri kalanına da ne yapabilirdi?

Omzunun üzerinden boş koridora baktı, sonra sesini fısıltıya düşürdü. "Eğer yarı ölümlüysen..."

"Ben değilim."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Baban Fortos'tan mı geliyor?"

Düşüncelerim karmakarışık bir çılgınlığa dönüştü. *O nasıl...? Komutanı mı kastediyor, yoksa...? Biliyor olması mümkün mü?*

Yüz ifadem onun için yeterli bir cevap gibiydi. Gözlerini tavana doğru kaldırdı. "Harika," diye mırıldandı.

"Ne-nasıl yaptın-"

"Burada olmamalısın." Çenesini hançerlerime doğru salladı. "*Ölümlülerin* sarayda silah taşımaya izin verilmez." Kelimeyi işaret ederek söyledi, tatsız bir iç şaka gibi uzattı.

Öfkem yeniden alevlendi. Türemişler bizi bir parmak hareketiyle öldürebilirlerdi ama tehdit *biz miydik?*

"Sorun nedir?" Isırarak karşılık verdim. "Küçük ölümlü bir kadından mı korkuyorsun?" "Pek sayılmaz." Ses tonu duygusuz ve gerçekçiydi.

"Ölümlü ya da değil,

o hançer kınından çıkmadan ölmüş olurdun."

Aptalca bir kalp atışı için, iddiasını test etmeyi düşündüm.

"O zaman neden fark ediyor? Ölümlü silahların derinizi delemeyeceğini sanıyordum."

"Onlar yapamam-except için ve çocuklar." Hemen onun

Sanki böyle bir zayıflığı ortaya çıkardığı için kendini azarlıyormuş gibi yüz hatları gerildi.

"Bir *çocuğa* zarar vereceğimi *mi* düşünüyorsun?" Tısladım.

Cevap vermek için ağzını açtı ama ben hışım ile ilerlerken sustu, yüzüme çok yaklaşıp kadar durmadım, nefesinin sıcaklığı dudaklarıma düştü. Kanla kaplı parmağını göğsünün sert duvarına soktum, gözleri şaşkınlıkla büyürken küçük bir tatmin heyecanı yaşadım.

"O çocuklara zarar vermek isteseydim, sevgili Prensesiniz Lilian'ın kan kaybından ölmesine izin verirdim. Biz *ölümlüler* evde kalıp o üç çocuğun da sonlarının gelmesine izin verebilirdik. Bunun yerine onları kurtardık ve siz bize böyle mi teşekkür ediyorsunuz?"

Çenesinde bir kas kasıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Dudağım kıvrıldı. "İzin verirsiniz, yıkanmam gerekiyor. Görünüşe göre halkınızı kurtarıpken ortalığı dağıtmışım." Topuklarıma vurdum ve hızla uzaklaştım.

Yere yığılıp gözyaşlarına boğulmadan önce tuvalete girip kilidin yumuşak tıkırtısını duyana kadar bekledim.

Bölüm

ALTI

Hayatımda ayak bastığım en abartılı odanın zemininde kanlar içinde ağlarken çizdiğim sefil tabloya boğuk bir kahkaha attım. içinde.

Tuvalet ailemin evinin yarısı büyüklüğündeydi, kubbeli tavanı dönen bir akşam gökyüzünün görüntüsüyle elle boyanmıştı. Işık, safir ve obsidyen kıvrımlarının genişliğini süsleyen yıldızların arasından parıldıyor ve vücuduma benekli bir ışıltı yayıyordu.

Bir oyukta, som altından lavabolardan oluşan bir çember, fokurdayan bir havuzdan çıkan tanrıça Lumnos'un çeşmesini çevreliyordu. Duvar boyunca sıralanmış raflarda, içinde sabun ve parfümler bulunan kristal kavanozlar sıralanmıştı. Hatta sönmekte olan bir ateşin közleriyle hala parlayan bir ocak bile vardı ve yumuşak, kabarık havlulardan oluşan bir piramidi ısıtıyordu.

Gözlerim koyu mermer zemine kaydı; beyaz ve altın rengi damarlar, doğrudan bana ulaşan kanlı lekelerin etrafında dönüyordu. "Harika," diye mırıldandım. "Tek kelimeyle mükemmel."

Elimin tersiyle bir damla gözyaşımı sildim. Tam olarak neden ağladığımdan bile emin değildim. Belki de beceriksizliğim yüzünden neredeyse öldürdüğüm masum kız yüzündendi. Belki de o çekilmez Alçalmış adamın bana topuğunun altında ezilecek bir böcekmişim gibi bakmasıydı.

Ya da belki sadece annesini özleyen bir kız çocuğuydum.

Onu görmek beni o lanetli öğleden sonraya geri götürdü. O gün, onun gözlerinin kırıksıklığını gördüğüm, kahkahasının çan sesini duyduğum, birlikte kasabaya doğru yürürken kollarımızın sıcaklığını hissettiğim son gündü.

Şimdiye kadar, onun gerçekten ölmüş olabileceğini kabul etmeme izin vermemiştim. Ailemin iyiliği için, her zaman onun gerçekten ölmüş olabileceği

bir yerlerde yaşıyordu ve eninde sonunda eve dönecekti.

Ama burada, kraliyet sarayında otururken, etrafım Türemişlerle çevriliyken - annem tam da bu durumdan beni uzak tutmak için bir ömür harcamıştı

-Bir sayfanın çevrilmesi gibi hissettim.

Bir veda.

Auralie Bellator'dan sonraki hayat.

Beş dakika, kabul ettim. Kendine acımak için beş dakikan var.

Sonra kalkarsınız ve işe geri dönersiniz.

Başımı soğuk taş duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Titreyen bir nefesle, altı ay boyunca bastırılmış keder paramparça olmuş kalbime çarptı.

LANA ve ben merkeze döndük, Maura ise annemin bakmakta olduğu ve artık Lumnos Kralı olduğunu bildiğim yaşlı kraliyet üyesini kontrol etmek için geride kaldı.

İçim rahatladı, yaralı çocukların üçü de hayatta kaldı ve tamamen iyileşecekler. Sadece Elric böyle mutlu bir sonuç sağladığımız için bize teşekkür etme zahmetine girmişti. Alçalmışların geri kalanı bir bakış bile atmadan kayıp gitmişti.

Tuvaletin dışındaki tuhaf karşılaşmamızdan sonra gizemli adamı bir daha görmedim. Hâlâ ona annem hakkında soru sormama kararımı sorguluyordum. Şimdi bir şansım daha olacak mı diye merak ediyordum.

Kasabaya dönerken, Lumnos Şehri'ne ilk kez göz attım. Teoride ölümlülerin orada yaşamasına izin verilse de, hiçbirinin buna gücü yetmiyordu. En mütevazı evler bile sütunlar ve yapraklı teraslarla süslenmiş, ışıltılı avizelerden gelen ışığın büyük pencereleri ısıttığı görkemli, geniş mülklerdi. Ara sıra taze pişmiş ekmek, ızgara baharatlı etler ve mis kokulu çiçek demetlerinin kokusunu alıyorduk; bu kokular bizim fani köyümüzün keskin kokularından çok farklıydı.

Tüm hayatımı böylesine nefes kesici bir aşırılıktan sadece kısa bir mesafe uzakta yaşamak ve yine de ondan tamamen kopuk olmak ne kadar garip.

Bu *tamamen* bilgisiz olduğum anlamına gelmiyordu. Deniz ve Gökyüzü Diyarı Meros'un hareketli limanlarını ara sıra ziyaret etmiştim.

Fortos'a, Güç ve Cesaret Diyarı'na, diyarımızın güneydeki en yakın komşusuna. Annem ve babam Emarion Ordusu'nda görev yaparken orada tanışmışlar. Her ne kadar Fortos Kralı tarafından yönetilse de, ordunun saflarında her diyardan ölümlüler ve Soyundan gelenler yer alıyordu ve bir çatışma diyarın kendi Kraliyet Muhafızlarının başa çıkabileceğinin ötesine geçerse, Kraliyetlerden herhangi biri tarafından çağrılabilirdi. Ailemiz Fortos'taki ordu karargâhını sık sık ziyaret ederdi; babam eski dostlarıyla hasret gidermek, annem ise iyi eğitilmiş, iyi stoklanmış ordu şifacılarıyla görüşmek için.

Daha güneyde Faunos, Canavar ve Vahşi Diyarı, insandan çok hayvan oldukları söylenen Alçalmışların evi yer alıyordu. Ölümlülerin Faunos'a girmesi, Kök ve Diken Diyarı Arboros'a giden Çevre Yolu'ndan geçmedikleri sürece yasaktı. Zengin bitki örtüsüyle Arboros, merkezde kullandığımız şifalı bitkilerin çoğunu sağlıyordu. Bulması daha zor malzemelerimizi stoklamak için anneme yıllık ziyaretinde ara sıra eşlik ederdim.

Diyarımızın kuzey komşusu Montios, Taş ve Buz Diyarı, teknik olarak ölümlülere yasaktı, ancak Henri ve ben bir keresinde gizlice sınırı geçerek karla kaplı büyüleyici lavanta dağlarına bir göz attık. Hatta Montios'un gizli göçebe soyundan gelen uzak bir grubun kayalık arazideki bir mağarada saklandığını bile görmüştük.

Aslında, toprağına hiç dokunmadığım sadece üç diyar vardı.

Sophos, Düşünce ve Kıvılcım Diyarı, ölümlülere sadece davetle açıktı. Teller bu üniversitelerden birinde bir yer kazanırsa, ancak o zaman efsanevi inovasyon şehrini ziyaret etme ve bulut kazıma binalarını ve sonsuz kütüphanelerini görme şansım olacaktı.

Kum ve Alev Diyarı Ignios'un güneşten kavrulan güney çölleri ölümlüler için tamamen yasaktı; Çevre Yolu boyunca seyahat etmek bile kesin ölüm anlamına geliyordu. O sert, sefil yeri ziyaret etmek gibi bir niyetim olduğundan değil.

Son olarak, Zihin ve Sırlar Diyarı Umbros vardı. Umbros, ölümlülerin ve tüm diyarlardan gelenlerin kısıtlama olmaksızın kabul edildiği tek yer olmasına rağmen, bulabilecekleri kariyer yolları pek de hoş değildi: suikastçılar, casuslar, fahişeler, afyon satıcıları ve benzerleri. Eğer Meros meşru malların alemler arası ticareti için bir yol noktasıysa, Umbros da onun sinsi kötü ikiziydi.

Umbros, diğer diyarlar tarafından sadece acımasız Kraliçe'sinden korkulduğu için hoş görülen bir karanlık ve günah cennetiydi. Yaşlı ve söylentilere göre,

son derece güçlüydü. Kan Savaşı'nın ardından, kendi büyüünü sulandırılmamış ve güçlü tutmak için Umbros Soyundan gelenlerin yüz tanesi hariç hepsinin katledilmesini emretmişti.

Umbros'u düşünmek bile tüylerimi diken diken etse de, içimdeki vahşi ve maceraperest bir parça onun kötücül sırlarını keşfetme ihtimaliyle kıpırdandı.

Öğleden sonraki görevlerim beni Ölümlü Şehir'de bir tura çıkardı ve birkaç yoksul aileye ev ziyareti yapmak için ayrıldım. Şifacıların merkezine döndüğümde gün akşama doğru erimiş ve stajyerler gece için ayrılmışlardı, Maura ve beni boş sessizlikte yalnız bıraktılar. Maura günün notlarını kayıtlarımıza geçirirken ben de yeni bir parti söğüt yosunu merhemini şişelemeyi bitirdim.

"Bu sabah sarayda her şey yolunda mıydı?" Maura seslendi. "Prensesle ilgili bazı heyecanlar var gibi görünüyordu."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye cevap verdim çabucak, kızın yarasını görmezden geldiğim için hâlâ içimi kemiren bir utanç vardı. "Alçalmışlar beklediğim gibi değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

İşime ara verdim. "Neredeyse... ölümlü gibiydiler."

"Onlar hem Kindred'lardan hem de ölümlülerden doğdular. Her ne kadar inkâr etseler de, damarlarında sonsuza dek ölümlü kanı akacak. Nasıl olmalarını bekliyordun?"

Omuz silktim. "Boş. Duygusuz."

"Bazen öyle olabiliyorlar. Ama sanırım yaralı bir çocuk için duyulan korku evrenseldir. En vahşi hayvanlar bile yavruları tehlikede olduğunda çılgına dönerler."

Lily onun kollarında iki büküm olurken yardım isteyen gizemli adamın panik içindeki sesi kulaklarımda tekrar tekrar çınladı. Bana göre, sert ve küçümseyici olmaktan başka bir şey değildi. Ama bu kıza, Lily'ye. Onunla ne kadar gurur duyduğunu söylerken gözyaşlarını silmek için nazikçe okşayışını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum.

Bana dün sorsaydınız, onların her türlü aşkı yaşayabileceklerini reddederdim. Ama bugün gördüklerim.

"Aklıma gelmişken," dedi Maura, "Prens bu öğleden sonra siz dışarıdayken uğradı. Size teşekkürlerini iletmemi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Elric'i mi kastediyorsun?"

O bir prens mi?" "Hayır, Elric değil. Prens Luther."

Kıpırdamadım.

"Prens Luther bu sabah sarayda mıydı?"

"Kraliyet ailesini gerçekten hiç tanımıyorsun, değil mi?" Maura sırtıttı. "Diem, sen onun yanında oturuyordun. Kucağında kız kardeşi Prenses Lilian vardı. Onlar Kral'ın yeğenleri."

Oh, Tanrım. *Oh, Tanrım.*

Bunca zamandır aradığım adam Prens Luther'dı.

Teller'in aşık olduğu büyük ağabeyi Luther.

Elini kesmekle tehdit ettiğim adam Luther.

Yakında Lumnos'un Kralı olacak Luther.

En yakın sandalyeye yığıldım. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç *iyi değildi*.

Maura sıkıntıma şöyle bir baktı ve kahkahalarla güldü. "Ah canım, sen de mi? Zaten ne zaman 'yakışıklı Prens Luther' ortalıkta görünse kıkırdayan tüy beyinlilere dönüşen stajyerlere katlanmak zorundayım. Senin de onun peşinden bayılmana izin veremem."

Yaşadığım şok bakışlarıma dönüştü. "Emarion'daki son erkek olsa bile o çekilmez canavara bayılmazdım."

Maura gözlerini kırptırdı, sonra iki büküm oldu ve daha da sert bir şekilde kükredi. "*Bu ayrıcalığı kazanmak için ne söyledi?*"

"Adamla hiç konuştun mu? Korkunç biri. Egodan başka bir şey değil." Dalgınca beni tuttuğu dirseğime dokundum. Eğer yeterince düşünürsem, parmaklarının tenimdeki yanığını hâlâ hissedebiliyordum. Gerçi bunu hiç düşünmüyordum. "Bana kendi işimi nasıl yapacağımı söylemeye çalıştı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lily adındaki kızın kolu kırılmıştı ve onu düzeltmem gerekiyordu. Beni durdurmaya çalışmaya cüret etti. Sanki bu *onun* işiymiş gibi davrandı."

Maura'nın kıkırdaması aniden kesildi. "Ve sen ona izin vermedin mi?"

"Kaç tane kırık kemik düzelttiğimi biliyor musun Maura? Uykumda bile yapabilirim. Gözlerim bağlıyken."

"Evet, ama kız bir Alçalmış'tı." "Yani?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Peki nasıl ayarladın?"

"Bilirsiniz işte, bir çekiç, bir ip ve bir kadeh viskiyle-"

"Ben ciddiyim, Diem." Maura ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yüzü alışılmadık derecede ciddiydi. "Başka bir Alçalmış sana yardım etti mi?"

"Yardıma ihtiyacım yoktu. Diğer hastalar gibi hallettim. Acıyı uyuşturmak için gümüş kurdu, biraz dikkat dağıtma, keskin bir çekiş ve bitti." Sırttım. "Tıpkı sihir gibi."

Başını eğdi. "Kemik setinden emin misin?"

"Aşağılanmamaya çalışıyorum, Maura."

"Sadece..." Kaşlarını çatarak devam etti. "Alçalmış kemikler güçlüdür. Demirden bile daha güçlü. Ölümlüler onları hareket ettirecek güce sahip değildir."

Bu doğru olamazdı. Kızın kemiğinin ellerimin altında kaydığını açıkça hissetmiş ve yerine otururken çıkardığı çıtırtıyı duymuştum.

"Belki de gençlerle daha kolaydır," diye tahmin ettim.

Maura başını salladı. "Yeni yürümeye başlayan çocuğun ayarlanması gereken birkaç tane vardı ve sorduğum ilk Alçalmış onları değiştiremedi bile. Yardım etmesi için daha güçlü erkeklerden birini çağırmak zorunda kaldı."

Uzun bir süre gözlerimizi kırıştıtarak birbirimize baktık.

Maura tekrar konuşmadan önce tereddüt eder gibiydi. "Diem... sadece kırık bir kemik mi vardı? Prens Luther kız kardeşinin hayatını kurtardığınızı söyledi."

Gözümün önünde bir kan gölü parladı. Renksiz dudaklar. Soluk bir nabız. Kıpırmızı bir gazlı bez dağı. Sonra, saniyeler sonra, lekesiz bir sırt, tamamen pürüzsüz, yara izi yok.

Titredim.

Bakışlarından kaçarak çalışma masamda kendimle meşgul oldum. "Neredeyse hemen iyileşen küçük bir yaraydı. Bir prensin bu kadar dramatik olabileceğini kim bilebilirdi?"

Maura bir süre oyalandı. Gözleri kollarımı takip etmekten kendini alamıyordu, sanki derimi soyup altında gizli bir cevap bulacaktı gibiydi.

Rahatsızca yer değiştirdim. "Başka bir şey söyledi mi? Annem hakkında bir şey?"

"Bir şey vardı. Seni çocukken tanıyıp tanımadığımı, değişmeden önce seni kahverengi gözlerle görüp görmediğimi sordu. Elbette gördüğümü söyledim. O da babanı tanıyıp tanımadığımı sordu."

Nefesimi tuttum. Maura, ailem dışında Komutan'ın kan bağı olan çocuğu olmadığını bilen birkaç kişiden biriydi. "Ne dedin sen?"

Maura bana ciddi ve anlamlı bir bakış attı. "Ona herkesin büyük *ölümlü* savaş kahramanı Andrei Bellator'u tanıdığını söyledim."

"Yani bahsetmediniz...?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Bu beni ilgilendirmez." Masasına döndü ve sanki bu konuda söylenecek başka bir şey yokmuş gibi yazmaya devam etti.

Bir süre daha sessizlik içinde çalıştık ve sonunda bütün gün dudaklarımda asılı kalan kelimeleri söyleyecek cesareti topladım.

"Belki de saraydaki Alçalmışların bazı işlerini almaya başlamalıyım."

Maura bir kaşını kaldırdı. "Çekilmez canavarlar hakkında ne demiştin? Şimdi de onların üzerine titremek mi istiyorsun?"

Burnumu kıvırdım. "Üzerine *titremek* yok, çok teşekkür ederim. Sadece yardım edebileceğimi söylüyorum. Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin."

Tereddüt etti. "Auralie'nin bu konuda ne hissettiğini biliyorsun canım. Bu sabah için şimdiden çok öfkelenecek."

Saray tuvaletinin zemininde hissettiğim ağırlık kurşuni bir pelerin gibi tekrar üzerine çöktü. "Onun geri gelmeyebileceğini kabul etmenin zamanı geldi."

"Öyle söyleme."

"Altı ay oldu. Ondan hiçbir iz yok."

"Vazgeçemezsin ho-"

"Yapma, Maura. Lütfen yapma. Sebepsiz umut... *acımasızlıktır*." Boğazımdaki yanmanın geçmesini dileyerek derin bir nefes aldım. "Hayat hâlâ normalmiş gibi davranmaya devam edemem. Sanki o..." Sesim titredi. "Sanki o gitmemiş gibi."

Maura biraz burnunu çekti ama sessiz kaldı.

"Teller, Taç şifacısı olarak görev yapan bir Bellator olmadan Alçalmış akademisine kabulünü iptal edeceklerinden korkuyor. Bu doğru olmasa bile, onun bu konuda endişelenmesine izin veremem. Okula odaklanması gerekiyor. O bitirene kadar annemin yerini almalıyım."

"O kadar basit değil."

"Ne demek

istiyorsun?"

"Annen bu anlaşmayı yaptığında, sadece Teller okulu bitirene kadar hizmet etmeyi kabul etmedi. O-" Maura'nın ağzı bir anda kapandı.

Sandalyemden kalktım. "Söyle bana, Maura."

Yüzünü buruşturdu, acıma duygusu havada iğrenç bir koku gibi asılı duruyordu. "Pazarlık ömür boyu sürdü Diem. Annen hayatının geri kalanında Kraliyet'in istediği şekilde hizmet etmeyi kabul etti."

"Ne demek '*Kraliyet ne şekilde isterse o şekilde*'?"

"Ayrıntıları bilmiyorum, bu annen ve kraliyet ailesi arasındaydı. Bana sadece burada elinden geldiğince çalışmaya devam edeceğini, ancak Kraliyet'ten gelen taleplerin önceliği olacağını söyledi."

Dizlerimin bağı çözüldü. Masanın üzerine eğildim, kenarını kavradım. "Peki ya anlaşılmayı bozarsa?"

Maura ellerini yüzünde ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. "Auralie'ye bunu sana asla söylemeyeceğime dair yemin ettim."

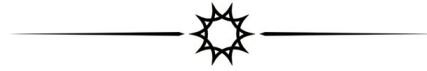
"Maura, eğer bu Teller'ı etkiliyorsa, bilmem gerek. Artık onu korumak benim görevim."

Gözlerinde gerçek bir acıyla bana baktı. "Eğer anlaşılmayı yerine getirmezse, hayatını kaybedecek. Kraliyet tarafından idam edilecek."

Oda dönmeye başladı. Birdenbire gölgeler çok parlak, sessizlik çok gürültülü oldu.

Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Ama... Kral Tellal onun baygın olduğunu söylüyor. Eğer ölürse... belki başka kimse bilmiyordur. Belki-"

"Prens Luther biliyor. Kraliyet adına annenle pazarlığı yapan kişi o."

O AKŞAM YEMEKTE, tabağımdaki yemek parçalarını itip kakmak elimden gelen tek şeydi. Teller ve babam günleri hakkında konuşurken, kaba olmamak için yeterince başımı salladım ve gülümsedim, sorularını tatmin etmek için yeterince zararsız ayrıntı mırıldandım.

Aklım *karmakarışık*ti.

Her biri bir diğerinden daha korkunç olan binlerce düşünce tarafından harap edilmiştim. Hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbirini yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordum.

Annem buradayken, etrafıma ördüğü kozanın içinde korunaklı kalmak çok kolaydı. Huzursuz gençlerin yaptığı her şekilde kendimi geri ittim, ama sonunda her zaman teslim oldum ve lanetlenmiş varlığımı kabul ettim.

Çok fazla sır saklamıştı. Hepimizden, ama özellikle benden. Kızından, ilk çocuğundan.

Gerçeği bilmesi gereken biri varsa o da ben değil miydim? Teller'dan önce, hatta babamdan bile önce, dünyada yalnız olan ikimizdik. Evlenmemiş bir anne ve onun piç bebeği.

Bunu benim için yaptığını bilmeme rağmen bir parçam ondan nefret ediyordu. Kalbimde, ruhumda annemin beni korumak için *her şeyi* yapacağını biliyordum.

Her türlü sırrı sakla. Her türlü anlaşılmayı yap. Herhangi bir yalan söyle.

Ve şimdi, onun koruması olmadan, görmezden gelmekten son derece memnun olduğum tüm gerçeklere doğru tekmelenerek ve çılgılık atarak sürükleniyordum.

Teller sarayda olanları duyduysa bile bana hiçbir şey söylemedi. Yine de ocağın önünde oturup boş gözlerle ateşe baktığımda meraklı bakışlarını sırtımda hissettim. Flameroot tozunu almayı bıraktığımdan beri huysuzluğumun onu bana yer açacak kadar temkinli yaptığını sanıyordum.

Flameroot.

Kırmızı toz şişesi cebimde bir delik açtı. Karmakarışık düşüncelerim taze bir avın etrafındaki akbabalar gibi onun etrafında dönüyordu. O şişe benim öfkem ve korkum, endişem ve kızgınlığımdı; en karanlık duygularımın somutlaşmış haliydi.

Gökyüzü karardığında ve ailemdeki erkekler rüyalarında kaybolduğunda, annemin erzağındaki tüm şişeleri topladım ve dışarıya, suyun kenarına kaçtım.

Ay şeklindeki kavanozları teker teker denize fırlattım. Teker teker dalgalara çarptılar ve sonsuza dek sulu bir mezara gömüldüler.

Her sessiz sıçrama, demir menteşeleri yıllarca kullanılmadığı için paslanmış eski, ağır bir kapının gıcırdayarak açılması gibiydi.

Eski Tanrılar'a beni ötede olacıklara hazırlamaları için dua ettim.

Bölüm

Yedi

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Henri'nin sesi beni şimdiki zamana ve hipnotize edici Emarion'un dokuz diyarını birbirine bağlayan dolambaçlı patika olan Çevre Yolu'nda nal sesleri duyuluyordu. Kasabadan saatler önce ayrılmıştık ve o zamandan beri ancak beş kelime konuşmuştum.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Karşılaştığınız bir sonraki kişiyi öldürmek istermiş gibi görünmenize neden olan şey her neyse."

Yanılmamıştı.

Öfkem haftalardır, belki de aylardır sessizce için için yanıyordu ama çünkü olaylardan sonra -özellikle Maura'nın ifşaatlarından sonra- yakıcı bir huzursuzluk iliklerime kadar işlemişti ve bunun kalıcı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Ben iyiyim." Sesimi hoş çıkarmak için elimden geleni yaptım ama kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu.

"Merkezden ayrıldığın için kendini suçlu hissediyor musun?" "Hayır."

Yalan değil. Maura, annemin pazarlık haberiyle ne kadar sarsıldığımı gördükten sonra *birkaç* gün izin almamı önermişti.

"Teller mı?"

"Hayır."

Bu da yalan değil. Prenses Lilian yardımım için o kadar minnettardı ki Teller'a yanağından bir öpücük ve sarayı her zaman ziyaret etmesi için açık bir davetiye vermişti. Resmen havada süzülüyordu. Yine de endişelerim vardı.

büyüyen ilişkileri hakkında konuşurken, onu bu kadar mutlu gördüğüm için minnettar olmaktan kendimi alamadım.

Aramızda uzun bir sessizlik geçti, tek ses toynakların çakıllara vuruşuydu.

"Annen mi?" Sesi daha sessiz, daha yumuşaktı.

İnkâr etmeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

"Diem, biz yürümeye başladığımızdan beri arkadaşız. Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

Yalan buydu.

Henri, Türemişler'den tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Henri daha bebekken annesi, sadece Montios'a özgü bir bitkiyle tedavi edilebilen nadir bir hastalığa yakalanmıştı. Ölümlülere yasak olduğu için, babası münzevi dağ diyarını ziyaret etmek için izin istemişti. Hatta Kral'dan diplomatik yardım istemek için kraliyet kuryesi olarak görevini riske atmıştı.

Bu talep hiçbir açıklama yapılmadan reddedilmiş, Henri'nin annesi önlenebilir bir ölüme terk edilmiş ve Henri'nin nefreti sonsuza dek kemiklerine kazınmıştır.

Taşıyıcı annesi gibi olan Auralie'nin hayatını o canavarlara teslim ettiğini ona nasıl söyleyebilirdim?

Kral'ın emrini yerine getirmek için kaybolmuş olabileceğini, belki de Prens Luther'in sırrını korumak için onu öldürdüğünü ya da belki de pazarlıktan kaçmak için kaçtığını ve yerini bana bıraktığını ona nasıl söyleyebilirdim?

Hangi sonucu umut edeceğimden bile emin değildim.

"Annen eve dönecek, D. Döneceğini biliyorum." Minnettar bir gülümsemeye zorladım ama kalbim buna el vermedi.

Eve dönerse ne olacaktı? Kraliyetin ömür boyu kölesi mi olacaktı? Anlaşmadan kaçtığı için idam mı edilecekti? Eğer hayattaysa, Lumnos'tan sonsuza dek uzak kalması daha iyi olabilirdi.

Hayır, bunu ona kesinlikle söyleyemezdim.

Henri atını benimkinin yanına getirdi ve uzanıp elimi tuttu. "Bunu açıklayamam ama... Sadece biliyorum. Onun hayatta ve güvende olduğunu ve geri döneceğini biliyorum. Eski Tanrılara dua ettim ve bana inanmamı söylediler." Omzumun üzerinden endişeli bir şekilde baktım. Eski Tanrılar. "Dikkatli ol Henri, eğer biri seni duyarsa-"

"Gerçekten mi?" Bana yan yan sıırttı. "Bu, Lumnos'taki tüm yasaları çiğneyen kııııdan mı geliyor?"

"Her kanun değil." Sonunda bir gülümseme belirdi. "Sadece eğlenceli olanları." "İşgalcilerimize küfretmek sizin için yeterince eğlenceli değil mi?"

"İdam edilmeye değecek kadar eğlenceli değil. Ve sesini alçalt, olur mu?"

"Hatırladığım kadarıyla, bazı şeyler yaptığımızda buna değdiğini düşünmüştün.

Pazarın yanına diktikleri Lumnos heykelinin *iyileştirilmesi*."

Hatırlayınca kıkırdadım. On üç yaşıındayken, sadece iki saygısız gencin başarabileceği absürt bir şekilde, krallığın koruyucu tanrıçasının kuklasını kutsamak için gecenin köründe gizlice dışarı çıkmıştık.

"Ne diyebilirim ki?" Ben çizdim. "Boyadığımız bıyık onun gözlerini gerçekten ortaya çıkardı."

Henri başını geriye atıp kahkahalarla kükredi ve dudaklarım daha da kıvrıldı. İkimiz böyle kaygısız bir an yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Sen bir tehditsin, Bellator."

"Bir baş belasıydım. Şimdi profesyonel, ciddi bir yetişkinim."

"Hâlâ bir baş belasısın. Dün sarayda çıkardığın sorunları duymadığımı sanma."

Gülümsemem anında kayboldu. Elimi geri çektim ve eyerimin kulpuna yerleştirdim. "Ne duydun?"

"Eğer söylentilere inanacak olursak -ki kasaba söylentilerinin asla yanlış olmadığını biliyoruz," diyerek göz kırptı, "bir kraliyet prensesi ölmüş ve siz onu otlar ve bir avuç bandajla diriltmişsiniz."

Midemde bir düğüm oluştu. "Biraz kan kaybetmiş ve başı dönmüş. O kadar ciddi bir şey değildi."

Bir yalan daha, ama bu sefer iyi bir bahanem yoktu. O garip, karıncalı ışığı hatırlayınca avuçlarım zonkladı.

"Gerçekten mi? Alçalanlar bunun ciddi olduğunu düşünüyor gibiydi." Başımı ona doğru çevirdim. "Kim söyledi bunu?"

"Bu sadece bir söylenti." Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Neden saraydaydın? Alçalmışlarla ilgili her şeyin yasak olduğunu sanıyordum."

Dudağımı çiğnedim, ondan, hiçbir şeyi saklamadığım tek kişiden sakladığımı tüm sırlar için duyduğum suçluluk duygusunun ağırlığını hissettim. "Sanırım annemin saraydaki görevlerini ben devralacağım. Ve lütfen bana ders verme, Maura'dan hepsini duydum zaten."

Uzun bir sessizlik oldu, derin düşüncelere dalmışken dikkati önümüzde uzanan yola kayd.

"Güzel," diye cevap verdi sonunda.

Kaşlarımı çattım. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" "Seni bundan vazgeçireceğimi mi umuyordun?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Cevabı bilip bilmediğimden bile emin değildim.

"Annenin seni neden bu kadar uzun süre onlardan uzak tuttuğunu anlıyorum," dedi. "Türemişler tehlikelidir. Sadece kendilerini düşünürler ve tehdit olarak gördükleri her şeyi ortadan kaldırırlar. Yarı ölümlü bebeklere ne yaptıklarına bir bakın; onlar için çocuklar bile kutsal değil."

Kral'ın soy yasaları uyarınca yapılan anlamsız katliamı hatırlayınca ürperdim.

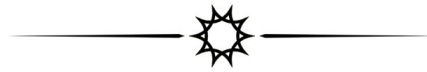
"Ama," diye devam etti, "sizi korumak sonsuza kadar güvende tutmaz. Düşmanınızı yenmek için onu yakından tanımanız gerekir. Ve bunu yapmak için kendi evlerinden daha iyi bir yer yoktur."

Sesindeki hesapçı ton, tüylerimi diken diken etti. Birlikte büyüdüğüm şapşal, kaygısız arkadaşımın çok savaşa hazırlanan bir askere benziyordu.

"Komutan'ın etrafında çok fazla zaman geçiriyorsun," diye takıldım biraz gergin bir şekilde.

"Bunu bana baban öğretmedi. Annen öğretti."

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama Henri ufka yaklaşan güneşe baktı ve aniden atından indi, ayak sesleri patikaya ağır bir çıtırtıyla indi. Hem kendi dizginlerini hem de benimkileri tuttu ve bizi yoldan çıkarıp gece kamp yapmamız için ormana götürdü.

Ne kadar zamandır burada durup, kamp ateşinin etrafında sıçrayan alevlere baktığımdan emin değildim. Henri taze odun toplamaya gitmiş, beni sessizce kaynamaya bırakmıştı.

Çok kızmıştım.

Annemin kayboluşu anlık bir hıçkırıkmış gibi davrandığı için babama kızgınım. Aptalca bir pazarlık yaptığı için anneme kızgınım.

Hayatımın elimden kayıp gitmesine izin verdiğim için, fırsatım varken ayağa kalkıp gerçeği talep etmediğim için kendime kızgındım.

Ama her şeyden çok, o iğrenç Soydan Gelen Prens'e kızgındım.

Annemle Kral Ulther arasında yaptığı anlaşma neredeyse inanılmayacak kadar tek taraflıydı - dört yıllık eğitim karşılığında ömür boyu hizmet. Türemişler tam olarak böyle çalışırdı. Aldılar ve aldılar, kendileri için değerli olan her şeyi talep ettiler, sonra da çaldıkları insanlardan sorgusuz sualsiz minnettarlık talep ettiler.

Ne de olsa Emarion'a yaptıkları buydu. Alçalmışlar, bir zamanlar gelişen krallığımıza bir virüs gibi bulaşmış, evlerimize, dinlerimize, şehirlerimize ve üniversitelerimize sızmış, sadece Kan Savaşı'nın küllerinden doğmak ve ölümlü ellerin inşa ettiği aynı diyarlardan ölümlü insanoğlunu yasaklamak için.

Ve şimdi, bunu benim aileme de yapmışlardı.

Düşündükçe Luther'dan daha çok nefret ettim. Ondan *tiksiniyordum*. Yavaş ve acılı bir şekilde acı çekmesini istedim.

Bundan gurur duymuyordum. İyi bir şifacı acıya neden olmaya değil, acıyı sona erdirmeye odaklanmalıdır.

Öte yandan, şifacı olmayı ben seçmemiştim. Bu yol benim için annem tarafından, koşullarım tarafından, uygun alternatiflerimin olmaması tarafından belirlenmişti.

Bazen Meros'a gitmeyi ve işlek limanlarından birinde bir teknede iş bulmayı, Kutsal Deniz'de yelken açıp öteki dünyayı görmeyi hayal ederdim.

Diğer zamanlarda Umbros'un karanlık sokaklarında cesurca dolaştığımı, hayatın tüm ahlaksızlıklarını tattığımı ve bir adamı mümkün olan her şekilde nasıl dize getireceğimi öğrendiğimi hayal ettim.

Sırf küçük, alakasız köyümün dışındaki dünyada bir iz bırakma şansına sahip olmak için Emarion Ordusu'na yazılmayı bile düşünmüştüm.

Minnettar olmalıydım. Bir yeteneğim vardı, bu da asla aç kalmayacağım anlamına geliyordu. Bir ailem vardı, bu da asla yalnız kalmayacağım anlamına geliyordu. Ve güvendeydim; ne düşman ne de tehdit vardı. Kurallara uymayı öğrenebilirim, güzel ve uzun bir hayat yaşayacaktım. *Güvenli* bir hayat.

Peki neden bunu düşünmek bile saçımı başımı yolmak istememe neden oldu?

Hayal kırıklığıma o kadar dalmıştım ki Henri'nin yaklaştığını, kolları belime dolanmadan sadece bir kalp atışı önce duydum. Sıcak, katı düzlemler

vücudunu sırtıma bastırdı.

Öfkemin parlak turuncu alevleri onun dokunuşuyla koyu, aç bir kırmızıya dönüştü.

"Merhaba," diye mırıldandı ve omzuma yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Merhaba." Sessiz bir davetle başımı yana eğdim, gözlerim dalgalanarak kapandı.

Dudakları yavaşça boynumun kıvrımında gezindi. "Yüzünde hâlâ o ifade var, biliyorsun."

"Ne bakışı?"

"'Birini öldürme havasındayım' bakışı." Başparmağı tuniğimin etek ucunun altına girdi ve karnımın hassas derisi boyunca boş çizgileri ileri geri sürükledi. "Ne düşünüyordun?"

Burayı geride bırakmak ve kıtanın öbür ucunda kendime yeni bir hayat kurmak.

"Daha önce söylediğin bir şey," diye cevap verdim. "Tam olarak ne dediniz - düşmanımı tanımakla ilgili bir şey... 'yakından'?"

Güldü, nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Sözümü geri alıyorum. *Yakından* tanımanı istediğim tek bir kişi var."

Son kelimedede, eli göğüs kafesimden yukarı doğru hareket etti ve göğsümün kabarıklığını okşayarak içime bir arzu dalgası gönderdi.

"Ya da belki de *seni* düşmanım yapmak zorunda kalacağım." Uzandım ve kaslı kalçasından aşağı inmeden önce kalçasında asılı duran bıçağı avuçladım.

"Bu durumda, şimdi teslim oluyorum." Tam olarak hangi parçasını teslim etmek istediğini hissedinceye kadar beni kalçalarına doğru çekti.

Sırtım dikleşti, içimden sessiz bir nefes çıktı. "Teslim olmak mı? Ne yazık. İyi bir dövüşü tercih ederim."

Döndüm ve yakasına yapıştım, sonra dudaklarımız çarpışana kadar onu aşağı çektim. Öpücüğüm şiddetli ve talepkârdı, dillerimiz derin, özlem dolu vuruşlarla dans ederken kavurucu duygularımı yönlendiriyordu.

"Diem," diye nefes aldı ve alnını benimkine dayadı. "Çok uzun zaman oldu." Birbirimize bu şekilde dokunmayalı aylar olmuştu.

Her şey geçen bahar, ılık bir akşam ve çok fazla biranın bizi çırlıçıplak soyunup denize dalmaya itmesiyle başladı. Çıplak bedenlerimiz ay ışığında birbirini bulmuş ve gençliğimizin platonik masumiyetinden sıyrılmıştı.

İkimiz de birbirimizin ilkleri değildik ama bir şey ifade eden ilk kişilerdik. Fiziksel dokunuşun tutkusuyla

Yakın bir ruhun samimiyeti.

Sonra annem kayboldu ve hayatım darmadağın oldu; beklentisi olmayan bir arkadaşın sadeliğine çok ihtiyacım vardı. Henri hiç şikâyet etmeden bu role geri dönmüş, kederimin ona ihtiyaç duyduğu her şey ve her kimse olmaya hazırdı.

Ama takip eden aylar ikimizi de değiştirdi. Tatlı naifliğimiz annemle birlikte kasabadan kaçmıştı. İkimiz de sertleşmiş, öfkelenmiş, ruhlarımız hayattan ve kayıplardan nasır tutmuştu.

Ona hâlâ eskisi kadar değer veriyor olsam da, artık onun aşık olduğu o gülen, kaygısız kız değildim ve gözlerine baktığımda bir zamanlar tanıdığım yufka yürekli çocuğu bulmakta zorlanıyordum.

Bunun bizi tam olarak nereye götürdüğünden emin değildim.

Dudaklarım tekrar onunkilerle buluşana kadar kollarında kıvrıldım. Kaba eli omurgamın alt kısmını sıyrdı, bel kemerimle oynadı. Kızgın tenimin içinde sıkışıp kalan yalnız kadın daha fazlası için yalvardı.

Diğer eli dirseğime dokundu ve zihnim beni kraliyet sarayındaki o sabaha geri götürdü. Prens Luther'in baskın dokunuşu ve delici bakışları karşısında aklımı nasıl yitirmiştim. Yara bere içindeki yüzü düşüncelerime kazınmıştı. Gözlerimi her kapattığımda, onun buz gibi bakışlarının beni izlediğini, incelediğini, yargıladığını görüyordum.

Bu anıyı varoluşumdan yakma ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Açgözlü ellerim Henri'nin gömleğini başından aşağı itti ve pantolonunun deri ipini sabırsızca çekti. "Bunlar," diye homurdandım. "Çıkar."

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi orantısız bir sırıtışla. Bağlarını hızla çözdü ve pantolonunu bacaklarından kurtardı ama ben ona uzanamadan ellerini kalçalarımın arkasına doladı ve beni kalçalarına doğru çekti. Beni yataklarımıza götürüp ikimizi de yere indirirken parmaklarımı kestane rengi saçlarında gezdirdim. Nefes nefese birkaç solukta tuniğimi çıkarıp omzunun üzerinden körü körüne savurdu.

"Gebelik önleyici tonik," diye aceleyle söyledim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Çantamda."

Henri, ağzı açıkta kalan tenimde gezinip ateşle ısınmış etimin tadına bakarken kayıtsız bir ses çıkardı.

"Henri."

"Buna gerçekten ihtiyacımız var mı?" diye mırıldandı boğazıma karşı.

"Biz kimiz ki Eski Tanrıların kutsamalarına müdahale ediyoruz?"

Ona sert bir bakış fırlatırken şehvetim biraz azaldı. "Eğer böyle hissediyorsan, o zaman..."

Üzerinden inmeye başladım ve beni geri çekmek için kalçalarımın tutarken inledi.

"Peki," diye mırıldandı, çantama uzandı ve yeşil sıvı şişesini çıkardı. Çabucak yuttu ve sııttı. "Şimdi seni baştan çıkarmaya geri dönebilir miyim?"

Kollarımı uzattım. "Ravish uzakta."

Üzerime tırmandı ve beni derinden öptü, ancak bu tutkulu bir coşkıdan çok şefkatli bir okşamaydı.

"Bunu özlemişim," diye fısıldadı vücudumda aşağı doğru ilerlerken ve göbeğimin yanından tüy kadar hafif öpücükler bırakırken.

Arzunun sisinde bile Henri'nin dokunuşu yumuşak ve koruyucuydu. Bana karşı her zaman böyle davranırdı; hataya yer bırakmayacak kadar nazikti.

Önceki sevgilileri tatlı, sessiz kızlardı. Utangaç gülümsemeleri ve saçlarında kurdeleleri olan, asla kötü bir söz söylemeyen ve herkesle iyi geçinmeyi başaran kızlar. Bu yüzden onunla alay ederdim ama aslında içten içe kıskanırdım. Sadece onunla olan ilişkileri için değil, aynı zamanda bir parçamın taklit etmeyi çok istediği o narin güzellikleri için de.

Ama ben sallanan yumruklardan ve aceleci sözlerden oluşuyordum, kenarlarım çok sivri ve öfkem çok sıcaktı. Benimle ilgili hiçbir şey *hassas* değildi.

Bazen Henri'nin zevklerinin değişip değişmediğini ya da bende farklı bir şey gördüğünü düşünüp düşünmediğini merak ettim - annesinin yokluğunda ailesine bakmak için adım atan besleyici şifacı.

Ama şifacı olmayı ben seçmedim, annemin rolünü üstlenmeyi de ben seçmedim.

Ve ben nazik ya da hassas olmak istemedim. *Yakmak* istedim.

Giysilerimin geri kalanını çıkardım ve Henri'yi omuzları yatağa yaslanana kadar çevirdim. Gözleri irileşti, sonra ben üzerine yerleşirken bir zevk iniltisiyle kapandı.

Adım dudaklarından bir küfür gibi döküldü. Bana dokunmak için uzandı ama kollarını yere sabitledim, savunmasız yanıma kontrolden besleniyordu. Başımı geriye attım ve bedenimi cehenneme teslim ettim.

Ve yandım.

Birlikte hareket ederken, soğuk havaya rağmen ikimiz de terden parlayana kadar birbirimizin isimlerini solurken yandım. Sallanırken yandım

Lumnos'ta beni neyin -ve kimin- beklediğine dair düşünceleri kovalamak için umutsuz bir çabayla ona karşı öfkeyle.

Ama her ikimiz de serbest kaldıktan ve birbirimizin kollarına yığıldıktan sonra bile, içimdeki alevler ölmeyi reddetti. Huzursuz bir hayal kırıklığıyla daha da yükseldiler ve tenimi içten dışa kavurdular.

Henri'nin kolları bana sarıldığında ve göğsünün yükselip alçalması uykunun sabit ritmine yavaşladığında bile, derinliksiz gece yarısı gökyüzüne baktım, düşüncelerim hiç olmadığı kadar çalkantılıydı ve yandım, yandım ve yandım.

Ve ruhumdaki ateş beni diri diri yakana kadar ne kadar zamanım olduğunu merak ettim.

CHAPTER SEKİZ

Neden burada olduğumu biliyordum.

Zihnim onu tekmeledi ve çırpındı, reddetmek için çılglık attı. meydan okumamın nafîle olduğunu biliyordum. Bacaklarım güneye döndü ve beni tanıdık, loş ışıklı yola taşıdı. Her adımda içimden inliyor, geri dönmek ya da başka bir yol seçmek için yalvarıyordum.

O görünmeden önce ayaklarımın nerede duracağını biliyordum. Hazırlandım, köşeyi dönerken nefesimi tuttum. Umutsuzca gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama çabam boşa gitti. Bu savaşı birçok kez vermiş ve kaybetmiştim.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bakır rengi saçların bir anlık parıltısı bakışlarımı yakaladı. Annemin sırtı bana dönüktü, vücudu örtülüydü, karşısında şık giysiler ve pahalı aksesuarlar içinde kule gibi bir adam duruyordu.

Bu rüyayı defalarca gördüğümde, yüzü her zaman bulanık ve belirsizdi, dilimin ucunda dolaşan unutulmuş bir kelime gibi.

Bu kez, keskin ve canlı ayrıntılarla göze çarpıyordu.

Buz parçaları gibi gözler. Bıçak gibi keskin bir çene. Kalıcı olarak çatılmış gibi görünen kara kaşlar.

Prens Luther.

Annemin omuzları gergindi, elleri sertçe işaret ediyordu. Prens yüzünü kapatmış ve sesini alçaltmıştı, gözleri yarıklara kadar kısılmış, yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Ayaklarım tekrar hareket etti ve beni kasaların arkasında saklandığım yerden çıkarıp açık alana sürükledi.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Beni fark etmelerini bekledim ama yine de bir şekilde görüş alanlarından uzak kaldım. Sesleri yükseldi; önce bir fısıltı, sonra bir mırıltı, bağırışları ara sokakta çınlayana kadar daha yüksek ve daha yüksek.

"Bir pazarlık yapıldı," diye alay etti Prens, yara izi öfkeli yüz hatlarına karışuyordu, "ve şimdi Kraliyet bunu geri çağırıyor."

"Bunu yapmayacağım. Sana hizmet etmeyeceğim." Annemin sesi tuhaftı, tamamen kendisine ait değildi.

"Aptal kadın, artık çok geç. Bizi yenemezsin. Bizden kaçamazsın."

"Gideceğim, buradan çok uzaklara gideceğim, beni asla bulamayacağınız bir yere." "O zaman çocuk ödemeli."

"Hayır!"

Bu kelimenin annemin dudaklarından mı yoksa kendi dudaklarımdan mı çıktığından emin değildim.

Prens'in ağzı zalim bir gülümsemeye dönüştü. "Kraliyet'in bir hayat borcu var. Eğer sen anlaşmayı yerine getirmezsен, çocuk yerine getirmek zorunda kalacak. Ya senin ya da onun hayatı."

Annemi tutmak için uzandım. Bunun olmasını engellemeliydim, onu uyarmalıydim.

"Sen ya da çocuk. Kimi seçiyorsun?"

Elim saçlarının arasından geçip omzuna yerleşti. Dönmeye başladı ve Prens onu yerinde tutmak için dirseğini yakaladı.

"Kimi seçiyorsun?" diye sordu.

Sertçe çektim, sonunda bana dönene kadar onu geriye doğru itmeye zorladım.

Ama o değildi. Annemin bedeniydi, ateş saçlarıydı, yaşlı elleriydi ama bana bakan, dehşetten çılgına dönmüş gümüş gözleri olan kendi yüzümdü.

Geriye doğru sıçradım. "Hayır," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

Prens karanlık bir kahkaha attı, ilk başta sessizdi, ta ki başı geriye düşene ve güçlü bedeni kahkahanın şiddetiyle sarsılana kadar. Seste mutluluk yoktu, sadece çoktan kazandığını bilen bir adamın vahşî memnuniyeti vardı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bırak bizi gidelim!"

Tam önümde durana kadar ilerledi. Omuzları o kadar geniş, göğsü o kadar genişti ki, sanki dünyayı görmüyor gibiydi. Yavaşça elini boğazıma doladı. Nefesi dudaklarımı ısıtana kadar öne eğildi.

"İçinizden biri benim olacak. Söyle bana Diem Bellator, kimi seçiyorsun?"

Ayağa kalktım ve boynumu tuttum. Gecenin sert havası hâlâ çıplak olan bedenimde bir şok etkisi yarattı.

Ateş, kamp alanında soluk turuncu bir parıltı saçan bir kıvılcım havuzuna dönüşmüştü. Sönmekte olan ışıktaki Henri'nin nefesleri uyku sersemi bir ritim tutturuyordu; bu benim panikle yutkunuşlarımdan belirgin bir şekilde farklıydı.

Titreyen ellerimle üzerimize örtülen battaniyenin altından sürünerek çıktım ve açıklıktan sendeleyerek çıkmadan önce kıyafetlerimi aradım.

Kamp ateşi uzakta kırmızı bir bulanıklık haline gelene kadar ay ışığının aydınlatığı karanlığın derinliklerine doğru yürüdüm ve yüksek bir meşenin gövdesine yaslandım. Avuçlarımla topukları kapalı gözlerime bastırdı.

Seksin verdiği rahatlama boş ve kısa süreliydi. İçimdeki gerilimin yeniden arttığını hissedebiliyordum.

Kabus beni sarsmıştı. O öğleden sonrayı uykuda ve uyanırken binlerce kez yeniden yaşamıştım, ta ki hafızamın hangi bölümlerinin gerçek ya da hayal olduğundan artık emin olamayana kadar. Annemin kayboluşunun cevabının bir şekilde ayrıntılarda gizli olması için dua etmişim, yeterince yakından bakarsam çözebileceğim bir bulmaca.

En azından Türemiş Adam'ın kimliğinin gizemi çözülmüştü ama ardında tam bir delilik bırakmıştı.

Kabul edilen dualara dikkat edin.

İçimi kavuran sıcaklığı bir şekilde yatıştıracağını umarak yavaşça ciğerlerime çektim. Dikkatim bir dalın kırılma sesiyle dağıldı.

Henri'yi uyandırmış olmam gerektiğini fark ederek iç çektim. Kamp alanına geri dönmek için ağacı ittim ve sonra donup kaldım.

Ağaçların arasından Henri'nin bedeninin tanıdık hatları hâlâ ateşin yanında kıvrılmış uyuyordu. Gelen her neyse, o değildi.

Düşen yaprakların üzerindeki adımların çıtırtısı tekrar duyuldu. Daha yakından.

Gürültüye doğru döndüm ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Küçülen ay ormanı aydınlatmaya yetecek kadar bir parıltı yayıyordu ama bir esinti üzerimdeki yapraklı örtüyü sarsarak benekli ay ışığının herhangi bir hareketi kamufle edecek şekilde dans etmesine neden oldu.

Ağaçların arasından bir ses gürledi; alçak ve belirgin bir şekilde insanlık dışı.

Sonunda onu gördüm. Vücudunun koyu kahverengileri ve siyahları vahşi doğanın içinde kusursuzca eriyordu ama keskin sarı gözleri ve beyaz tüylü burnu onu ele veriyordu. Dört büyük pençesi arazide ustalıkla hareket ediyor, tehditkâr hırıltısı zar zor duyuluyordu.

Elim içgüdüsel olarak kalçama gitti ama hançerimin kabzasının soğuk metal ısırığını bulmak yerine boş havayı kavradım. Silah kemerim Henri'yle yaşadığım o tutku anında kopmuştu ve şimdi kamp alanında işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Silahsız olmak ölüme meydan okumaktır. Bu babamın ilk dersiydi, sekizinci yaş günümde ilk gerçek silahımla birlikte hediye edilmişti, koleksiyonundan aylardır gözüme kestirdiğim kemik saplı bir sustalı. O zamandan bu yana geçen yıllarda, verdiği derslerin çoğu aynı önemli temele dayanıyordu: *Dünya seni silahsızlandırmaya çalışacak Diem. Onlara izin verme. Aklınla ya da silahınla, her zaman hazırlıklı ol.*

Yine de burada yalınayak ve eli boş bir şekilde duruyordum, tırnaklarımdan daha keskin bir şey taşı mıyordum ve aç görünümlü bir kurtla girdiğim bakışma yarışını hızla kaybediyordum.

Eğer bu aptallığım yüzünden canavar beni öldürmeseydi, babam kesinlikle öldürürdü.

Hayvan bana doğru sinsice yaklaştı. Dudakları geriye kıvrıldı ve bir sıra keskin beyaz dişi ortaya çıktı.

Nefesimin altında küfrettim. Hayatta kalma konusunda arkamı dönüp kaçmayacak kadar bilgiliydim, bu sadece onun yırtıcı içgüdülerini tetiklerdi. Henri'ye seslenebilirdim ama zamanında yetişemeyebilirdi ya da daha kötüsü kurt ona saldırabilirdi.

Yaratık yaklaştı, hırlarken iğrenç nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Sırtındaki tüyler diken diken oldu, kuyruğu sert ve yataydı.

Kötü işaretler. Çok, çok kötü işaretler.

Gözlerim etrafta bir taş ya da düşmüş bir dal, silaha dönüştürebileceğim herhangi bir şey aradı ama arayışım toprak ve yapraklarla karşılandı.

Damarlarıma buz doldu. Bu benim kaderim miydi - ıssız bir yerde anlamsız bir ölüm mü? Üzücü, önemsiz hayatım bundan mı ibaret olacaktı?

Hiçbir uyarı olmaksızın, tıpkı o sabah kraliyet sarayında olduğu gibi dünya yok oldu. Ay gözden kayboldu, ağaçlar gölgeye dönüştü, tüm sesler gürleyen bir sessizliğe gömüldü.

Artık bir orman yoktu. Sadece ben, kurt ve sonsuz karanlık vardı.

Dövüş.

İçimdeki *ses* endişeli bir bekleyiş içinde mırıldanırken, tenime bir yanma hissi battı. Haşlayıcı bir ayaz, inanılmaz derecede soğuk bir cehennem. Ellerimin gümüşü bir ışıkla parladığını görmek için aşağı baktım, parmaklarım şaşkınlıkla seğiriyordu.

Kalbim kulaklarımda kükredi. Bu imkansızdı - hala rüya mı görüyordum?

Kurdun kulakları düzleşti. Titreyen kalçalarının üzerine çömeldi ve saldırmaya hazırlanırken ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Kahretsin. Bu bir rüya değildi. Saniyeler içinde, o dişler boğazımda olacaktı.

Dövüş.

İlk kez, *sesin* çağrısına katıldım.

Bu canımı yakacaktı ama karşı koyacaktım. Çıplak ellerimle yapmak zorunda kalsam bile güvenliğe giden yolu tırmalayacak ve pençeleyecektim. Maura'yı ve ailemi Türemişlerin merhametine bırakmayacaktım.

Bunun benim sonum olmasına izin vermeyi reddettim.

Canavarın kehribar gözlerine dik dik baktım ve beklenmedik bir ortak anlayış titreşimi hissettim. Doymak bilmez açlığı sanki benim açlığımış gibi midemi kemiriyordu.

Aniden arka ayaklarından fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. Savunmasız boynumu korumak için ellerimi kaldırdım, çarpışmayı beklerken gözlerim kapandı.

Yok et.

Kör edici bir parıltı sıkılı göz kapaklarımdan kızıla boyandı. Bir ciyaklama, ardından yumuşak bir tıslama.

Sonra sağır edici bir sessizlik.

Yanmış kürkün keskin kokusu burnumun içini yaktı. Gözlerimi açmaya cesaret ettim.

Havada bir kül bulutu asılı duruyordu; milyonlarca parçacık narin bir kar gibi süzülerek, şimdi orman zeminine dağılmış olan ışıltılı siyah taş parçalarını toz haline getiriyordu.

Kurt gitmişti. Hayır.

İmkansız.

Kurt *tam oradaydı*. Onu görmüştüm, kokusunu almıştım.

Tekrar ellerime baktım. Hâlâ aynı tuhaf ışıkla parlıyorlardı ama şimdi daha soluk ve hızla sönüyorlardı.

Anlayış içime çöktü. Bunları hayatımda daha önce bir kez hissetmiştim, uzun zaman önce. Umutsuzca unutmaya çalıştığım bir zaman.

Koşarak kamp alanına geri döndüm ve çantamın önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Diem?" Henri halsiz bir şekilde seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Eşyalarımı karıştırırken onu görmezden geldim, giderek daha da çılgına dönüyordum. "Nerede o?" Kendi kendime mırıldandım. "Hadi, lütfen burada ol."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, içindekiler orman zeminine saçılana kadar çantayı çevirdim. Yiyecekler, silahlar, iç çamaşırları, kitaplar, ihtiyacım olan tek şey dışında her şey bir çığ gibiydi.

"Diem, ne arıyorsun?"

Cevap veremedim. Kendime güvenmiyordum, ona da güvenmiyordum. Ne başımın üstündeki aya ne de ayaklarımın altındaki toprağa güveniyordum. Eğer teorim doğruysa, onun dokunuşundan hiçbir şey güvende değildi.

Her bir eşyayı evirip çevirdim, giderek daha da kudurmuş bir şekilde *nerede olduğunu* mırıldandım. Yanıma aldığım küçük süet tıbbi malzeme kesesini çözdüm, içine yerleştirdiğimi umuyordum ama şişe hiçbir yerde yoktu.

Henri'nin omzumdaki elinin ağırlığı beni ürküttü. Sıcak ve sert bir şekilde sıkı.

Gerçektir, gerçektir.

Dokunuşu bir çapa gibi hissettirdi, paniğimin fırtınalı denizinde batan ve beni sağlam bir zemine sabitleyen ağır bir ağırlık.

Ama beni tüketen, dalgaların altındaki kum yatağında sıkışıp kalmış başka bir şeydi; Kutsal Deniz'e fırlattığım flameroot kavanozları. Normalde çantamda sakladığım yedek doz bile gitmişti.

"Hayır!" Bağırmadan duramıyordum. Belki de yeterince söylersem doğru olacaktı. "Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Tüm vücudum şiddetle titredi. *Ne düşünüyordum ki?* Semptomsuz geçen birkaç haftadan sonra kendimi sonsuza dek iyileşmiş mi sanmıştım? Affedilmeyecek kadar aceleci davranmıştım.

Beynimin sakin, profesyonel bir şifacıya ait olan kısmı bana şokta olduğumu, bir yöne çok fazla adrenalin ve diğer yöne çok az kan gittiğini söylemeye çalıştı. Daha akıllı olan vicdanım bana uzanmam ve nefes almam için yalvardı ama her hareket kontrolümün çok dışında gibi geliyordu.

Eğer korkularım *doğruysa*, Tanrım, eğer bu *doğruysa*.

Henri yanımda diz çöktü. "Diem, konuş benimle. Neler oluyor?"

"Tozum." Sesim cızırtılı ve kırık çıktı. "Pudrama ihtiyacım var."

Ölümsüz Ateş'e şükürler olsun, ne demek istediğimi biliyordu. Henri ailem dışında flameroot'tan bahsettiğim tek kişiydi. Maura bile bilmiyordu - annemin ısrar ettiği ama açıklamayı reddettiği bir başka seçim.

"Bakmana yardım edeceğim. Sakin ol, her şey yoluna girecek."

Bakmanın faydasız olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamıyordum. Tek kaynağımı yok etmiştim ve annem de gittiğine göre, onu yenilememin hiçbir yolu yoktu.

Henri ateşi harladı, böylece alevlerin ışığı kamp alanına yayıldı, sonra yanıma döndü. Eşyalarımı ararken nazikçe çevirdi ama gözleri üzerimde kaldı. "Onu almayı bırakmaya karar verdiğini sanıyordum?"

Perili bir tepki yüzümü ele geçirmiş olmalıydı. Hemen sustu.

"Diem, bana ne olduğunu anlat."

"Bir halüsinasyon gördüm. Eskisi gibi. Gençliğimdeki gibi."

Elindeki eşyaları yere bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Ne gördün?"

"Orada... Bir hayvan gördüm. Bana saldırıyordu. Beni öldüreceğini sandım. Sonra ellerim... bir ışık vardı ve ben-"

"Ne tür bir hayvan?" Kafası hafifçe eğilmişti, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyordu.

Bunun ne önemi var, diye bağırmak istedim. Aklımı kaybediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bir kurt," diye homurdandım. "Bana saldırdı ve sonra ben-"

"Diem." Kelime bana bir emir gibi çarptı ve sessizliğimi talep etti. Omuzları düştü. "Bu bir halüsinasyon değildi."

Başım hâlâ titriyordu ama bunun şoktan mı yoksa inkârdan mı kaynaklandığından emin değildim. "Hayır. Hayır, gerçek olamaz. Ellerim-"

"Ben de gördüm. Şey, ben *görmedim* ama hırladığını duydum. Sesi beni uyandırdı."

Her şey durakladı.

"Yaptın mı?" Sesim boğuk çıkmıştı. "Emin misin?"

Güldü, bu sesin eğlenceden ziyade gergin bir rahatlamadan kaynaklandığı açıktı. Uzandı ve ellerimi tuttu. "Evet, eminim. Bunu hayal etmemiştin."

Yani kurt gerçektir. Ama kurt gerçekse, geri kalanı da gerçek olmalıydı. Ve kurda yaptığım şey.

"Ama Henri... bana doğru hamle yaptı ve sonra... gitti. Sanırım ben... sanki ben-"

"Onu korkutmuş olmalısın. Vahşi hayvanların insanların yanında ne kadar ürkek olabileceğini bilirsin."

Çenem açık bir şekilde ona baktım. "Ama... eğer gerçek olsaydı-"

"Alevler adına Diem, ödümü kopardın." Yüzünü ovuşturarak tekrar güldü. Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. Bir kolu etrafımda dolandı ve beni beline doğru sımsıkı sardı, diğer eli saçlarımı okşadı. "İşte tam da bu yüzden bu geziye gelmeni istedim. Son zamanlarda çok fazla baskı altındaydın. Eninde sonunda tüm bunların ağırlığı altında ezileceğini biliyordum."

Zayıfça başımı salladım ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için yere baktım.

Belki de haklıydı -belki de garip bir his, parıltı, kül bulutu ya da yanarak yok olan bir beden yoktu. Belki de son birkaç gündür yaşadığım olaylar beni öylesine sarsmıştı ki, gençliğimin eski korkuları yıllar süren kış uykusundan uyanmıştı.

Henri geri çekilmeden önce beni güven verici bir şekilde sıktı. "Hadi, biraz uyuyalım. Şafağa daha saatler var."

Döndüğünde, kamp ateşinin parıldayan korları kaslı sırtını aydınlattı. Uyku sersemliğiyle bana ulaşmak için acele ederken gömleğini geride bırakmıştı. Gözlerim omzundaki siyah mürekkep lekesine takıldı.

Sarmaşıklardan oluşan bir çemberin içine yerleştirilmiş alevden yaprakları olan budaklı bir ağaç; kutsal Sonsuz Alev, Yaşam ve Ölüm Ağacı.

Eski ölümlü dinine göre, tüm yaşam Sonsuz Alev'den çıkan kıvılcımların yeryüzüne parlayan tohumlar olarak düşmesiyle başladı. Ölüm anında, Eski Tanrılar tarafından layık görülenler onun yanan dalları arasına yerleştirilir, burada dünyevi bedenleri küle dönüşür ama ruhları Ölümsüz Ateş tarafından sonsuza dek ısıtılmaya devam ederdi. Değersiz bulunanlar ise Sonsuz Alev'in kurtarıcı sıcaklığından uzakta, buzla kaplı soğuk bir cehennemde sonsuzluğa mahkûm edilirdi.

Bazı ölümlüler hâlâ gizliden gizliye kadim inanca bağlı kalsa da, Sonsuz Alev ve Eski Tanrılar'a yapılan tüm atıflar artık dokuz diyarda da yasaklanmıştı. Onları sadece annemin topladığı eski ölümlü kitaplarında görmüştüm - her zaman açıkça itaatsizlik etmekten mutlu olduğu tek yasa.

Elim Henri'nin sırtına uzandı, parmak uçlarım derisine kazınmış koyu çizgilerin üzerinde gezindi. "Bunu ne zaman aldın?"

Dokunduğumda gerildi ve geri çekildi. "Birkaç ay önce."

Tuniğini kaptığı gibi aceleyle başının üzerine atarken başka bir açıklama yapmadı.

"Neden?" Ben sordum.

"Eski Tanrıları onurlandırmak için."

"Alçalmışlar bunu görselerdi sana ne yaparlardı biliyor musun?"

"Umurumda değil."

"Henri, sırtındaki deriyi yüzerler." "Bırak denesinler."

Acı tonu tüylerimi diken diken etti.

Ben daha itiraz edemedim beni kollarına çekti ve hevesli bir öpücük beni ezdi. Dudakları sert ve açtı, dün geceki tatlı, nazik öpücüklere hiç benzemiyordu.

Birkaç gönülsüz itirazda bulundum, zihnim hala sersemlemişti, ama bir duygu kırbağı tarafından bu kadar bunaldıktan sonra, şehvetin basit kolaylığı hoş bir ertelemeydi. Arzu galip geldi ve elbiselerimizi çıkarıp gecenin şehvetli kucağına yuvarlandık.

Gölgelerin içinde çömelmiş, uzaktan izleyen ve bekleyen kayıp bir annenin, tehlikeli bir Prens'in ve bir zamanlar hırlayan bir kurt olan kül bulutunun anıları vardı.

Bölüm Nine

Ertesi sabah geç saatlerde Fortos sınırına vardık.

Bu yürüyüşü kaç kez yapmış olursam olayım, her zaman iki krallık arasındaki ciddi manzara değişikliğine şaşırdı. Lumnos'un yapraklı ormanları, şimdi sonbaharın alev renkli yapraklarıyla dolup taşarken, Fortos'un kayalık düzlüklerine o kadar ani bir şekilde yol veriyordu ki, sanki krallıklar üzerinde hüküm süren büyü doğanın kendisine aşılannmış gibi görünüyordu.

Ve belki de öyleydi. Teller bir keresinde Türemişlerin yeteneklerinin köken diyarlarının toprağına, ya da onların deyiimiyle *terremère'lerine* bağılı olduğundan bahsetmişti.

Bir gün okuldan eve dönmüş ve Montios'un karla kaplı dağlarından Umbros'un gizli diyarına iltica eden bir Alçalmış kadının hikâyesini soluksuz bir hayranlıkla anlatmıştı. Orada, bir ölümlünün doğurduğu bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Çocuk bir Türemiş olmasına rağmen - yasalar bir damla bile Türemiş kanı taşıyan herkesi bu şekilde sınıflandırdığı için- başlangıçta hiçbir büyü belirtisi göstermemişti.

Ancak, reşit olduktan sonra, oğlu *topraklarına* dönmek için karşı konulmaz bir çağrı hissetti. Ayağı Montios toprağına değdiği anda, diyara özgü buz büyüü serbest kaldı. Vücudu yürüyen bir kar fırtınasına dönüştü ve yıllarca süren büyüü kısıtlamanın baskısı eriyip giderken gördüğü her şeyi dondurdu.

Teller'a göre, bu hikâye Alçalmış gençlere *dünyalarını* terk etmekten vazgeçirmek için ibretlik bir masal olarak öğretilmişti, ancak ben bu kıssanın asıl kötü adamının gölgesi, gizemli Umbros olup olmadığını merak ediyordum

ve hem inenleri hem de ölümlüleri bir daha nadiren görölmek üzere karanlığına çekme konusundaki esrarengiz yeteneği.

Sınıra yaklaşırken Henri'ye bir bakış attım ve donuk gözleri ve tatmin olmuş, seks düşkünü sırtışıyla neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Aklının hâlâ kamp yerinde olduğu belliydi.

"Aklın çukurda mı?"

Yüz ifadesi utangaçlaştı. "O kadar belli mi?"

Kemirmekte olduğum elma çekirdeğini aldım ve şakacı bir şekilde göğsüne doğru fırlattım.

"Seni özledim," dedi sessizce. "*Bizi* özledim."

"Ben de," dedim ve bu sefer yalan söylemedim.

Altı aylık kederli bekârlık, aramızda ikimizin de hafifletmeye ihtiyaç duyduğu garip bir gerilim yaratmıştı. Henri için rahatlama hemen olmuştu. Sanki hiç ara vermemişiz gibi romantizmimizin rahatlatıcı aşinalığına geri dönmüştü bile.

Bana gelince. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Kim olduğumu ve birlikte kim olduğumuzu anlamak için zamana.

"Düşünüyordum da," diye başladı, kelimeleri yavaş ve kasıtlıydı. "Acaba sen-"

"Ah!" Vücudumdan acı verici bir akım geçerken bağırdım. "O da neydi?"

Gözleri beni tararken Henri'nin bıçağı bir anda elindeydi. "Ne oldu?"

Atımı çekerek durdurdum ve bir yara ya da yaralanma belirtisi aradım. Acı ani ve kısa süreliydi, bir dalga gibi çarpıp sonra aynı hızla çekiliyordu. Uzuvlarımda hâlâ hafif bir zonklama vardı.

"Saldırıya mı uğradın?" Dizginlerini çekti ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek bitki örtüsünde gizli bir saldırgan olup olmadığını araştırdı.

Ama vücudumda hiçbir şey bulamadım; ne kan, ne kızgın kırmızı bir deri, ne de acıyı lokalize edebileceğim tek bir nokta. Bu his sanki havanın kendisinden geliyormuş gibi etrafıma yayılmıştı.

"Emin değilim."

Omzumun üzerinden bakarak yolu taradım. Gözlerim iki dairesel levhaya takıldı; birinde Lumnos'un amblemi, hilal ile iç içe geçmiş alevli bir güneş, diğerinde ise Fortos'un simgesi olan kemik ile çaprazlanmış bir kılıç kazınmıştı. Altın paneller Çevre Yolu'nun içine yerleştirilmişti.

Lumnos-Fortos sınırını belirleyen ot ve kayalardan oluşan garip sınır çizgisi boyunca.

Sınır. Sınırı geçtiğimizde bunu hissetmişim.

"Sihir," diye nefes aldım. Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Fortos sınır boyunca büyülü koğuşlar kurmuş olmalı."

Henri kaşlarını çattı. "Ben hiçbir şey hissetmedim."

"Belki de sadece kadınları etkiliyordur," diye homurdandım. "Bu beni şaşırtmazdı. Kraliçesi olmayan tek diyar burası değil mi?" Sinirli bir şekilde homurdandım. "Değerli büyülerinin taca layık bir kadın bulamamış olması ne kadar da uygun."

"Bunun muhtemelen büyülerıyla bir ilgisi var." Henri benim şaşkın bakışımı yakaladı. "Her diyarda iki tür büyü olduğunu biliyor musun? Lumnos'ta ışık ve gölge, Montios'ta taş ve buz, Meros'ta deniz ve hava, vb."

Hayır, bunu hiç bilmiyordum ve açıkçası Henri'nin nasıl bildiğini de merak ediyordum. Alçalmış büyü'nün ayrıntıları bize ölümlü okullarında asla öğretilmezdi. Ama Henri bunu o kadar rahat ve küstah bir tonda söylemişti ki, cehaletim konusunda birden kendimi güvensiz hissettim ve dilimi ısırıp başımı salladım.

"Diğer diyarlarda, Soydan Gelenlerin çoğu bir tür büyüye ya da diğerine sahip olur. Sadece en güçlüler ikisini de alabilir. Fortos'ta işler farklı yürür. Dişi Türemişler her zaman iyileştirme büyüsüne sahipken, erkek Türemişler öldürme gücüne sahipler - bedeninizi gözlerinin önünde çürütebilirler. Bu da onları dövüşte yenmeyi zorlaştırıyor. Tamamen erkek ya da dişi olmayan ve her iki tür büyüye de sahip olanlar var ama bunun nadir olduğunu duydum."

Birinin cinsiyetinin kaderini belirlemesi fikri karşısında burnum kırıştı. "Bu Kraliyet'in nasıl intikal edeceğini neden etkilesin ki?"

"Çünkü bir sonraki en güçlü Alçalmış'a geçer." "Yani?"

"Yani öldürme büyüsünü sadece erkekler alırsa, her zaman en güçlüler onlar olacaktır."

Başımı eğdim, ses tonumda bir tehlike belirtisi belirdi. "Çünkü bir savaşçı bir şifacıdan daha güçlüdür, değil mi?"

"Doğru."

Çelik gümüş gözlerimden hançerler fırladı.

Yüzü bembeyaz kesildi. "Yani, hayır, demek istemedim, tabii ki hayır. Şifacılar güçlüdür. Hem de çok güçlü! Aynı derecede güçlü, hatta *daha* güçlü-"

"Bir dahaki sefere bir yaralanmayla sürünerek bana geldiğinde, umarım seni tedavi edemeyecek kadar *zayıf ve güçsüz* değilimdir."

Bana mahcup bir gülümseme fırlattı. "Bir kavgada beni kesinlikle pataklayabileceğini itiraf etmemin bir faydası olur mu?"

Öyle oldu. Birazcık.

"Yine de Maura'yı alabilirim," dedi.

Homurdandım. "Hayır, alamazsın."

Cevap vermedi; pazılarına bakmakla ve kaşlarını çatarak onları esnetmekle meşguldü.

"Fortos büyüğü hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Ben sordum. "Düşmanını yakından tanıyorsun, hatırladın mı?"

Bana müstehzi bir sırıtış fırlattı ve ben de ona elimden geldiğince bıkkın bir şekilde göz devirsem de dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Belki de büyülerindeki önyargı orduyu yönetme biçimlerine de yansımıştır," dedim. "Orduya katılan tüm kadınlar prestiji ya da komutası olmayan rollere yerleştiriliyor."

Babamın eski asker arkadaşlarının, kadınların piyade saflarında "dikkat dağıtıcı" olduklarından yakındıklarını birçok kez duyduğumu düşündüm. Hakkını vermek gerekirse, babam bu konuda onları her zaman eleştirmişti.

Eğer bir erkek kendini savaş alanında Diem'imle karşı karşıya bulursa, umabileceği en iyi son Diem'imın işi çabuk bitirmesidir, diye şaka yapmıştı.

Bu anıya gülümsedim.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Henri. "Ordunun casuslarının çoğu kadın." "Casuslar mı?" Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Eğer bunu bilseydim, belki de askere yazıldı."

Sadece yarı şaka yapıyordum.

Henri saç örgümü tuttu ve ucuyla burnumu gıdıkladı. "İçimden bir ses Emarion'da parlak beyaz saçlı ve gri gözlü tek kızın tanınmadan gizlice dolaşmakla ilgili birkaç sorunu olabileceğini söylüyor."

Onu tersledim ve güldüm ama kaburgalarımın bir hüznü saplandı. Haklıydı. Ayırt edici görünüşüm, Ölümlü Şehri'nin güvenliğini asla terk edemeyeceğim anlamına geliyordu; burada yeterince kasaba halkı ölümlü mirasımı biliyordu ve bir Soydan gelenle karıştırılmak asla geçici bir riskten daha fazlası değildi.

Ölümlülerin uyum sağlayarak ve dikkat çekmekten kaçınarak hayatta kaldığı bir dünyada, ben yürüyen bir kırmızı bayraktım.

"Bunu nereden duydun - ordu casusları hakkında?"

Henri'nin duruşu neredeyse fark edilmeyecek şekilde değiştii. "Eskiden birini tanırdım. Onun için mesajlar iletirdim." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Yaralanmadığına emin misin?"

Bu soru beni şaşırttı ve dalgınlıkla hâlâ ağarmakta olan cildimi ovuşturduğumu fark ettim. Arkamdan son bir kez daha baktım, ormanın büyümesinin keskin kenarına. Hayatım boyunca Lumnos-Fortos sınırından sayısız kez geçmişim ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Ben iyiyim. Sadece bir şans, sanırım."

İkimiz de ikna olmamış bir şekilde birbirimize baktık. Verecek başka bir cevabımız olmadığından, sessizlik içinde Fortos'un güçlü başkentine doğru ilerlemeye devam ettik.

BİRKAÇ SAAT SONRA, kendimi bir deponun sıradan beton kutusunda buldum, güneşin altındaki her malzemeyi içeren cam kavanozların raflarına göz atarken mırıldanıyordum. Ordu dokuz diyara özgü tıbbi malzemeler stokluyordu ve Maura merkeze yeniden doldurulması gereken malzemelerin bir listesini göndermişti.

"Bunu yapmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," diye seslendim bir sıra kabarık kurumuş yosunun ve kül rengi ağaç kabuğunun kıvrılmış şeritlerinin arkasından. "Son zamanlarda ölümlüler için bu tür şeyleri elde etmek çok zorlaştı."

"Auralie için her şeyi yaparım," diye karşılık verdi güçlü ama nazik bir ses. "Ona sayamayacağım kadar çok borcum var. En azından kızının arada sırada beni soymasına izin verebilirim."

"Sana ödeme yapmaya çalıştık, Leona. Birçok kez."

"Oh, lütfen. Bellator'un parası buralarda geçmez. Eğer almaya kalkarsam, Kutsanmış Fortos'un kendisi ortaya çıkıp beni öldürebilir."

Korkunç Kindred savaşçı-tanrısının bir ölümlüyü, hatta ailem kadar onurlu olanları bile savunmak için parmağını kaldırdığını hayal etmeye çalıştım. Bu düşünce o kadar akıl almazdı ki neredeyse gülüyordum.

"Lumnos'ta işler nasıl?" Leona sordu. "Söylentilere göre Kralınız bu dünyada fazla kalmayacakmış."

"Gerçekten mi?" Cahil numarası yaparak düşündüm. Kral'ın hastalığını Teller ve Henri'den öğrenmiş olsam da, merkezimdaki hastaların durumunu gizli tutacağıma dair kutsal bir yemin etmiştim.

"Soydan gelen şifacılar her an Taç'ta bir değişiklik görebileceğimizi düşünüyor. Ben hayatım boyunca böyle bir şey görmedim."

Cevap vermedim.

"Anladığım kadarıyla Fortos Kralı, geçiş sürecinde işler kanlı bir hal alırsa size asker göndermeye hazırlanıyor."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Ölümlü Şehir'in ihtiyacı olan son şey, Kral Ulther'in ölümünün ardından kontrolü ele geçirmek için Lumnos'a yürüyen askerlerdi. Onu hayatta tutmak için yeterince çaba göstermeyen ölümlü şifacılar ne yapabileceklerini içim ürpererek merak ettim.

"Kanlı mı?" Rafların arkasından çıktım ve Leona'yı, etrafında tehlikeli bir şekilde istiflenmiş yığınlar halinde duran çok renkli tozların envanterini karalarken buldum. "Neden kanlı olsun ki? Büyülerinin bir varis seçtiğini ve herkesin bunu kabul ettiğini sanıyordum."

"Böyle olması gerekiyordu, ama güç el değiştirdiğinde insanların nasıl davranabileceğini bilirsiniz."

Hafifçe homurdandım. Gerçek anlamda bilmediğim bir şey daha. Hayatımda hiç güce benzer bir şeyim olmamıştı.

"Krallığınızın Soyundan gelenler varisin kim olacağını henüz bilmiyorlar mı?" diye sordu. Prens Luther'in keskin, hesapçı bakışları zihnimde ansızın parladı.

Koridorda bana o kadar yakın durduğunu, dokunuşunun sıcaklığının ve bakışlarının soğukluğunun beni nasıl *etkilediğini* hatırlamak kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu.

"Evet," diye tısladım.

Bir kaşını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla bu kişiden hoşlanmıyorsun?"

"Pek önemi yok. Hayatımda pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Tabii gelecekteki King Luther annemin borcunu ödemem gerektiğine karar vermezse.

Leona çalışmasına ara verdi ve uzun bir süre beni izledi. "Annen artık buralarda olmadığına göre, sana küçük bir anne tavsiyesi vermeme izin ver. Bu kişi hakkında ne düşünüyorsan kendine sakla, duydun mu beni? Güzel bir gülümseme takın ve çeneni kapalı tut."

Dilimin ucuna bir dizi ters cevap geldi ama bu kadının yardımına ihtiyacım vardı, bugün ve gelecek yıllar için. Sertçe ısırdım ve itaatkâr bir şekilde başımı salladım.

Leona bunu yutmuş gibi görünmüyordu. Yakınına eğilmeden önce depoyu gözden geçirdi, sesi sert bir şekilde kısıldı.

"Tavsiyeme kulak ver kızım. Bu Türemişler birbirleriyle köpekler gibi didişebilirler ama hiçbir şey onları yerini bilmeyen bir ölümlüden daha hızlı birleştiremez." Topuzlu parmağı daha da vurgulamak için kolumu dürttü. "Ve eğer Türemişler çağırmaya gelirse, küçük ölümlü arkadaşlarının sana anında sırt çevirmeyeceğini sanma."

Alçalmışlar çağırmaya gelirse bana bir anda sırtını dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Bunun bir tavsiye değil de bir tehdit olup olmadığını merak ettim.

Minnettar bir gülümseme takındım. "Bana göz kulak olduğunuz için çok nazıksınız. Endişelenme, ölümlü ya da Alçalmış hiç düşman edinmek gibi bir niyetim yok."

Umarım satır aralarını okumuştur.

Leona'nın gözleri keskin bir değerlendirmeyeyle üzerimde gezindi, sonra kükreyerek işine geri döndü. "Annen öldükten sonra işleri bir arada tutabiliyor musun?"

Gitti.

Acımasız bir soru. Sözcükler karşısında nasıl kıvrandığımı göremediği için minnettardım.

"Tanrıların bana verdikleriyle elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedim neredeyse robotik bir şekilde, annemin daha önce yüzlerce kez kullandığı kelimeleri papağan gibi tekrarlayarak. Kadının homurdanarak onaylamasına bakılırsa doğru cevaptı.

"Ona ne olduğu hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır." Dikkatlice sordum, "Sen duydun mu?"

Başını iki yana salladı.

Dudağımı çiğnedim ve biraz daha bastırdım. "Sana planladığı herhangi bir seyahatten bahsetti mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki ya..." Tereddüt ettim. "Türemişlerden biri için yapıyor olabileceği herhangi bir iş biliyor musun? Belki... güçlü biri için?"

Leona'nın elleri çalışmasına ara verdi ama gözleri benimkilerle buluşmak için kalkmadı. "İyileştirme çalışmasını mı kastediyorsun?"

"Ya da... *başka bir iş.*"

Nefesimi tuttum. Bu büyük bir riskti -özellikle de onun uyarısından sonra- ama hesaplanmış bir riskti. Luther annemi şifa hizmetlerinden başka bir şey için kullanıyorsa, bunun orduda geçirdiği zamanla bir bağlantısı olabilirdi.

Leona birkaç sinir bozucu an boyunca hareketsiz duran ellerine baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kendimi rafları karıştırmaya devam etmeye zorladım, sanki soru sadece boş bir gevezelikmiş gibi tembelce çantamı malzemelerle

doldurdum.

Kurnaz bakışları sonunda benimkilerle buluştu. "Nereye varmaya çalışıyorsun, kızım?"

Hüzünlü gülümsememi canlandırmak zor değildi. Annemin kaybından duyduğum çaresizlik, derimin altına kalıcı olarak kazınmış bir dövmeydi, dünyaya görünmezdi ama asla yüzeyden uzakta değildi. "Sadece bulabildiğim her yerde cevap arıyorum."

Yüz hatlarını bir sempati dokunuşu ısıttı. "Keşke sunabileceğim bir şey olsaydı. Bazen cevaplarını asla bulamayacağımız sorular olduğunu kabul etmemiz gerekir."

Asla. Konu annem olduğunda, aramaktan asla vazgeçmezdim.

"Burada konuşabileceğim başka biri var mı?"

."

"Hayır."

Cevap o kadar kesin, o kadar netti ki, gökkuşağı rengindeki kavanoz Tuttuğum gryvern pulları neredeyse taş zemine yuvarlanıyordu.

"Sadece sormak istemiştım-"

"Hayır," dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Annen ordu için çalışıyor olsaydı, bunu bilirdim, ama bilmiyorum. Etrafı koklamanın sonu ne senin için ne de Auralie için iyi olur." Kül rengi gözleri kısıldı. "Sanırım bugün için yeterince erzak topladın. Şimdi yola çıksanız iyi olur."

Yüreğim ağzıma geldi. Sonunda bana bazı cevaplar vermesi için bu yolculuğa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu kapının yüzüme kapanmasıyla kendimi annemden hiç olmadığım kadar uzakta hissettim.

Leona nöbet tutup beni izlerken, üzüntüyle eşyalarımı aceleyle topladım ve oradan ayrıldım.

Artık tıka basa dolu olan çantalarımı omuzlarıma yüklemiştim ki gözlerim bir dizi kitap rafının arkasındaki köşeye gizlenmiş metal bir kafese takıldı. Beni etkileyen kafes değil, içinden fişkıran canlı renklerdi. Daha da yaklaştım. *Bu... olabilir miydi?*

Nefesim kesildi.

Şiddetli kızıl rengi alev ayağını ele vermese bile, hilal şeklindeki kendine özgü şişe avucuma o kadar tanıdık geliyordu ki onu körlemesine seçebilirdim. Hatırlayabildiğim neredeyse her gün onu elimde tutmuş, korku ve kızgınlıkla ona bakmışım.

Yapamadığım, satın alamadığım ya da ikame edemediğim tek ilaçtı. Kendi stoğum denizin dibinde dururken, artık ona ihtiyacım olmadığına kendimi ikna etmek için elimden geleni yapmışım.

Ama zihnimin bana oynadığı oyunlar... Saraydaki parıltı. Ormandaki kurt.

Her ne kadar her şeyi mazur göstermeye çalışsam da semptomlarımın geri döndüğünü biliyordum. Yıllar önce bana musallat olan aynı semptomlar - imgelemler, açıklayamadığım hisler. Yapamamam gereken şeyleri yaptığıma dair inanç.

Sihir.

Büyü yaptığım halüsinasyonunu görmüştüm.

Ve kısa, dehşet verici bir süre için, beni bir ölümlü olarak işaretleyen kahverengi gözler ve kumral saçlar yüz hatlarımdan silindiğinde, kendimin bir Türemiş olduğuna bile inanmıştım.

O zamanlar histerik bir haldeydim, arkadaşlarımdan okulda anlattığı korkunç hikayelerdeki canavarlardan biri olabileceğim düşüncesiyle neredeyse kendimi Kutsal Deniz'e atacaktım.

Ama annem bana sarıldı, yatıştırıcı sözler ve şefkatli bir dokunuşla beni sakinleştirdi ve beni doğuran adamın da kendisini ölüme sürükleyen benzer sanrılardan muzdarip olduğu haberini verdi.

Bir şekilde sana geçmeyeceğini ummuştum, demişti bana umutsuzluğa bulanmış bir sesle, ama endişelenme, benim küçük savaşçım. Seni koruyacağım. Sonunun onun gibi olmasına izin vermeyeceğim.

Ve sabahları flameroot rejimine başlar başlamaz - bir tutam acı tozu bir fincan buharlı suya iyice karıştırarak - imgelemler durmuştu. Zihnimi bulanıklaştırmasına ve duygularımı köreltmesine rağmen, hayatım mutlu bir normallige dönmüştü.

Ama şimdi. *Şimdi...*

Kafesin kapısına sabitlenmiş ağır bir demir asma kilit dikkatimi çekti. "Bundan da biraz alabilir miyim?" Şişeleri işaret ederek seslendim.

Leona geniş ve panik dolu gözlerle işaret ettiğim yeri takip etti. Yine etrafına bakındı, gözleri ve kulakları vardı, hareketleri öncekinden daha çılgıncaydı. Kafese doğru koştu ve içindekileri gizlemek için üstünden bir kumaş parçası çekti, sonra bana geri döndü. "*Buna* neden ihtiyacın var?"

"Bitti," dedim tereddütle. "Bir sorun mu var?" "Ne için kullanıyorsunuz?"

Ses tonundan bu sorunun bir test olduğunu anlayabiliyordum; tehlikeli bir test. "Ben, uh... Emin değilim. Annemin notlarını kontrol etmem gerek." Dikkatli bir

Cevap ver.

"İlk etapta nasıl elde ettin? Ondan bir gram bile alabilmek için dokuz kraliyetten de izin almanız gerekir."

Şok olmuş bakışlarımı durduracak kadar hızlı düşünemiyordum.

"O kafes sadece Fortos Kralı'nın açabileceği şekilde korunuyor," diye tısladı Leona. "Baş Şifacı'nın bile erişim izni yok. Sen nasıl buldun?" Sesi tizleşti, neredeyse suçlayıcı bir hal aldı. "*Nasıl?*"

"Yanılıyor olmalıyım," diye ağzımdan kaçırdım. "Başka bir şey olmalı. Sadece... kafam karıştı."

Gözleri şüpheli yarıklar halinde küçüldü.

"İhtiyacım olan şey o kadar kırmızı değil." Akla yatkın bir bahane bulmaya çalıştım, beynim hâlâ Leona'nın az önce anlattıklarının etkisindeydi. "Pancar kabuğu," diye çıkardım sonunda. "Pancar kabuğu arıyorum."

Yaşlı kadın bir rafın arkasında kaybolup, kireçli beyaz taş kümeleriyle bezeli koyu eflatun karışımı bir avuç kavanozla çıkageldi. "Dükkânlarınızda bu mu vardı?"

Şiddetle başımı salladım.

Yüzüme yaklaştırdı, kaşları bir mil yukarıdaydı. "Emin misin? Bunun olduğuna emin misin?"

"Evet, evet, buydu. Pembe, kırmızı değil. Kafam karışmıştı."

Kavanozlardan birini aldım ve gergin bir gülümsemeyle çantama attım. "İşte bu." Leona'nın ağzından ağır bir nefes kaçtı. Yakındaki bir sandalyeye kayd,

alınını boydan boya kesen derin oluklara sürtünüyordu.

Ağzımdan çıkan kelimelerden sonra ölmek istemiş olmalıyım ama bilmek zorundaydım.

"Kırmızı toz - neden bu kadar düzenlenmiş?"

Leona'nın yorgun gözleri bana döndü. Dudakları jilet gibi ince bir çizgiye dönüştü. "Gitme vaktin geldi." Ne demek istediği açıktı: konuşma bitmişti. Sadece bugün için değil, sonsuza kadar.

Gergin bir teşekkür sundum ve çıkışa doğru koşmaya başladım. Leona'nın adımı seslendiğini duyduğumda neredeyse eşiği geçmiştim. Arkamı döndüğümde bakışları sertleşmiş, yüz hatları gerilmişti.

"Sadece tozun var olduğunu bilmek bile Kraliyet'in idamını emretmesi için yeterli, kızım. Annen Lumnos'ta neyin peşindeydi bilmiyorum ama ondan uzak durmalısın."

Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde binadan uzaklaştım.

Bölüm

On

O gece Henri, bizi Fortos'un sert ve kayalık topraklarında kamp yapma zahmetinden kurtarmak için yerel bir tavernanın üstündeki handa bir oda tuttu.

Meyhane sıcak ve gürültülüydü, kahkahalar, tartışmalar ve ara sıra içki şarkılarıyla çınlayan gürültülü seslerle canlıydı. Odanın ortasında, havayı duman ve çam kokusuyla dolduran gürül gürül yanan bir şömine vardı.

Odayı taradım, görünürde bir Türemiş olmadığı için sessizce şükrettim. Fortos'un köyleri Lumnos kadar ayrılmış olmasa da, ölümlüler ve Alçalmışlar içki söz konusu olduğunda akıllıca kendi başlarına kalmış gibi görünüyordu.

Sıcak bir akşam yemeği ve bir bardak bira sipariş ettikten sonra Henri ve ben ateşin yanındaki küçük masaya kıvrıldık. O diyarlardan duyduğu haberleri anlatırken gülümseyip başımı sallamak için elimden geleni yaptım ama aklım şehrin öbür ucunda, sadece Fortos Kralı'nın açabileceği bir asma kilidin ardındaki kafeste kilitliydi.

O kafeste gördüğüm barut, flameroot barutuydu - *benim* barutum. O kadarından emindim. O şişe, o kıvam, o renk, tesadüf olamayacak kadar belirgindi.

Ama bir ilaç neden Emarion Kraliyetleri tarafından bu kadar sıkı kontrol edilsin ki? Alçalmışların bu kadar korktuğu şey neydi? Ve annem şişeler dolusu ilacı nasıl ele geçirmişti?

"İşte bu yüzden Faunos'a gidip beni yarı tavuskuşu, yarı leopara dönüştürmelerini istemeye karar verdim. Bunun seks hayatımızı gerçekten renklendireceğini düşünüyorum, anlıyor musun?"

Henri'ye birkaç kez göz kırptım. "Bekle ne?"

Sırıttı. "Ah, dinliyorsun."

Yanaklarım kızardı, kirpiklerim düştü. "Özür dilerim. Uzun bir gündü."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" Dokunulmamış tabağımı ve hâlâ dolu olan biramı sessizce teşvik etmek için dürttü. "Bütün öğleden sonra hayalet gibi göründün."

İçkimden uzun bir yudum aldım. Oyalanıyorum.

"Sadece annemle ilgili bir sürü anım var, hepsi bu."

Masanın öbür ucuna uzandı, parmakları benimkilere değdi. "Bir şey mi oldu?"

Gerçek dudaklarıma yapıştı, neredeyse dilimden dökülecekti. Bunun yerine başımı salladım ve çatalımı tabağımda gezdirdim.

"Diem... her ne olursa olsun, seni asla yargılamam."

Yutkundum. Beni çok iyi tanıyordu. "Aldığım kırmızı pudrayı hiç teslimatlarınızda gördünüz mü?"

"Flameroot mu?" Başımı salladım ve kaşları kalktı. "Bu dün gece olanlarla mı ilgili?"

"Hayır." Bana bir bakış attı ve ben de iç çektim. "Olabilir. Param bitti ve annem olmadan daha fazlasını nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Gözlerini devirdi ama ağzının hafifçe kıvrılması bunun kızgınlıktan çok şakacı bir tavır olduğunu gösteriyordu. "Dün geceki kurt gerçektir, D. Yine hayal görmüyorsun, söz veriyorum."

"Daha fazlasını nasıl alacağımı bilseydim kendimi daha iyi hissederdim.

Her ihtimale karşı."

Bir an durakladı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu. "Kendim hiç görmedim ama diğer kuryelere sorabilirim, belki onlarda vardır."

"Hayır!" Çabucak bağırdım. Bir avuç müşteri telaşla bana baktı. Eğer Henri'nin flameroot'u bildiği yanlış kişiye söylenirse-
Daha da kötüsü, bir şeyler elde etmeye çalışıyordu.

Elimi onunkinden çektim ve kucağıma sıkıştırdım. "Buna hiç gerek yok. Tarifin annemin kayıtlarında olduğuna eminim. Söylediklerimi unut."

Kaplarımı kaptım ve önümdeki yemek tabağına daldım, daha fazlasını söyleyememek için ağzımı doldurdum. Tadına baktığım kadarıyla toprak çiğniyor da olabilirdim, panik kulaklarımda kalbimin atışından başka her duyumu köreltmişti.

Henri kaşlarını çattı. "Diem, neler oluyor?"

Eski Tanrılar beni kolluyor olmalıydı, çünkü çalımlı, kalın sakallı bir adamın gelişile karşılık vermekten kurtuldum. Zayıf vücudu masamıza doğru yürürken tabaklarımıza gölge düşürdü.

"Henri Albanon'un şehirde muhteşem bir kadınla dolaştığını duydum, ama bunun kirlili bir yalan olduğundan o kadar emindim ki, kılıçlarım üzerine bahse girdim. Görünüşe göre bir bıçak daha fakir olmak üzereyim."

Henri homurdanarak selamlamak için adamın ön kolunu kavradı. "Seni görmek güzel, Brecke. Aşağılanmış gibi davranırdım ama onun da benimle görünmek istediğine inanamıyorum."

"Üç kişi olduk," diye takıldım.

Brecke sırttı. "Hem de ateşli bir tane. Bütün Lumnos kadınları onun gibi mi?

Belki de yanlış âlemdeyim."

Henri bir kolunu belime doladı ve beni sahiplenerek yanına çekti. "Seni temin ederim, tüm Emarion'da böyle başka bir kadın yok." Bana göz kırptı, gülümsemesi şefkatle parlıyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Brecke, bu Diem Bellator. Diem, Brecke Holdern'la tanış."

Adam üçüncü on yılının sonlarında görünüyordu ve gözleri ile ağzındaki belli belirsiz kırışıklıklara rağmen neşesinin parlaklığı genç bir çekicilik katıyordu. Koyu renk saçları her zamanki askeri tarzda kırpılmıştı ve standart Emarion Ordusu üniformasının bir parçası olan, dokuz yapraklı defne çelengiyle çevrili yuvarlak bir şakakla işlenmiş bir tunik giyiyordu. Kumaşın kahverengi rengi onun ölümlü bir tüccar olduğunu gösterse de, kolları ve bacakları kaslıydı ve derisi yara izleriyle doluydu - bir askerin vücudu.

Selamlamak için elimi uzattım ve beni içine çekerken eğlencesi kaçtı. Kolumdan tuttu ve beni kabaca kendine doğru çekerek yüzünü yüzüme yasladı. "Gözlerin. Onlar..."

Gülümsemem kayboldu. "Gri."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim." Gözleri kestane rengi, biraz da altın dokunuşlu, kısıldı. "Alçalmışlarda bile böyle bir şey yok."

"Çocukluk hastalığı," dedim açıkça, kolumu tuttuğu yerden çekerek.

Beni tepeden tırnağa incelerken başını eğdi ve beni daha yakından inceledi.

"Eğer bana inanmıyorsan," dedim soğukkanlılıkla, "bahsettiğin o palayı alıp derimin bir Soysuz'un ki kadar sert olup olmadığını görebilirsin." Kalçamdaki silahı gösterdim. "Yine de bu süreçte bir uzvunu kaybetmeyeceğine söz veremem."

Hıncırca sırttı. Kollarını kavuşturdu, meydan okuma karşısında gözleri parladı. "Gerçekten de bir Bellator."

Çenem gururla kalktı. Doğuştan bir Bellator olmayabilirdim ama babamın saygıdeğer ismini korumayı kutsal bir görev olarak kabul ediyordum.

Henri, tüm bu alışverişten gözle görülür bir rahatsızlık duyarak boğazını temizledi. Brecke'ye bir sandalye çekmesini işaret etti ve iki adam kısa süre sonra isimlerini bilmediğim ortak arkadaşları hakkında canlı bir sohbeta daldılar. Yemeğime odaklandığım için zihnimin dağılmasına izin verdim, ancak Henri her başını çevirdiğinde Brecke'nin bana nasıl baktığını fark ettim.

Sonunda adamların konuşması yavaşladı ve Brecke doğrudan bana döndü. "Andrei senin baban o zaman?" Başımı salladım ve sanki büyük bir gizemi çözmüş gibi ifadesi yumuşadı. "Ve Auralie de senin annen."

"Annemi tanıyor musun?" Bu beklenmedik bir şeydi; şifacılar arasında derin bir saygı görse de, başka türlü pek tanınmıyordu. Tüccar tuniğini işaret ettim. "Şifacı mısın?"

"Hayır, benim mesleğim asil şifacılardan çok daha az onurlu." Geniş, dişlek bir sırıtışla parladı. "Ben bir kılıç ustasıyım. Bir keresinde annen için bir silah yapmıştım."

Bir başka sürpriz. Annem hiçbir yere silahsız gitmezdi, bu özelliğini babamın ısrarlarına bağlıyordum ama benim aksime o silahlarını her zaman özenle gizlemeye dikkat ederdi. Onun ince, kolayca gizlenebilen bıçak koleksiyonunu düşündüm ve hangisinin onun elinden çıktığını merak ettim.

"Auralie müthiş bir kadın," dedi. "Bunu nereden çıkardığını anlayabiliyorum."

İçimde bir başka gurur çırpıntısı dans etti, bu kez kederin fısıltısıyla gölgelendi.

"Onunla nasıl tanıştın?" Ben sordum.

Brecke cevap veremedi masa sanki çarpılmış gibi sarsıldı. Henri'yle birbirlerine öyle bir bakıştılar ki kaşlarım havaya kalktı ama Brecke bacağını ovuşturup hızla devam etti.

"Orduda tanıştık ve o zamandan beri iletişim halindeyiz." Dikkatini kalçamdaki kılıflara verdi. "İstersen senin için de bir tane yapabilirim. Etrafta taşıdığın o devasa şeylerin yerine hızlı ve gizli bir şey." Sesi alçaldı, gözleri parlıyordu. "Ve bir uzvunu kaybetmeden kalın Descended derisini delip geçebilecek kadar keskin."

İkiz hançerlerime kaşlarımı çattım. Onları on iki yaşımıdayken babamdan çalmıştım. Çocukluk yargım onların ağırlığına ve sağlamlığına hayran kalmıştı ve o zamandan bu yana geçen yıllarda bana yeterince hizmet etmişlerdi - zaman zaman biraz hantal olduklarını kabul etsem de.

"Aslında, senin için mükemmel olabilecek bir şeyim var." Botuna uzandı ve kısa, ince bir bıçak çıkardı. Pürüzsüz metali fırtınanın kararttığı gökyüzünün rengindeydi; bu, Alçalmışların derisini delebilen tek maddelerden biri olan Fortosian çeliğinin işaretiydi. Oniks kabzasının bir tarafında dalgalanan alevler, diğer tarafında ise iç içe geçmiş dallar oyulmuştu. Parmaklarının arasında dengeledi, başparmağını bir tutam kan görünene kadar kenarında gezdirdikten sonra masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

Enfes bir silahtı, normalde alabilmek için yıllarca biriktirmem gereken türdendi. Ve eğer Alçalmış sarayda çalışacaksam, işler *gerçekten* kötü giderse bana iyi gelebilecek bir kılıca sahip olmak iyi olurdu.

"Yapamam," dedim, parmak uçlarımı soğuk metalin üzerinde özlemle gezdirirken bile. "Çok güzel ama parasını ödemem mümkün değil."

Brecke omuz silkti. "Al bunu." Botundan eşleşen kılıfı çıkardı ve bana fırlattı.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Bunu küçük bir servete satabilirsin."

"Eğer onu değerine satsaydım, sadece Alçalmışlar bunu karşılayabilirdi." Neşeli maskesi bir an için düştü, yüz hatlarında kızgınlık gibi bir şey belirdi. "Gün boyunca onların türünü silahlandırmakla yeterince uğraşıyorum. Sadece bunun arkasını kollayacağına söz ver." Henri'nin kaburgalarına dirsek atarken sırtışı geri döndü.

Tereddütle elime almaya cesaret ettim. Sağlam hissine rağmen ağırlığı şaşırtıcı derecede hafifti ama elimde iyi dengelenmişti. Parmaklarım kabza boyunca uzanan oyukları sıyırdı, derin olukların tenimi nasıl kavradığını ve kavramamı nasıl kolaylaştırdığını fark ettim. Zekice bir tasarımdı; biçim kadar işlevseldi de. Donuk gri metal, karanlıkta daha kolay gizlenmesini sağlayacak şekilde mat bir yüzeyle fırçalanmıştı.

Bir şifacıdan çok bir suikastçıya uygun bir silah.

Ona geri verirken neredeyse sızlanacaktım. "Bunu gerçekten alamam, çok cömertçe."

Ellerini kaldırarak ona dokunmayı reddetti. "O zaman bana bir iyilik yap. Bir iyilik, daha sonraki bir tarihte seçilecek ve çağrılacak."

"Ne iyiliği?" Henri araya girdi. Arkadaşına, Brecke'nin genellikle ne tür *iyiliklerle* ticaret yaptığını bildiğini gösteren bir kaş çattı.

"Pantolonunu bükme. Skandal yaratacak bir şey yok - tabii hanımefendi skandalı tercih etmiyorsa." Yüz ifadesi tam bir kurda dönüştü.

"Hanımefendinin yok," diye cevap verdim. "Yasadışı bir şey yok ve eğer herhangi bir yerinize dokunmayı gerektiriyorsa, sizi kendi bıçağınızla keserim." Bu tehdit onu daha da heyecanlandırmışa benziyordu. "Ama yapabileceğim başka bir iyiliği kabul ederim."

"Ve tehlikeli bir şey yok," diye ekledi Henri.

Brecke ve ben ona bıkkın bakışlar fırlattık.

"Tehlikeli değilse, bir iyiliği boşa harcamaya değmez," dedim hançeri kınına sokup botuma sabitlerken. şık hatlarının baldırımında neredeyse fark edilmeyecek kadar belirgin olmasına hayret ettim.

Brecke kahkahalarla kükredi. "Albanon, bunu tutsan iyi edersin." Çok gergin görünen Henri'nin koluna bir tokat attı. "Eğer yapabilirsen."

Bölüm

ELeVen

Soğuk ve boş bir odaya uyandım.

Saatler önce Henri ve Brecke'yi alt kattaki tavernada bırakmışım, Ben sıcak bir banyonun yalnızlığının tadını çıkarırken, onların içip şakalaşmasına izin vermekten memnundum, ancak buharlı suda tek başıma ıslandıkça, zihnim peşimi bırakmayan birçok şeytanla dolup taşıtı.

Kayıp annem. Onunla Prens Luther arasındaki anlaşma. Teller'in eğitimi. Ormandaki kurt. Flameroot tozu.

Her bir soru, saray bahçelerini çevreleyen duvar gibi kalın ve sarmaşık kaplı, her yanımlı saran bir duvarın içindeki taş levhalar gibiydi; güzel ama aşılmaz bir kafes. Zihnim kendini bariyere doğru fırlatıyor, cevaplar için pençeliyordu ama duvar gittikçe yaklaşıp ruhumu sıktıkça zavallı ölümlü yumruklarım sadece sıyrılıyor ve kanıyordu.

Geriye dönüp baktığımda, yalnızlık o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Sadece birkaç dakika sonra, odaya geri dönüp cızırtılı pamuklu çarşaflara yığılmadan önce aceleyle cildimi ve saçlarımı ovuşturdum, uykunun sığınağına yenik düştüğüm için minnettarım.

Ama şimdi tamamen uyanıktım ve yanımdaki boş yatak soğuktu ve hâlâ özenle yapılmıştı. Henri henüz dönmemişti.

Pencereden gökyüzünde alçakta asılı duran aya baktığımda şafağın yaklaştığını gördüm. Endişe ensemden yukarı tırmanarak beni yataktan çıkmaya, giysilerime ve bıçaklarıma geri dönmeye zorladı.

Loş koridordan geçip meyhanenin merdivenlerinden aşağı inerken, aşınmış ahşap plakalar ayak seslerimin altında gıcırdayarak ağır sessizliği yarıyordu. Hava bayat biranın ve nemli ahşabın kokusuyla doluydu, ama müşterilerden gelen canlı bir sohbet, kadeh şingirtisi yoktu.

ve bulaşıklar. Duvarları kaplayan benekli pirinç aplikler gibi, saatler önce odayı aydınlatan canlı yaşam belirtilerinin hepsi gece için söndürülmüştü.

Bir fısıltı beni yemek odasının derinliklerine çekti. Köşede, sekiz kişilik bir grup sallantılı, kaba yontulmuş bir masanın etrafında toplanmıştı, ortadaki tek mum meşe panelli duvarlar boyunca vals yapan korkunç gölgeler saçıyordu. Omuzları öne doğru eğilmiş, yüzlerinde heyecanlı ama ciddi bir ifade, alçak sesle mırıldanıyorlardı.

Brecke'nin yanında oturan Henri'nin profilindeki çukurlaşmış çene çizgisini ve dağınık saçları gördüğümde rahat bir nefes aldım. Daha önce Brecke'nin yüzüne kalıcı olarak damgalanmış gibi görünen sırtı gitmiş, yerini çatık kaşlar ve sakalına mutsuzca sürtünen bir el almıştı.

Adamlardan biri yumruğunu masaya vurdu ve ben de duvara yaslandım. Duygular ve sesler ısınırken, kısacık kelimeler ve cılız cümleler odanın içinde yol aldı.

"...izin veremeyiz"

"...diğerlerine haber gönder. "

"...güç topluyor. "

"...neredeyse zamanı geldi. "

"...savaş "

Son kelime bir engerek yılanı gibi saldırdı, dişleri derime battı.

Savaş.

Ne savaşı? Emarion benim hayatım boyunca barış içindeydi. Dışarıdan tehditler olsaydı, babam mutlaka bir şeylerden bahsederdi.

Ya da belki de annem kayıp olduğu için, bizi daha fazla endişelendirmemek için sıkıntılı haberleri kendine saklayacaktı. Tıpkı Teller ve benim sorunlarımızı ondan ve birbirimizden sakladığımız gibi.

Endişe boynuma dolandı. Bir ölümlü olarak Teller artık kanunen yetişkin sayılıyordu. Eğer bir savaş çıkarsa, savaşmak için askere alınacaktı.

Henri de öyle.

Babam da öyle olabilir. Emekli olmasına rağmen, uzmanlığı paha biçilemezdi ve ölümlü güçler arasında sahip olduğu sadakatin eşi benzeri yoktu.

Ve ben geride kalacaktım. Tek başıma. Tabii ben de orduya katılmak için Lumnos'u terk etmezsem. Bir silah alıp *savaşmak* için şifacı olarak hayatımı değiştirmesem.

Savaş, diye yankılandı içimdeki ses.

Tenimi bir karıncalanma hissi kapladı ve zihnimin gözünde puslu bir görüntü parıldarken etrafımdaki dünya karardı.

Gümüşi bir ateşle yanan bir savaş alanında duruyordum, savaşın benekli kanıtı olan çamur ve kanı gizleyen koyu siyah bir zırh giymiştim. Kanlı ellerimde, oniks bıçağı neredeyse içinden aydınlatılmış gibi görünen parşömen işlemeli, altın saplı büyük bir geniş kılıç vardı. Kılıcı, düşmanımı yaklaştırmaya cesaretlendiren yavaş ve tehditkâr daireler çizerek çevremde salladım. Gölge bir figür yakınlarda duruyordu ve cansız bedenler -Sanki büyük bir patlamanın gücüyle geriye savrulmuşlar gibi ayaklarımın dibinde geniş bir halka oluşturmuşlardı. Yüzüm asıktı, yılmamıştım. Üzgün, sanırım ama güçlüydü. *Kırılmayacak kadar güçlü.*

Flameroot kaynağını yok ettiğim ve kendimi bu sanrılara karşı savunmasız bıraktığım için kendime bir kez daha lanet ettim, ama bu imgelemede bir şey... farklıydı. Çocukluğumun berrak ve tamamen gerçek gibi hissettiren canlı halüsinasyonlarının aksine, bu daha çok belirsiz, mümkün bir şeye bir bakış gibi görünüyordu. Olan bir gerçeklik değil, olabilecek bir kader.

Görüntü geldiği gibi hızla kayboldu ve ardında kanımda uğuldayan bir enerji bıraktı. Karanlık bir meyhanede bir kez daha elim boş olsa da, kılıcın parlak metalini hâlâ avuçlarımda hissedebiliyorum, hayali bir esintiyle yayılan çürümüş ölüm kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bu güç hissi - hayır, güçlü *olma* hissi - beni tedirgin ettiği kadar meraklandırıran bir şekilde sarhoş ediciydi.

Gerçekler tekrar ortaya çıkınca yanaklarım kızardı. Savaş alanında yerim yoktu, ben bir şifacıydım, asker değil. Kılıçta ya da yayda eşit derecede usta olsam bile, babam bana kan dökmeyi romantikleştirmemem gerektiğini öğretmişti.

Savaş oyun değildir, diye azarlamıştı bir keresinde, Teller'a karşı taşlar ve tahta sopalarla sahte bir savaş yürütürken beni kıkırdarken gördükten sonra. Savaş ölüm, sefalet ve fedakarlıktır. Savaş, ömrünüzün sonuna kadar peşinizi bırakmayacak seçimler yapmaktır. Korumak ya da hayatta kalmak için savaşırsınız ama düşmanınız ne kadar acımasız olursa olsun asla öldürmekten zevk almak için savaşmazsınız.

Eğer savaş gerçekten yaklaşıyorsa, bunda zafer falan olmazdı. Ne Teller için, ne Henri için, ne babam için, ne de benim için.

Tam hana dönmek üzereydim ki gözüm adamlardan birine takıldı. Kolunu masanın üzerine koymuş, kir pas içindeki kolunu dirseğine kadar itmişti. Ön kolunda, soluk tenine keskin çizgilerle kazınmış bir yazı vardı

asma ile çevrili alevli ağaç. Everflame - Henri'nin omzunda gördüğüm dövmenin aynısı.

Gözlerim diğer adamları taradı. Yine bir baldırda, kırılmış bir pantolonun paçasından çıkıntı yapıyordu. Bir başkasının göğsünde, düğmeleri açık bir tuniğin kenarından dışarı taşıyordu. Bir başkasının pazusunda, gece yarısı mürekkebi beyaz keten bir kolun arasından zar zor görünüyordu. Bir tane daha, bağlanmış saçların altında saklı.

Adamların her birinin bedeninde, onları birbirine bağlayan bir zincirin kalıcı izi olan bir sembol vardı.

Henri bana yalan söylemişti. Ona doğrudan dövmenin anlamını sormuştum ve o da bana *yalan söylemişti*.

Eski Tanrıları onurlandırmak için, demişti. Eski Tanrıları onurlandırmakmış, kışımın kenarı.

Dişlerimi gıcırdattım ve meyhanenin karşısındaki gölgelerden dışarı çıktım. Sandalyeler gıcırdayarak yolumdan çekildiler. Adamlar bu sesle irkildi, birkaçı biraz önce küstahça ortaya çıkardıkları dövmelelerini gizlemek için kollarını ve yakalarını çekti.

Henri ayağa fırladı. "Diem!"

Suçlu bir şekilde yüzünü buruşturması sinirimi daha da arttırdı. Her ne yapıyorsa, belli ki bunu bilmemi istememişti.

"Bunlar benim arkadaşlarım." Masayı işaret etti. "Millet, bu Diem, size bahsettiğim kız."

Adamlar koro halinde başlarını sallayarak ve homurdanarak selam verdiler ama bakışlarıma karşılık vermeyi özenle reddettiler.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi Henri. Bir itiraf gibi gelmişti.

"Uyandım," diye tersledim. "Bir kelime lütfen."

Diğer adamlar birbirlerine ve Henri'ye baktılar; dudaklarının kenarları, yoldaşlarının içine düştüğü aile içi felakete gülmek için titriyordu. Brecke hariç hepsi sırıtiyordu.

Döndüm ve merdivenlerden odamıza doğru yürüdüm, kapı arkasından kapanırken ona doğru döndüm.

"Özür dilerim," diye başladı, "bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Geç saate kadar dışarıda olman umurumda değil. Ben senin karın değilim." Henri irkildi. "Bu dövme gerçekten ne anlama geliyor ve neden hepinizde var?"

Ağzını açtı ve durakladı, bir cevap arıyordu ve sessizliğine bakılırsa başarısız oldu.

"*Eski Tanrılar için' miydi?*" Bakışlarım sertti. "Bana yalan söylediğine inanamıyorum."

"Tam olarak yalan değildi..." Hâlâ gözlerimi kaçırarak ensesini kaşıdı.

"Hepiniz aptal mısınız?" Avucumu hafifçe omzuna vurdum ve şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir halde birkaç adım geriye sendeledi. "Biri bunu görürse başının ne kadar belaya girebileceğini anlıyor musun?"

"Dikkatliyiz. Kimsenin onları görmesine izin vermiyoruz." "Benim görmeme izin vermediğiniz gibi mi?"

Omzunu ovuşturdu. "Bu farklı. Senden saklamaya çalışmıyordum. Buralarda hiç İnen yok."

"Delirdin mi sen?" İnce duvarları ve tehlikeli konuları düşünerek ona bağırmamak için gösterdiğim çabadan dolayı sesim boğuk çıkıyordu. "Alevler adına Henri, *Fortos'tayız*. Bir grup ölümlü bu sembol altında son kez bir araya geldiğinde ordu tüm bu lanetli kıtayı kırmızıya boyadı."

İfadesi değişti, yüzünün çizgileri onu daha yaşlı ve yıpranmış gösterecek şekilde sertleşti. "Bunun gayet farkındayım Diem."

"Bana neler olduğunu anlat." Kollarımı kavuşturdum, tek kaşımı beklentiyle kaldırdım.

Sesi sessizleşti. "Sanki bana neler olduğunu anlatmışsın gibi mi?" Aramızda uzun bir sessizlik geçti.

Vicdanım onun haklı olduğu konusunda beni azarladı. Haftalardır ondan uzaklaşıyordum ve onun sırları, her ne iseler, benim ondan özenle sakladığım kargaşanın yanında kesinlikle önemsiz kalıyordu.

Ama başka bir ses daha vardı. Daha yüksek bir ses.

Dövüş.

İçimdeki bu şey kendi başına bir yaratıktı. Parçalanmış ruhum olan çıra yığınının üzerinde sonsuza dek dalgalanan yanan bir kibritti, her provokasyonda öfkemi silahlanmaya çağıran bir davul sesiydi.

Henri yüzünü ovuşturdu. "Seninle tartışmak istemiyorum ama bilmemen daha güvenli."

"Beni korumana ihtiyacım yok. Kırılmayacağım."

"Bundan emin misin?" diye tersledi. "Son zamanlarda pek istikrarlı değilsin."

Dövüş.

Ağzımdan kelimeler döküldü. Korkunç kelimeler. Affedilemez kelimeler.

Bizi onarılamaz şekilde kıracak sözler.

Ve bu sadece kelimelerden ibaret değildi. Kafamdan geçen düşünceler, daha yüksek sesle ve daha ısrarlı hale geldiklerinde bile kalbime gerçek bir korku saldı.

Dövüş.

Gözlerim sıkıca kapandı.

I... Ona *zarar* vermek istedim. Kemiklerini kırmak. Kanayana kadar derisini yüzmek. Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Beni büyüledi.

Bana *mırıldandı*.

"Aşağıya, arkadaşlarının yanına dön," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Titreyen ellerim tekrar tekrar büküldü ve yumruk oldu.

İçindeki öfke söndü. "Bekle Diem, özür dilerim." Bir adım öne çıktı ve bana doğru uzandı. Sarsıldım ve geriye doğru sendeledim, paniğim iğrenme olarak ortaya çıktı. Henri ona tokat atmışım gibi görünüyordu ama kalırsa daha kötüsünü yapacağımdan korkuyordum.

Çok daha kötü.

Dövüş.

"Şimdi," diye hırladım ona. "*Git!*"

Birkaç saniye bana baktı, gözlerinde kalp kırıklığı vardı, sonra döndü ve odadan çıktı.

Bölüm

TWeLVe

Henri'yle kayga etmekten daha kötü bir şey varsa, o da ardından gelen garip gerginlikti.

Gecenin bir vakti Henri odaya döndü ve yanımda uyuyakaldı, ama şafakta kalkıp Lumnos'a dönmek üzere eşyalarımızı topladıktan sonra bile aramızdaki sessizlik devam etti. Arada bir gözleri bana takılıyor, kasları sanki konuşmak için zorlanıyormuş gibi geriliyordu ama o dilini tuttu, ben de öyle yaptım.

Hanın dışında atlarımızı hazırlarken, önceki akşamki adamlardan ikisi bize iyi yolculuklar dilemek için durdu. Onlara ölçülü bir gülümseme ve kibarca teşekkür ettim ama biri Henri'nin kulağına fısıldamak için eğildiğinde Henri'nin gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemem kayboldu.

Çevre Yolu'nun geniş, ıssız patikasına geri döndük. Atlarımız yan yana yürüyordu, yoğun sessizlik sadece sabit nal sesleriyle bozuluyordu.

Ona zarar vermek istemiştım.

Bu düşünce peşimi bırakmıyordu. Her zaman en yakın arkadaşım olan bu sadık, iyi kalpli adam... Dün geceki o anda önce kalbini, sonra da kemiklerini kırmak istemiştım.

En kötüsü de bunu yapmayacağımdan emin olamamamdı. Eğer daha uzun kalsaydı, daha yakına gelseydi, kendimi durduramayacağım hissinden kurtulamıyordum.

Her zaman hırçın biriydim ve bununla gurur duyuyordum. Sessiz, küçük, itaatkâr olmamı isteyen bir dünyada kırılmaz bir ruh. Ama artık bu kıvılcım cesaret ya da masum yaramazlık olarak ortaya çıkmıyordu. Artık yıkıcı bir şeye dönüşmüştü. Ölümcül bir şeye.

Ve eğer kısa sürede kontrol etmeyi öğrenemezsem, beni ya da en sevdiğim insanları yok edeceğinden korkuyordum.

Ben pes edip sessizliği bozduğumda, acı verici bir şekilde içimize kapandığımız yolculuğumuzun birkaç saatini geride bırakmıştık.

"Haklıymışsın."

Dikkati bana yöneldi, hayatında hiç bu kadar rahatlamış bir ses duymamış gibi görünüyordu.

"Değildim," dedi hemen. "Söylediklerim haddimi aştı."

"Hayır, değildin. Sen haklıydın. Ben kırıldım." Son kelimede sesim titredi ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Ya da en azından kırıldım."

Atını yaklaştıırken bacağı benimkine sürtündü.

"Arada sırada biraz kırılmak çok da kötü bir şey değil. Karakteri geliştirir." Onu görmeden bile sesindeki alaycılığı, nazik barış teklifini duydum.

Ben de karşılığında bir tane teklif ettim. "Yine Komutan gibi konuşmaya başladın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum." Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. Göğsümden korkunç bir ağırlık kalktı - sonsuza dek gitmedi ama kanımda eski tanıdık neşenin çiçek açtığını hissetmeme yetecek kadar.

"Özür dilerim," dedim ve bunda ciddiydim.

"Ben de öyle." Ve onun da bunu kastettiğini biliyordum. "Seni duyguların hakkında konuşmaya zorlamayacak kadar iyi tanıyorum, ama bana ihtiyacın olduğunda burada olacağımı biliyorsun, değil mi? Her zaman. Ne olursa olsun."

Kalbim sıkışmıştı. Tek yapabildiğim gülümsemek ve başımı sallamaktı.

Uzun dakikalar boyunca konuşmadan devam ettik, saatler süren gerginlik azalırken ikimiz de sessizce gevşedik. Bu kez sessizliği bozan Henri oldu.

"Yaklaşık bir yıl önce, Alçalmışlardan birinin ölümlü bir çocuğu öldürdüğünü gördüm."

Gözlerim onunkilere kaydı ama bakışları ileriye sabitlenmişti, yüz ifadesi asıktı.

"Lumnos şehrinde bir teslimat yapıyordum. Çocuk batıdaki bir çiftlikten armut getiriyordu. On dört yaşından fazla olamazdı, okuldan yeni çıkmıştı. Yolun karşısına geçiyordu ama kolları kasalarla doluydu ve göremiyordu..." Titrek bir nefes aldı. "*İçlerinden* biri devasa bir ata biniyordu, hayatımda gördüğüm en büyük ata. Onu asla unutmayacağım. Kar gibi beyazdı, gözlerinin arasında siyah bir yama vardı ve boyu bir ev kadardı. Altın

Yelesinde kurdele vardı. Ve çok hızlı gidiyordu. Böyle işlek bir yol için çok hızlıydı."

Ürperdi ve midem bulandı.

"Bu bir kazaydı. Bunu biliyorum. Sadece bir kazaydı. Ama Alçalmışlar..." Gözleri hatırladığı öfkeyle parladı. "Zar zor durdu bile. Tanrım, o güzel mücevherli eyerine çamur bulaştırdığı için çocuğa *küfrediyordu*. Ona çocuğun öldüğünü söylediğimde, altınları ve süsleriyle orada oturdu ve çocuğun cesedine *hiçbir şey değilmiş* gibi baktı. Atının üstündeki tozu silkeledi ve uzaklaştı."

Henri'nin parmakları kabzasının etrafında kenetlendi. Tırnakları, ellerinin arasında başka bir şeyi sıkıştırmayı hayal ettiğini düşündürecek kadar öfkeyle deriye küçük yarım aylar kazıyordu.

"Çocuğun cesedini üç farklı köye taşıdım ama kimse kim olduğunu bilmiyordu. Onu ailemizin topraklarına gömdüm, böylece eğer bulabilirsem en azından kemiklerini akrabalarına geri verebilirim."

İçimi bir ürperti kapladı. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü o zaman sana daha sonra ne yaptığımı söylemek zorunda kalırdım." Çenesini sıktı, hâlâ bakışlarını kaçıırıyordu.

"Çok kızmıştım Diem. İçimde bir şeyler koptu. Hayatımız boyunca bizi ezip geçtiler, tıpkı onun o çocuğa yaptığı gibi ve umurlarında bile değil. Sanki hayatlarımız değersizmiş gibi bizi pislik içinde bırakıyorlar." Sesi yükseliyor, daha yüksek ve daha hararetli çıkıyordu. "Ben de onlar bizden bir can alabiliyorsa, benim de onlardan bir can alabileceğime karar verdim. Taşıyabildiğim tüm silahları kuşandım ve o sokağa geri dönüp beklemeye başladım. Bir hafta boyunca her gün adamın o yoldan geri gelmesini bekledim ve geldiğinde onu öldüreceğimi biliyordum. Bu sırada ölsem bile umurumda değildi. Bizi *görmelerini* istedim, bakmalarını sağlamanın tek yolu bu olsa bile."

"Henri," diye hüzünle nefes aldım.

Onu neredeyse kaybediyordum ve bunun farkında bile değildim. Ben bir yerlerde Teller'a takılıyordum ya da belki de merkezde çalışıyordum ve bu sırada Henri birkaç mil ötede kendini ölüme teslim etmişti.

Onu teselli edecek, bu yüzden onu asla yargılamayacağıma ikna edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Her şeyi bir kenara bırakıp unutacak kadar öfkeye kapılmanın ne demek olduğunu herkes gibi ben de biliyordum. Ama bu benim de bir sırrımı itiraf etmemi gerektiriyordu.

Yüzünü buruşturdu ve devam etti. "Beni bir adam buldu, ölümlü bir adam. Bana şöyle bir baktı ve bir şekilde ne yapmak için orada olduğumu anladı. Bana dedi ki

Bir intikam eylemiyle anlamsız bir şekilde ölebilirdim ya da onu daha büyük bir şeye yönlendirebilirdim. Önemli bir şeye. O tek adamdan çok daha fazlasına bedel ödeyecek bir şeye." Sonunda bakışlarını bana çevirdi. Yüz hatları dingin, neredeyse saygılı bir ifadeye bürünmüştü. "Dövmenin Eski Tanrıları onurlandırmak için olduğunu söylediğimde ciddiymdim. O gün beni izliyorlardı."

"Kimdi o adam?" Ben sordum.

Meraklı kulaklara ve gözlere karşı yolu kısa bir süre taradı. "Size onun adını söyleyemem. Bu kurallardan biri: hiçbir üyenin kimliğini asla açıklamamak, tamamen güvendiğimiz kişilere bile. Bu, Türemişleri Emarion'un yöneticileri olarak kabul etmeyi reddeden ölümlüler için bir grup. Elimizden gelen her şekilde karşı koyuyoruz. Kendimize Sonsuz Alevin Koruyucuları diyoruz."

Vücudum kilitlendi, kalbim boğazıma fırladı. "Ama bu isim-"

"Kan Savaşı sırasındaki ölümlü isyanından," diye bitirdi başını sallayarak. "Türemişler isyanı tamamen bastırdıklarını düşündüler ama bazı isyancı hücreler hayatta kaldı. O zamandan beri gizlice faaliyet gösteriyorlar, bilgi ve silah topluyorlar. Bir gün tekrar deneyecek ve gerçekten kazanacak kadar güçlü olacağımızı umuyoruz."

Savaş. Dün gece, fısıldaştıklarını duymuştum. Yeni sorular ve korkular içimde yuvarlanırken nefesimi zor tutuyordum.

"Peki 'bir gün' ne zaman?" diye sordum.

"Çok erken davranıp tekrar başarısız olmayı göze alamayız, ancak pek çok kişi Dövme Günü'ndeki kanlı güneşin Eski Tanrılardan zamanın yaklaştığına dair bir mesaj olduğunu düşünüyor. Ama sadece eğer..." Tereddüt etti. "Ancak içeride daha fazla ölümlü olursa."

"Baban bu yüzden mi saray kuryesi olarak çalışıyor?"

"Hayır." Yüz hatları keskinleşti. "Babam isyancıların çabalarını desteklemiyor. Benim bu işe karıştığımın da haberi yok." Bana anlamlı bir bakış attı, sessiz bir ricada bulundu.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim hemen. "Ona ya da başkasına."

Atını yavaşlatarak durdurdu ve doğrudan bana bakacak şekilde eyerini düzeltilti. "Bize katıl Diem. Onların şifacısı olarak sarayda sahip olacağın erişim çok değerli olacaktır. Zayıflıklarını, iyileştirme yeteneklerini nasıl aşacaklarını öğrenebilir, hatta belki de onlara tıbbi olduğunu söyleyerek farklı zehirleri test edebilirsin."

Mide bulandırıcı, yağlı bir his içimi burktu. Şifacılar hayat kurtarmak için yemin eder. Bilgimi ve hastalarımın kutsal güvenini onlara zarar vermek için kullanmak yerine...

Alçalmışlar ne kadar korkunç olsalar da, bu kadar alçalabileceğimden emin değildim. Henri endişemi fark etmiş gibiydi. "En azından kulak misafiri olduğun bilgileri aktarabilirsin. Askeri şeyler-ordularının hareketleri,

silahlar geliştiriyorlar."

Önümdeki yola bakarken, bunun nihayet kendi geleceğimi seçme fırsatım olabileceğini fark ettim. Ailem, küçük köyüm, hatta şifacı olarak çalışmam - bunların hepsi annem tarafından benim için çizilmiş yollardı. Son zamanlarda bedenim bile kendimi istenmeyen düşünce ve duyguların esiri gibi hissediyordu.

Ve sesler.

Türemişler olan tanrısal yaratıklara karşı çalışmak ne kadar çılgınca olsa da, bu kendim için seçebileceğim bir şeydi. Sonuçları ne olursa olsun, sadece ve sadece benim olacaktı.

Elbette Soydan Gelenler ve özellikle de kraliyet mensupları benim huzurumda yararlı bilgileri ifşa edecek kadar aptal olamazlar. Ama eğer yaparlarsa, eğer ağızından kaçırırlarsa -ve eğer bu hastalarımın zarar vermeyecek, aksine masum ölümlüleri koruyacak bir bilgiyse...

Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Ses sürekli savaşmamı istiyordu. Belki de *biriyle* savaşmak yerine, *uğruna* savaşacak bir şeye ihtiyacım vardı. Belki de içimde yanan öfkeyi yönlendirebilir ve beni yavaşça yakıp kül etmek yerine birilerine yardım edebileceği bir yere yönlendirebilirdim. Ve eğer annemin kaybolmasından Prens Luther ya da başka bir Soydan gelen sorumluya, gerçeği bulmama Muhafızlardan daha iyi kim yardım edebilirdi?

Ama...

Bir yemin ettim. O kadar değerli ve kutsal bir yemin ki, bir şifacının eğitiminin temelini oluşturuyordu. Bir şifacının ihlal ettiği takdirde sonsuza dek yasaklanabileceği bir yemin. Eğer yakalanırsam, kariyerim sona ererdi. Annem benden utanırdı, Maura benimle bir daha asla konuşmayabilirdi.

Ve daha da kötüsü, bu benim şifacı arkadaşlarımı zayıflatırdı. Hastalarımız sırlarını saklayacağımıza güvenmezlerse, yardıma ihtiyaçları olduğunda bizi aramayabilirlerdi. Masum insanlar gereksiz, önlenebilir ölümlerle ölebilirdi.

Hayır. Bunu yapamazdım. Bu çizgi geçilemeyecek kadar önemli ve kutsaldı. Ama... *ama*.

"Bunu düşüneceğim," dedim sonunda.

Henri sırtı ve sanki tüm kalbimle onay vermişim gibi coşkuyla başını salladı. Atını ileri doğru itti ve patikada ilerlemeye devam ettik. "Yalnız olmayacaksın. Ben de orada olacağım ve sana henüz söyleyemem. Ama tanıdığın başka üyeler de var. Belki Teller'ı da aramıza alabiliriz. İnmişler okulunda öğrendiği bilgiler-"

"Kesinlikle olmaz." Başımı sertçe salladım. "Teller'ı bu işin dışında bırak Henri. O daha çok genç. Onun bu işe karışmasını istemiyorum."

"O bir çocuk değil Diem, neredeyse yetişkin bir adam. Yardım etmek isteyebilir."

"Umurumda değil. Sana yardım etmeyi düşünürüm ama sadece onu bu işin dışında tutarsan. Şartlarım bunlar."

"Bu onun seçimi olmalı-"

"Bana söz ver, Henri."

Yüz hatlarında bir yargılama gölgesi belirdi ama avuçlarını teslimiyetle kaldırdı ve başını salladı. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

"Ve dövme de yaptırmayacağım. Senin ve arkadaşlarının aksine, Alçalmışlar bunu fark ettiğinde canlı canlı derimin yüzülmesini istemiyorum."

"Yeterince adil." Ateşli bakışlarıyla vücudumu taradı. "Zaten tenini bu haliyle seviyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Küçük ağaç kulübünüz kadınları da üye olarak kabul ediyor mu? Dün gece hiç görmedim."

"Benim *küçük ağaç kulübüm* bir kadın tarafından yönetiliyor." "Gerçekten mi?" Doğrudum. "Lumnos'ta mı?"

Bunun daha ilerici diyarların bazılarında gerçekleştiğini hayal edebiliyorum, ancak Lumnos ve onun tarihli gelenekleri, bu kutsal roller ne kadar onurlu olursa olsun, eş ve anne olmaktan başka bir şey isteyen kadınlar için her zaman zorlu bir yer olmuştur.

"Kim o? Onu tanıyor muyum?"

"Söyleyemem. Kimsenin kimliğini açıklamak yok, unuttun mu?" Omuzlarım çöktü. "Onunla çalışabilir miyim?"

"Umarım öyledir," dedi, gözleri anlaşılmaz bir duyguyla yumuşamıştı. "O da tıpkı senin gibi hesaba katılması gereken bir güç."

Yolculuğumuza devam ederken, Henri grup ve gizli faaliyetleri hakkında üstü kapalı ipuçlarıyla heyecanla konuşmaya devam etti, yolda başka bir yolcu yanımızdan geçtiğinde nefes tutmuş gibi hissettiren yüklü sessizlik boşluklarıyla bölündü.

Tamamladığı görevleri hevesle anlattı, çoğunlukla Lumnos'taki üyeler arasında veya komşu diyarlardaki hücrelere mesajlar iletliyordu. Babasını saray kuryeliği görevlerinde kendisine yardımcı olması için nasıl ikna etmeye çalıştığından bahsetti, böylece kraliyet iletişimlerine müdahale edebilecekti, ancak babası Henri'nin Alçalmışlara olan nefretini yeterince biliyordu ve şimdiye kadar onu reddetti.

Yorum yapmadan dinledim, her hikayede yüzünün nasıl aydınlandığını fark ettim. Çok gururluydu, yolundan o kadar emindi ki. Daha endişeli olmam, belki de onu kolayca öldürtebilecek bir faaliyetten uzak tutmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama onu yeniden neşe dolu görmek kalbimde bir ateş yaktı. Belki onun da en az benim kadar bir amaca ihtiyacı vardı.

Ve bunu birbirimizle paylaşabilmek - belki de bizi tekrar bir araya getirmek ve annemin kaybolmasından önceki halimize dönmek için ihtiyacımız olan şey buydu.

"Seninle konuşmak istediğim başka bir konu var." Sesi değişmiş, endişeyle dizginlenmişti. "Bizim hakkımızda."

Kaskatı kesildim. Düşüncelerim yüzümden bu kadar belli oluyor muydu?

Derin bir nefes aldı ve elimi nemli parmaklarının arasına almak için uzandı. "Seni seviyorum Diem. Gerçek şu ki, seni hayatım boyunca sevdim. Birlikte olduğum diğer tüm kızlar, sen bana bir şans vermeye hazır olana kadar hep zamanımı bekledim."

Kalbim kendi kendine çarptı. Bu sözleri daha önce birbirimize hiç söylememiştik. Hiç yaklaşmamıştık bile.

Gözlerinde beklentiyle bana baktı ve zihnim çılgınca düşüncelerden oluşan bir kasırgaya dönüştü.

Onu seviyor muydum? Evet, tabii ki seviyordum. O benim en uzun, en yakın arkadaşımı, bana ailem kadar yakındı. Ama belki... belki ben onu onun beni sevdiği gibi sevmiyordum. Ya da belki seviyordum, ama bunun ne anlama gelebileceği düşüncesi - karşılığında benden ne isteyebileceği...

Başparmağının elimin arkasına sürtünmesi tenimde zımpara gibi bir his yarattı. Onu çekip çıkarma dürtüsüne direnmek için savaşmak zorunda kaldım.

"Bunu hâlâ çözmeye çalıştığımızı biliyorum," dedi aramızda işaret ederek, "ama bildiğim bir şey var. Sen benim kızımsın, Diem Bellator. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi sensin. Ve senin de bana bu onuru bahşedeceğini umuyordum..."

Ağzım kurudu. "Ben de seni önemsiyorum," diye ağzımdan kaçırıldım. "Çok, çok fazla. Ve şu anda hayatımda vermem gereken pek çok zor karar varken, ben

Seninle birlikte olduğum ve rahatlayabildiğim için çok mutluyum. Hiçbir baskı olmadan."

Utanç kalbimde ağırlık yapıyordu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Ne *sormak* zere olduğunu.

Ve bir korkak gibi ondan kaçıyordum.

Hayal kırıklığının gölgesi gözlerini kararttı. Bağını salladı ve patıkaya geri dönüp Lumnos'a doğru uzun yryşmze devam ederken bacağımı sıktı. Yol boyunca bakışlarından kaçındım ama sözleri -ve geleceğimiz-düşüncelerimi ele geçirdi.

CHapTer

THIrTeen

Fortos'a yaptığımız gezinin üzerinden iki hafta geçmişti ve uzun zamandır ilk kez bir umut ışığı hissettim.

Döndüğüm gün merkeze daldım ve annemin saraydaki görevlerini devralmaya karar verdiğimi cesurca açıkladım. Maura annemin onuru için yeterince iyi bir argüman ortaya koysa da, sonunda yumuşadığında onun rahatladığını gördüm.

O günden sonraki günlerde annemin kayıtlarını inceledim, onların tedavisi için ayrılmış olan küçük iksir ve toz hazinesine aşına oldum (dehşete kapıldığım üzere bunların hiçbirisi flameroot içermiyordu) ve Maura'dan b u n c a yıldır dikkatle ayrı tutulduğum güçlü varlıkları tedavi etmenin tüm tuhaflıkları hakkında ders alarak birkaç uzun akşam geçirdim.

Annemin gizlilikle örttüğü onca şeyden sonra, çabalarını haklı çıkaracak büyük bir ifşaat bekliyordum ama sonuçta onlara yapılan muamele ölümlülerden pek de farklı değildi.

Türemişler için ölümcül olabileceğini öğrendiğim tek bir madde vardı: Tanrıtaşı, sadece Soylular tarafından yapılabilen nadir bir madde. Bir mermi veya bıçak haline getirilirse, ciddi bir darbe anında ölümcül olabilirdi ve küçük darbeler bile ölümcül toksininden enfeksiyon kapma riski taşırdı. Ölümlüler için zararsız olsa da, etkileri Alçalmışlar için acımasızca yıkıcıydı; bilinen bir panzehiri olmayan korkunç ve acı verici bir ölüm.

Bu, günlerce aklımdan çıkmayan ve peşimi bırakmayan tek bilgiydi. Bu tam da Henri'nin isyancı grubunun bilmek isteyeceği türden bir bilgiydi.

Eğer onlarla çalışmaya karar verirsem.

Ve böylece, yeni edindiğim bilgelik cephaneliğiyle donanmış olarak, Maura'ya saray ziyaretlerinde eşlik etmeye hazırdım. İlk ziyaretimiz basit ve hızlı olacaktı; haftalar önce çatı çökmesi sonucu yaralanan en küçük iki çocuğu kontrol etmek için son bir takip.

Elric'in bizi taş duvardaki gizli delikten geçirdiği orman parçasını geçerken, "Bu sefer bahçede kestirme yol yok sanırım," diye düşündüm.

Henri'nin isyancılarının keşfetmekten heyecan duyacağı bir başka ayrıntı.

Maura, "Bunun olduğunu unutsan iyi edersin," diye uyardı. "Saraya korumasız bir giriş olduğunu bildiğinizi öğrenirlerse, bunun tek sonucu şifacı olarak görevinizi kaybetmek olursa şanslısınız demektir."

"Ön kapı o zaman," diye teklif ettim neşeyle. Ve ne ön kapıydı ama.

Sarayın arka tarafı pırıl pırıl ay ışığıyla şekillenmiş gibi görünse de, ön tarafı görkemli madalyonun karanlık yüzüydü. Kıvrım kıvrım, uğursuz gölgeler, sürekli büyüme halindeki sarmaşıklar gibi cephe boyunca gizleniyordu. Karanlık kordonlar her korkuluk ve kule boyunca düğümlenip kıvrılıyor, saldırmak için kıvrılan bir kara engerek yuvası gibi görünüyordu. Saray onların sonsuz hareketiyle nabız gibi atıyor gibiydi; diyarın zonklayan, kararmış kalbi.

İnanılmaz derecede göz korkutucuydu, şüphesiz tasarım gereği. Potansiyel bir düşmanın bu gölgeli yapıya tek bir bakış attıktan sonra nasıl olup da ters yöne doğru koşmaya başlamadığını hayal etmekte zorlanıyordum.

Ama dudaklarımdan dökülen her kelimeyi çalan şey mimari bir başarı değil, onu koruyan yaratıktı. Yaşayan, nefes alan bir gargoye gibi, saray duvarlarının tepesindeki bir sahanlığa uzanmış olan yaratık, iki parıltılı gözü çevredeki toprakları süzerken kürklü kuyruğunu boş boş sallıyordu.

Bir Gryvern.

Okulda onlarla ilgili hikâyeler dinlemiş ve benzerlerinin diyarın çeşitli yerlerinde çeşitli malzemelere işlendiğini ve oyulduğunu görmüştüm ama bir tanesini kendi gözlerimle görmek bir peri masalının sayfalarında dolaşmak gibiydi.

Bir deniz ejderhasının çivili, pullu kafası. Bir kartalın kanatları ve ön pençeleri. Bir aslanın gövdesi. Denizin, gökyüzünün ve karanın kralları, hepsi tek bir canavara dönüşmüştü. Bu korkunç karışım, dünyamızdaki başka hiçbir yaratığa benzemeyen, kâbuslara konu olan bir şeydi.

Binlerce yıl önce Kindred ölümlüler diyarına vardığında, dokuz kardeş tanrının her biri kendilerine yoldaş ve koruyucu olarak bir gryvern getirmişti. Dövme'de Kindred, ölümsüz canavarları her diyarın Kraliyetlerine sonsuza dek hizmet etmeleri için bağladı. Fortos ve Montios'un gryvernleri Kan Savaşı sırasında ölümlü isyancılar tarafından öldürüldüğü için geriye sadece yedi tanesi hayatta kalmıştı. Ölümeleri isyan için büyük bir zafer olsa da, böylesine görkemli bir hayvanın sonunun geldiğini düşününce içimi derin bir hüzün kapladı.

Güneş ışığı yaratığın yanardöner pullarında parıldıyor, pürüzsüz, koyu yüzeyleri bir lambanın altında biriken yağ gibi gökkuşağı parlaklığı yansıtıyordu. Geçen bir esinti, sırtına doğru sıkıca katlanmış kanatlarının yumuşak tüylerini karıştırdı.

Sanki dikkatimin ağırlığını hissetmiş gibi, gryvern'in altın gözleri benimkilerle buluşmak için alçaldı. Kesik siyah gözbebekleri titreşti ve inceldi, beni içine çekerken seğirdi. Adımlarımı durdurdum, yaratığın bakışları karşısında donup kaldım.

Keskin bir sarsıntıyla havaya fırladı. Uzattığı kanatlarının vuruşları toz girdapları oluştururken, sarayın etrafında zarif bir kavis çizdi ve bulutlara doğru tiz bir sesle uludu. Geniş kanat açıklığı güneşi kapatırken gölgesi üzerimizden geçti. Rotası aniden aşağıya doğru kaydı ve yeryüzünde bir sarsıntı yaratacak kadar büyük bir güçle öndeki yürüyüş yoluna çarptı.

Maura çığlık attı ve birkaç adım geriye tökezledi, kendini korumak için özür dilemeden arkama sokuldu. Alınmadım, hatta bir parçam onu böyle bir canavardan koruyabileceğime inandığı için gururla şarkı söyledi.

Çenem saygıyla alçalan bakışlarıma katıldı. Elim kalçamdaki bıçağın üzerinde gezinirken ileriye doğru kararsız bir adım attım.

Gryvern bu jest karşısında hakarete uğradı ve sivri dişlerinin arasından gürleyen bir hırıltı yükseldi. Bir pençesi öne doğru uzanıp kiremitli taş yolu kazırken kalın derisi boyunca kaslar dalgalandı.

Donup kaldım. Ellerim havaya kalktı, boş avuçlarımı uzattım. "Biz tehdit değiliz," diye mırıldandım, yaratığın anlayıp anlamadığını merak ediyordum. "Yardım etmek için buradayız."

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, sivri burnu yüzümden bir kol mesafesine kadar uzanıyordu. Burun delikleri genişçe açıldı ve beni kokladı. Başını hafifçe eğdi, önce bir yöne, sonra başka bir yöne.

Arkamda Maura inledi. "Biri bize yardım edebilir mi lütfen?" diye çaresiz bir sesle muhafızlara seslendi. Beni daha güvenli bir mesafeye çekmek için kolumdan tuttu.

Yerimde durdum, dikkatim gryvern'e sabitlenmişti. Gözlerinde çok ilginç bir şey vardı. Etkileyici, büyüleyici kurnazlıklarıyla neredeyse insana benzeyen bir şey.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedim yatıştırıcı bir sesle, en çılgın hastalarım kullandığım sesle. Yavaşça, temkinli bir şekilde tek bir elimi uzattım, açıklanamayan bir dürtüyle öne doğru çekildim.

Yaratığın gözleri önce elime, sonra tekrar bana kaydı. Aynı yavaşlıkla, aynı temkinlilikle, boynu dokunuşumu karşılamak için öne doğru eğildi.

"Sorae, tüneğine geri dön," diye bağırdı sert bir ses.

Gryvern tısladı ve başını sağa sola savurdu, kuyruğunun ucundaki siyah kürk tutamı öfkeli bir çırpınışla yere çarptı. Boynundaki zincirden sarkan altın madalyonun üzerinde parlayan güneş ışığı, Lumnos'un simgesi olan birbirine kenetlenmiş güneş ve ay ile işlenmişti.

Bir muhafız öne çıktı ve hayvanın kıçına vurduktan sonra saraya doğru geri döndü. "Sakin ol kızım. Onlar sadece ölümlü, endişelenecek bir şey yok."

Sinirim bozuldu.

Gryvern'in dudakları muhafızın hırlamasıyla geriye kıvrıldı ama emre itaat ederek binaya doğru ilerledi.

Güvenlik görevlisi bizi öne çağırdı. "Özür dilerim. Kral hastalandığından beri Sorae'nin sınırları gerildi. Bugünlerde her şey onu kızdırıyor."

"Kızgın değildi, sadece merak ediyordu," dedim.

Gardiyan bana meraklı bir bakış attı, bu bakış Maura'nın yüzüne de yansdı.

Cevap vermedim.

Anlaşıldığı üzere, sarayın ana girişinden girmek, daha önce bahçe kapılarından içeri girme kolaylığımıza kıyasla gerçek bir zahmetti.

Kılıklı bekçiler küçümsemelerini gizlemeye çalışmadan bizi sorguya çektiler. İsimlerimizi, niteliklerimizi, çantalarımızın içindekileri, saraydaki görevlerimizi sordular. Maura, bu rutini geçmişte sayısız kez yaşamış olmasına rağmen, son derece sabırlıydı,

giderek kabalaşan sorularına en ufak bir savunmaya geçmeden cevap verdim.

Bir savaş başlatmadan bu rolü üstlenebileceğime olan güvenim her geçen saniye azalıyordu.

Sonunda muhafızlar homurdanarak onayladılar ve çantalarımızı ayaklarımızın dibine geri attılar. Dağınık eşyalarımızı topladık ve mermer kaplı, kavernöz fuayeye doğru döndük ki zırhlı bir ön kol göğsüme çarpıp beni durdurdu.

Adamın cerulean gözleri kalçalarımaya kaydı. "Ölümlüler içeri girmeden önce silahlarını teslim etmelidir."

Çenem gerildi. Cehennemin buzla kaplı mağaralarında bile aslanın inine silahsız girmeyi kabul etme şansım yoktu.

"Buradaki görevlerim için onlara ihtiyacım var," diye itiraz ettim.

Dudağı kıvrıldı. "Buradaki görevlerinizden hiçbirini bir kılıç gerektirmemeli."

Acı bir gülümsemeyle hançerimin kabzasını okşadım. "Bu hançer buraya son gelişimde Prens Lilian'ın hayatını kurtarmama yardım etmişti."

Birbirimize kısık gözlerle baktık, ikimiz de yumuşamadık. "Diem," diye tısladı Maura, bir yalvarış ve bir uyarıydı bu.

Muhafızlardan biri, "Prens Luther'i getirin," diye emretti. "Bu kararı o verecek."

Maura çılgınca bir el salladı. "Hayır, hayır, buna gerek yok. Onları burada bırakacak. Değil mi Diem?"

Gardiyan bana sırtıttı. "Yapacağı şey tam olarak bu." Bana doğru uzandı, bir eli sertçe omzumu kavradı. Kılıcımı almak için uzandığında diğer avucu göğsüme değdi ve şehvet düşkününü gülümsemesi bu hareketin kasıtlı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Kontrolüm kırıldı ve eğitimim devreye girdi. Parmak uçları bıçağımın kabzasını sıyıramadan önce bir elim bileğindeydi, diğer elim de ön kolunu kavrayacak şekilde çaprazlama uzanıyordu. Sonra kolu sırtında garip bir açıyla kilitlenene ve dizlerinin üzerine çöküp acı ve şok içinde homurdanana kadar onun momentumunu ona karşı kullanarak döndüm, dönüyordum.

Basit bir manevra, babamın bana öğrettiği ilk manevralardan biri. Senin iki katın büyüklüğündeki bir düşman üzerinde bile etkilidir.

Etrafımda, kınlarından sıyrılan ve beni doğrudan göğsüme doğrultulmuş jilet gibi keskin bıçaklardan oluşan bir çemberin içine hapseden kılıçların şakırtısı duyuluyordu.

"Kusursuz bir başlangıç oldu," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bir muhafız öne çıkıp onu yakaladı ve bıçağını boynuna dayayınca Maura irkildi.

"Çek ellerini onun üzerinden yoksa ölürsün," diye hırladım. Ayağımın dibindeki muhafız tutuşuma karşı çırpındı ve kolunu daha da bükerek bir acı dolu inilti daha çıkardım.

Onu yerinde tutmak beklenmedik bir şekilde kolay oldu ve yoldaşlarının bana şaşkın bakışlarından şaşkınlığımı paylaştıklarını anlayabiliyordum. Babamın eğitimi beni daha önce boğuştuğum ölümlü adamlarla başa çıkabilecek kadar güçlü tutmuştu, ama meşhur zorlu Alçalmışlar'dan daha büyük bir meydan okuma beklemiştim.

Muhafızlardan bir diğeri bıçağını bana doğru sapladı. "Gerçekten hepimizi alt edebileceğini mi sanıyorsun, ölümlü?"

"Oh, sadece seni almak bile beni yeterince tatmin eder." Bacaklarının arasına sempatik bir bakış attım. "Bunu sana ilk kez bir kadın söylüyor olmalı."

Sessiz kıs kıs gülüşmeler odanın içinde dalgalandı.

Muhafızın yanakları kızgın bir kırmızıya dönüştü. Bana doğru hamle yaptı. "Seni ölümlü slü-"

"Geri çekilin."

Alçak, gök gürültüsünü andıran ses taş duvarlarda yankılandı.

Hep birlikte, gözlerimiz ikiz dolambaçlı merdivenlerden yukarı, sahanlığın tepesindeki heybetli figüre doğru tırmandı. Özel dikim siyah süet pantolon, gümüşü boncuklarla süslenmiş koyu gece mavisi ceket, mücevherli kılıç, sıkıca bağlanmış abanoz saçlar.

Prens Luther.

"Emirlerime uyma konusunda ikinci bir şans vermem," diye bağırdı.

Sesi, odayı varlığıyla dolduran uhrevi bir güçle titriyordu. Geniş salonun öbür ucundan bile buz gibi bakışlarının üzerime yerleştiğini gördüm.

Muhafızlar bir adım geri çekilip silahlarını kınına soktular ve Maura'yı tutan adam, bastonunu şangırdatmasına neden olan acımasız bir itişle onu serbest bıraktı.

Yerimde durdum.

Luther kıvrımlı basamaklardan aĞağı inerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Maura'nın bastonunu yerden aldı ve ona geri verdi, bacakları sabitlenene kadar tutması için kolunu uzattı. Bu centilmence jest karÇısında içimde rahatsız edici bir sıcaklık oluştu.

"Majesteleri," diye kekeleydi, "bunların hepsi bir yanlış anlama-" Adam bir elini kaldırarak onu hemen susturdu.

Sıcaklık uzaklaştı.

Döndü ve tam karşımda durdu. Yüzü donmuş bir sükûnet maskesiydi ve yüz hatlarını bir uçurum gibi bölen belli belirsiz yara izi ile daha da korkutucu hale gelmişti.

Odağı ayaklarımın dibinde titreyen adama kaydı. "Açıkla."

"Onlara silah yok dedik," diye homurdandı muhafız, kolunu tuttuğum yerden çekmeyi tekrar denedi ve başaramadı. "Sonra bize saldırdılar."

"Saçmalık," diye çıkıştım. "Buradaki ebeveynler oğullarına bir kadının rızası olmadan ona dokunmamaları gerektiğini öğretmiyor mu?"

Luther, "Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi.

Gözlerim tekrar ona dikildi. "Görünüşe göre *birçoğunuz bu* sözleri ciddiye almamışsınız."

Yüz hatları taş gibi hareketsiz duruyordu ama safir bakışlarının ardında dönen kıvılcıklar ve gölgeler kafamın içinde sirenlerin çalmasına neden oldu. Bu bana son haftalarda düşüncelerime musallat olan *sesi* hatırlattı - bir dövüşün heyecanının onu nasıl uyandırdığını ve serbest bırakılması için nasıl yalvardığını.

Luther'in çenesi hafifçe düştü. "Korumamı serbest bırakın Bayan Bellator. Davranışı uygun bir şekilde ele alınacaktır."

Yani Prens adımı hatırlamıştı. Bunun iyi mi yoksa çok çok kötü mü olduğundan henüz emin değildim.

"Diem, lütfen," diye ciyakladı Maura. Sesi çılgınca geliyordu, neredeyse ağlamak üzereydi. "Bırakın bunu Prens halletsin."

Luther'in *uygunluk anlayışının* benimkiyle uyuşacağından şüpheliydim ama kendimi o kadar kurnazca köşeye sıkıştırmıştım ki başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Muhafızın kollarındaki tutuşumu gevşettim ve ayağa kalkışını açık bir küçümsemeyle izledim. Yüzü utanç ve öfkenin kızıl karışımıyla alev alev yanıyordu. Diğer muhafızlara katılmak için hareket ettiğinde omzunu benimkine çarptı ve nefesinin altında alay ederek, "Arkanı kolla, ölümlü kaltak," dedi.

Sihir odanın içinde patladı.

Luther neredeyse hiç kıpırdamadığı halde, açık avuçlarından cızırtılı ıGık ve mürekkep gibi gölgelerden oluğan kırbaç gibi sarmallar fırladı. Muhafızın göğsüne dolanıp *sıkarken* şiddetli bir çılgınlık içinde kıvrıldılar. Artan baskıya karşı kemikleri gıcırdadı, dudaklarından boğuk bir çığlık döküldü.

Luther'in o dedikoduya değer gücünü hissedebiliyordum. Sanki

etrafındaki havanın kendine has bir çekimi vardı, yoğun ve sarhoş ediciydi.
Bir şey uyandı

İçimde bir tepki oluştu. Eğer birazcık sağduyum kalmış olsaydı, bu korku olabilirdi ama karnımın derinliklerinde kıpırdanan entrika hiç de *korku* gibi hissettirmiyordu.

Ne yaptığımı anlayamadan sendeleyerek bir adım daha yaklaştım, kendi elim onun siren sesiyle içeri çekilmiş gibi yükseldi. Bu, gryvern'e karşı hissettiğim aynı açıklanamaz çekimdi -belki de huysuz, tehlikeli hayvanlara karşı bir şeyim vardı. Luther'in gözleri bana doğru kayarak beni olduğum yerde dondurdu. Yüzü pasifti, neredeyse sıkılmıştı, sanki bu büyüleyici gösteri ona çok fazla çaba sarf ettirmiş gibiydi. sinir bozucu bir sineği ezmek gibi.

Yine de bakışları üzerimde gezinirken bir şey titredi - tam olarak çözemediğim bir şey.

Bir anda yok oldu. Luther muhafıza doğru ilerledi. Iğıldayan ip adamın vücudunu yukarı çekti, ayakları havada çaresizce sallanıyordu ve iki adamı göz göze getirdi.

Luther soğukkanlılıkla, "Bu kadınlar burada Kraliyet'in hizmetinde," dedi. "Majestelerinin konuklarına böyle mi davranıyoruz?"

"Ama onlar-"

Luther'in yumruğu sıkıla sıkıla bir top haline geldi ve kordonlar muhafızın boynuna dolanarak protestosunu bastırdı.

"Hayır, Majesteleri," diye hırıltılı bir ses çıkardı sonunda.

"O zaman özür dile." Gözleri kısıldı. "İnandırıcı ol."

Dikkati bana ve Maura'ya kayınca gardiyan yüzünü buruşturdu. "Ben... çok üzgünüm."

Bakışlarım derinleşti.

Luther adamı düğünürken başını eğdi. "Bana itaatsizlik ettiğin için kaburgalarını kırmalıyım ama o zaman da misafirlerimiz kemikleri düzeltmene yardım etmek zorunda kalırlar. Bu *her* ikiniz için de adil bir sonuç olsa da-" Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "-Yanıklar ve dikenlerle yetineceğim."

Parmaklarının bir hareketiyle muhafızın etrafındaki ipler canlandı. Gölge iplerden çıkan küçük, iğne keskinliğindeki dikenler adamın vücuduna ince kan damlacıkları batırırken, titreşen ışıktan cızırtılı bir ses ve ardından yanık et kokusu yükseldi. Adamın çığlıkları yükseldi ve odanın içinde yankılandı.

Maura'nın titreyen bedeni yanıma bastırdı. İnatçı gururum yüzünden tepki vermemek için kendimi zorlasam da, sonunda korkmasının akıllıca olduğunu kabul ettim. Gücü ve vahşiliğiyle dehşet verici olan bu güç gösterisi, Luther'in taş gibi kayıtsızlığıyla daha da artmıştı. Olayı gözlemliyordu.

Adamın ellerinde çektiği işkenceyi rahatsız edici bir tarafsızlıkla anlatırken, canavarca, kalpsiz Descended'in tüm hikayelerinin düşündüğünden daha gerçek olduğunu düşündüm.

Ama adamın Luther'in tüyler ürpertici kontrolü altında kanamasını ve yanmasını izlerken korkmadım.

Kendimi büyülenmiş hissettim.

Luther bana dönerek, "Bayan Bellator," dedi, "size eşlik ettiğim sürece silahlarınızı elinizde tutabilirsiniz, ama onları bu sarayın herhangi bir sakinine karşı kullanmaya kalkarsanız, o zaman bu-" Büyüsü sise dönüştü ve muhafız kanlı, inleyen bir yığına yığıldı. "-karşılaşacağın şeyle kıyaslandığında bu bir nezaket olacaktır. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Yutkundum. "Var."

İkna ediciydi, hakkını vermek lazım.

"Beni takip edin." Topuklarının üzerinde döndü ve sarayın içine doğru yürüdü.

Maura olduğu yerde sıkışmış gibiydi, yüzü kül rengi bir griye bürünmüştü. Kollarımızı birleştirip onu öne doğru çektim ve yere yığılmış adamın cesedinin üzerinden geçtim. Omzumun üzerinden geride bıraktığımız muhafızlara bakmaktan kendimi alamadım ve onların kaşlarını çatmalarına muzaffer bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Muhteşem merdivenin bir kolundan yukarı çıktık ve her biri bir öncekinden daha iğrenç bir şekilde dekore edilmiş bir dizi dolambaçlı salondan aşağı indik. En canlı renklerden oluşan karmaşık duvar halıları, dantel gibi işlenmiş mermer, içten içe parlayan ışıltılı tavanlar, *her şey* mücevherli ve yaldızlıydı. Hava bile zengin kokuyordu, taze açan güllerin narin tatlılığıyla kokuyordu. Tüm bu ihtişam karşısında aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Anladığım kadarıyla sarayın şifacısı olmak istiyorsunuz Bayan Bellator," dedi Luther yürürken.

Başımı salladım. "Annemin yokluğunda onun görevlerini ben üstleniyorum." "*Hepsini* mi?"

Gözlerim o kadar çabuk onunkilere kaydı ki, zihnimin yetişmesi bir an aldı. Sözlerinde bir ağırlık, içgüdülerimi diken diken eden bir ima vardı. İfadesi hiçbir şey ele vermiyordu ama tam olarak anladığımdan daha tehlikeli bir zeminde olduğumu hissediyordum.

Maura'nın iddiasına göre, *annen Kraliyet'in istediği şekilde Kraliyet'e hizmet etmeyi kabul etti.*

Cevap vermedim.

Luther bizi küçük bir oturma odasına götürdü. İki genç oğlan yerde oynuyor, kıkırdıyor ve herhangi bir ölümlü çocuk kadar normal

görünüyorlardı.

Ancak anneleri bana vahşı hayvanlar kadar yabancı görünüyordu. Her biri görkemli bir davete yakışır elbiseler giymişlerdi; pırıltılı kumaşlar, küçük püsküllü koltuklarında onları yutan kat kat kabarık şeker rengi kombinezonların üzerinden sertçe sarkıyordu. Boyunlarında ve bileklerinde iri taşlar vardı, doğal olmayan renkteki saçları kurdeleler ve rengârenk tüylerden oluşan bir karmaşayla başlarının üzerine yığılmıştı. O kadar absürt bir sahneydi ki, kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Luther başını hafifçe sallayarak, "Kuzenler," dedi.

Ayağa kalkıp reverans yaparken hep bir ağızdan "Majesteleri," dediler.

İçlerinden biri, zümrütler ve leylak rengi taftalar içinde güzel bir kadın, kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Bizimle oturmaya gelmen ne büyük incelik Luther," diye cilveli bir gülümseme takındı.

"*Prens* Luther," diye düzeltti ve kadının yüzü elbisesine uyacak kadar pembeleşti. "Ben sadece şifacılar eşlik etmek için buradayım."

Gözlerim aralarında gidip geliyor, bu dinamikten büyüleniyordum. Kuzen miydiler? Kız... onunla flört mü ediyordu?

Ve ne tür bir insan ailesinin resmi unvanlar kullanmasını bekler? Luther'in bir eşi olup olmadığını merak ettim - hiçbir yakışıklı yüz *buna* katlanmaya değmezdi. Tanrım, adamı yatakta hayal edin... Muhtemelen orada da sevgililerinin kendisine unvanıyla hitap etmesini isterdi.

Daha sert, Majesteleri. Gelmemeye izin verecek misiniz, Majesteleri? İzin verin sizin için diz çökeyim ve Prens'in küçük prensine iyi vakit geçirteyim.

Luther boğazını temizledi ve gözlerim istemeden kemerinin altında kaldığı yerden yüzüne sıçradı. Yüzümün kızarmasına tüm gücümle karşı koyarak ona en iğrenç kaşlarımı çattım.

"Kim bunlar?" diye sordu ikinci kadın. Oldukça yaşlıydı ama yine de oldukça güzeldi, koyu menekşe rengi kabarık saçları şakaklarında grileşmişti. Bize bakarken yüz hatları kalıcı bir çatıklığa dönüşmüş gibiydi.

Luther, "Bunlar olay günü çocukları tedavi eden şifacılar," dedi. Bize döndü. "Maura, Diem, bunlar benim ko-"

"Bunun neden silahı var?" diye sertçe araya girdi. Çürümüş bir et yığınının işaret eder gibi, gevşek bir bilek ve kıvrılmış bir dudakla beni gösterdi. Bakışları yüzüme doğru yükseldi, sonra daraldı. "Gözlerin, kızım, sen soyundan mı geldin?"

Luther benim adıma, "O sadece bir ölümlü," diye cevap verdi. "Ve benim korumam altındayken silah taşımaya izin veriliyor."

"*Sadece* bir ölümlü mü?" Maura'dan kaburgalarımın bir dirsek yiyerek nefesimin altında söyledim.

Luther usulca kadının önüne geçerek aramıza girdi. Neredeyse homurdanacaktım, hangimizi korumaya niyetli olduğunu merak ediyordum.

Cevabımı bir an sonra elini salladığında ve iki genç çocuğun etrafında parıldayan soluk mavi ışıktan ince bir duvar belirlediğinde aldım. "Çocuklarımızın yanında değil," diye tersledi.

Luther çenesini oynattı. Yerimde durup onun kıvrınmasını izlemeyi *çok istememe* rağmen -bu, otoritesinin tehdit edilmesinden nefret eden bir adamdı ve şimdi tam da bunu yapmaya niyetli iki kadın arasında sıkışıp kalmıştı- çocuklar gerginliği fark etmeye başlamıştı. En küçükleri gök mavisi gözlerinde büyüyen bir korkuyla bize bakıyordu. Luther'den ne kadar hoşlanmazsam hoşlanayım, zaten yaralı olan bir çocuğu gereksiz yere strese sokmaya tenezzül etmezdim.

"Sorun değil," dedim ters bir şekilde. Odanın öbür ucundaki masaya doğru yürüdüm ve bıçak kemerimi çıkarıp gürültülü bir takırtıyla tahtanın üzerine bıraktım -ama Brecke'nin bıçağını botumda güvenle saklamıştım. Sakin bir gülümsemeyle geri döndüm. "Sorun çözüldü."

Kadın etkilenmemiş bir şekilde burnunu çekti ama bir an sonra parlayan bariyer kayboldu.

Gerginlik daha fazla tırmanmadan işe koyulduk. Maura'nın görevi daha zordu, en küçük çocuğun sayısız kırık kemiğini kontrol ediyordu. Ben büyük çocukla meşgul oldum, onu bir koltuğa oturtup çoğunlukla iyileşmiş kesiklerini ve kabuklarını kontrol ederken, babamın Teller'a ve bana çocukken öğrettiği bayat şakalarla dikkatini dağıttım.

"Balo elbisesi giyen bir alabalığa ne denir?" Dizindeki bandajın altından bakarken sordum.

Çocuk bana boş dişli bir sırıtışla baktı. "Ne?" "Çok balık gibi."

Kıkırdayarak yere yığıldı, bacaklarını neşeyle tekmelerken neredeyse gözümü çıkarıyordu. Ayaklarını tutarken ben de onunla birlikte güldüm. "Bir ahtapotu güldürmek için kaç gıdıklama gerekir?"

"Kaç tane?" diye neredeyse çığlık atacaktı, beklentiyle zıplıyordu.

"On tekme!" Ben de ona bağırdım, yanlarına uzandım ve parmaklarımı oynattım. Elimden kurtulmak için kıvrandı ve bir kahkaha krizine girdi.

"Bu yaşta çok sevimliler, değil mi?" diye sordu genç kadın.

Gülümsedim ve ona cevap vermek için başımı kaldırdım, ama Luther'in yanına geçmiŒ, ona hayranlıkla bakıyordu. Gözleri benim üzerimdeydi, ifadesi her zamankinden daha yumuşaktı.

"Öyle değil mi?" diye tekrar sordu, bir elini onun koluna koyarak. Adamın yüz hatları hemen sertleşti. "Ne?" diye tersledi.

Karşılıksız sevgi gösterisi karşısında sessizce homurdandım ve dikkatimi tekrar çocuŒa yönelttim. "Sanırım her şey hazır, dostum. Seni inciten başka bir şey var mı?" Başını salladı ve bana sırtıttı, ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. "O zaman hızlı koşsan iyi olur, yoksa..." Alçak, yaramaz bir kıkırdamayla onu tekrar gıdıklamak için uzandım. Ciyak ciyak güldü ve oyuncak daŒının güvenliŒine kaçarak uzaklaştı.

AyaŒa kalktım ve yarım bir gülümsemeyle ellerimi kalçalarımaya koyarak genç kadına döndüm. "Çok zor oldu ama sanırım hayatta kalacak."

İnce, süt beyazı elleri -hayatı boyunca bir gün bile çalışıp çalışmadığını merak etmeme neden olan elleri- göğsüne doŒru uzandı. "Ne? O kadar kötü mü yaralanmış?"

Gülümsemem kayboldu. "Hayır! Hayır, sadece şaka yapıyordum. O gayet iyi. I

."

Narin yüz hatları ters bir bakışa dönüştü. "Bir çocuŒun hayatına yönelik bir tehdit pek şaka sayılmaz."

Yanaklarım yanıyordu. Tek kaŒını kaldırmıŒ beni izleyen Luther'e baktım. Dudakları gergin duruyordu ama rahatsız edici bir Œekilde eğlenmiŒ görünmeyi baŒarmıŒtı. Kıvrınma sırası bende olduŒu için, intikam almaktan zevk alıyordu.

Gururumu bir kenara bırakıp başımı salladım. "Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştım."

Kollarını kavuşturdu. "*Sizin* komik bulduŒunuz şeyin zavallı, ölmekte olan bir çocuk olmasına şaşırmasamalıym."

Utancı yüzümden silindi ve yerini sıcak bir öfke seline bıraktı. Bir adım daha yaklaştım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. "Az önce ne dedin sen?"

Luther'in neşesi kayboldu. Yine aramıza bir adım attı, tavrımdaki değişiklikle kasları gerildi. Onu görmezden geldim ve omzunun üzerinden baktım, gözlerim kadına ve onun sert, kendini beğenmiş ifadesine kilitlenmişti.

"Her hafta aileleri yiyecek alamadığı için açlıktan ölen çocukları tedavi ediyorum. Kışlardan ve sıcak bir yuvaları olmadığı için kar yığınları arasında donarak ölen yetimlerden korkuyorum. Bu arada *sizler*, bu sorunların her birini çözmeye yetecek kadar altın ve mücevherle kaplı bu saçma sarayda oturuyorsunuz," diye tısladım parmaklarımı şıklatarak. "O yüzden sakın bana zavallı, ölmekte olan çocuklar hakkında nutuk çekmeye kalkma."

Kadın alay etti. "Siz ölümlüler kendi başınızın çaresine bakmıyorsanız bu bizim suçumuz değil."

Derinlerde bir yerde, sabırsız bir *ses* kafesinden uludu.

Dövüş.

Luther akıllıca davranarak ben tepki vermeden harekete geçti. Kadını kolundan yakaladı ve ulaşamayacağım kadar *uzağa* çekti. Boğuk bir konuğma duydum ama diğlerimi gıcırdatmakla ve kaynayan kızgınlığımla mücadele etmekle o kadar meğguldüm ki dinleyemedim.

Eşyalarımı kaptım ve Maura'nın işini bitirmesini beklemek için köşedeki masaya doğru yürüdüm. Silah kemerimi yeniden taktım ve kraliyet ailesinin bir üyesini kendi saraylarında boğmanın artılarını ve eksilerini tartarken eşyalarımı şiddetle çantama geri attım.

Şu anda profesyoneller açık farkla kazanıyordu.

"Bunun için özür dilerim," dedi Luther'in sesi omzumun üzerinden. "Haddini aştı."

"Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Yanıma yaklaşırken sesi daha da kısıldı. "Mortal City'de seni aramaya geldim. Kız kardeşim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmek istedim."

Homurdandım. "Hayır, yapmadın."

Öfkelendi ve hafifçe kıpırdandı. "Yaptım. Ve... Buraya son gelişinizdeki davranışım için özür dilemek istedim."

"Hayır, Maura'ya gerçekten bir ölümlü olup olmadığımı sormaya geldin." Ona doğru döndüm ve ikiz hançerlerimden birini çekip ucunu bileğime bastırdım. "Şüphelerini giderdi mi, yoksa seni kazanmak için kendimi kesip biçmem mi gerekiyor?"

Saldırgan öfkeme rağmen gözünü bile kırpmadı. Bakışlarımı düşürmeden elini bıçağın etrafına doladı. Parmakları bıçağın keskin kenarı etrafında sıkılaştığında kendimi bakmaktan alıkoyamadım, nefesimi içime çektim. Bıçağı o kadar sert sıktı ki parmak eklemleri beyazlaştı, kan izi bile yoktu. Bir çizik bile yoktu.

"Sanırım," dedi bıçağı elimden çekerek, "Bayan Bellator, beni çoktan kazandığınızı söyleyebilirim." Parmaklarını şimşek hızıyla hareket ettirerek hançeri avucunun içinde döndürdü ve sapından kavradı. Bir adım daha yaklaştı ve hançeri yavaşça kemerime geri soktu. "Eğer yapmasaydın, o bıçağı kılıfından başka bir yere koyuyor olurdum."

Başparmağı kalçama değdi ve tenim sıcaktan kızardı.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Kaşları aşağıya eğildi. "Auralie'nin bana söylemesi gerekiyordu," dedi aniden.

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, annemden bahsedilmesi beni istenmeyen şehvet gelgitleriyle öfkeme geri döndürdü. "Sen... ne?"

"Ölümlü Şehir'de koşullar bu kadar kötüyse, annenizin beni uyarması gerekirdi, böylece yardım sağlayabilirdim."

Kaşlarım ciddi bir şekilde çatıldı. "Bunu yapmak için buralarda değildi, değil mi?" Ses tonumdaki sivri suçlama karşısında sertleşti. "Ayrıca, Ölümlü Şehir'de işler her zaman o kadar kötüdür. Her zaman öyleydi."

Duruşu o kadar gergindi ki bir damarı boynuna doğru fırladı. Hareket, dudaklarının arasından geçip boğazının sütunundan aşağı inen yara izine odaklanmamı sağladı ve soluk, sivri çizginin ceketinin yakasının altında kaybolduğu noktada durdu.

"İhtiyacı olan bir aile varsa, bana söyleyin, ayarlayayım-"

"Her ailenin ihtiyacı vardır Luther. *Sizden biriymiş* gibi davranmayın. hiçbirimizin umurunda değil."

Ona meydan okuyan bir bakış attım, unvanını kullanmadığım için beni düzeltmesi için cesaretlendirdim, ama o sadece bana baktı, çenesi titriyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldım. Zaten kıskırtılmış olan *sesimle*, onunla bu tartışmayı yapacak durumda değildim ve kesinlikle yardım etmek için gerçek bir arzusu olduğuna dair hiçbir inancım yoktu. İsteseydi bile benim rehberliğime pek ihtiyacı olmazdı; Ölümlü Şehir'in kalabalık ve kirli sokaklarında kısa bir yürüyüş bile içinde yaşadığımız kasvetli koşulları gözler önüne sererdi.

"Lily nasıl?" Sıkıca sordum. "Herhangi bir takip bakımına ihtiyacı var mı?"

Konuyu değiştirmem üzerine kaşlarını çattı, doğaüstü sakinliği bir an için bozuldu - sessizce kutladığım bir zafer. "Durumu iyi. İyileşti. Aslında alışılmadık derecede hızlı."

"Güzel." Geri çekildim ve kalçamda bir çekilme hissettim; eli hâlâ orada, kılıcımın kabzasını tutuyordu. Yavaşça çekti.

Yutkundum ve ona sırtımı döndüm.

Ben eşyalarımı düzenlemeye devam ederken uzun bir süre beni izledi. Onun varlığıyla havayı dolduran tuhaf aura etrafımda dolaşıyor, tenimde vızıldıyor ve kendimi *ondan oluşan* bir denizde yüzüyormuşum gibi hissetmememe neden oluyordu.

Yanıma yaklaştı ve sesini alçalttı. "Anladığım kadarıyla kız kardeşim ve erkek kardeşin çok yakınlaşmışlar."

Kafamın içinde uyarı klaksonları almaya başladı.

"Eminim," diye devam etti, "Türemişler ve ölümlüler arasındaki ilişkiler... pervasızlaştığında ortaya çıkabilecek tehlikenin farkındasınızdır."

Yine dilimi tuttum.

"Eminim siz de bu talihsiz durumlarda en yüksek bedeli ödeyenin genellikle ölümlüler olduğunun farkındasınızdır."

"Anladığım kadarıyla en yüksek bedeli *bebek* ödüyor," dedim soğuk bir şekilde.

Yüzümü görebilmek için öne doğru itti. "Bilmen gereken şey şu ki-"

"Benim bildiğim, kendi yaşlarındaki birine bir şey yaptırmanın en kesin yolu, ona bunu yapmasının yasak olduğunu söylemektir. Eğer onları ayrı tutmak istiyorsanız, zorlamak sadece onları daha da yakınlaştıracaktır." Yüzümü tamamen ona dönmek için omuzlarımı büktüm. "Kardeşim umursamaz olmaktan çok uzaktır. Akıllı ve düşüncelidir ve ben onun kararlarına güvenirim. Belki sen de kardeşine güvenmeyi denemelisin." Bir parmağımla göğsüne vurdum. "Ve eğer benim hiç-"

Eli elime dolandı ve tüm öfkeli kelimelerim dev bir düğümde birbirine karıştı.

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Bırakmasını, beni itmesini, ısırmasını, bakışlarımı sessiz bir meydan okumayla tutmaktan başka bir şey yapmasını bekledim, her birimiz diğerinin geri adım atmasına cesaret ediyorduk.

Ger çekilmeliydim. Neden uzaklaşmıyordum?

Elinin sıcak tutuşu sinir bozucu bir şekilde dikkatimi dağıtıyordu. Tekrar konuşmaya başladım ve gözleri dudaklarıma kaydđ. Ağzım kurudu.

Tanrım, ondan *gerçekten* nefret ediyordum.

Bir boğazın hafifçe temizlenmesi dikkatimizi çekti. Maura ve iki kadının bize baktığını görmek için başımı çevirdim. Maura'nın çenesi aralıktı, kaşları havaya kalkmıştı, iki Alçalmış kadın ise gözlerinde zehirle bana bakıyordu.

Luther'le ne kadar yakın durduğumuzu, yüzlerimizin ne kadar yaklaştığını ancak o zaman fark ettim; elimi çektiğimde verdiği sessiz nefesteki ılık havayı hissedecek kadar yakındık.

Sanki o da nefesini tutmuş gibiydi.

Çantamı omzuma attım. Kapıya doğru yürürken ve Luther'in varlığı yok olurken tenim soğuk ve garip bir şekilde boş hissediyordu.

"Bitti mi?" Maura'ya rahatça söyledim.

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. Tek kelime daha etmeden saraydan çıktık, Luther de arkamızdan geliyordu. Dığarı çıktığımızda, Maura kibarca veda ederken ben ona bakmaktan garip bir şekilde kaçındım.

Sonunda konuşana kadar neredeyse Ölümlü Şehir'e varmıştık. Gözleri parlıyordu, sesi alaycı bir muziplikle doluydu.

"Bunun *çok* iyi gittiğini söyleyebilirim, değil mi?"

"Tek kelime etme Maura," diye homurdandım. "Tek. Bir. Kelime."

ChapTer

FOUrTeen

O akşam eve döndüğümde damarlarımda hâlâ ateş çıtırdıyordu.

Babam evin içinde tepinirken bana bir kez baktı ve iki kör dövüş kılıcı kaptı.

"Dışarıda," diye homurdanarak bir tanesini bana fırlattı. Karşı çıkmaya zahmet etmedim.

Babamın yaşlanan bedeni savaş alanındaki günlerini sona erdirmiş olsa da, akıllı hiçbir zaman gerçekten gitmemiştir. Emekli olmuş ve eğitecek bir ordusu olmadığı için çocuklarını yeni taburuna dönüştürmüştü. Ben tam zamanlı bir şifacı olarak çalışmaya başlayana kadar, bilgilerini aktarmak için her gece Teller ve beni dışarıya çağırırdı.

Nasıl dövüşülür, elle ve kılıçla. Nasıl sinsice yaklaşılr ve kaçılır. Düşmanın zayıf olduğu kadar güçlü yanları da nasıl tespit edilir. Ne zaman yerimizde dururuz ve ne zaman kaçarız.

Andrei Bellator'un en sevdiği askerleriydik ve bizi iyi eğitti.

Artık rutin o kadar tanıdık gelmişti ki ikimizin de tek kelime etmesine gerek kalmamıştı. Açık alanda yerimizi aldığımızda nostaljik bir rahatlık çok gergin kaslarımı ısıttı. Sadece ayın ve kulübenin pencerelerinden gelen altın renkli lamba ışıklarının aydınlattığı geniş, yavaş bir daire çizerek ilerlemeye başladık.

Kılıcını yukarı kaldırdı, çok yukarı, omzunun üzerinde sallanıyordu. Kötü ruh halime rağmen gülümsedim. Beni kötü bir üslupla kışkırtıyor, öfke patlamamın zihnimi ne kadar bulandırdığını anlamaya çalışıyordu.

Ölümlü bir kadına göre oldukça uzun boylu olmama rağmen, çoğu erkek rakipten, özellikle de doğal olmayan derecede iri ve kaslı Alçalmışlardan daha uzun boyluydum. Babam bana bu nitelikler karşısında sinmemeyi ve bunun yerine onları güçlü yanlarım olarak görmeyi öğretmişti.

Daha küçük olman daha hızlı olacağın ve daha zor vurulacağın anlamına gelir, derdi. Daha zayıf olman, hafife alınacağın ve onları gafil avlayabileceğin anlamına gelir.

Ama bu aynı zamanda sınırlarımı bilmem gerektiği anlamına da geliyordu. Ve tehditkâr görünmek için başımın üzerinde ağır bir kılıç sallayarak enerjimi boşa harcamak da bunlardan biriydi.

"Enerji ve kan, bir savaştaki en önemli iki kaynak," diye alay ettim, bana sık sık öğrettiği sözleri yineleyerek. "İkisini de nasıl harcayacağınızı akıllıca seçin."

Sırıttı. "İşte benim kızım."

Övgülerine rağmen, geri çekilme kararımdan faydalandı ve kılıcını korumasız başıma indirmek için öne doğru hamle yaptı. Sağa dönmeden önce sola çalım attım ve kılıcımı geniş bir kavis çizerek göğüs kafesine doğru savurdum. Neredeyse ona çarpacaktım ama son saniyede saptırdı.

İkimiz de geri çekildik, daireler çizmeye devam ederken harcadığımız efordan dolayı nefes nefese kalmıştık.

"Bugün ne oldu?" diye sordu.

Gülümsemem düştü. "Yaralı çocuklar. Adil olmayan dünya. Bilirsiniz, her zamanki şeyler." "Seni bu kadar sinirlendiren her zamankinden daha fazlası olmalı."

Bu sefer hamle sırası bendeydi, hızlı bir hamleyi savuştururken ağırlığını tek ayağına vermeye zorladım. Bacağımla bileğine vurdum ve yumuşak bir yuvarlanmayla yere düşerek tekrar ayağa kalktı.

"Başından beri sağ ayağımı izliyordun," diye azarladı. "Beklentinin bir sonraki hamleni haber vermesine izin verme."

Yıllar önce yapmayı bırakmayı öğrendiğim acemice bir hataydı. Bunu belirtmemiş olması, söylediğinden daha endişeli olduğunu gösteriyordu.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle," diye bastırdı. "Ben iyiyim."

Tartışmaya fırsat bulamadan kılıcımı omzuna doğru hızlı bir daire çizerek savurdum. Kılıcımı zayıf tarafıma doğru zorlamak için momentumumu bana karşı kullanarak savuşturdu. Karşı saldırı için döndüm, ama alışkanlıklarımı çok iyi biliyordu ve kılıcı benimkini engelledi, metalin metal üzerindeki sert gongu kemiklerimde yankılandı.

Yeniden toparlanmak için geri adım atsam da buna izin vermedi.

Agresif bir şekilde ileri doğru bastırdı, uzuvlarımız ve bedenlerimiz

Sevdiğimiz birinin sesi kulağımıza nasıl aşına geliyorsa, bedenimiz de bize öyle aşınadır.

Bıçaklarımızın her vuruşunda sinirlerimin yükseldiğini, hareketlerimin giderek daha özensiz hale geldiğini hissettim. Öfkemi savaşa yansıtmamam gerektiğini biliyordum ama buna engel olamıyordum. Flameroot'u bıraktığımdan beri duygularım kontrolden çıkmış bir ateş fırtınasına dönüşmüştü ve önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmekle tehdit ediyordu.

Kabzasının ucu bileğime indi, hassas bir sinire vurmak için dikkatlice hedeflenmişti. Yakıcı bir acı kolumdan yukarı fırladı ve parmaklarım isteğim dışında gevşedi. Bıçağım torflu toprağa çarptı.

"Anlat bana," diye tekrar
bastırdı. Kararlılığım
kırıldı.

"Buna nasıl dayanabildin?" Tersledim. "Ordudayken, Alçalmışlara hizmet etmeyi nasıl hazmediyordun?"

Ona sormaya hiç cesaret edemediğim bir soruydu bu.

Diğerleri de öyle. Ölümlü Şehir'deki çoğu kişi onu bir kahraman ya da en azından saygıyı hak eden tecrübeli bir savaşçı olarak görüyordu, ancak birkaçı onu kendi türüne ihanet etmekle suçlamıştı. Sakin mizacı genellikle buna aldırış etmezdi, ancak ara sıra laf atanlar ya onun ya da benim ağzıma bir yumruk yememe neden olurdu.

Yüz ifadesi buz gibi oldu. Gözleri yere düşen silahıma kaydı, sonra tekrar bana döndü -sözsüz bir emir. Kaşlarımı çattım ve kılıcı yerden kaptım.

"Ben onlara hizmet etmedim," dedi birbirimizin etrafında dönmeye devam ederken. "Ben Emarion'a hizmet ettim. Tüm insanlarına, ölümlülere ve Alçalmışlara."

"Ama onların emirlerini aldınız. İsyancılarla savaştınız."

"Ve ben de zaman zaman Alçalmışlarla savaştım. Yeminim Emarion'u karşılaştığı her düşmandan korumaktı, damarlarında hangi kan dolaşıyor olursa olsun. Ve bunu sorgusuz sualsiz yine yapardım."

Durakladım ve kılıcımı indirdim. "Ama kimin düşman olduğuna kim karar veriyor?" "Kraliyet karar verir."

"Peki ya gerçek düşman Kraliyetlerse?"

"Dikkatli ol Diem." Sert ses tonu yüz hatlarıyla uyumluydu. "İhanetten bahsediyorsun."

Gözlerim doldu. "Onlar gelip şehirlerimizi ve kutsal yerlerimizi ele geçirdiklerinde Emarion halkına ihanet etmemişler miydi? Everflame'i kestiklerinde? Karışık ebeveynlerden doğdukları için çocukları katletmeye başladıklarında?"

Kılıcını bataklık zemine sapladı, sonra kollarını kavuşturdu. "Bu da nereden çıktı şimdi? Daha önce böyle şeyleri hiç umursamazdın."

Sözleri bir darbe gibi geldi.

"Tabii ki umurumdaydı," diye savunmaya geçtim ama gerçek içimi kemiriyordu.

Önemsedim. Ama *beni* etkileyen şekillerde umursadım. Ben ya da tanıdığım insanlar acı çektiğinde, Alçalmışlar tarafından yapılan adaletsizlikler yoluma çıktığında, küçük mutlu baloncuğumu bozduğunda umursamıştım. Ve şimdi, nihayet o balonun kenarındaki yağlı gökkuşağı prizmasının ötesindeki dünyanın gerçekliğine bakmaya başlıyordum.

"Sana burada öğrettiğim bu dersler, dövüşmek ve rakiplerle yüzleşmek hakkında..." Önündeki kılıcı işaret ederek sözünü kesti. "Güç kazanır, Diem. Güç dayanır. Alçalmışların yanında güç var ve her zaman da olacak. Bunu görmezden gelmek seni sadece öldürtür."

"Yani teslim olup kabul mü etmeliyiz? Beni bunu yapmam için yetiştirmedin." "Hayır, yetiştirmedim. Ama sana bir rakiple savaşmak hakkında ne öğrettim? senden çok daha güçlü olan?"

İçimi çektim. Yıllardır verdiği dersler dudaklarımdan mekanik bir şekilde aktı. "Eğer daha güçlü olamıyorsan, daha akıllı ol. Hem savaşlarınızı hem de düşmanlarınızı dikkatle seçin. Savaşı kazanmak için kavgadan ne zaman kaçman gerektiğini bil."

"Aynen öyle." Yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Bu dersler savaş alanında olduğu kadar savaş dışında da geçerlidir. Bunu asla unutma."

Koyu sarı gözleri benimkilere dikilmişti, sert ifadesinin ardında endişe saklıydı. Tüm cesaretine rağmen, çocuklarını bu sefil dünyaya gönderme gerçeğinin onu dehşete düşürdüğünü biliyordum. Antrenmanlar, dersler ve unutulmaz tekerlemeler, bizi yanımda savaşamayacağı savaşlara hazırlamak kadar kendi korkusunu yönetmekle de ilgiliydi.

"Ya artık hiçbir şey yapmadan oturmak istemiyorsam?" Dedim ki. "Ya savaşmak istersem?"

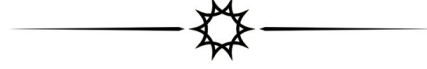
Yüzümü ellerinin arasına aldı, teni çeneme sertçe değiyordu. "Sana hayatınla ilgili ne yapacağını söyleyemem, sevgili Diem. Ama neyi seçersen seç, akıllı ol. Ve her şeyden önemlisi, *hayatta kal*. Hayatın benim için boşa harcanamayacak kadar değerli."

İçimi çektim ve yanağından öptüm, kırılağan sakalının tel tel tüyleri yüzümü gıdıklıyordu. "Sizi seviyorum Komutan."

Omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Ben de seni seviyorum asker."

Dövüş kılıçlarımızı kaptık ve eve geri döndük, kolunu bana doladı ve beni yanına çekti. "Dönüştüğün kadınla gurur duyuyorum Diem. Annen de, her neredeyse, seninle gurur duyuyor."

Boğazımdaki yoğun yanma nedeniyle konuşamasam da, bu sözlerden pişmanlık duymaması için sessiz bir dua ettim.

"Babamla tartışmanızdan bu yana epey zaman geçti."

Teller ve ben küçük odamızdaki yataklarımıza yayılmıştık; o yüzünü okul ödevlerine gömmüş, ben ise sırtüstü uzanmış boş boş yukarı bakıyordum. İkimiz de hala aynı odayı paylaşmak için çok yaşıydık ama Lumnos geleneklerine göre bir çocuk ancak evlendiğinde evden taşınırdı ve ikimiz için de yakın zamanda böyle bir ihtimal pek yoktu.

"Annem gittiğinden beri değil," diye kabul ettim.

Bakışlarının bana kaydığını hissettim.

"Ona flameroot'tan bahsettin mi? Ya da İnenlerden?"

"Hayır."

"Gidecek misin?"

Cevap vermedim.

Yatağımızın başucunda yanan mumlardan tavana sıçrayan ışık kıvrımlarına hayranlıkla baktım. Bir anı zihnimin kenarlarını tırmalıyor, onu mühürlediğim tabuttan çıkarmam için yalvarıyordu. Yıllar önce, tam da bu odada yatarken, aynı ışık ve gölge dansını izlediğim, yapabileceğimi hayal ettiğim bir anı...

Hayır.

Gözlerim kapandı. Düşünceleri kafamın derinliklerindeki karanlık, örümcek ağlarıyla kaplı bir köşeye geri ittim.

Onlar halüsinasyondur. Hayaller. Başka bir şey değil. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Teller?"

"Evet?"

"Lily'ye karşı dikkatli davranıyorsun, değil mi?"

"Dikkatli olmanızı gerektirecek bir şey yok," diye atıldı.

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Olsaydı seni suçlamazdım. Çok güzel bir kız."

Yüzü çok fazla şey anlatan alevli bir kıızı döndü. Başını kitabına daha da gömdü. "Öyle bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

"Pekâlâ. Sen öyle diyorsan."

"Okuldaki her erkek onunla birlikte olmak için bir kolunu verir. İsteddiği herkesi seçebilir."

"Tahmin edebiliyorum."

"Ve o bir prenses. *Tek prenses*. Muhtemelen okulu bitirir bitirmez onu akraba olmayan bir kuzenle evlendirecekler."

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Muhtemelen öyledir."

Kalemini yere çarptı, sesi yükseldi. "Ve o alçalmış, ben ise ölümlüyüm. Kuralları biliyorsun. Evlilik yok, çocuk yok."

Bana baktı ve hınzır sırıtışım düşüncelerimi ele verdi. Bir kâğıt parçasını topladı ve alnıma çarptı.

"Peki, peki," diyerek pes ettim ve dikkatimi tekrar tavana verirken yüzümdeki eğlenceyi silmeye çalıştım.

Belki daha sonra söylediklerim beni korkunç bir kız kardeş, kötü bir etki ya da umursamazca saf biri yaptı ama ondan bahsederken gözlerindeki ışığı görmek...

"Seni destekleyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Yumuşakça söyledim. "*Sadece* arkadaştan fazlası olsanız bile. Onu kuzeninin kocasından çalıp Umbros'a kaçsanız ve binlerce yasak bebek yapsanız bile. Gelmiş geçmiş en gururlu teyze ben olurum."

Ve ciddiydim. Her ne kadar bir Descended'e aşık olmayı hayal bile edemesem de

-*Onlardan* birine kapılmadan önce ölürdüm. Hangi seçimi yaparsa yapsın Teller'ın yanında dururdum. Düşüncesiz ve aptalca davranırsa ve tüm kuralları çiğnese bile bunu yapardım, çünkü bunu benim için de yapacağını biliyordum. Her zaman yapardı.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Dedim ki. "Ne olursa olsun, arkanı kollayacağım. Sadece... dikkatli ol."

Cevap vermeden başını salladı, aramızda binlerce kelime konuşulmadan geçti. Akşamın geri kalanında loş sessizlikte oturduk. Sessizlik ara sıra kâğıtlarının hışırtısıyla bozulsada, kardeşimi aklının okul ödevlerinden çok ama çok uzakta olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

ChapTer

FIFTeen

Ertesi gün, babamın uyarıları hala düşüncelerimin arasında fısıldıyordu. Onun bana, dünyanın değişmezliğini kabul etmemi söylemesini bekliyordum.

Descended'in sert kurallarını yıkmak ve bir fark yaratmak için başka, daha küçük yollar bulmak. Ve belki de bazı açılardan bunu başardı.

Ancak sözlerinin altında yatan başka bir şey daha vardı.

Derslerinde gömülü bir yerde bir meydan okuma vardı. Bir çağrı.

Ondan mı yoksa kendi kalbimden mi geldiğini bilmiyordum ama bunu ensemdeki teri serinleten sonbahar esintisi kadar kesin hissediyordum.

Ben hiçbir şey yapmadan oturmak için yaratıldım. *Savaşmak* için yaratıldım.

Ve Ölümlü Şehir'deki hastalarım ev ziyaretleri yaparak kırık uzuvlara ve inatçı hastalıklara bakarken, içimi mesken edinmiş olan *ses bana* fısıldadı.

O da çağrıyı duydu. Ve şimdi ağılında gürleyen bir canavar gibi volta atıyor, onu özgür bırakacak cesareti -ya da çılgınlığı- bulmamı bekliyordu.

Günün son çağrısı beni Paradise Row'un kenar mahallelerine, seks tacirlerinin her kapı aralığında gezindiği, yakındaki barlardan sendeleyerek çıkan yalnız ve sarhoş ruhlara cinsel yeteneklerini sundukları ara sokaklara götürdü.

Bu mahallede telefon görüşmesi yaparken çok fazla ayrıntı sormamam gerektiğini biliyordum ama genelevin salonuna girdiğimde kollarını kavuşturmuş, vücudunu taze kan kaplamış, çok sinirli bir kadınla karşılaşınca merakım daha da arttı.

"Ölümsüz Ateş'te ne oldu? Bana sadece çürükler ve muhtemelen bazı kırık kemikler olduğu söylendi."

"Doğru," dedi kadın sertçe. "Aradığınız kız arka tarafta. Bu kan ona ait değil."

"İkinci bir hasta var mı?"

"Hayır."

"Birinin kanaması varsa, önce onu görmeliyim, çok fazla kan var..."

"Kan sizi ilgilendirmez."

Söze dökülmemiş bir tehditle kaşını kaldırdı.

"Anlaşıldı," diye aceleyle çıktım.

Beni bir kadının buruşuk bir yatağın kenarına tünemiş, çıplak ve ağlamaklı olduğu arka odaya götürdü. Daha mahrem bölgelerini örtmek için vücuduna bir çarşaf tutturmuştu, bakırımsı teninde mavi ve mor lekeler çoktan görülüyordu.

Dantelli giysiler giymiş bir grup kadın etrafını sarmış, ellerini tutuyor, saçlarını okşuyor ve şefkatli destek sözleri mırıldanıyorlardı. Birkaçı kan içindeydi. Beni karşılayan sert kadından çok daha genç ve az giyinmişlerdi; tahminimce bir madam ve kızlarıydı.

Yaralı kızın yanına sokulurken diğer kadınların temkinli bakışlarını görmezden geldim. "Ben Diem. Ben bir şifacıyım, sana yardım etmek için buradayım."

Burnunu çekerek bana baktı. "Ben... um... Peony."

Gerçek adı değildi, o kadarını biliyordum. Paradise Row'un bu bölgesi, satıcıların yaygın olarak kullandığı hayali çiçek isimlerinin onuruna alaycı bir şekilde Bahçe olarak anılırdı. Bu takma adlar, erkeklerin masum genç kız fantezisine hizmet ediyor ve savunmasız işçileri ve ailelerini acımasız yargılar ve tehlikeli derecede aşık müşteriler tarafından takip edilmekten koruyordu.

Sempatik bir gülümseme sundum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Şakayık. Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

Gözyaşları iri, kahverengi gözlerini perdeleyen geniş kirpiklerine yapışmıştı. "Morluklar ne kadar sürecek? Bir an önce işe dönmeliyim, paraya ihtiyacım var."

"Sen merak etme Şakayık," dedi madam kapının çerçevesine yaslandığı yerden huysuzca. "Biz seninle ilgileneceğiz. Değil mi kızlar?"

Diğer kadınlar başlarını sallayarak onayladılar.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordum.

"O... o..." Peony hıçkırıklara boğulurken omuzları titriyordu.

"Bir müşteri satmak istediğinden daha fazlasını istedi," diye cevap verdi başka bir kız onun yerine. "Kız ona hayır dedi ama o yine de almaya çalıştı. Biz engel olamadan birkaç vuruş yaptı-"

"Lale," diye kestirip attı madam. "Bu kadar yeter." Lale yere baktı ve dudaklarını büzdü.

O zaman yerde de kan olduğunu fark ettim - su birikintileri değil, kapıya doğru bir yol çizen uzun kırmızı çizgiler. Birdenbire kızların çoğundan neden kırmızı damladığını anladım. Ve madamın bana neden bu konuda endişelenmememi söylediğini.

Dediğim gibi, Paradise Row kadınları sadakatten başka bir şey değildi.

Başımı salladım ve kızın yaralarıyla ilgilenmeye başladım; muayenemde sadece çürükler ve çizikler tespit ettiğim için minnettarım.

Çalışırken kızın arkadaşlarını neşeli bir sohbeta teşvik ettim. Ruhunuzu bedeninizden daha fazla yaralayabilecek bu tür yaralanmalarda, kahkaha çoğu zaman hazırlayabileceğim herhangi bir tentürden daha iyi bir ilaçtı.

Görüştüğüm adamı şaşırtmak için iç çamaşırları konusunda nazlı bir tavsiye istemem yetmişti ve anında siluet artırıcı korselere karşı saten parçalarının faziletleri üzerine tutkulu bir tartışmaya başlamışlardı. Şakayık bile gecelikler yerine kostümler üzerine bir soliloquy ile kavgaya atlamıştı.

"Gerçekte istedikleri şey rol yapmak," dedi gerçekçi bir şekilde, gözyaşları hızla kururken. "Sahip olamayacakları bir şey istiyorlar."

"En çok hangi kostümleri seviyorlar?" Köprücük kemiği boyunca bir arnika karışımı sürerken onu dürttüm.

"Aslında şifacılara bayılıyorlar," diye cevap verdi kızlardan biri, gözlerini devirip inleyerek. "Her zaman zavallı, yaralı aletlerini tedavi ediyormuş gibi yapmamızı istiyorlar."

Başka bir kız bana sırtıttı. "Belki bize biraz sahne ödünç verebilirsin." Gülsem mi yoksa derinden rahatsız mı olsam emin değildim.

"Ama daha da çok hoşlarına giden şey, Soydan Gelmiş gibi davranmanızdır," dedi Peony ve diğer kızlardan da aynı fikirde olduklarını belirten bir mırıltı yükseldi.

Bir başka kız, "Hepsi onlardan nefret ediyormuş gibi konuşuyor ama çoğu ölümlü erkek, Soyu Tükenmiş bir kadınla yatmak için sahip oldukları her kuruşu öder," dedi.

Bu beni pek şaşırtmadı. Pek çok ölümlü erkek için seks, ikisinden de çok azına sahip oldukları bir dünyada güç ve kontrolle ilgiliydi. Hayal etmek

Yönetici sınıftaki bir kadın üzerinde egemenliklerini kurmak için gidebilecekleri uzun yollar midemi bulandırdı.

"Hizmet sunan hiç Türemiş kadın yok mu?" Ben sordum.

"Bazılarını işe almaya çalıştım," dedi madam acı acı, "ama Soylular kendilerini bizim işimizi yapamayacak kadar iyi sanıyorlar."

Kızlardan biri homurdandı. "Gelip bizi becerecek kadar iyi değiller. İnenlerden bazıları benim en iyi müşterilerimdir."

"Ve ölümlü erkeklerin aksine, doğum kontrol toniği aldıkları konusunda yalan söylemezler," diye ekledi bir başkası. "Hepsi de bir ölümlüyü hamile bırakma riskini göze alamayacak kadar Kral'dan korkuyor."

Kızlardan biri beni dikkatle inceledi, bakışları ince ve şüpheliydi. "Senin hakkında çok şey duydum. Onlar gibi gözleri olan ölümlü."

Onun incelemesi altında omuzlarımı yuvarladım. Bunca yıl sonra bile, göz rengimin dikkat çekmesi beni hâlâ geriyordu.

"Onlardan biriymiş gibi davranarak burada para kazanabilirsin," dedi. "İstedğin kadar ücret alabilirsin."

"Ve *seni* dövmezlerdi," diye alay etti Peony, ancak gözlerine bir hüznün gölgesi geri döndü. "Gerçekten sihirli olabileceğinden çok korkarlardı."

"Bunu aklımda tutacağım," diye yalan söyledim. Eşyalarımı topladım ve Peony'ye küçük bir kavanoz uzattım. "İşin bitti. Bu kremi morlukların üzerine sürmeye devam et, daha çabuk solmalarına yardımcı olacaktır."

Yeni bir gözyaşına karşı koyarken kirpikleri dalgalandı. "Sana ne kadar borcum var?"

"Bu müesseseden."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama bunu hemen savunmacı bir surat ifadesinin arkasına sakladı. "Ödeyebilirim," diye ısrar etti.

Ayağa kalktım ve gülümsedim. "Cesaret edemezdin. Bana verdiğin iç çamaşırı tavsiyesi bundan daha değerliydi."

Vedalaştım ve madamı ön salona kadar takip ettim. Yalnız kaldığımızda korsesinin yakasından süet bir kese çıkardı.

"Sen tatlı bir kızsın ama ben sadaka isteyen bir fakir değilim. Bir müşteri bir hizmet alırsa, parasını öder. Burada işlerimi bu şekilde yürütüyorum ve senden farklı bir şey kabul etmeyeceğim. Ne kadar?"

Ona sert bir bakış attım ve cevabımı tarttım. Onun inançlarını anlıyordum ama Peony'ye yapılanlardan kazanç sağlama fikri içime sinmiyordu.

"Eğer biri bunun bedelini ödeyecekse, bu ona zarar veren adam olacak," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ve içimden bir ses çoktan ödediğini söylüyor."

Beni bir kez daha değerlendirirken dudakları inceldi. "Kızlar haklıydı, biliyorsun. O gözlerinle burada çok para kazanabilirsin. Senin için kendi payımı yarıya indirirdim."

"Benim zaten bir işim var."

"Yaşlandığında şifacı olabilirsin. Genç ve güzel olmak için sadece birkaç yılınız var. Fırsatlarınız varken değerlendirin."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama kabul edersem nişanlığımın çok mutlu olacağından emin değilim."

Küçük bir yalan. Henri henüz nişanlığım değildi. Sadece bu adımı düşünmek bile boğazımı kaşındırıyor ve sıkıyordu. Ama gerçeklerden daha kolay bir açıklamaydı.

İşle ilgili değildi. Sıradan aşıklardan payıma düşeni almıştım ve bu kadınlara ve mesleklerine saygı duyuyordum. Erkekler vücutlarının gücünü satıcılar, suikastçılar, duvarcılar ve marangozlar olarak satarlardı. Kadınların kendi yumuşaklıklarını satmaları neden daha az kabul edilebilir olsun ki?

Gerçek, *asıl gerçek*, Paradise Row'a bunun gibi çok fazla telefon etmiş olmamdı. Buradaki kızların başına neler geldiğini ilk elden görmüştüm; birkaç çürük Peony'nin endişelerinin en küçüğüydü. Ve bu madam ne kadar kötü adamı kötü eylemlerinden dolayı ortadan kaldırırsa kaldırsın, daha fazlası olacaktı.

Birileri bu diyara değişim getirene kadar, her zaman daha fazlası olacaktı.

"Söylesene kızım, sevgilin kim, çiftçi mi? Demirci mi?" Burnunu çekerek reddetti. "Burada çalışarak onun beş katı gelir elde edebilirsin. Seyahat edecek kadar kazanabilirsin, belki kendine daha iyi bir diyarda küçük şirin bir ev alırsın. Tanrıların terk ettiği bu kıtadan bile kurtulabilirsin."

Bir parçamın, büyük bir macera arayışı içinde dünyanın küçük, sefil cebinden kaçma imkânına sahip olma fikrinden heyecan duyduğunu inkâr edemezdim. Bir şifacı olarak, Ölümlü Şehir'de iki yakamı bir araya getirmek umabileceğim en iyi şeydi.

Ama babam. Kardeşim. Henri. Maura.

Annem.

İçimi çektim. "Teşekkür ederim, ama... Yapamam."

Omuz silkti ve bozuk para cüzdanını sutyeninin içine geri soktu. "Sen bilirsin. Ama ne yaparsan yap ya da yapma tatlım, bunu kendin için yap."

Vasat bir adam için vasat bir hayat seçmeyin. Git olağanüstü ol. Eğer buna değerse, sizi yargılamayacaktır. Ve eğer gerçekten aradığınız kişiye, size eşlik edecektir."

Kan donduran bir çığlık havayı deldi ve açık kapının dışından içeri süzüldü.

Madam irkilmedi bile. "Teklifimi bir daha düşün," diye seslendi ben sokağa fırlarken gönülsüzce el sallayarak.

İşim gereği korku çığılığı ile acı dolu bir feryat arasındaki farkı bilecek kadar çok çığlık atan hasta duymuştum ve bu kesinlikle *her ikisiydi*.

Başımı ileri geri sallayarak aramaya başladım, tam o sırada sol tarafımda bir ses daha duyuldu, ardından bağırışlar ve bir çocuğun feryatları geldi. Kınından bir hançer çıkardım ve koşmaya başladım.

"Lütfen yapma, bebeğim! *Bebeğim!*"

Bir kadın sesi, ağlamaklı ve çaresiz. Ve çocuk; onların çığılıkları kanımı donduran bir sese dönüşmüştü.

İleride, koyu duman demetleri zemini kaplıyor ve eldivenli parmakların ulaşamayacağı bir şeye uzanması gibi tuhaf bir şekilde yavaş, kasıtlı bir şekilde açılıyordu.

Hayır, *duman-gölge* değil.

Bir başka çığılık beni daha da yaklaştırdı ve kayarak dalların kavradığı kenarda durdum. Yakınlarda bir kadın yere sinmiş, kollarını belini kavrayan ve histerik bir şekilde bağırarak küçük bir çocuğu korumak için uzatmıştı.

Karşılarında, parıldayan altın sarısı saçları nefretle yontulmuş bir ifadeyi kapatan sıırım gibi bir adam yükseliyordu. Zengin sienna tonlarında ince bir ceket giymiş, fildişi düğmeleri açık tenli göğsünü ortaya çıkaracak şekilde aşağı doğru açılmıştı.

Gözlerinin parıltısı sokağın karanlığını yarıp geçti.

Alçalmış birinin vahşi mavi gözleri.

Açık avuçlarından daha puslu, kıvrımlı gölgeler sızdı. Duyarlı karanlık, kadın ve çocuğun etrafında yüzen oniks sivri uçlardan oluşan bir yay oluşturdu.

Elim hançerimin üzerinde sıkılaştı.

"Çekil yolumdan," diye hırladı kadına. "Bunu olabildiğince çabuk ve acısız yapacağım."

"Bu senin *çocuğun!*" Sesi yalvarmakla hıçkırmak arasında gidip geliyordu. "Kendi oğluna karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"O melez asla doğmamalıydı," diye tükürdü. "Bu senin hatan - hamilelik başladığında son vermeliydin. Dört yıl boyunca bunu benden sakladın ve şimdi o çocuğun kanı senin ellerinde."

Yalvardı, gözyaşları elmacık kemiklerinden süzülüyordu. "Kral'a gidip merhamet dilememe izin verin. Ya da gidebilirim. Onu Umbros'a götüreceğim ve bir daha bizden haber alamayacaksınız."

"Bu riski alamam. Ailem asillerin gözündeki konumumuzu yükseltmek için yüzyıllar harcadı. Nihayet Yirmi Hane arasındayız ve ölümlü bir fahişenin ve onun yasadışı dölünün uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Sesinden damlayan zehir, kontrolündeki gölgelere bulaşmış, onları daha karanlık ve acımasız hale getirmiş gibiydi. Parmakları kanca şeklinde kıvrıldı ve keskin uçları etraflarında sıkılaştı.

İçimdeki ses kükreyerek canlandı. Büyüsünün titreşimi, dizginlenmiş öfkesinin bir yankısı gibi yankılandı.

Dövüş.

"Yoldan çekilin, yoksa ikinizi de öldürürüm," diye emretti.

İkinci hançerimi kınından çıkararak, "Cehennem gibi olacaksın," diye bağırdım. "Onlardan uzak dur."

Beni zar zor kabul etti, ilgisiz bir şekilde elini salladı. "Git buradan, ölümlü. Bunun bir parçası olmak istemiyorsun."

"Ama ben biliyorum," diye karşılık verdim.

Beynimin daha akıllı, daha mantıklı bir kısmı eteğime yapıştı ve topuklarını sıkarak adamın uyarısını dikkate almamı ve geri dönmemi tısladı. Bu, kavga etmeye alışkın olduğum kavgacı serserilere ya da okul kabadayılarına benzemiyordu. Bu bir *Türemiş*'ti. Prens'in saraydaki gösterisi dışında - ki bunu aklımdan çıkaramıyordum - sihirlerini hiç yakından görmemiştim bile.

Ancak akıllı ve mantıklı olmak, adaletsizliğe gözlerini kapatıp uzaklaşmayı göze alabilen şanslı azınlığın ayrıcalıklarıydı.

Ölümlü *Şehir* halkının -benim halkımın- şanslı olmasına asla izin verilmemişti.

Ve ben çekip gitmek için yaratılmamıştım.

Savaşlarınızı ve düşmanlarınızı dikkatle seçin, demişti babam.

Bugün *bu* savaşı seçtim. Bugün *bu* düşmanı seçtim. Bir masum çocuğun daha Alçalmışların elinde can vermesine izin vermeyeceğim.

Ve eğer bu şekilde ölmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Dövüş.

Çenemi indirdim ve ona doğru yürüdüm.

Yumruğunu kaldırdı ve ayaklarımın dibindeki gölgeler, yolumu kesmek için çelik gibi parmaklıklara dönüştü. Küfrederek geri çekildim, elim havada durakladı. *Ses* parmaklarımın ucunda dönerek onları ileri doğru itti ve içimi garip karanlık maddeye dokunmak için korkunç bir dürtüyle doldurdu.

"Bu benim son uyarım," diye bağırdı anneye.

Tüm umudunu yitirmiş, kırmızı, sulu gözlerle bana döndü. "Oğlumu kurtarın," diye yalvardı. "Bırakın öleyim, ama yalvarırım *onu* kurtarın."

Tanıdık geldikçe donup kaldım. Annemin kaybolduğu gün bu kadın bana yardım etmiş, beni kovalayan adamların dikkatini dağıtarak kaçmamı sağlamıştı. O gün hayatımı kurtarmış olabilirdi ve şimdi onun kaderi benim ellerimdeydi.

Adam kükreyerek kollarını ileri doğru savurdu ve kadının acı dolu çığlığı kafamı yakarken gece siyahı çivilerden oluşan halka yaklaştı. Karanlık oklar etine battı ve vücudunda kızıl beneklerden oluşan bir sıçramaya dönüştü. Yaralar büyüdü, büyüdü ve büyüdü, kanı bir dizi küçük şelale halinde aşağıdaki zemine damladı.

Durması için bağırdım ve parmaklıklara uzandım. Ben yaklaştıkça çatırdadılar, küçük dikenler elime doğru fırladı ve beni geri çekilmeye zorladı.

Eğer ben onları geçemezsem, kılıçlarım geçebilirdi. Bir kolumu kaldırdım ve ikiz hançerlerimden birini fırlattım, dikkatlice obsidyen kafesteki ince bir açıklığa nişan aldım.

Bıçağım hedefine ulaştığında kalbim şarkı söyledi. Bıçağın ucu boğazının yumuşak etine, şahdamarının tam üzerine saplandı; bir hayatı saniyeler içinde sona erdirebilecek türden bir yara.

Korkumun derinliklerine gömülmüş olan soğuk, ağır bir uyuşukluk, onun benim ellerimde ölmesi ihtimaliyle içime yayıldı. Bir üzüntü ya da pişmanlık değil, tüm değerli ideallerimin uzak ve yabancı görünmesine neden olan karanlık bir kabulleniş.

Ama ne kadar çabuk geldiyse, yerini umutsuzluk aldı. Bıçak, en ufak bir çizik bile bırakmadan zararsızca yere sekti.

Kılıçlarım - değersiz, ucuz, *tanrıların lanetlediği* ölümlü kılıçlarım - Alçalmış'ın derisini delemezdi. Onu bir çakıl taşıyla öldürmeye de çalışabilirdim. O kadar acınası bir saldırıydı ki, bunu fark etmek için başını bile çevirmemişti.

Dehşet içinde baktım.

"Tanrılar beni kurtarsın, *lütfe*," diye hıçkırdı kadın. Çılgınca ve nafil bir çabayla çivileri çekip kurtarmaya çalıştı. İkinci bir halka daha belirdi ve kadının boğazına saplandı. Kan köprücük kemiği boyunca çiçek açtı ve sarkan yakutlardan oluşan zalim bir kolye gibi göğsünden aşağıya indi.

Bakışlarım, yere yığılmış bedeninin altındaki bir çift korkmuş mavi göze kilitlendi. Çocuk neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü; sadece annesinin yaralandığını, korktuğunu ve ne yapacağını bilmediğini biliyordu. Ben de bilmiyordum ve bunun farkına varmak beni mahvetti.

Ona ulaşamazdım, annesini kurtaramazdım, babasını durduramazdım. Kasıla kasıla konuşup ukalalık yapabilir, bütün gün boyunca Alçalmışlara karşı küstah tehditler savurabilirdim ama Sonunda ben de zayıf, işe yaramaz bir ölümlüydüm.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, umutsuz bir fikir ıstırabımın yüzeyini kırdı. Brecke'nin bana verdiği bıçak... İnenlerin derisini delebilecek kadar keskin olduğunu iddia etmişti. Belki, sadece belki...

Fark edilmemeye dikkat ederek bıçağı kınından çıkarıp baldırıma doğru kaydırdım.

Adam kolunu yukarı doğru itti. Kadının vücuduna saplanmış çiviler yükseldi ve onu da kendileriyle birlikte havaya sürükledi. Adam elini savurdu ve kadın sokağın karşısına uçarak kalın bir taş duvara çarptı.

Mide bulandırıcı çatırtı karşısında irkildim. Kırılan kemiğin sesini duyduğumda anlamıştım. Sonunda bakacak cesareti topladığımda, bakışlarım artık görmeyen bir cesedin boş, cam gibi gözleriyle karşılaştı.

Savaş, dedi ses. **Dövüş**.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. "Onu sen öldürdün, seni lanet canavar!" Beni duymadı. Gözleri tek başına bir sonraki hedefine odaklanmıştı.

Çılgınca çocuğa işaret ettim. Onu güvenli bir yere götürüp doğru atışı yapabilirsem.

"Bana gel," diye ikna ettim.

Yüzü benimle yaklaşan babasının arasına girdi, yüz hatları sıkışık ve kararsızdı. Bana doğru bir adım attı ve beni geride tutan parmaklıklara dikkatli bir bakış atarak durakladı.

"Bunu istemiyorum ama başka seçeneğim de yok." Adam alçak sesle ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu ve hangimizi ikna etmeye çalıştığını merak ettim. "Bunu yapmak zorundayım. Kanun böyle."

"Yapmak zorunda değilsin," diye yalvardım. "Kimseye söylemem. Çocuğu alıp götüreceğim ve kendi çocuğum olduğunu söyleyeceğim."

Durakladı.

"Eğer ortaya çıkarsak, sonuçlarına kendim katlanırım," diye atıldım. "Adını bilmiyorum, istesem bile seni ihbar edemem. Kimse bilmeyecek."

Oğluna sessizce bakarken bakışları düşünceli bir hal aldı. Gözleri bana dikildi ve kalbim sendeleyerek durdu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "O sadece bir çocuk. Bunu yapmayın." Yüzü sertleşti. "Hayır."

Daha sonra yaptığı şeyin gerçekliğinden saklanmak için korkak gözlerini kapattı.

Uzatılan tek bir avuçla, sokak boyunca bir gölge şimşegi fırlatıldı.

Dövüş.

Anında hareket ettim. Brecke'nin bıçağı elimden ayrıldı ve Alçalmış'a doğru yükseldi. Bu bıçak hâlâ yeni ve yabancıydı, hassas dengesi benim ağır hançerlerimden çok farklıydı. Yıllar süren eğitimim bıçağı boynuna saplamak için yeterliydi ama onu yere düşürecek damarlardan çok uzağa saplanmıştı.

Geriye doğru tökezledi, koyu kırmızı parmaklarının arasından süzülürken elleri boğazında dolaşıyordu.

Kaosun ortasında, etrafıma kurduğu kafes titredi ve kayboldu. Çocuğa doğru fırladım ve vücudunu kendi vücudumla kapladım. Bir topun içine kıvrılmıştı, minik kolları kirden çizilmiş dizlerinin etrafına koruyucu bir şekilde sarılmıştı.

"Seni *kaltak*, beni bıçakladın!" Adamın sözleri boğuk ve yarı kanlı bir şekilde çıktı ama ayakta kalmayı başardı. Gözlerindeki şok daha keskin ve öfkeli bir şeye dönüştü.

Bıçağı boynundan çekip aldı ve yere bıraktı. Yaranın gözlerimin önünde pıhtılaşmaya başlamasını dehşet içinde izledim.

İyileşebildiklerini biliyordum, ama işe yaradığını görmek - ölümlü bir insan için ölümcül olabilecek bir yaranın onlara küçük bir kesikten daha fazla tehlike yaratmadığını görmek...

Bu insanlar gerçekten tanrıydı.

Kötü, korkunç, katil tanrılar.

Babam haklıydı. Ölümlülerin hiç şansı yoktu - en azından bir güç savaşında. Eğer onlardan kurtulma umudumuz varsa, bu bir zekâ oyunu olmalıydı.

Dövüş.

Bir plan oluşmaya başladı. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve tek bir kelimeyi olabildiğince yüksek sesle haykırdım.

"Ateş! Buraya ateş!"

Adam duraksadı, öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Kelimeyi tekrar bağırdım

-Ve tekrar ve tekrar. Sesimi uçabildiği kadar uzağa ulaştırma çabası boğazımı sızlattı.

Elinin bir hareketiyle kadının cesedindeki gölgeli dikenler çözüldü ve göğsümün etrafında ölümcül bir hale oluşturarak teker teker yeniden ortaya çıktı.

"Çekip gitmeliydin," diye uyardı. "Siz ölümlülerin acınacak kadar kısa hayatları var ve yine de hepiniz onları bir kenara atmakta çok hızlısınız."

"Ateş!" Tekrar bağırdım. "Ateş!"

Hiçbir şey olmadı. Planıma olan güvenim giderek azalıyordu.

Ölüm gözlerini yüzüme dikmiş, dişlek sırtışıyla ölümümün sefaletinden zevk alıyordu. Bu iğrenç, unutulmuş sokakta ölecektim. Kimse cesedimi kontrol etmeye ya da bir yakınımı aramaya zahmet edecek miydi? Yoksa son ve korkunç bir şekilde annemin ayak izlerini takip ederek Ölümlü Şehir sokaklarında kaybolan bir başka kadın mı olacaktım?

DÖVÜŞ.

Ses çırpınıyor, artık salıverilmeyi değil, salıverilmeyi talep ediyordu; serbest bırakılmak ve dünyayı küle çevirmek için hırıliyordu.

Ama ne çocuğa ne de kendime sunacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Silah yok, büyü yok, sadece onu babasının acımasız gazabından korumak için bedenimin koruması.

Hiçbir zaman gerçekten dindar olmamıştım. Hiçbir zaman Eski Tanrıların rehberliğine başvurmadım ve ara sıra ettiğim saygısızca küfürler dışında, dünyamızı ikiye bölen aynı varlıklardan yardım beklememem gerektiğini bildiğimden, Kindred'lardan hiçbirini kesinlikle çağırmadım.

Ama eğer bu son anlarda bir parça bile huzur getirebilirse ya da öbür dünyaya hükmeden şeytani şeyden bir parça iyilik koparabilirse

-Bu çocuk ve annesi için en azından denemek zorundaydım.

İçimden kutsal, kadim kelimeler aktı - Sonlar Ayini, kadim ölümlü dininden yasaklanmış bir dua.

"Zamanın sona ersin, aynı şekilde bir takas, huzur bulmak için iyi yaşanmış bir hayat."

Dua dudaklarımdan dökülürken adamın ayakları tozlu taşların üzerinde süründü. Daha da yaklaştı ve kelimelerim hızla çarpan kalbimle birlikte hızlandı.

"Korkma, gölgeler solarken, tüm acılar ve kederler yok olacak."

"Bir kâfir," diye alay etti. "Güzel. Ölümü hak ettiğini bildiğim için daha rahat uyuyacağım."

"Şimdi iyi mühürlenmiş kader, değerli ruhları teslim olanlar için ortaya çıkacaktır."

"Ölümlü tanrıların artık sana yardım edemez, kızım. Belki Kindred ikinize de merhamet eder."

Ellerimi çocuğa daha sıkı sardım ve gözlerimi sıkarak kapattım.

*"Sevgi ve sükûnet içinde, kutsal
psa-"* Ve sonra vurdu.

ChapTer

SIXTeen

İçimdeki ürperti vücudumda patladı. Sarayda ve sonra yine ormanda hissettiğim o tuhaf buz gibi sıcaklık şimdi her yerime yayılıyordu. Her çatlak, her yumuşak kıvrım, tenimi buz ve alev dalgalarıyla tutuşturuyor.

Parlak bir ışık göz kapaklarımı aydınlattı ve ardından uğursuz bir sessizlik geldi.

Bir şey hissetmeyi bekledim - acı, etki ya da insanların öldüklerinde yükseldikleri varoluş hafifliği gibi. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece kendi nefes alışım ve dakikalar önce beni tüketen solgunluk hissi vardı.

"Nasıl?" diye kekeleydi. "Nasıl yaptın...?"

Gözlerimi kırarak açtım.

Hiçbir şey değişmemişti. Bir çocuk hâlâ kollarımın arasındaydı. Annesi hâlâ duvarın dibinde bir yığın halinde ölüydü. Ve Alçalmış adam hâlâ tepemde, ağzı açık ve sersemlemiş bir halde duruyordu.

Iskaladı.

Iskaladı.

Başını iki yana salladı. "Ama... Ben sana vurdum."

Metale vuran ışığın parıltısı gözüme çarptı. Brecke'nin bıçağı adamın ayaklarından kısa bir mesafe uzağa düşmüştü. Ona ulaşabilseydim, bir şansım daha olsaydı...

Görüş alanımı takip etti. Niyetimi anlayınca avuçlarını açarak ileri atıldı. Gölgeler cisimleşti ve sertleşerek jilet uçlu oklardan oluşan bir yayılım ateşine dönüştü.

Karanlık beni kuşatırken kilitlendim. Buz gibi bir karıncalanma daha.

Başka bir kör edici parıltı.

Gözlerim refleks olarak kapandı. Onları yeniden açtığımda, havada parıldayan sis tanecikleri dağıldı.

Iskalamıştı... *yine mi?* Saldırıyı kendi gözlerimle görmüştüm; oklar doğrudan bir yörüngede ilerliyordu ve gürleyen kalbime kilitlenmişti. İsabet etmeme ihtimalleri yoktu.

Ve yine de...

Gözlerimiz birbirine paralel şaşkınlık bakışlarında buluştu, bağırış sesleri ve yaklaşan ayak sesleriyle hızla kesildi.

Benim planım.

"Ateş!" Tekrar bağırdım, ayağa kalktım. "Yangın, buraya!"

Aralarında su dolu kovalar taşıyan iri yarı birkaç adamın da bulunduğu bir kalabalık sokağın kenarında toplandı.

Yıllar önce, bu ara sokaklarda sevgilisinin karısı tarafından bıçaklanan bir kadına bakmıştım. Yaralar onu öldürmemişti ama yürüyemez hale getirmişti. Saatlerce ağlayıp yardım istedikten sonra hiçbir yanıt alamayınca, Paradise Row'da hiç kimsenin bir yabancıнын yardımına koşacak kadar cesur ya da aptal olmadığını fark etmişti.

Ama *yangın* diye bağırırsa... işte o zaman durum değişirdi. Bu sıkışık sokaklarda çıkacak bir yangın, dakikalar içinde binaları yerle bir edebilirdi. Buradaki insanlar bir yabancı için hayatlarını riske atmasalar da, kendi evleri ve işyerleri için bunu yapabilirlerdi.

Ve şu anda karşımda duran insanlar beni bu Türemiş'ten kurtarmak için asla müdahale etmeyebilirler, ama seyirci olabilirler. Ve bu yeterli olabilir.

Yaklaşan kalabalığa baktı ve küfretti.

Kendimi yere düşen bıçağıma doğru fırlattım. Omzum kumla kaplı zeminde kayarken parmaklarım soğuk metalin etrafına dolandı. Vücudumu döndürdüm ve bıçağı bacağına doğru savurdum.

İçgüdülerim elimi bileğine doğru yönlendirdi. Hem şifacı hem de savaşçı olarak aldığım eğitim sayesinde, doğru noktadan yapılacak bir kesiğin tendonu koparıp onu yürüyemez hale getirebileceğini biliyordum ama kaçamayan kapana kısılmış bir Türemiş tüm bu kalabalığı yok etmeye karar verebilirdi. Adamın sakat kalmasına ihtiyacım yoktu, sadece *gitmesine ihtiyacım vardı.*

Hedefim son anda yukarı kaydı ve kemiğe çarpan metalin çıkardığı sesle irkildim. Bıçak onun güçlendirilmiş derisini ılık donyağı gibi kolayca kesip geçerken sıcak kan parmaklarıma sıçradı.

Adam acı içinde kükredi ve sarsılarak uzaklaştı. Hançeri bacağından çekip bana doğru fırlattı, ama hedeften çok öfke vardı ve bıçak önümdeki zeminde zararsızca sekti.

Elime aldım ve ona ters ters baktım. "Şimdi git, yoksa bir sonraki hedefim yüzün olacak."

Burun delikleri alevlendi. Gözlerinin sarsıntılı hareketinden yüzümü hafızasına kaydettiğini, beni daha sonra uğraşmak üzere bir kenara attığını anladım. Çocuğa son bir bakış attı, neredeyse tehdidimi gerçekleştirecektim, sonra sokağın diğer ucuna doğru kaçtı.

Kalabalıktan mırıltılar ve homurtular yükseldi.

"Neler oluyor?"

"Ateş nerede?"

"Bizi kandırdı."

Çocuğun hâlâ küçük bir topun içinde kıvrılmış yattığı yere doğru koştum. Kollarını nazikçe çekiştirerek, "Güvendesin," diye fısıldadım. "O gitti. Artık kimse sana zarar veremeyecek."

Eli çok kolay çekildi. Kolunu bıraktığımda ve tekrar yanına düşmesini izlediğimde tutuşunda hiçbir güç, hiçbir direnç yoktu.

Hayır.

Çocuğu zorla sırt üstü yatırdım. Kıyafetleri sayılamayacak kadar çok yerden delinmişti, tüm ön tarafı koyu yakut rengi kan lekesiyle kaplıydı. Dudakları maviye dönmüştü, gözleri...

Açık. Cansız.

"Hayır!" Çığlık attım, boynuna uzandım. Nabız yok.

Düşün Diem, diye tısladım kendi kendime. Ciğerlerine tekrar hava girmesini sağla, göğsüne vur, kalbini tekrar ritme sok, yarayı gazlı bezle sar ve pıhtılaşmayı hızlandırmak için ona meadswart ver. Ama o kadar çok kan gitmişti ki.

Artık çok geçti.

Çok geç kalmıştım.

Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımdan ızdırap dökülürken ağladım.

Daha erken gelseydim. Saldırmak için tereddüt etmeseydim. Brecke'nin bıçağını daha önce hatırlasaydım.

Alnımı göğsüne koydum ve sıcak gözyaşlarım kırılğan bedeninde biriken hâlâ ılık kanla karışırken başarısızlıklarım için sessizce affetmesi için yalvardım.

Bir el kolumu sıyırdı. "Oğlunuz için çok üzgünüm," dedi bir ses usulca. Başka tarafa bakmaya dayanamıyordum, hıçkırıklarımın arasında nefes almak için kendimi zor tutuyordum.

"O benim değil," diye boğuldum. "Annesi orada, duvarın yanında."

"Tanrılar... Sonsuz Alev onları kabul etsin. Onları tanıyor muydun?" Başımı salladım, konuşamadım.

Seyrelmiş gri saçları ve kıvrık, biberli sakalı olan yaşlı bir adam yanıma çömeldi ve çocuğun kül rengi yüzüne dokundu.

"Şu aptal kız, *onlardan biriyle sarmaş dolaş olmuş*," dedi dilini şaklatarak. "Kendi yavrularını öldürebilecek türden bir yaratıkla yatmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi."

Adaletsizlikten doğan bir öfke içimde kök saldı, Alçalmışların gölgeli büyüünün dikenli sarmaşığı kadar karanlık ve ölümcül.

"Yani bu onun hatası mıydı?" Tersledim. "Şu çocuğa bak, onu yıllarca korudu. Onu sevdi. Onu kurtarmak için *ölmeye* hazırды."

Bana sert bir bakış attı. "Peki hayatının geri kalanında başının üzerinde asılı duran bir ölüm cezasıyla nasıl bir hayatı olacaktı? Bugün evinden ilk kez ayrılmış olabilir."

Vücudum gelişen öfkeyle titriyordu, şimdi yıkımım ve suçluluğumla o kadar derinden örülmüştü ki, bir duygunun nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamıyordum.

"Bu şekilde yaşamak zorunda olmamalıydı," diye bağırdım. "O aşağılık canavara doğmayı o seçmedi. Bu yasalar yanlış, kötü ve yanlış ve *o lanet olası Kral*-"

Adam beni susturdu ve omzunun üzerinden endişeyle baktı, ancak kalabalık çoktan sıkılmış ve dağılmıştı. Ölü bedenler buralarda pek de alışılmadık bir manzara değildi.

"Dilini tut, kadın. Bir yabancı yüzünden kendini öldürtmenin anlamı yok."

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim. "Bu çocuk da bizden biriydi. Onu korumamız gerekmez mi? Karşılık verip onlara bunu ödetmemiz gerekmez mi?"

Bunlar tehlikeli sözlerdi, ölümcül sözler. Bu adam beni vatana ihanetten içeri tıkarak iyi para kazanabilirdi. Yoksul bir şehirde, kendi ölüm fermanımı da imzalamış olabilirdim.

Ama çocuğun cesedi hala kollarımda sıcacık dururken, umursayacak durumda değildim. Kendimi koruma duygusu yerini için için yanan, sonsuz bir öfkeye bırakmış, tüm kelimelerimi tutan barajı yıkmıştı.

"Şehirlerimizi doldurmak ve okullarımızı doldurmak için kendi güçlerini sulandıranlar onlar. Onlar bizden kaçarken ve sihirlerini tekrar güçlendirirken bunun bedelini neden çocuklar ödesin? Neden herhangi birimiz onların alevli büyülerine boyun eğelim?"

Adam sarsılarak ayağa kalktı ve başını salladı. "Git kendini öldürt o zaman. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Döndü ve elim fırlayıp ayak bileğini kavradı. "Bekle lütfen. I... Yardımına ihtiyacım var."

Bu yolu körlemesine takip edebilecek kadar iyi bilmem bir lütuftu, çünkü aklım binlerce mil uzaktaydı.

Bir şekilde gri sakallı adamı, anne ve oğluna uygun bir cenaze töreni yapmak için cesetleri ormana taşımama yardım etmeye ikna etmiştim. Tüm bu süre boyunca bana dikkatle baktı ve göz rengimle ilgili soru sormadığından, kim olduğumu bildiğinden ya da en azından isterse beni bulabilecek kadar bildiğinden şüphelendim.

Haince çıkışım yüzünden beni ihbar edip etmeyeceğini zaman gösterecekti.

Kürek olmadan, köklerle kalınlaşmış toprakta ancak sığ bir mezar kazabildim. Bedenlerini nazik bir kucaklaşmayla bir araya getirdim, çocuk sonsuza kadar annesinin kollarında kaldı. Sonsuz Alev'in sıcaklığında, tanrıların onlara hayatta asla izin vermediği huzurlu güvenliği bulmaları için dua ettim.

Gördüğüm manzara karşısında kendi annemi düşünmemek zordu; acaba diğer tarafta onları ya da beni bekliyor olabilir miydi? Birinin *onun* cesedini bulup bulmadığını ve onu isimsiz bir mezara gömme zahmetine girip girmediklerini merak etmek.

Başımın üzerinde durmaya kararlı görünen şiddetli bir yağmur fırtınasına rağmen, onları tanıyor olabilecek herhangi birini bulmak için Paradise Row'a geri döndüm. Annemin öldüğü o meşum günden bu yana geçen altı ay içinde

kayboldu, hafızamı diğer ayrıntılar üzerinde geliştirdim ve bu kadınla olan kısa karşılaşmamı bulanık kenarlarda kaybettim.

Unutulmuş bir ayrıntının bir anımsamayı tetikleyebileceğini umarak bütün akşam ara sokaklarda dolaşım. Birkaç saat sonra sıırsıklam olmuş, donmuş ve umutsuzluğa kapılmışım.

Ve kızgın. Çok, çok kızgın.

Daha önce öfkem erimiş metal gibiydi, kızgındı ve bir yıkım nehrinde akıyordu. Şimdi soğumuş ve daha çelik bir şeye dönüşmüştü. Keskin ve affetmeyen bir şeye.

Öfkem katilin çok ötesine geçmişti. Elbette ondan nefret ediyordum - zihnim onu bir daha görürsem neler yapabileceğime dair hayallerle dolup taşıyordu ve içimdeki ses giderek daha karanlık ve şiddetli senaryoların her birinde mırıldanıyordu.

Ancak gazabımın asıl odak noktası, bu soy yasalarını yürürlüğe koyan Soydan Gelenler ve lanetli Kral'dı.

Çocuğun öldüğünü görmek içimde temel bir şeyi kırmıştı. Nasıl bu kadar işe yaramaz olabildim? Nasıl olur da bir cinayeti izler ve onu durduramazdım?

İyileştirme artık saçma sapan bir uğraş gibi görünüyordu. İyileşme tepkiseldi. Pasifti. Şifacı olmak, boş boş oturup birinin canının yanmasını beklemek demekti.

Beklemekten bıkmışım.

Savaşma zamanı gelmişti. Ve ben hazırdım.

Gözlerim gideceğim yere odaklandı. *Lütfen evde ol*, diye düşündüm. *Cesaretimi kaybetmeden önce.*

Postanenin parlak, mum ışığıyla aydınlatılmış pencerelerinden Henri'nin babasını iş başında gördüm. Yalnızdı ve ertesi günkü teslimatlar için paketleri ayırırken ısıık çalışıyordu.

Arka tarafa doğru süründüm ve bitişikteki yaşam alanına açılan sıradan kapıya baktım. Kulağımı tahtaya dayadığımda boğuk ayak seslerini ve kendi kendine mırıldanan bariton bir sesi yakaladım. Başka bir gün olsa gülümseyebilir ya da onu nasıl kızdıracağımı planlayabilirdim ama bugün...

Yumruğum kapıya çarptı, ağır bir davul sesi kalbimde yankılandı. İçeride hala ayak seslerini duyuyordum.

"Ben Diem," diye homurdandım. "Kapıyı aç."

Kapı açıldı ve bir an için Henri'nin yüzünde hararetli bir gülümseme ve akşamın bu saatinde neden onun evine gelmiş olabileceğime dair bir spekülasyon kıvılcımı parladı.

Ama beni daha fazla incelerken, sıırıslıklam giysilerim tenime yapışmış, kollarımı kaplayan çamur ve kan lekeleri ifadesindeki müstehcen düşünceleri silmişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ben hazırım. Sana yardım edeceğim."

"Bana yardım etmek mi?" Henri gözlerini kırıştırdı. Kapıyı daha geniş açarak kenara çekildi. "İçeri gel ve kurulan."

Kendimi tuttum. "Sana yardım etmek istiyorum. Bir şey yapmam gerek Henri.

Herhangi bir şey."

"Neye yardım edeceksin?"

"Türemişlerle savaşmaya hazırım. Ne pahasına olursa olsun." Uzun, titrek bir nefes aldım. "Muhafızlara katılmak istiyorum."

ChapTer

SeVenTeen

Lumnos Şehri hakkındaki hikâyeleri duymak başka bir şeydi. Alçalmış şehirlerin vahşi savurganlığı hakkında kesinlikle pek çok dedikodu duymuştum ve

Maura ile saraya gittiğim gün en ufak bir görüntüsünü bile yakalamıştım.

Ancak burada, Descended bölgesinin merkezinde Henri'nin yanında dururken, yolun aşağısında kısa bir yürüyüşten ziyade farklı bir varoluş düzlemine taşındığımızı hissettim.

"Gerçekten buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım, çenemi el değmemiş arnavut kaldırımlı sokaktan sıyırmaya çalıştım. "Bir kere geçtim ama *bunu* görmedim."

Lumnos'un başkentiyle ilgili her şey aşırılıktan besleniyordu. Fiziksel özellikleri ölümlüler kadar çeşitli olsa da, her biri dünya dışı bir mükemmellik hissine, kusurları yumuşatan yumuşak bir bulanıklığa sahipti. Hepsinin yüzü inanılmaz derecede simetrikti, ciltleri lekesizdi, saçları parlak ve dalgalıydı.

Gözlerimi yontulmuş çene hatlarından ve kıvrılmış, kilometrelerce uzunluktaki kirpiklerden zorlukla ayırabiliyordum ama beni neredeyse hüznlendiren bir şey vardı. Göz ucuyla Henri'ye baktım. Sarhoş bir bar kavgası yüzünden burnu hafifçe bükülmüştü ve sayısız yara izi ellerini ve kollarını kaplamıştı. Bakışımı yakalayıp her zamanki sırıtışını gösterdiğinde, bir dişi çarpıktı, bir diğeri çocukken düştüğü için yontulmuştu.

Yine de midem bulandı. Henri benim için bu şehirdeki herhangi bir erkek kadar yakışıklıydı, bu özelliklerine rağmen değil, onlar sayesinde. Vücudunu kaplayan bu küçük özellikler onun yaşamının ve karakterinin işaretleriydi, sadece onu gerçekten tanıyanların okuyabileceği bir ruh haritasıydı.

Yatağında uyanık yatarken, annemin yüzünü hatırladığımda, aklıma gelen onun güzelliği değildi. Çenesindeki çiller ve gözlerindeki kırışıklıklardı. Kızgın bir atın ısırduğu kulağındaki çentik. Güldüğünde gülümsemesinin hafifçe sola kayması.

Karanlıkta umutsuzca sarıldığım, zamanın acımasız, kaçınılmaz bir günde onları bir daha hatırlamamak üzere zihnimden söküp alacağı korkusuyla peşimi bırakmayan şeylerdi *bunlar*.

Alçalmışlar o kadar güzeldi ki onlara bakmak neredeyse acı veriyordu, güzelliklerinin standart bir üniforma haline gelmesinde belli bir boşluk vardı. Şu anda tanıştığım bir avuç insanın her biri nefesimi kesecek kadar etkileyiciydi - bunun ötesinde tek bir ayrıntı bile hatırlayamıyordum.

Luther ve onun tuhaf yara izi hariç hepsi... Düşüncelerime musallat olan bir başka yüz.

Maura'ya yara izinin, ruhunun bir Türemiş için bile son derece yozlaşmış olduğunun kanıtı olması gerektiği konusunda şaka yapmışım ve o da cahilce zalimliğim için beni azarlamakta hiç vakit kaybetmemişti. Asıl yaranın çok gençken, iyileşme yetenekleri ortaya çıkmadan önce meydana gelmiş olması gerektiğine işaret etmişti. Bırakın hayatta kalmayı, herhangi bir çocuğun böylesine korkunç bir şekilde yaralanması düşüncesini hazmetmek bile zordu ve şimdi ne zaman ara sokaktaki, ölümü beni tam da bu noktaya getiren küçük çocuğu düşünsem genç Luther'i hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Henri'nin elini tuttum ve hızlıca sıkarak o anıları silkeledim. "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Kızımın büyük seçmelerini kaçıramazdım."

Kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten gerekli mi? Onlara bir tür hediye getirmezsem katılmama izin vermeyecekler mi?"

Henri etrafına bakındı ve yoldan geçenlerin duyamayacağı bir yere gelene kadar elimi tuttu. "Bu bir hediye değil, bir test. Alçalmışlar savaştan sonra tüm isyancıları toplayıp idam ettiler. Artık Muhafızlar kendimizi kime açtığımız konusunda daha dikkatli olmak zorunda. Diğerlerine onlara ihanet etmeyeceğini kanıtlamalısın."

"Peki," diye mırıldandım. "Ama testim, ben onun hasta kızıyla ilgilenirken çok güçlü ve muhtemelen çok *cani bir* silah tüccarını gözetlemek anlamına mı geliyor?"

Henri'nin elleri kollarımın üst kısmını sıyırdı. "Aylardır bu adamı hedef alıyoruz. O, dünyanın en önemli evlerinden birinin başı.

Lumnos. Ondan alabileceğin her şeyi..." Bir parmağını yanağıma dokundurdu. "Bu pek çok hayat kurtarabilir."

"Oh iyi, beni yakalayıp oracıkta öldürdüğünde bu çok rahatlatıcı olacak," dedim kesin bir ifadeyle.

Sırıttı. "Çok riskli bir şey yapmayın. Eğer güvenli bir şekilde bilgi alamazsan, sadece canlı çık, anladın mı?"

Başımı salladım.

"Ben hep dışarıda olacağım. Eğer bir sorun çıkarsa, bağırabildiğin kadar bağır."

Ona, Türemişler için iki ölümlüyü öldürmenin bir ölümlüyü öldürmekten daha zor bir çaba olduğunu hatırlatmaya başladım, ama beni buraya getiren cinayetleri düşündüm ve dudaklarım kapandı.

Bunu ben seçmiştim. Daha ilk denemede kendimi bir korkak olarak gösteremezdim. Derin bir nefes aldım ve yerleşim bölgesinin içinden g e ç e n taş döşeli yola geri döndüm. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi."

Henri güldü ve beni yanına yatırdı. "Kesinlikle çok *renkliler*." Bu hafif bir ifade oldu.

Alçalmışlar fiziksel bireysellikten yoksun olmalarına rağmen bunu olağanüstü kıyafetleriyle telafi ediyorlardı. Ana cadde, yanlış türde bir mantar yedikten sonra en iyi tekstil pazarında gezinmek gibiydi. Her renk bir diğeriyle en gösterişli olmak için yarışıyordu, bazıları o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerimi koruyacaktım. Daha önce hiç görmediğim kumaşlar vardı; bazıları pırıltılı ve sıvı pürüzsüzlüğünde, diğerleri ise sert ve camsı boncuklar ya da mücevherlerle kaplanmıştı. Bazıları neredeyse canlı gibiydi; puslu bir şelale gibi çağlayan etekler ya da soluk mavi alevle kıvrılıp çatırdayan kabarık kollar.

Saraydaki Alçalmışlar sanki her an bir balo olacakmış gibi giyinirken, sokakta tam bir kıyafet serbestliği vardı. Fırfırlı cübbeler ve daracık takım elbiseler giyen erkekler, neredeyse hiç görünmeyen danteller ve tepeden tırnağa tüyler içinde kadınlar vardı.

Ama beni asıl durduran şey büyülerini gelişigüzel kullanmalarıydı. Gördüğüm birkaç seferde de hep bir silah olarak, zarar vermek için tasarlanmış bir şey olarak kullanmışlardı.

Korsesi alacakaranlıkla parlayan bir kadına ya da ince bir karanlığın sisine bürünmüş bir adama tanık olacağımı hiç görmemiştim, *hayal* bile etmemiştim.

Etrafımda ışık ve gölge akıl almaz şekillerde işleniyordu. İki çocuk, yaşı bir arkadaşlarının ördüğü ışıklı kurdeleler arasında zıplıyordu. Bir kadın uzuvlarını açmış, katı bir alacakaranlık yatağının üzerinde süzölüyordu. Dövmeleri aslında dövme değıl, düşünceleriyle zaman içinde değışiyormuş gibi görünen canlı bir mürekkep olan çıplak göğüslü bir adamın yoğun bakışlarından endişeyle kaçındım.

Şehrin kendisi başlı başına ışıltılı bir mücevherdi. Sokaklar, alışık olduğum tozlu, çöp dolu sokakların aksine tertemizdi. Yeşilliklerin her bir parçası gelişiyor ve ustalıkla budanıyordu, çoğu havayı kokulandıran kabarık yapraklı çiçeklerle bezeliydi. Altın uçlu kapıları ve fokurdayan çeşmeleri olan görkemli malikaneler her sokakta kilometrelerce uzanıyordu, bazıları o kadar büyüktü ki sanki tüm Ölümlü Şehir'i barındırabilirmiş gibi görünüyorlardı.

Ve sonra ben vardım.

Safça, gri gözlerimin onların arasından fark edilmeden geçmeme izin vereceğini ummuştum. Saçlarımı tepemi çevreleyen süt beyazı bir örgü haline getirmek için bile zaman ayırmıştım ve dudaklarımı renklendirmek için ormandan bir avuç yabani çilek koparmıştım. Şimdiye kadar güzel görünmeye en çok yaklaştığım andı ve kısa bir an için gerçekten gurur duymuştum.

Hazırlıklı olmadığım şey, yıpranmış, delik botlarıma yöneltilen küçümsemeydi. Kir ve kanla onarılamaz bir şekilde lekelenmiş buruşuk giysilerim. Nasırlı ellerim ve kuru, yontulmuş tırnaklarım.

Gururum başımı dik tutmamda ısrar ediyordu, ama sahte güven zırhımın altında, kendimi olduğumdan daha sahtekâr hissediyordum.

"En azından rolümü oynayacak şekilde giyinmeliydim," dedim sessizce.

"İğrenç görünüşleri sizi yanıltmasın. Biz ölümlülerin pis görünmesi onların daha çok hoşuna gidiyor." Henri'nin yüz ifadesi neşeliydi ama bir parça acılık da vardı. "Çok temiz ya da derli toplu göründüğümüzde şüpheleniyorlar. Haddimizi bilmediğimizi düşünürler."

"Hiç onların evlerinden birinde bulundunuz mu?" Ben sordum.

"Ön kapıdan öteye gitmeme asla izin vermediler. Senin bir avantajın var; hem bir kız hem de bir şifacı olarak sana daha çok güvenecekler."

İrkildim. *Bir şifacı olarak.*

Kutsal yeminimi bozma kararımı tam olarak kabullenememiştım. Bütün gece dönüp durmuş, vicdanımla savaşmış ve annemin hayali azarlarını duymamazlıktan gelmeye çalışmıştım.

Bugün, asla geri dönülemeyecek bir çizgiyi aşıyordum. Feda ettiğim her şeyin buna değmesi için dua ettim.

Bir nefes verdim ve tüm tereddütlerimi düşüncelerimin girintilerine sıkıştırdım, bu rahatsız edici bir şekilde sıklaşan bir eylemdi. "Kızının hasta olduğunu nereden biliyordun? Ve bir şifacı göndereceğini nereden biliyordun?"

Boynunun arkasını kaşıdı. "Tüm önemli Türemişleri gözlüyoruz. Bu şeylere dikkat ediyoruz. Bilirsiniz, her ihtimale karşı."

"Çocuklarının hastalanmasına dikkat ediyor musunuz?"

"Bir ölümlüyü evlerine davet etmeleri için herhangi bir neden ararız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sana yardım etmek istediğimi söyledikten iki gün sonra bir şifacı çağırması garip değil mi? Bu zamanlama-"

"Eski Tanrıların bir lütfu, işte bu." Omuz silkti. "Böyle bir fırsat sunduklarında bunu değerlendirmek zorundayız."

Ona kaşlarımı çattım ama bakışları yolun bir dönemecinde başlayıp çok çok uzaklarda bir yerde biten saray gibi bir araziye sabitlenmişti.

"Evrin Benette, diyarı kontrol eden Yirmi Hane'den biri olan Benette Hanesi'nin başıdır," diye açıkladı. "Emarion'daki silahların çoğunda onun parmağı var. Eğer onun sevkiyatlarından birini durdurabilir ve bazılarını Alçalmışlar yerine ölümlülerin eline verebilirsek, bu durumu düzeltmek için uzun bir yol kat etmiş oluruz."

Bana bakmak için döndü, çenemi kavradı ve beni kendine çekti. "Bugün pek çok hayat kurtarabilirsin."

Başımı salladım. "Yapabilirim. Yapacağım."

"Güzel." Beni bırakmadan önce hızlı bir öpücük verdi. "Şimdi git. Ben birkaç dakika içinde geleceğim ve yakınlarda bekleyeceğim. Unutma, sadece güvenli bir şekilde gir ve çık. Kavga çıkarmayın."

"Ben ne zaman kavga çıkardım ki?" diye sordum, Henri bana alaycı bir bakış fırlatmadan önce kelimeleri zar zor çıkarabildim.

"Ciddiyim D. Bu, Ölümlü Şehir'de başımıza gelen belalara benzemiyor. Türemişler her gün bizim gibi insanları öldürüyor ve bunu hiç umursamıyorlar. Onlarla mücadele etmek istiyorsan, göze çarpmayı değil, uyum sağlamayı öğrenmelisin." Sözleriyle ilgili bir şey kalbime ters oturdu, uzaktaki bir piyanonun ekşi bir notaya basması gibi. İçimdeki *ses de* aynı şekilde titriyor gibiydi.

İğrenç.

Bacağımı büktüm ve Brecke'nin bıçağının dış hatlarının baldırıma baskı yaptığını hissettim.

-Yanımda getirmeye zahmet ettiğim tek silahtı. Bunu Henri'ye asla itiraf etmeyecektim ama işler ters giderse bu bıçak ve ben tek başımızaydık. Onu da yanımda götürmeden önce öldürdüm.

Omuzlarımı geriye attım ve bakışlarımı House Benette'e çevirdim.
"Casus olma zamanı."

"SEN DE KIMSIN BE?"

İpek giyen bir çocuk tarafından alaya alınmanın çok alçakgönüllü bir yanı vardı.

Kapı aralığındaki çocuk, beyaz altın rengi buklelerinin altından bana baktı; kobalt rengi gözleri, pejmürde kıyafetlerimi bariz bir küçümsemeyle inceliyordu. Henüz ergenlik çağında gibi görünüyordu ama çok daha yaşlı bir adamın hak etmediği bir ukalalıkla hareket ediyordu.

"Sanırım ailenizden biri bir şifacı çağırdı," dedim. "Ve *seni mi* gönderdiler?"

"Hastayı kendiniz iyileştirmeyi tercih ediyorsanız gidebilirim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece aynı züppe havasıyla bana baktı.

Omuz silktim ve arkamı döndüm. "Sen bilirsin."

"Bekle." Kapıyı daha geniş açtı. "Eğer ellerindeki tek şey sensen, o zaman içeri gel, sanırım."

Onu ön salona kadar takip ettim ve tavandan tabana uzanan fildişi mermere bakmamaya çalıştım. Sarayın parlak renkleri ve gösterişli detaylarının aksine, bu ev daha sessiz bir zarafeti yansıtıyordu. Her yüzey, sadece çok zenginlerin temiz tutmayı göze alabileceği steril bir beyazlar ve kremler paletinde parlak ve bozulmamış bir parıltıyla cilalanmıştı. Bunların ortasında dururken, gelinliğin üzerine sıçramış bir çamur topağı gibi görünüyordum.

Çocuk yakındaki bir koridora dönerken "Kal," diye emretti.

Bir sokak köpeği gibi emredildiğim için dişlerimi sıktım. Bu aileye ihanet ettiğim için duyduğum suçluluk hızla buharlaşıyordu.

Gözden kaybolduğu anda, sessizce onun yolunu takip ettim. Sütunlarla çevrili ve kemerli cam çatıdan süzülen güneş ışığıyla ıslanmış uzun bir koridorda bir dizi açık kapı vardı. Odaların çoğu misafir ağırlamak için yapılmış gibi görünüyordu; bazılarında sütlü kuvarstan oyulmuş kilometrelerce uzunlukta yemek masaları, bazılarında ise kaymaktaşı kaideler üzerine tünemiş muhteşem büstler vardı.

Sonunda koridor zıt yönlerle doğru çatallandı. Sol tarafımda, tencere ve tavalara şingirtisi, dumanlı etin kokusuna karışıyor ve

kokulu baharatlar. Bunun yerine sağa döndüm ve ilerideki bir odadan gürleyen seslerin yükseldiği iç k ı s m a doğru ilerledim.

"Son üç sevkiyatta sipariş ettiklerimizin yarısı eksikti. Sophos araştırmalarını hızlandırmazsa, başka seçeneğimiz kalmayacak-"

"Baba?"

"Şimdi olmaz, Lorris. Ne diyordum ben? Doğru, ihtiyaçlarımızı karşılamak için Umbros'a başvurmak zorunda kalacağız. O fahişe Kraliçe ve seks kölelerinden oluşan küçük ordusuyla çalışmak gibi bir niyetim yok ama Doriel'e söyle, eğer-"

"Um, Baba-"

"*Şimdi olmaz* dedim." Bir hırıltı ve bir duraklama. "Eğer Sophos isyancıların patlayıcılarıyla eşleşecek bir şey bulamazsa, bulacak başka birini bulurum. Meros ve Fortos'tan gelen emirlerle, herhangi bir şeyin yoluma çıkmasına izin veremeyecek kadar çok altınım var-"

"Baba, Evanie'yi görmek isteyen bir şifacı var."

Gürleyen bir hırıltı. "Lanet olası bir Kindred şifacısını umursuyor gibi mi görünüyorum evlat? Git anneni bul."

"Ama... um... Annem Hanoverre Evi'nde öğle yemeği yiyor."

"O zaman *sen* hallet. Ne yapmamı bekliyorsun, elini tutup seni kız kardeşinin odasına götürmemi mi?"

"Hayır, baba, ben-"

"O zaman ofisimden defol. Kral Ulther'in kendisi kapıda olmadığı sürece, bir daha asla toplantı sırasında beni rahatsız etme."

Bir duraklama daha. Sonra, usulca, "Evet, baba."

Hafif ayak sesleri kapıya doğru ilerledi. Koridordan salona doğru koştum, çocuk yeniden ortaya çıktığında yerime geri döndüm.

Kırgın gözlerinde acı ve öfke parlıyordu. Daha önceki kabalığına rağmen, kalbimi bir sempati duygusu kapladı. Böyle bir babaya sahip olan çocuğun bu kadar asık suratlı olması şaşırtıcı değildi.

Gözlerimi incelerken gözlerini kıstı. "Lumnos'ta soydan gelen şifacılar olduğunu bilmiyordum."

Bir kez olsun varsayımı düzeltmedim.

Omuz silktilim. "Annem öğretti. Yılları geçirmek için ilginç bir yol."

Bu bir Türemiş'in söyleyeceği bir şey gibi geliyor, değil mi? Merak ettim. "Sen hangi evdensin?"

"Um... pardon?"

"Eviniz. Hangi evden geliyorsun?"

Midem bulandı. Soydan gelen toplum hakkında, kendilerini aile mirasına göre ayırdıklarını ve kişinin klanının statüsünün sosyal rütbesini belirlediğini bilecek kadar bilgi edinmişim ama Corbois Hanesi'nin kraliyet ailesi dışında, ki ben bile bunu iddia edecek kadar aptal olamam, hayatım buna bağlı olsa bile tek bir Soydan gelen Hanenin adını söyleyemezdim.

Ki çok yakın bir gelecekte olabilir. *Çok* yakın.

"Şehrin diğer yakasında oturuyorum," dedim parlak bir sesle, beni şüpheli bulmaktan çok aptal bulmasını umarak. "Küçük bir ev gerçi." Kısıklı bir ısıklı çaldım. "Bu kadar süslü bir yer değil."

"Konutunuz değil. Eviniz. Hangi aileye mensupsun?" Henri'nin alaycı sesi kafamın içinde çınlıyordu. *Hızlı düşün Bellator.*

Çocuğunkine rakip olabilecek en iğrenç bakışımı topladım. "Bana dakika başı ödeme yapıyorsun, biliyorsun. Hayat hikâyemi öğrenmek için babanın altınlarını daha fazla harcamak ister misin, yoksa görevlerime başlayabilir miyim?"

Babasından bahsedilince yüzü soldu. "Pekâlâ. Beni takip edin."

Onu evin içinde takip ettim, hatta daha önce sesleri duyduğum odaya bir göz atmayı bile başardım. İçeride iki adam, kitaplarla ve dağınık kâğıtlarla dolu maun bir masanın yanına uzanmışlardı. Parlak kristal bardaklarda karamel renkli bir sıvıyı döndürürken duyulamayacak kadar alçak sesle konuşuyorlardı. Biz geçerken iki adam da bize bir bakış bile atmadı.

Karanlık bir koridorun sonuna vardığımızda çocuk durdu ve beceriksizce bana döndü. "Evanie burada."

Kaşlarım kalktı. Sessizce bana göz kırptı.

"Onun nesi olduğunu bana söyleyecek misin?" Bastırdım.

"Bunu anlamak senin işin değil mi?"

Yanımdan geçip ailemin evini rahatlıkla içine alabilecek büyüklükteki devasa odaya girdiğimde gözyaşlarımı gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedim. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun odasından beklenebilecek şeker renkleri ve anlamsız süslemeler yoktu. Bunun yerine, mobilyalar sessiz, korkunç derecede kasvetliydi ve mülkün geri kalanındaki sade dekoru yansıtıyordu. Sandık yüksekliğindeki raflarda mükemmel bir şekilde sıralanmış oyuncaklar bile ağartılmış ahşaplardan oyulmuş ya da yumurta kabuğu ve ekrunun çeşitli tonlarına boyanmıştı. Zarif bir şekilde güzeldi ve tamamen ruhsuzdu.

Ne kadar da uygun, diye düşündüm kuru bir sesle.

Odanın kenarında kocaman bir yatak, kalın, tüylü örtülerden oluşan bulut yumuşaklığındaki bir dağın altında yatan bir kızı yutuyordu. Kumaş itişip kakışıyordu.

Burnumu çekerken duyduğum bir ses ve ardından gelen hafif bir acı iniltisi yüreğimi parçaladı.

"Merhaba," dedim yatağın kenarına oturarak. Yaklaştım ve alnına dökülen altın sarısı, terden sıırıslılam olmuş saçlarını fırçaladım. Gençti, yaklaşık beş yaşındaydı ve teni solgun olsa da dokunulduğunda sıcaktı. "Sen Evanie olmalısın. Ben Diem, şifacıyım. Bugün pek iyi hissetmediğini duydum."

Solgun kirpikleri aralandı ve robin yumurtası mavisi iki iris ortaya çıktı. "Annemi istiyorum," diye inledi.

"Üzgünüm tatlım, annen burada değil. Ama seni daha iyi hissettirmeye çalışacağım, tamam mı?"

Yine burnunu çekerek zayıfça başını salladı.

Omzumun üzerinden, kapıdan endişeyle bizi izleyen çocuğa baktım. "Kız kardeşin hasta ve annenle baban onunla kalmak istemiyor mu?"

Alay etti. "Benim ailem çok önemli. Evde oturup bizi şımartacak zamanları yok."

Babasının zalimliğinin karanlık tınısı genç sesinde yankılanmaya başlamıştı bile. Olacağı adamı düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Küçük kızın durumunu değerlendirirken acıma duygusunu yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Böyle bir ebeveynle *nasıl* bir kadın olurdu? Nasıl bir eş arayacaktı? Ne tür çocuklar yetiştirirdi?

Biz Bellator'ların sorunları olsa da, sevgi dolu ebeveynlerin ve mutlu bir evliliğin neye benzediğini ruhumun derinliklerinden gelen bir kesinlikle biliyordum. Annem ve babam, Teller'ın ve benim el üstünde tutulmanın, büyümemizi besleyecek ve dünyanın fırtınaları ne olursa olsun kök salmamızı sağlayacak koşulsuz sevgi toprağına sahip olmanın ne demek olduğunu her zaman bilmemizi sağlamıştı.

Şimdiye kadar bunun ne kadar nadir bir hediye olduğunu fark etmemiştim.

Lorris yatağına yaklaştı. "O iyi olacak mı?" Aynı huysuz kaşlarını çatmasına rağmen yüz hatlarına endişe sinmişti.

"Sanırım öyle... ama ne olduğunu bilseydim ona çok daha iyi yardım edebilirdim." Bir an kız kardeşini inceledi, sonra bana şüpheyle baktı.

"Dün annemle kasabadaydık ve Evanie ortadan kayboldu. Onu bulduğumuzda bir kadının ona çiçek verdiğini söyledi. Birkaç saat sonra cildinin her yerinde kırmızı lekeler vardı."

"Ve siz buna çiçeklerin neden olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Arazimizdeki bitkilerle ilgilenen ölümlü bir adam var. Onu bunları taşıırken gördü ve bize bunları ondan almamızı söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ sizde mi?"

"Hayır, onları attık."

Tekrar kıza baktım. Yatak çarşafı yukarı çekilmiş ve boynuna sıkıca sarılmıştı ama çene çizgisinin altında bir miktar kızarıklık göze çarpıyordu.

"Evanie," diye mırıldandım, "kollarına bakmamın bir sakıncası

var mı?" Başını sertçe salladı. "Dokunma! Dokunma!"

Ellerimi kaldırdım. "Dokunmayacağım, söz veriyorum. Sadece neye benzediklerini görmek istiyorum."

Gözleri, bana güvenilebileceğine dair bir onay arayışıyla kardeşinin yüzüne kaydı. Küçümseyici bir söz söyleyerek odadan çıkmasını bekliyordum ama beni şaşırtarak onun yanına oturdu.

"Sorun yok Ev," dedi sakın ve kararlı bir ses tonuyla. "Ona neresinin acıdığını göster."

Kolları görünene kadar tereddütle battaniyesini çekti - kalın ve şişmiş, açık teni kabarık, halka şeklinde yaralarla kaplıydı. Dikkatim tekrar yüzüne kaydı. Gözleri berrak ve kızarıklıksızdı, burnunu çekmesi gözyaşlarından değil, sürekli akan burnundan kaynaklanıyordu.

"Bu çiçekler," diye sordum, "küçük ve sarı mıydı, büyük mumsu yeşil yaprakları var mıydı?"

Çocuk başını salladı. "Sanırım öyle."

"Peki karamela kokuyorlar mıydı?"

Şaşırmış bir halde daha dik oturdu. "Evet, nereden biliyorsun?"

Tekrar kaşlarımı çattım, sonra çantama uzandım ve çeşitli şişe ve kremlerimi karıştırdım. "Evanie, iyi haberlerim, harika haberlerim ve fantastik haberlerim var. Önce hangisini istersin?"

Yine kardeşine baktı, hâlâ emin değildi. "Harika haberler," dedi yumuşak bir sesle.

"Harika haber-" Mumlu kâğıda sarılmış bir avuç dolusu parlak pembe ve turuncu pastil çıkardım. "-Bu kadar cesur olduğun için şeker alıyorsun."

Bir anda acınası ruh hali kayboldu. Ayağa fırladı ve minik ellerini şekerlere uzattı, yaraları çoktan unutulmuştu. Pastillerin şekerden çok ilaç olduğunu atlamış olabilirim ama bu mezara kadar götüreceğim bir şifacı sıırıydı.

"İyi haber nedir?" Lorris sordu.

"Bu yaralara neyin sebep olduğunu biliyorum. Ölüm gölgesi denen bir bitki." Çocukların gözleri hep birlikte büyüdü. "Kulağa geldiği kadar kötü değil. Yemediğiniz sürece bundan daha kötü olmaz."

"Peki ya harika haber?" Evanie araya girdi.

"Tedavi etmek için bir kremim var." İçinde hardal rengi bir karışım olan küçük bir kavanozu havaya kaldırdım. "Ve çabuk etki ediyor. Bu akşama kadar kendini daha iyi hissedersin."

"Kötü bir haber var mı?" Lorris sordu.

"Bu kremi yaraların üzerine sürmem gerekecek ve bu biraz acı verici olabilir."

"Dokunmak yok!" Küçük kız tekrar başını salladı ve kollarını battaniyenin altına sokarak benden uzaklaştı.

Lorris'e umutlu bir bakış attım. "Belki elini tutup ona bu bölüm için nasıl daha cesur olacağını gösterebilirsin?"

İkimizin arasına bakarken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu, belli ki kız kardeşini önemsemekle babası kadar uzak ve fazla önemli görünmek arasında kalmıştı.

Ne mutlu ki, beklenmedik bir şekilde merhameti galip geldi. Öne doğru uzandı ve kız kardeşinin elini çözerek kendi elinin içine aldı. "Babamın bize ne söylediğini unutma, Ev. Benette Hanesi'nin başı biziz. Güçlü olmalı ve asla zayıflık göstermemeliyiz. Tüm Ev bize bakıyor. Ağlayarak babamızı utandıramayız."

Kardeşine baktı ve alt dudağı titrerken bile yavaşça başını salladı.

Özenli bir dikkatle elimi krem kavanozuna daldırdım ve parmak uçlarımı şefkatle cildine sürdüm. Dokununca irkildi, kardeşinin parmaklarını sıkarken elleri bembeyaz oldu.

Elimden geldiğince hızlı çalışarak kollarını kalın bir karışımla kapladım. "Üzerine üflemeği dene," diye ikisini de teşvik ettim. "Esinti biraz daha iyi hissettirecektir."

Kız bana öyle şüpheli bir kaş çatı ki gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, ama erkek kardeşi yemi yuttu, yaklaştı ve kız kardeşinin kollarına üfledi. Kız nefes nefese kaldı, sonra da kıkırdadı. "Lorris, bu gıdıklıyor!"

Kısa süre sonra hepimiz gülüyorduk ve o ciyaklayıp yatağın etrafında kıvrılırken sırayla soğuk hava üflüyorduk. Çocuk bile sırtıtmaya başladı, sert yüzü nihayet kırılmıştı.

Bu mutlu dikkat dağınıklığından yararlanarak kremi sürmeyi bitirdim ama en hafif dokunuşuma rağmen ellerim en kötü yaralara doğru ilerledikçe kızın kahkahaları iniltiye dönüştü.

"İşte Evanie, bak," diye atıldı Lorris, ellerini uzatarak. "Bunu nasıl yapacağımı geçen hafta okulda öğrendim."

Avuçlarının ortasında küçük bir ışık küreciği kıvılcımlandı. Bir an için sadece yalpaladı ve döndü, ama yavaşça bir şekil oluşmaya başladı, ölmekte olan, yarı yenmiş bir güve gibi görünen bir şeyin ana hatlarına dönüştü.

"Bir kelebek," diye nefes aldı Evanie, büyü gösterisi yüzüne yumuşak mavi bir parıltı yayarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok güzel."

Lorris'in kaşları dikkatli bir odaklanmayla daha da çatıldı, dili ağzının köşesinden dışarı fırladı. Güve -hayır, *kelebek*- gevşek, uyumsuz bir kanadını çırpı ve Evanie ciyaklayarak saf bir zevkle ellerini çırparken ben de şansımı değerlendirip kremin son kalanını köpürttüm.

"Işığı böyle şekillere sokmak zor mu?" Ona sordum. Bana şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Zaten bilmiyor musun?"

Parlak -hayır, *aptalca*- silahımı unuttuğumu fark ettiğimde midem bulandı.

-ruse. "Oh, um... Bende başka bir tür var. Gölge türünden."

Bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını salladı ve içimden bir nefes fırladı. "Okulda ışık ve gölgenin aynı şekilde çalıştığını söylediler ama büyü öğretmenimde ikisi de var ve gölgeleri istediğin şeyi yapmaya ikna etmenin daha zor olduğunu söylüyor. Işığın kullanıcıyı memnun etmek istediğini ama gölgelerin sadece savaşmak istediğini söyledi."

Göğsümü ovuşturdum, garip bir rahatsızlık kaburgalarımı tekmeliyordu. "Sanırım ışık büyüüne sahip olman iyi bir şey o zaman."

Omuz silkti, yüzünü sertleştiren bir tür kızgınlıkla güveye -*kelebeğe*- baktı. "*Beni* memnun etmek istemiyor. Sihrim ortaya çıkar çıkmaz babam bir öğretmen tuttu ama hâlâ bundan daha büyük bir şey yapamıyorum." Tam o anda büyü bir duman kıvrımına dönüştü ve Lorris'in yüzü de Evanie'ninki gibi düştü. Bana baktı. "Sadece bir şifacıysan sen de zayıf olmalısın."

Öfkelendim. "Güçlü olmanın birden fazla yolu var. Lider olmak ya da insanlara yardım etmek için büyüye ihtiyacın yok."

"Düşmanlarını yenmek için ona ihtiyacın var," diye karşı çıktı. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. *Bunu göreceğiz.*

"Biliyor musun Lorris, Evanie'yle bu şekilde ilgilenerek gerçekten iyi bir ağabey oldun."

Doğrulup oturdu, sırtı sertleşti. "Aile önemlidir. Her şeydir." Sesi ezbere çıkmıştı, kelimeler içtenlikten ziyade ezberlenmiş gibiydi.

"Yine de... Şu anda onun buradaki tek ailesi sizsiniz."

"Sana söyledim, ailelerimiz çok önemli. *Senin* gibi birinin bunu anlaması mümkün değil."

"Ben sadece-"

"Hepsi bu mu?" Sarsıldı ve ayağa kalktı. "Ben de önemliyim, biliyorsun. Küçük kızlara bakıcılık yapacak vaktim yok. Geri kalanını kendi başınıza halledebileceğinizi varsayıyorum?"

Kız kardeşinin yüzüne yansıyan acı karşısında kalbim sıkışmıştı. "Evet, elbette, ama eminim Evanie senin-"

"İşin bittiğinde beni salonda bekleyebilirsin." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Uzun bir süre sadece bakabildim, çalkantılı duyguları karşısında nutkum tutuldu.

"O hep böyledir." Evanie'nin yumuşak sesi şaşkınlığımı bozdu. Ona döndüğümde, oldukça sevimli bir şekilde gözlerini devirdi. "Annem onun huysuz olduğunu söylüyor."

Ona doğru eğildim ve sııttım. "*Çocuklar, ne kadar* dağınık, değil mi?"

Sııttı ve başını salladı. Ellerimi sildim, sonra şekerlerden birini aldım ve buruşuk kâğıt kaplamasından açtım. Ben daha teklifimi yapamadan elimden kaptı ve ağzına attı.

"Evanie, ağabeyin sana o çiçekleri bir kadının verdiğini söyledi, dün müydü o? Neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Dudağını çiğnedi. "Bana kimseye söylemememi söyledi."

İçimi kemiren bir şüphe vardı. Üç gün önce Henri'nin evine gitmişim ve ertesi akşam bana şifacılar merkezinden önemli bir Soydan gelen kişinin hasta kızıyla ilgili bir talep alacağını söylemişti. Eğer bu kıza sadece dün bulaştıysa...

"Kadının gözleri," dedim, "ne renkti hatırlıyor musun?"

Yüzünü buruşturdu, soruyu anlamamıştı. Aklıma bu kadar küçük bir çocuğun sadece mavi göz görmüş olabileceği geldi, özellikle de ailesi onu kendileri için çalışan ölümlü hizmetçilerden uzak tuttuysa.

"Annen, baban ve kardeşin gibi mavi miydiler? Yoksa bu renge mi benziyorlardı?" Konyak rengi deri pantolonumu ve boz kahverengi çantamı işaret ettim.

Düşününce, neredeyse sahip olduğum her şey kirli kahverenginin kederli bir tonuydu. Çok fazla göze çarpmanın sizi öldürebileceği bir dünyada bir ölümlü için renk, varoluşsal bir tehdit olduğu kadar bir lükstü de.

Tereddüt etti, sonra pantolonumu işaret etti. "Sanırım bunun gibi. Karanlıktı." Gülümsedi. "Çikolata gibi!"

Şüphelerim öfkeye dönüştü.

Yakındaki bir masaya doğru yürüdüm ve ailesine teşhisimi ve bakımıyla ilgili talimatları açıklayan hızlı bir not karaladım, ardından krem kavanozunu ve birkaç pastili daha üstüne koydum.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Evanie. Yarın sabaha kadar kendini daha iyi hissetmezsen, annen beni tekrar çağırsın, tamam mı?"

Başını salladı ve arkasına dizilmiş yastıklara gömüldü. Battaniyeleri nazikçe çenesine sıkıştırdım ve saçlarını okşadım, göz kapakları düşüp nihayet kapanana kadar hafifçe mırıldandım.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek odasından gizlice çıktım ve kapıyı yavaşça kapattım, daha önce önünden geçtiğim ofise gelene kadar boş koridorda süründüm. Artık terk edilmişti, parıltılı kadehler cilalı bir sehpanın üzerinde boş duruyordu. Odadan vanilya, tütün ve eski kitapların küf kokusu yayılıyordu; dağınık yığınlar yakındaki masanın üzerine serpilmişti.

Gittikçe büyüyen bir parçam arkama bile bakmadan buradan ayrılmak istiyordu. Muhafızların o küçük kıza yaptıklarından şüphelendiğim şeyle birlikte, artık onların acımasız faaliyetlerinin bir parçası olmak istediğimden emin değildim.

Ama Henri'nin kalbini kendi kalbim kadar iyi tanıyordum. Böyle bir şeye asla göz yummazdı ve kesinlikle beni de bu işe bulaştırmazdı, özellikle de istemedi. Ve bu aileyi yöneten adam hiç şüphesiz kendi başına korkunç şeyler yapan kötü bir yaratıktı. Onu durdurmak için bir daha asla şansım olmayabilirdi.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla ofise girdim ve kapıyı zorlukla aralık bırakarak içeri girdim -görünmemi engelleyecek kadar kapalı, yaklaşan birini duyabileceğim kadar açıktı.

Masaya doğru süründüm ve yığınla belgeyi karıştırdım; bilmediğim kelimeler ve kafa karıştırıcı rakamlardan oluşan defterler zarif bir yazıyla karalanmıştı ve bunların çok azı bir anlam ifade ediyordu. Bir köşesinde

Bir yığının dibinde bir taslağa benzeyen bir şey vardı ve onu dikkatlice kenara ayırdım.

Bir harita - bir binanın çeşitli odalarla işaretlenmiş planları. Birçoğunda tanımadığım etiketler vardı, ama birkaçını çok iyi biliyordum.

Kılıçlar. Zırh. Arbalet.

Bir cephanelik olduğundan şüpheleniyordum ve kat planının geniş ölçeğine bakılırsa büyük bir cephanelikti. Kağıdı katladım ve diğer birkaç belgeyle birlikte çantama attım.

Gözüm masanın kenarında sallanan deri bir günlüğün sayfaları arasına sıkıştırılmış kırmızı kadife kurdeleye takıldı. Yaklaşıp açtığımda çay lekeli sayfaların isimler, tarihler ve miktarlarla kaplı olduğunu gördüm; belki de bir müşteri defteriydi.

Masadan çoğunlukla boş bir kağıt aldım ve isimleri olabildiğince hızlı bir şekilde kopyaladım. Bu zenginlik ve görgü kuralları dünyasına ne kadar ait olmadığımı bir kez daha hatırlayarak bloklu, beceriksiz harflerimden utandım.

Daha birkaç sayfa kopyalamıştım ki koridordaki ağır ayak sesleri yükseldi ve kalbim ayaklarımın dibine düştü. Gözden uzak tek yer masanın altıydı ama biri gelip oturursa... bunu açıklamak mümkün değildi.

Ofis kapısının önünde bir figür durdu, gölgesinin dış hatları ince açıklıktan görünüyordu, zamanım kalmamıştı.

Yere yığıldım, sonra masanın koynundaki karanlık gölgeye olabildiğince sokuldum. Elimi dudaklarıma götürerek hırıltılı nefesimi bastırdım.

Çizmeler mermer zeminde tıkırdadı, sonra kalın, gösterişli bir halının üzerindeki ayakkabıların hışırtısına dönüştü. Bir yudum sıvı -belki de bir içkinin doldurulması- ardından sönmekte olan bir ateşin çıtırtısı yeniden canlandı. Sonra daha fazla ayak sesi.

-Bu sefer daha yakın.

Boğazımda panik dolu bir ses düğümlendi. Birkaç saniye içinde öğrenilecektim. Beni tutuklayacaklardı. Beni idam edeceklerdi. Eğer beni oracıkta öldürmezlerse, aileme veda etme şansım bile olursa şanslı sayılırdım.

Lanet olsun, ailemi de öldürmezlerse şanslı sayılırım.

Ayak sesleri o kadar yaklaşmıştı ki, masanın kenarından dönerken parlak abanoz çizmelerin ucunu gördüm. Gözlerimi sıkıca kapadım ve en kötüsüne hazırlandım.

"Baba?"

Lorris.

Tatlı, sefil Lorriss. Çocuk hakkındaki tüm kötü düşüncelerimi geri aldım.
"Şimdi ne var?"

"Şifacı... Ben... Onu bulamıyorum." "Onu
bulamıyorum da ne demek?"

"İşi bittiğinde salonda beklemesini söyledim ama orada değil ve
Evannie'nin odasında da değil."

"Bir yabancıyı gözetimsiz mi bıraktın? Evimde?"

Uzun, dayanılmaz derecede ağır bir duraklama geçti. Gözümün
önünden kaybolmuş olsa da Lorriss'in babasının sert yargısının yakıcılığı
altında büzüldüğünü hayal edebiliyordum.

"Seni aptal, değersiz çocuk. Sana Evimizi korumak hakkında hiçbir şey
öğretmedim mi?"

"Evet, elbette baba. Sadece düşünmüştüm-"

Tenin tene gürültülü bir şekilde çarpması havayı kesti, ardından titrek
bir inilti geldi. "Düşünme. İtaat et. Beni anlıyor musun?"

Fısıltıyla, "Evet, baba."

İki çift ayak sesi odadan çıktı ve koridorda kayboldu. Saklandığım
yerden dışarı fırladım ve sonunda birkaç yudum hava içime çektim.
Masanın üzerindeki eşyaları daha fazla incelemek için duyduğum tüm ilgi
Lorriss ve babasıyla birlikte odadan kaçmıştı.

Kapıya koştum ve evin girişine yönelmeden önce koridorun temiz olup
olmadığını kontrol ettim. Son anda, salona doğru dönmek yerine, dümdüz
devam ettim ve kalabalık mutfakın gürültüsünü takip ettim.

Hâlâ nefes nefese içeri daldığımda, mavi gözlü şaşkın bakışlar bana
yöneldi.

"Evin sahibini arıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Biriniz bana
yardım edebilir mi?"

Una bulanmış yaşlı bir kadın ellerini önlüğüne sildikten sonra yaklaştı
ve eğildi. "Peki siz kimsiniz?"

"Bir şifacı. Küçük kızı tedavi etmeye geldim. Ödememi almam
gerekiyor.

Hepsi bu kadar."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Buraya giremezsin. Yabancıların
ailenin yemeklerine yaklaşmasına izin verilmez. Şimdi bunların hepsini atıp
yeniden pişirmek zorunda kalacağız."

Gözlerim tamamen kendi özgür iradeleriyle yuvarlandı. "Alevler aşkına,
bu gerçekten gerekli mi-"

"Alevler mi?"

Ağzım kapandı.

Kadın beni kolumdan tutup kabaca koridora sürükledi. Lorris ve çok daha yaşlı bir adam koridorun diğer ucunda belirdiler ve bana kaşlarını çatarak baktılar.

O ikisi *kesinlikle* akrabaydı.

Onlara mahcup bir gülümseme fırlattım. "Yanlış bir dönüş yaptım ve mutfakta biraz kayboldum, ama bu hoş hanımefendi nazikçe yolumu bulmama yardım etmeyi teklif etti."

Kadın bana kaşlarını çatarak öyle bir bakış attı *ki*, acaba o da akrabaydı.

"Sakıncası yoksa ödememi almam gerekiyor," diye aceleyle çıktım. "Üç altın mark."

Dürüst olmak gerekirse paralarının bir parçası olmak istemiyordum, özellikle de kızın hastalığının nedeni korktuğum şeyse. Ancak ödemedem vazgeçmek daha da fazla şüphe uyandıracaktı ve o anda hayatta kalma içgüdülerim suçluluk duygumun önüne geçti.

Baba belindeki keseyi karıştırırken son derece sinirli görünüyordu, sonra ağır paraları bana doğru uzattı.

Onları avucundan alıp çantama koyarken elim titredi. "Kızınızın odasına biraz ilaç bıraktım. Eğer iyileşmezse bizi tekrar çağırmaktan çekinmeyin."

Uzun bir süre bana baktı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Daha fazlası var mı, yoksa vaktimi boşa harcamayı bıraktın mı?"

Kafamda onun ebeveynlik tarzıyla ilgili son derece renkli yorumlar yaptım ama böyle erkeklerde, benim öfkem onun egosunu yaraladığında bunun bedelini ailesinin daha savunmasız üyelerinin ödeyeceğini çok iyi biliyordum.

Bu yüzden dilimi tuttum, tatlı tatlı gülümsedim, sonra da kapıya doğru ancak "*hadi beni buradan çıkar*" diye tanımlanabilecek bir hızla yürüdüm.

CHAPTER SEKİZİNCİ

"Henri Albanon, seni öldüreceğim."

Henri ailenin evinin dışındaki taş sütuna yaslanmıştı, çiçek açmış fildişi kamelyalarla dolu bir ağaç tarafından yarı gizlenmişti. Sokağa doğru ilerlerken duraklamayı reddederek yanından geçip gittim.

Arkamdan koştu. "Ne oldu? İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Önce cevap vermedim, damarlarımı kaynatan adrenalini yatıştırmaya odaklanmıştım.

"Diem, bekle." Kolumdan çekiştirdi ama ben onu tuttuğu yerden çektim. "İyi misin?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Hayır, iyi değilim. Orada neredeyse ölüyordum. Ve o küçük kıza ne olduğuna dair bazı ciddi sorularım var. Sen-

"Öldürüldü mü?" Dikkati önce yüzümde, sonra da vücudumda gezindi. "Yaralı mısın?" Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı, gözleri kısıldı. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır, ama beni masasının altında saklanırken yakalamasına bir adım kalmıştı ve eğer beni orada bulsaydı-"

"Masasının altında mı? Ofisine mi girdin?" "Evet."

Yüz ifadesi gevşedi. "Sen... Evrim Benette'in Evrim Benette'in kişisel ofisine..."

Öfkeyle baktım. "Biraz daha az şok olmuş gibi görünmeye çalış." "Orada seninle miydi?"

"İlk başta değil."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Öfkeyle bileğinden tuttum ve halkın görüş alanından çıkana kadar onu yakındaki bir çitin etrafından sürükledim. El çantama uzandım ve götürdüğüm belgeleri uzattım.

Belgeleri yavaşça karıştırırken birden kendimi küçük ve güvensiz hissettim, öğretmeninin değerlendirmesini beklerken sinirlenen bir öğrenci gibi. Görevin gidişatından duyduğum rahatsızlığa rağmen, Muhafızlara katılmak çok arzuladığım Alçalmışlardan intikam almak için tek gerçek şansımdı ve bu belgeler kabul edilmemin anahtarlarıydı.

"İşe yararlar mı bilmiyorum," dedim, hayal kırıklığına karşı kalbimi şimdiden korumaya alarak. "Kopyalamak için sadece bu kadar zamanım vardı."

Durakladım, konuşmasını bekledim, ama o sadece işkence gibi bir sessizlik içinde kâğıtlara baktı.

Endişem her geçen saniye arttı. Daha fazlasını mı bekliyordu? Çok önemli bir fırsatı boşa mı harcamıştım?

"Ben de bir konuşma duydum. Sophos'un patlayıcıları araştırmasıyla ilgili bir şey. Fortos'tan gelen emirlerden bahsetti ve-"

Henri yüksek sesle, ani bir kahkaha attı.

Omuzlarım çöktü. "Bu yeterli değil mi?"

"Yeterli değil mi?" Tekrar güldü ve bir elini kabaca saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, Diem. Bir şey almanı beklemiyordum. Seni gözünün önünden ayıracağını bile düşünmemiştim."

Başımı eğdim. "O zaman beni neden gönderdin?"

"Testin amacı *denemeye* istekli olduğunuzu göstermek." Sırıttı. "Hiç kimse ilk görevini gerçekten tamamlayamaz."

"Şaka mı yapıyorsun? Sırf deneyeceğimi kanıtlamak için neredeyse öldürülüyordum. Tanrılara yemin ederim Henri, seni gerçekten öldüreceğim-"

Öne atıldı ve beni kollarıyla sardı, dudakları dudaklarıma çarpıp kelimelerimi çalarken beni havaya kaldırdı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi nefes nefese. "Bu inanılmaz, D. Muhafızların çoğu senin yaptığını yapacak kadar cesur olamazdı."

Dondum kaldım, beklenmedik sözleri karşısında öfkem felç oldu.

"Bu belgeler..." Beni bıraktı ve tekrar elindeki kâğıtlara baktı. "Bunların ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu..."

Başını salladı ve bana baktı, gülümsemesi neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Gözleri hayranlıkla parlıyordu, yüzünde şaşkınlık ve saygılı bir gurur ifadesi vardı.

İçime bir sıcaklık yayıldı; birbirimizi tanıdığımız tüm hayat boyunca bana hiç böyle bakmamıştı. Bu dostluktan, hatta sevgiden öte bir şeydi, sadece etkilenmenin ötesinde bir şeydi. Bu *saygıydı*; sadece denemeler ve kanıtlarla kazanılabilecek türden bir *saygı*.

Annemle babama baktıklarında ya da şanlı kariyerlerinden bahsettiklerinde yabancıların yüzlerinde bunu görmüştüm ama kendim hiç hissetmemiştim. Hayatım boyunca onların hak ettikleri büyüklüklerinin gölgesinde kalmıştım. Şimdi, ilk kez, kendimi büyüklüğe layık olabilecek biri gibi hissediyordum.

Ya da en azından bunu yapabilecek biri.

"Bunların gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Diem, bu şimdiye kadar aldığımız en iyi istihbaratlardan biri. Muhafızlar uzun zamandır Benette'in işi hakkında bilgi bulmaya çalışıyorlardı. Bu sadece bir bilgi değil, işi tamamen havaya uçurmak için yeterli olabilir."

Dudaklarımda yavaşça bir sırıtış belirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Sizi içeri alma konusunda herhangi bir şüpheleri varsa, bu son noktayı koyacaktır."

"Şüphe mi?" Mutluluğum azaldı. "Neden benim hakkımda şüpheleri olsun ki?"

Gerildi. "Demek istediğim, bilirsin, yeni üyeler konusunda hassastırlar. Ve babanın ordudaki geçmişi ve diğer her şey..."

"Bu neden önemli olsun ki? Brecke orduda ve o da bir üye, değil mi? Dövmesini gördüm."

"Orduda birçok üyemiz var. Ama hepsi asker ya da tüccar, yüksek rütbeli subaylar değil. Türemişlere sadık insanlar değil."

Geri çekildim ve kaşlarımı çattım. "Babam Türemişlere sadık değil Henri."

Birkaç saniye bana baktı. "Diem..." Başını hafifçe eğdi, yüz hatları yumuşadı. "Onlarca yıl boyunca taburları yönetti. Kaç isyancı hücreesine saldırdığını biliyor musun? Kaç Muhafızın yakalanmasından ya da öldürülmesinden sorumlu olduğunu?" Sesi nazikti ama gözlerindeki yargıyı fark etmemiş olamazdım.

Farkında olmadığımından değil - suçlamaları daha önce duymuştum, hatta geçen gece kendim bile yapmıştım. Ama Muhafızlara katılmanın babamı kendi düşmanım haline getirebileceğini fark etmek...

"Her şey bu kadar siyah ve beyaz değil," diye karşı çıktım, midemde bir ağırlık düğümleniyordu. "Babam da kendi yöntemiyle karşılık verdi. Bazen daha kötü şeylerin olmasını engellemek için nefret ettiğiniz şeyleri yapmak zorunda kalırsınız."

Henri'yi mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımın emin değildim.

Cevap vermeyip bana sadece sessiz bir acıma duygusuyla baktığında, Henri'nin de aynı soruyu sorduğu izlenimine kapıldım.

İçimi çektim. "Gerçekten babam yüzünden beni içeri almayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Bu belgelerle ortaya çıktığında mı? Tanrım, D... seni sadece içeri almakla kalmayacaklar, sana kendi ekibini de verirlerse hiç şaşırırmam." Keyifli bir sırıtış yüzüne geri döndü. "Bir kahraman olacaksın."

Gururum kabardı ve onunla birlikte argümanlarım dudaklarımda büzüştü.

Hâlâ endişelerim vardı -gerçekten dürüst olmak gerekirse çok fazla- ama hayatımda ilk kez bir amaç duygusu hissettim. Doğruluk.

Bu, ailemin etkisinden veya toplumun beklentilerinden bağımsız olarak seçtiğim bir yoldu ve bu yol sayesinde, ara sıra gelen hastalardan çok daha fazla insana yardım edebilirdim. Bu savaşı kazanmak için Muhafızlarla birlikte çalışabilirsem, Emarion'daki her ölümlüye yardım edebilir ve gelecek nesiller için barışı sağlayabilirdim. Daha fazla şiddet yok, daha fazla acı yok - bu, vicdanımın arkasından bağırان endişelerden daha değerliydi, değil mi?

Ayrıca, daha dikkatli olabilir, daha az risk alabilirdim. Muhafızlarla birlikte temel kurallar koyabilirdim; aşmak istemediğim çizgiler. Henri onların saflarında bir lider olabileceğime gerçekten inanıyorsa, bunu bu savaşta onurlu bir şekilde savaşmamızı sağlamak için kullanabilir, bir diğerini korumak için asla masum bir hayatı feda etmeyebilirdim.

Yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki.

Yapamadığım tek şey *hiçbir şeydi*.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Pekâlâ o zaman. Gidip Muhafızlarla tanışalım."

"Kart oyunu için buradayız."

Henri ve ben köhne bir meyhanenin arka tarafındaki sıradan bir kapının önünde duruyorduk. Akşam havası nemli ve sertti ve ikimiz de kalın yün pelerinlere sıkıca sarınmıştık. Birkaç saniyede bir kapüşonumu başımdan aşağı çekmekten kendimi alamıyordum, dikkatim meraklı gözleri taramak için sürekli etrafa dağılıyordu.

Kapının dışında, iri yarı bir adam kollarını kavuşturmuş bir taburede oturuyordu. Duvara yaslanmıştı, geniş kenarlı şapkasını neredeyse gözlerinin üzerine kadar indirmişti ve son derece sıkılmış görünüyordu.

"Bu gece sakın bir gece," dedi adam.

Henri'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Ama ağaç yanmaya devam ediyor."

Adam şapkasını yukarı kaldırdı, sonra ikimizi inceledi, gözleri bende takılı kaldı. Sonunda piposundan tembelce bir nefes çekerek, "Burada kart oyunu yok," dedi.

"Hadi ama kardeşim, beni tanırsın."

"Burada kart oyunu yok."

Henri omzunun üzerinden baktı, sonra pelerinini çevirdi ve tuniğinin arkasını çekti. Kumaş, derisinde Everflame dövmesinin tabanı olan cılız köklerin görüntüsü belirene kadar yukarı doğru kıvrıldı.

"Bu senin için yeterince iyi mi?" diye tısladı kumaşı tekrar yerine çekerken. "Bizi içeri alın."

"Burada kart oyunu yok *dedim*." Adam çenesini bana doğru salladı. "Onun için değil."

Ağırlığımı huzursuzca kaydurdım.

"O daha yeni," dedi Henri. "Peder onun sınavını ayarladı ve o sınavı çoktan geçti. Ve bir teklif getiriyor, gerçekten iyi bir teklif."

"Kahrolası kraliyet sarayının anahtarlarını getirse bile umurumda değil. Önemli biri bana var olduğunu söyleyene kadar, onun için oyun yok."

"Sadece onunla konuşmam ve neye sahip olduğunu göstermem gerekiyor. Bize beş dakika ver, Dar-"

"*Dikkat et*," diye tersledi adam, ayağa kalkarak. "Kuralları unutma, yoksa sana da oyun yok *kardeşim*."

Henri sinirlendi. "Özür dilerim, kardeşim. Ama sana söylüyorum, Peder onun ne getirdiğini görmek isteyecektir."

Adam ikimizin arasına baktı, sonra yanıma geldi ve önümde durdu. Hiçbir uyarıda bulunmadan kapüşonumu indirdi ve çenemden tutarak yaklaştırdı.

Daha zeki bir Diem, bu insanlara layık olduğunu kanıtlamak için itaatkâr ve sadık davranması gerektiğini hatırlayabilirdi. Daha akıllı bir Diem, sorun çıkarmak için burada olmadığına ikna olması için bu yabancının onu biraz hırpalamasına izin verebilirdi.

Ama ben her zaman önce davranan, sonra düşünen bir kız olmuşumdur.

Bileğini tutup yüzümden çektim, sonra diğer yumruğumu göğsüne indirdim, dikkatlice göğüs kemiğinin altındaki yumuşak eti hedef aldım. Acı içinde inleyerek iki büküm olurken nefesi kesildi.

"Diem, dur!" Henri bir kolunu belime doladı ve beni sürükleyerek götürdü. "Ne yapıyorsun?" diye kulağıma tısladı.

Ona *onurumu senin koruman gerekmiyor mu* diyen bir bakış attım ama bir kahkaha tufanı bizi olduğumuz yerde dondurdu.

Hâlâ kambur duran adamın omuzları her gürleyen kıkırdamada titriyordu. "İşte yumruk atmayı bilen bir kadın."

Doğruldu ve beni yeniden içine aldı, gözlerinde korkunç bir parıltı vardı. Beni yatağa atmak mı yoksa öldürmek mi istediğini anlayamadım.

"Sen," diye Henri'yi işaret etti, "içeri gir ve Baba'yla konuş." Dudakları büküldü. "O benimle kalacak."

Henri itiraz etmeye başladı ama ben onu ileri doğru ittim. "Devam et, sorun yok." Tereddüt etti. "Emin misin?"

Adamın sırtışına karşılık verirken parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyarak bir gösteri yaptım. "Merak etme. Ben ve Tiny çok iyi arkadaş olacağız."

Sırtışı genişledi.

Henri bana yarı panik, yarı öğüt gibi yalvaran bir bakış attı. "Bana sadece birkaç dakika ver." Ona el salladım ve o da içeride kayboldu.

Adam ve ben aynı derecede kötü niyetli gülümsemelerle birbirimizin gözünü korkutmaya çalışırken sessizlik gerginleşti.

"Sen Bellator kızıydın," dedi.

Cevap vermedim.

"Burada olmaman gerekiyordu."

Nedenini sormak için can atıyordum ama ona bu zevki tattırmayı reddettim. "Göğüs kafesi nasıl?" Onun yerine ben sordum.

Alçak sesle, tehlikeli bir kahkaha attı. "Peki getirdiğin b u özel teklif nedir?"

"Neden gelip bana tekrar dokunmayı denemiyorsun, sana göstereyim." Homurdandı. "Küçük bir kız için büyük laflar."

"Küçük bir kız, küçük bir..." Bakışlarım kısa bir süreliğine kasıklarına kaydı ve dilimi sempatik bir şekilde şaklattım.

Dudakları kıvrıldı. "İçeri girmek için benden izin alman gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Sadece 'önemli birinin' bu aramayı yapabileceğini söyledin. Ama sonunda Baba ile konuştuğumda-" *Bu her kimse, diye* düşündüm düz bir şekilde. "-Önce senden izin alıp almadığını soracağımdan emin olabilirsiniz."

Bir an sonra kapı açıldı. Üç adamdan oluşan bir grup ara sokağa girdi ve etrafımda yarım bir daire oluşturdu, Henri de hemen arkamdan geliyordu. Hava şiddetli bir enerjiyle öylesine doluydu ki ellerim silahlarıma doğru uçma isteğiyle büküldü.

Tam önümde duran adam bir adım öne çıktı. Daha yaşlıydı, babamın yaşlarına yakındı, cildi pürüzlüydü ve zorlu bir yaşamın yara izleri ve kırışıklıklarıyla işaretlenmişti. Yüzünü hafızamda canlandıramasam da onunla ilgili bir şeyler uzaktan tanıdık geliyordu.

"Benette Evi'ne giren şifacı sen misin?" diye sordu.

"Öyleyim."

"Peki Evrim Benette'in ofisinden belge alabildiniz mi?" "Sadece birkaç tane."

"Göster bana."

Henri'ye bir bakış attım, o da başıyla çantamı işaret etti. Belgeleri çıkardım ve bir kalp atışı kadar tereddüt ettikten sonra nefesimi tutarak onları uzattım.

Üç adam birbirlerine sokulmuş, duyulamayacak kadar sessiz yorumlar mırıldanıyorlardı. Diğer iki adamın şokla tepki vermesini, dudaklarının aralanmasını ve burun deliklerinin genişlemesini izledim ama bana ilk hitap eden adam hiçbir tepki vermedi.

Yine güvensizliğim su yüzüne çıktı. Bu adamların onayına bu kadar derinden ihtiyaç duyduğum için nefret ettim, *küçümsedim*. Bir şifacı olarak yetkinliğimin bana kazandırdığı güvene, alanımda uzman ve yaşımın ötesinde deneyimli olmanın getirdiği kendimden eminliğe alışmışım.

Ama burada, güvenmedikleri bir adam tarafından yetiştirilmiş, tanımadıkları bir kadın olarak hiçbir şeydim ve hiç kimseydim. Bu üç yabancı için benim tek değerim ellerindeki kâğıt parçalarında yatıyordu ve eğer bu onları etkilemek için yeterli değilse, bir Gardiyan olarak geçirdiğim zaman başlamadan bitebilirdi.

Fısıltıyla konuşmaları uzadıkça endişem daha da artıyor ve sözcükleri durduramadan kendimi saçmalarken buluyordum

ortaya çıkmasını engelledi. "İsimler, sanırım müşteri defterinden. Büyük bir defterdi ama bunlar en son girilenlerdi."

Ortakdaki adam bana baktı, sonra tekrar aşağı indi. "Hepsi bu kadar mı?"

Sertleştım. "Ben... Ben de bir tartışmaya kulak misafiri oldum. Kiminle olduğundan emin değilim ama diğer diyardlardan yapılan sevkiyatlar ve alımlar hakkında konuşuyorlardı. Ve araştırma - patlayıcılar hakkında bir şeyler."

Bunun üzerine üç adam da sustu.

"Anlat bana," diye talep etti. "Her şeyi duymak istiyorum - ne kadar küçük olursa olsun her ayrıntıyı."

Tüm olanları, gördüklerimi ve duyduklarımı anlattım, sadece tanıştığım iki çocukla ve paylaştıkları şeylerle ilgili ayrıntıları dışarıda bıraktım. Şıfacı yeminime çoktan ihanet etmiş olsam da, benim için bile aşılamayacak kadar kutsal bazı sınırlar vardı.

İşim bittiğinde adam belgelerimi katladı ve diğerlerine uzattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana uzun, anlaşılmaz bir bakış attı. "Orada seni tanıyan biri var mı?"

"Hayır."

"Ve kimse sizi onun ofisine girerken ya da çıkarken görmedi mi?" Başımı salladım.

Adamlardan biri ona doğru döndü. "Onu içeri almayı gerçekten düşünüyor olamazsın. Onun kim olduğunun farkında mısın?"

Beni izlemeye devam etti, karanlık gözleri benimkileri delip geçti. "Onun tam olarak kim olduğunu biliyorum."

"O zaman neden yasak bölge olduğunu biliyorsun."

Bakışlarını kısmıştı. "Kaç yaşındasın kızım?"

"Yirmi."

"O zaman bir yetişkin. Kendi seçimlerinizi yapabilecek ve sadakatinizin nerede yattığına kendiniz karar verebilecek kapasitedesiniz."

Bu bir soru gibi gelmedi ama yine de başımı salladım. "Ne için savaştığınızı biliyorum. Riskleri de biliyorum. Korkmuyorum. Yardım etmek istiyorum."

Tenimde bir şeyler karıncalandı. Belki akşam soğğundan kaynaklanan bir ürperti ya da geçmek üzere olduğum tehlikeli çizgi konusunda beni uyaran vicdanım. Ya da...

Omzumun üzerinden yakındaki bir sokağın karanlığına baktım. Daha yakından bakıp gölgeleri tararken gözlerim kısıldı.

"Baba," dedi üçüncü adam, dikkatimi tekrar adamlara çekerek, "Ağabeyime katılmak zorundayım. O bir Bellator. Burada olmamalı. Burada olmamalı."

çok fazla soruna neden olur..." Kendini durdurdu ama kaşlarını çatarak başını bana doğru eğdi.

Ortakdaki adam -şimdi sürekli sözünü ettikleri *Peder* olduğunu anladığım adam- yumrukladığım muhafıza baktı. "Ve sen, Kardeş -Ne düşünüyorsun? Değerinden daha mı fazla sorun çıkarıyor?"

Dudakları kocaman bir sırtışa dönüştü. "Oh, bu *bana* bağlı, öyle mi?" Neredeyse inleyecektim.

O kadar yakınımda durdu ki, pelerininin kıvrımları yarı çıplak göğsünden fırlayan koyu renkli buklelere değdi. Yüzündeki kendini beğenmiş kibirden boğulmak istedim ama kendimi çenemi dik tutmaya zorladım.

Eli bir kez daha yakalamak istercesine yüzüme doğru kalktı. Sarsılarak geri çekildim ve sıkılı yumruğumu kaldırarak uyardım. Çoktan kaybetmiş olsam bile, kesinlikle yumruklarımı sallayarak aşağı inecektim.

Güldü ve kolunu indirdi. "İçinde mücadele var, kızım. Buralarda senin gibilere daha çok ihtiyacımız var." Ortadaki adama geri döndü. "Onu içeri alalım derim."

"O zaman karar verildi," dedi Baba. Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Sonsuz Alev Muhafızları'na hoş geldiniz."

Chapter Nineteen

Henri'nin Fortos'taki isyancı arkadaşlarını gördüğüm **kadarıyla**,
Muhafızların kaba saba, aşırı yapılı asker tiplerinden oluşan bir grup
olmasını bekliyordum.

Genellikle babamın etrafında yeni çiçek açmış naneye üşüşen arılar gibi
üşüşen türden adamlar.

Her ne kadar dövüşme çağındaki pek çok erkek bir araya toplanmış,
birbirlerinin omuzlarını tokatlıyor ve konuşurken şen kahkahalar atıyor
olsalar da, beni şaşırtan kalabalık toplantı salonunda dolaşan diğer herkes
oldu.

Birçoğunu tanıdığım çeşitli yaşlarda kadınlar -ve birçoğu. Annemi iyi
taniyan bir terzi, bahçeden tanıdığım birkaç seks işçisi, eski öğretmenimizle
sohbet eden eski bir sınıf arkadaşımız. Çocuklar da vardı - bazıları okulu
bitirecek yaşta bile değildi, yüzleri hala gençlikle yuvarlaktı ve ergenlik
lekeleriyle doluydu. Ve birkaç yaşlı, savaşmak için çok yaşlılar, ama belki
de hala hayatlarını başka şekillerde ortaya koymaya istekliler.

Şifacılar merkezinden kendi stajyerlerimden biri bile vardı. İlk
ziyaretimde Maura ve bana sarayda eşlik eden kız Lana, Henri'nin yanına
koştı ve gözleri arka planda gezinen bana takılmadan önce onunla hararetli
bir şekilde sohbet etmeye başladı.

Yüzünün rengi solmuştu. Benimki de aynı şeyi yapabiliirdi.

Onu yargılama içgüdüğü içimde yükseldi - bir şifacı olarak geleceğini
tehlikeye attığı için üzerine yürüyüp onu azarlamak. Artık üzerinde
durabileceğim ahlaki bir zeminin kalmadığını hatırlamak itiraf etmek
istediğimden daha zordu.

Kimseyle çok fazla göz teması kurmaya cesaret edemedim. Buradaki
varlığım hala istenmeyen bir i z i n s i z giriş, derin bir şeyin ihlali gibi
geliyordu.

samimi ve şiddetle korunan. Diğer yandan onlar beni sinsice dolaşan yırtıcı hayvanlar gibi izliyorlardı. Çıkışa yakın bir koltuğa çöküp açık avuçlarıma bakarken sayısız gözün yakıcılığı altında soluyordum.

Ön taraftaki bir kapı açıldı ve Baba dedikleri adam, yanında aynı iki adamla birlikte içeri girdi. Oda sessizleşti ve herkes aceleyle dağınık sandalyelere yerleşti. Henri yanımdaki koltuğa kayd ve tembelce arkasına yaslandı, kolunu omuzlarıma doladı.

"Kim bu üç adam?" Fısıldadım.

"Ortakdaki, sizi içeri alan adamın adı Vance. Ona Baba diyoruz çünkü Muhafızların Lumnos hücresini o yönetiyor. Soldaki Brant, sağdaki de Francis. Onlar Vance'in ikinci ve üçüncü komutanları."

"Bana Muhafızların bir kadın tarafından yönetildiğini söylemiştin."

"Bir görev için başka bir âlemde. Vance şu anda bize liderlik ediyor."

Kaşlarımlı çattım, yüreğim daraldı. Muhafızlara katılma isteğimin küçük bir kısmı, böylesine eşsiz bir güç pozisyonuna sahip olan gizemli kadınla tanışmaktı.

"Görev neydi?" Ben sordum.

"Emin değilim. Vance görevler bitene kadar görevlerle ilgili ayrıntıları paylaşmaz. Biri bize ihanet ederse zararı sınırlıyor."

Cevabımı geri çektim. Açıkçası, eğer biri onlara ihanet etseydi, bu odadaki herkes zaten yakında ölmüş olurdu.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye duyurdu Vance yüksek sesle. "Kutsanmış olan Sonsuz Alevdir."

"*Emarion toprağı, geri alacağız,*" diye hep bir ağızdan söylendi.

Henri'yi dürttüm. "Gizli şifreler olduğundan bahsetmemiştin."

"Onları kan ayininden sonra öğreneceksin."

Gözlerim ona kayd. "Kan ayini mi?"

Boş gözlerle önüne baktı ve başını salladı. "Bir dakika içinde, yaptığınız en kötü şeyleri itiraf etmeniz için çağrılacaksınız, böylece bırakmaya çalışırsanız grubun size karşı bir kozu olacak. Sonra hepimiz çırılçıplak soyunacağız ve bir kadehe bir damla kan koyacağız, siz de onu içeceksiniz. Bu ikinci sadakat testi."

"*Alevli aklını mı kaçırdın sen?*" Tısladım. "Bunların hiçbirini yapmayacağım."

"Artık çok geç. Toplantıya bir kez geldin mi, kan ayini yapmadan gidemezsin. Zaten çok şey gördünüz."

Öfke ve panik damarlarıma doldu. Henri beni bu konuda uyarmamıştı. Bunlardan *herhangi* biri.

"Bu bir hataydı. Ben buradan gidiyorum." Elim botuma gitti ve Brecke'nin bıçağını kınından çıkardı. "Gerekirse savaşıarak çıkarım."

Henri'nin sandalyesinin yanından sürünerek geçmek için hareket ettim. Kolları belime dolandı ve beni koltuğuma geri sürükledi. "Gidemezsin."

"Evet, yapabilirim," diye bağırdım, ellerine karşı mücadele ederek. "Çek ellerini üzerimden."

"D, bekle-"

"*Bırak*, Henri."

"Diem, dur."

"Sonsuz Alev üzerine yemin ederim, eğer seni bıçaklamayacağımı düşünüyorsan-" "*Şaka yapıyorum!*"

Kılıcımı ona doğru salladım. Gülümsemesini engellemek için dudaklarını büzmüştü ve zorlukla bastırdığı kahkahasıyla omuzları titriyordu. Bu kargaşada birkaç yüz döndü ve bana birkaç onaylamayan bakış attı.

"Seninle dalga geçiyordum," diye fısıldadı. "Vance seni içeri alana kadar sana gizli kelimeleri söyleyemezdim. Ayin ya da itiraf yok." Gözlerini devirdi ve sırttı. "Biz bir tarikat değiliz."

Ters ters bakmam onu daha çok güldürdü.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve sandalyeme yaslandım. "Bu inanılmazdı," dedi parmak eklemine ısırarak. "Bunu yapmalıydın. yüzünü gördüm."

"Gülmeye devam et. Bir dahaki sefere ormanda küçük bir gece *eğlencesi* istediğinde bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum."

Kahkahası aniden kesildi.

Vance'in anonsları devam ediyordu, ancak odaklanmakta güçlük çekiyordum, sözleri artık çarpan kalp atışlarım tarafından neredeyse bastırılıyordu.

"...son zamanlarda birkaç başarılı görev gerçekleştirdik. Rahibe Samyra Lumnos Şehrinde yüksek riskli bir doğumu tamamladı."

Ön tarafa yakın bir yerde, minyon bir esmer etrafına bakındı ve alkış sesleri arasında utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Ve en yeni üyemiz Rahibe Diem, önde gelen bir Soydan gelen hedefin evinden çok değerli bazı belgeler elde etti."

Alkışlar ve birkaç takdîrkâr baş sallama eşliğinde bir grup göz bana doğru döndü. Yanaklarım daha da sıcak yanıyordu.

İstemedenden de olsa gözlerim Lana'ninkilerle buluştu ve ona karşı hissettiğim yargının aynısının şimdi onun yüz ifadesine yansıdığını gördüm. Merkezdeki tüm şifacılar gibi o da Benette Evi'ne yaptığım ziyareti biliyordu. Yeminime ihanet etme kararımı gizleme konusunda sahip olabileceğim her türlü umut resmen, kaçınılmaz olarak yok olmuştu.

Onun için de aynı şeyi söyleyebilecek olmamın bir önemi yoktu. O sadece bir stajyerdi. Ben onun akıl hocasıydım, rehberiydım, parlak örneklerle liderlik etmem gerekiyordu. Artık ikimiz de bir sahtekâr olduğumu biliyorduk.

Koltuğumda eriyip yok olma arzusu çok baskındı.

Vance yeniden söze başladı, sesi daha ciddi bir ton almıştı. "Yeni bir üyenin gelişiyile birlikte herkese en eski ve en önemli kuralımızı hatırlatmak istiyorum. Muhafız arkadaşlarınızın isimleri her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Baba," diye yankılandı sesler.

"Başka hiçbir üyenin kimliğini açıklamayacaksınız. Bu *kuralın* hiçbir zaman istisnası yoktur. Anlaşıldı mı?"

"Evet, baba," diye cevap verdim bu kez kalabalıkla birlikte, sözcükler dilimde garip bir tat bırakıyordu.

Öndeki üç adamın gözleri bana döndü ve bir süre öylece kaldı. Ani sabitlenmelerinde bir şey vardı, sanki yüzümdeki rahatsızlığı görebiliyorlardı. Vance'in yanındaki iki adam birbirlerine baktılar, aralarında esrarengiz bir ifade geçti.

Bana güvenmiyorlardı. Henri, babamın mirasının ölümlülerin davasına olan sadakatim üzerinde yarattığı bulutlar konusunda haklıydı. Sözde *testim* Vance için yeterli olabilirdi ama belli ki diğerleri tarafından kabul edilmek için önümde uzun bir yol vardı.

"Daha önce de belirttiğim gibi," diye devam etti Vance, "Rahibe Diem bize önümüzdeki görevimizde faydalı olacağını umduğumuz paha biçilmez bir istihbarat getirdi. Birçoğunuz Kral Ulther'in hastalığı nedeniyle daha agresif bir hareket tarzı planladığınızı biliyorsunuz ve bu yeni bilgiyle-"

"Fortos'un taşakları, Albanon, bunu gerçekten sen yaptın. Onu katılmaya ikna ettin."

Baktığımda Brecke'nin Henri'nin karşı tarafındaki koltuğa oturduğunu gördüm. "Brecke Kardeş," dedi Henri sessizce, kollarını kavuştururken.

"Sen
evden çok uzakta."

Brecke bir elini kara sakalının üzerinde gezdirdi. "Birisi bana Lumnos'ta cesur kadınlar olduğunu söylemişti." Bana göz kırptı. "Gelip kendi gözlerimle görmeliydim."

Henri'nin göğsüne doğru eğildim ve elimi dramatik bir şekilde Brecke'nin kalçasına koydum. "Ne kadar şanslı bir zamanlaman var kardeşim," diye mırıldandım. "Birkaç dakika öncesine kadar piyasaya geri dönmüş gibi görünüyordum."

Henri elimi tuttu ve iki avucunun arasına sıkıştırdı. "Söylediği hiçbir şeye kulak asma, kafası inmiş şarapla iyi."

Ona sert bir bakış fırlattım ama Henri'nin yüzü o kadar kurnaz bir muziplikle doluydu ki, gözleri hala başarılı görevimden duyduğum gururla parlıyordu, dudaklarımda beliren gülümsemeye karşı koyamadım.

"Demek seni Muhafız olmaya ikna etti," dedi Brecke, toplantı önümüzde sürüp giderken sesi kısık bir şekilde.

"Bu benim ilk gecem," dedim.

"Evrım Benette'in özel ofisine zorla girmiş," diye ekledi Henri. "Masasından bir yığın belge çaldı ve çıkıp gitti."

"Kahretsin, Bellator!" Brecke elini dizime vurdu. "Artık kesinlikle bizden birisin."

Övgüsü karşısında içimi kemiren suçluluk duygusu biraz hafifledi.

"Sana verdiğim bıçak nasıl?" diye sordu, Henri'nin şakası yüzünden hâlâ elimde tuttuğum bıçağı başıyla işaret ederek. "Onunla herhangi bir Türemiş'i bıçakladın mı?"

Sırıttım ve kılıfına geri soktum. "Yaptım, aslında."

"Yaptın mı?" diye hep bir ağızdan yüksek sesle söylediler.

Çatık kaşlı bir kadın dönüp bizi susturdu ve ben özür dileyen bir yüz ifadesiyle koltuğuma daha da gömüldüm.

Brecke daha yakına eğildi. "Onlardan birini gerçekten bıçakladın mı?"

Başımı salladım. "Birkaç gün önce alçalmış bir adamın ölümlü bir kadına ve yarı ölümlü bir çocuğa saldırdığını gördüm. O..." Sesim hala hassas olan anıya çarptı. "O kaçtı ama ben iki iyi kesik aldım."

Brecke sanki ona Everflame'i yeniden büyüttüğümü söylemişim gibi gülümsedi. Henri kaşlarını çattı. "O kısmı bana söylememiştin."

Yüzüm buruştu. O sokakta olanlarla ilgili ayrıntıların çoğunu Henri'den saklamıştım. Daha sonra ona gittiğimde, öfkeme yenik düşmüş ve Muhafızlar aracılığıyla intikam almaya odaklanmıştım.

Ve olanlarla ilgili bazı kısımları tekrar gözden geçirmeye henüz hazır değildim. Onları kendim daha iyi anlayana kadar değil.

"Unutmuşum," diye yalan söyledim, gözlerini kaçırarak.
"Duygusal bir gündü." "Bir Alçalmış'ı bıçakladığını unuttun mu?"

Omuz silkip arkama yaslandım ve dikkatimi toplantıya veriyormuş gibi yaptım. Garip bir sessizlik oldu, sonra Brecke ve Henri sessizce Brecke'nin Lumnos'a gelmesinin gerçek nedeni hakkında konuşurken kulak misafiri oldum - bir silah sevkiyatıyla ilgili bir şey, o dünyaya zaten bir gün için yeterince maruz kaldığım için çoğunlukla görmezden geldim.

Arada sırada Henri'nin beni izleyen gözlerini yakalıyordum. Neredeyse yirmi yıllık dostluğumuzdan sonra, onun öfkesinin ince işaretlerini biliyordum ve ona Alçalmış adamla olan kavgamdan bahsetmemiş olmamın onu derinden rahatsız ettiğini biliyordum.

Ama sonra, Fortos'a yaptığımız geziye kadar, ölümüne tanık olduğu ölümlü çocuktan da bana bahsetmemiştir. Görünüşe göre ikimiz de birbirimizden sır saklama konusunda deneyimli olmuştuk - en azından Alçalmışlar söz konusu olduğunda.

Odanın ön tarafında, Vance'in yardımcısı Brant gelecekteki görevler için yardım istiyordu ve enerji hevesli bir heyecana dönüşmüştü. Sanki ben hariç herkes işe yaramanın bir yolunu bulmak için dikkatle dinliyormuş gibi hissediyordum.

Batı Lumnos'un daha kırsal kesimlerine yapılacak bir ziyaret için ata ihtiyaç vardı, bunun için eller havaya kalktı ve Brant daha cümlesini bitirmeden Henri'nin talep ettiği Faunos'a bir teslimat yapıldı.

Birer birer, daha tecrübeli Muhafızlar gönüllü olmak için öne çıktılar. Her geçen görevle birlikte sandalyeme daha da gömüldüm.

"Arboros hücresinin annesi haber gönderdi. Yakında gerçekleşecek önemli bir görev planlıyor ve yardımımızı istiyor. Lumnos kraliyet sarayına girebilecek ve zemin katta görünmeden dolaşmanın bir yolunu bulabilecek bir Muhafız'a ihtiyacımız var. Bunu sağlayacağız-"

Henri dirseğiyle beni dürttüğünde, "Bu sensin," diye fısıldadı. "Bunu sen alabilirsin."

"Prens Luther ben oradayken gözlerini benden hiç ayırmaz. Görülmeden kaçmamın imkanı yok."

"Benette Evi'ndeki herkesten uzaklaştın. Bir yolunu bulabilirsin." Beni tekrar dürttü. "Haydi, bu görev senin için yapıldı."

Elini kaldırmaya başladı, ben de kulağına tıslayarak elini indirdim. "Henri, hayır, ben daha yeniyim. Önce ipleri biraz öğrenmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"İpleri öğrenmek mi?" Bana sanki kanatlarım çıkmış gibi baktı. "D, *test görevinde* buradaki çoğu insanın Muhafızlara katıldığından beri yaptıklarından daha fazlasını başardın. Bir şey öğrenmene gerek yok. Sen hazırsın."

Başlangıçta aşık olduğum o şapşal sırtışını bana da gösterdi, gözleri şefkatle parlıyordu. Muhafızlarla çalışmak ona daha önce onda hiç görmediğim bir tutku aşılamıştı. Bulaşıcı heyecanına karşı koymak zordu.

Henri ayağa fırladı ve beni yanına çekti. "Rahibe Diem bunu yapabilir," diye duyurdu.

Odadaki bütün gözler bana döndü. Brant kaşlarını kaldırdı. Vance bile kâğıtlarından başını kaldırdı ve düşünceli bakışlarla beni süzdü.

"Saray bizim türümüz için tehlikeli bir yer, Rahibe Diem," dedi. "Eğer yakalanırsanız, sonuçlarından sizi kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmayabilir. Bunu yapmaya hazır olduğunuza emin misiniz?"

Hayır. Hiç hazırlıklı değildim. Benette Hanesi'ndeki görevimden zar zor kurtulmuştum ve Evrim Benette ne kadar korkutucu olsa da Lumnos Prensi karşısında *hiçbir şey* yapamazdı. Kız kardeşinin hayatını kurtarmak bana sabrının bir kısmını kazandırmıştı ama Muhafızlar için casusluk yaptığımı öğrenirse, hiç düşünmeden hayatıma son vereceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama...

Her zaman bir mirasa layık bir hayat sürmeyi hayal etmişimdir. *Büyük* olmak bir ayrıcalıktı ve Lumnos'taki ölümlülere sık sık verilen bir ayrıcalık değildi. Eğer dünyaya damgamı vurmak istiyorsam, işte bu benim başlangıç şansımdı.

İçimi çektim ve sesimi yükselttim. "Ben hazırım. Ne yapmamı istediğini söyle."

ChapTer

TWenTY

Saraya giden uzun yolda yürürken Maura, "Burada bir protokol var," diye açıkladı. "Onu ilk karşıladığınızda diz çökün ve ayağa kalkmanızın söylenmesini bekleyin."

"Kral'ın baygın olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama Prens Luther orada olacak. Ayağım nedeniyle bana eğilmem için izin verdi ama sizden diz çökmenizi bekleyecek. Edep konusunda çok katıdır."

Homurdandım. "Tabii ki öyle. Gelecekteki terör saltanatının temellerini şimdiden atıyor."

Bana bir bakış fırlattı. "Bu tür yorumlarını kendine sakla, tatlım. Şakalarınız bu çevrede hoş karşılanmayacak."

"Ama Luther çok eğlenceli ve rahat görünüyor. Eminim şakalarım *bayılacaktır*."

Maura'nın gözleri gökyüzüne doğru kalktı. "Kendini öldürtmezsen bu bir mucize olacak."

"Tamam. Protokole geri dönelim. Prens Luther'i memnun etmek için, Müstakbel Majesteleri tam ve *eksiksiz olarak* tatmin olana kadar dizlerimin üzerinde kalacağım."

"Diem Bellator!"

Hınzırca sıırttım. "Dinliyorum, yemin ederim."

Şakaklarına masaj yaptı, bıkkınlık yaşanan yüz hatlarını yıpratıyordu. "Önce sizinle konuşulana kadar konuşmayın. Kral'ın ya da Prens'in gözlerinin içine bakmamaya çalış-"

"Şaka yapıyor olmalısın."

"-ve ellerinizi gizlemeyin ya da ani hareketler yapmayın." "Kuduz köpeklerle mi yoksa medeni insanlarla mı karşılaşıyoruz?"

"İkisi de değil. Bunlar Türemişler - onlar tamamen başka bir şey."

Ona sarayda bulunduğum son iki seferde bu kuralların her birini çiğnediğimi hatırlatmayı düşündüm, ancak uzun süre acı çeken iç çekişi beni susturdu.

Bugün olsa bunlardan çok daha ciddi kuralları çiğnerdim.

Şakalarıma rağmen bu görüşmenin iyi geçmesini istiyordum. Bu, Maura ile birlikte saraya yapacağım son ziyaret ve Kral ile ilk görüşmem olacaktı. Kraliyet ailesinin beni annemin yerine geçecek kişi olarak kabul etmesini sağlamak tüm planlarımın anahtarıydı: Teller'ın Alçalmışlar okulundaki yerini korumak, Muhafızlarla olan görevimde başarılı olmak ve anneme olanlarla ilgili gerçeği bulmak.

"Kral için neden ölümlü şifacılar ihtiyaç duyduklarını bana tekrar hatırlatır mısınız?"

"Annen Fortos'taki Türemiş şifacıların ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söyledi. Onu ele geçiren hastalık her neyse, onların büyüüne yanıt vermiyor."

"O zaman ne yapmamız gerekiyor?"

"O gidene kadar onu olabildiğince rahat ettirin. Hastalık iyileşme yeteneğini zayıflattı, bu yüzden son günlerine yaklaşan herhangi bir ölümlü hastadan pek farkı yok."

Ağaç tepelerinin arasından kraliyet sarayının parıldayan kuleleri görüldü. Bu mesafeden, göz kamaştırıcı ışık duvarları bir çöl serabı gibi görünüyordu, kenarları şafak gökyüzünün yumuşak pastel tonlarına karşı sulu ve belirsizdi.

"Nesiller boyu yaşamış ve hüküm sürmüş bu Kral'ın şimdi çaresiz, ölmek üzere olan yaşlı bir adam olduğunu düşünmek garip, değil mi?" diye sordum.

Maura düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Çok farklı yollarda yürüyor olabilirler ama hayatlarının başlangıcında ve sonunda bizim kadar ölümlüler. Belki de Akrabaları bunu bir sebepten ötürü yapmıştır."

"Plan onları alçaltmaksa, işe yaradığını sanmıyorum."

Maura onaylamayan gözlerini kısmasına rağmen güldü. "Hikâyelere göre Tanrıça Lumnos ve kardeşleri Alçalmışların ölümlüleri korumasını istemiş. Belki de bu onlara savunmasız ve korunmaya muhtaç olmanın ne demek olduğunu hatırlatmak içindi."

"Bunun da işe yaradığını sanmıyorum. Korumakla ilgilendikleri tek kişi kendileri gibi görünüyor."

"Onların dünyasına daha yeni giren biri için yargılarınızı ne kadar çabuk oluşturmuşsunuz."

"Onların dünyası, bizim dünyamız, aynı değil mi? Lüks şehirlerine kapanmış olmaları, yaptıkları her şeyin sonuçlarını hissetmediğimiz anlamına gelmiyor. Belki hayatım boyunca onlarla dirsek temasında bulunmadım ama yaptıklarına karşı kör değilim. Bizden neler aldıklarını biliyorum."

Durdu ve bana döndü. "Diem, Kral'ı tedavi etmek senin için bir sorun olacak mı? Hastalarımız hakkındaki görüşlerimizi kapıda bıraktığımızı biliyorsun."

Bununla mücadele ettiğimi inkâr edemezdim. İğrenç bir mesleği veya kişisel ahlaksızlıkları görmezden gelmek bir şeydi, ama o çocuğun ve annesinin soğukkanlılıkla katledilmesini izlemek, bunun Kral'ın politikalarının sonucu olduğunu bilmek...

Maura bana sert bir bakış attı ve bastonuyla bacağıma bir şaplak attı ve ben anında büyüklerinden azar işiten yaramaz küçük bir kıza döndüm.

"Sen bundan daha iyisin," dedi. "Sen her zaman en kötü, en huysuz müşterilerimize gönderebileceğimiz bir şifacı oldun."

"Beni gönderdiniz çünkü diğer stajyerler gibi onlardan korkmuyordum."

"Hayır, seni gönderdik çünkü onlara karşı *merhametliydin*. Tüm şımarıklığının altında, yine de her hastaya kurtarılma şansını hak eden bir insan gibi davrandın."

Gözlerimi kaçırdım, onun bakışları altında küçüldüm. "Evet, dediğin gibi, onlar insan değil. Onlar başka bir şey."

"Onlar da Lumnos'un ölümlü eşinin soyundan geliyorlar, değil mi? Onlar her iki dünyanın da çocukları. Onlar bunu unutmuş olabilir ama biz unutmak zorunda değiliz."

Cevap vermeyince Maura uzun bir süre yüzümü inceledi. "Bu bir hataydı. Sen geri dön ve bırak Kralı ben halledeyim."

"Hayır, buna gerek yok." Sırtımı dikleştirdim ve ifademi kayıtsızlığa dönüştürdüm. "Bana bir şey olmaz. Gerçekten."

"Prens düşündüğünden daha anlayışlı Diem. Eğer şüphelenirse-"

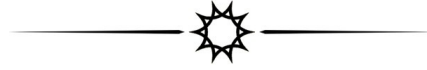
"Bununla başa çıkabilirim. *Onunla* kesinlikle başa çıkabilirim."

Maura ikna olmamıştı.

"Dürüst olacağım," diye söz verdim. "Sadece içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Ben bir profesyonelim, unuttun mu?" Parlak bir gülümseme taklidi yaptım ve kolunu dürttüm. "En iyisinden öğrendim."

Ofladı ve yola geri döndü, kıpırdayan ellerinden ve gergin duruşundan hala endişe yayılıyordu. Onun ayaklarını sürüyerek ilerleyişini izlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Bugün gerçekten ne planladığımı bilseydi, endişelenmek en hafif duygusu olurdu.

ÖNCE GRYVERN BİZİ KARŞILADI.

Tehditkâr ejderha başını, kıvrak aslan gövdesini ve başımızın üzerindeki gökyüzünde daireler çizen geniş, tüylü kanatlarını seyretmek dizlerimizi titreten bir manzaraydı. Biz sarayın girişine giden fidanlarla kaplı patikadan yukarı doğru yürürken heybetli gölgesi bir ileri bir geri sallanıyordu.

Ne zaman yukarı bakmaya cesaret etsem, bakışlarım gryvern'inkilerle buluşuyordu - ona Sorae diyorlardı. Sadece beni izlemediğini, beni hissettiğini, *okuduğunu gibi* garip bir hisse kapıldım. Altın gözleri yüzümün ötesine bakıyor ve çok daha derin bir şeyi delip geçiyor gibiydi - paylaşmaya hazır olmadığım bir şeyi.

"Bunu normalde de yapar mı?" Gözlerimi kısarak yaratığa baktım.

"Hayır, asla." Maura'nın yüzü solmuş ve biraz da yeşile dönmüştü.

"Bu şey beni kedi tarlasındaki tek bacaklı bir fare kadar tedirgin ediyor."

Girişe çıkan basamaklara yaklaştık. Sorae'nin mızrak gibi keskin pençeleri taşa çarparak çatının yakınındaki bir iniş tüneğine çarptı ve Maura'nın neredeyse yerinden sıçramasına neden oldu.

"Bu sefer silahsız mısınız Bayan Bellator?"

Dikkatimi gryvernden ayırdığımda Prens Luther'in her zamanki taş suratlı ifadesiyle geniş kemerli geçitte durduğunu gördüm. Omzunun üzerinde yükselen mücevherli kılıç kabzası sabah güneşinde parıltıyor, baştan aşağı siyah jakarlı kasvetli kıyafetiyle görkemli bir tezat oluşturunuyordu. Kollarındaki kaslar göğsünün üzerinden geçerken esneyerek zaten geniş olan formunu daha da heybetli gösteriyordu.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattım ve kalçalarımındaki silahsızlığı göstermek için kollarımı uzattım. Dikkat çekmemek için ikiz hançerlerimi evde bırakmıştım.

-Ve planımın ortasında yakalanırsam, zarar verme niyetim olmadığını makul bir şekilde iddia edebileceğimi umuyordum. Sadece Brecke'nin bıçağı

botumun içinde göze çarpmayacak şekilde saklanmıştı. Her şey cehenneme dönerse hayatımı kurtarabilecek tek şey buydu.

"Buraya herhangi bir çocuğa zarar vermek için geldiğimi düşünmenizi istemem," diye tatlı tatlı seslendim.

Hiçbir tepki vermedi, ancak yanından geçip fuayeye doğru yürürken buz gibi gözleri beni takip etti.

Muhafızlar etrafımızda dönerek önce çantalarımızı, sonra da giysilerimizi karıştırmaya başladılar. Teftişleri öncekinden çok daha agresifti, belki de Kral'ı ziyaret ettiğimizi bildikleri için - ya da belki de bir önceki ziyaretimde onlara meydan okuduğum için misilleme olarak.

Adamları ellerini bedenimde gezdirirken, kendimi Luther'in bakışlarıyla karşılaşmaya zorladım; sanki el konulması gereken bir malmışım, kaba elleriyle parçaladıkları çantalardan daha insan değilmişim gibi. Bir elin gereksiz yere kıcımı sıkmasıyla irkildim. Gardiyan tepkime kıs kıs güldü, parmakları etime daha derin saplandı.

Luther'in çenesinde bir kas kasıldı. "Bu kadar yeter," dedi sertçe.

Muhafız ona baktı. "Ama... Ekselansları-"

"Bundan sonrasını ben hallederim." Luther bakışlarını kırmadan ileriye doğru yürüdü. Muazzam gücünün varlığı bana fiziksel bir güç gibi çarptı ve yerimi korumak için topuklarıma basmak zorunda kaldım.

Elleri göğsünden indi ve kalçalarımın yanında havada asılı kaldı. "İzin verir misin?"

Kaşları çatıldı. "*Şimdi* mi soruyorsun?"

"Bir kadının rızasını almanın bana öğretilmediğini düşünmenizi istemem."

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parladı. *Önceki sohbetimizi hatırlayan tek kişi sen değilsin*, der gibiydiler.

Omzum zıpladı, omuz silkmekten çok bir davet gibi göründü. "Devam et o zaman. Eğer mecbursanız."

Gözlerimi bir süre daha tuttu - dikkatle oluşturduğum kayıtsızlığımı alıp tersine çevirecek kadar uzun bir süre. Onun bir bakışının, o amansız odaklanma ve delici "*seni görüyorum*" bakışıyla beni nasıl sinirlendirebildiğinden nefret ediyordum.

Daha da kötüsü, bunu *bilmesinden* ve bana karşı böylesine ustalıkla kullanmasından nefret ediyordum. Eşit olamayacağım bir silah daha.

Elleri bileklerime yerleşti ve kollarımdan yukarı doğru yoğurmaya başladı. Geniş avuç içleri sanki doğrudan etime değiyormuş gibi hissediyordum, onun sıcaklığı tuniğimin yetersiz kumaşından kolayca akıyordu. Gözleri sonunda benimkileri serbest bırakıp ciğerlerimde bastırılmış bir nefesi serbest bıraksa da, onun tarafından hiç olmadığım kadar kapana kısılmış hissediyordum.

Avucunun omurgamdan aşağı doğru ustaca kayışını yakıcı bir sıcaklık izi takip etti, parmakları sırtımın çukurunda genişçe yayıldı. Göğüs kafesimin etrafında dolandılar, başparmakları göğüslerimin altında yavaş daireler çizdi -uygun kalacak kadar uzakta, ama ikimizin de boğazındaki kasların gerilmesini engelleyecek kadar değil.

Elleri kalçalarımın kıvrımından pantolonumun aşağı sarkan ağzına doğru kaydı. Bunun samimiyeti, özellikle de Maura ve diğer muhafızlardan oluşan bir izleyici kitlesiyle çevrili olmak, dūřünmemek için umutsuzca çabaladığım yerlerde ısı karıncalanmasına neden oldu.

"Yorum yok mu?" diye sordu dizlerinin üzerine çökerek. "Hayal kırıklığına uğradım." "Manzaranın tadını çıkarmakla meşgulüm."

Gardiyanının takındığı iğrenç sırtışı görmeyi bekleyerek aşağıya bakma riskini göze aldım, ama Luther ilk kez benim hissettiğim kadar telaşlı görünüyordu. Eğer derim kendiliğinden yanacakmış gibi hissetmeseydim, onun kıvranışını izlemekten zevk bile alabilirdim. Hem de dizlerinin üzerinde.

Parmakları kalçalarımın etrafında bir kafes oluşturdu, başparmakları deriye hafifçe baskı yapıyordu. Vücudumun hangi kısmının onun yüzüne sadece bira santim mesafede olduğunun çok keskin farkındalığına rağmen ciğerlerimi sabit tutmaya odaklandım.

"Elbise giymemiş olmam çok kötü," diye mırıldandım. Elleri daha yukarı kaydı ve nefesim kesildi.

Gözlerimiz bir an için çakıştı. Hiçbir şey söylemedi ama parmaklarının iç uyluğumun etrafında sıkılaştığını hissettiğime yemin edebilirim.

Bacağımdan aşağı inip baldırlarımın üzerinden geçerek ayak bileğimi okşadıktan sonra diğer bacağıma geçerken dokunuşu sertliğini korudu. Avuç içi botumun üst kenarına değdiğinde oktan ayağa kalkmaya başlamıştı.

İkimiz de aynı anda donup kaldık.

Kahretsın. Brecke'nin bıçağı.

Ölümlü hanerlerimin aksine, bu kılıç ona ve Kral'a gerçekten zarar verebilirdi. Eğer onu bulursa, hiçbir zekice espri bunu açıklayamazdı. Parmakları kılıfın dış hatlarını incelikle çizdi ve midem bulandı. Brecke onu

etkileyici bir şekilde ince, neredeyse görünmez yapmış olsa da

Sıradan bir gözlemci için Luther'in bana olan yakınlığı sıradan bir şey değildi.

TelaGla bir bahane uydurmak için ağzımı açtım ama daha konuGmadan Luther'in elleri bacağımdan çekildi.

Ayağa kalktı ve bana uzun, sessiz bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. "Eşyalarını topla ve beni takip et."

Maura'nın gözleri saatlerce konuşabilecek bir ifadeyle bana bakıyordu. Çabucak çantalarımızı topladım ve elimi tutup beni onun arkasına doğru çekti.

Beynim az önce tökezleyerek atlattığım kazayı anlamlandırmaya çalıştı. Luther biliyordu, bundan emindim. Gözlerindeki keskin farkındalığı görmüştüm. Yargı, uyarı.

Ama yine de tek kelime etmeden gitmeme izin verdi.

Neden?

Bu soruyla oyalanmayı göze alamazdım. Luther bizi birkaç merdivenden yukarı çıkarırken, etrafıma yeniden odaklanabilmek için dönen zihnimle mücadele ettim.

Kendime, *içeri girmenin için kolay kısmı olduğunu* hatırlattım. *Şimdi asıl zorluk geliyor.*

Her şeyi not ettim: Her sahanlıktaki ve her koridordaki muhafızların yerleşimini. Gün ışığının tam olarak ulaşamadığı gölgeli köşeler. Saklanma yerleri - kapıları aralık ve bir cesedi gizlemeye yetecek büyüklükte opak perdeleri olan boş odalar.

Elimi göğsüme bastırdım; katlanmış bir parşömen parçası, muhafızların araması sırasında merhameten fark edilmeden, göğüslerimdeki sıkı kumaş bandın içine gizlenmişti. Kâğıdın kumaşa çarparak çıkardığı yumuşak hışırtı sinirlerimi yatıştırdı. Birkaç dakika içinde bu benim can simidim olabilirdi.

Diğerlerinden daha terk edilmiş bir koridora döndük. En uçta bir nöbetçi olması burayı ideal olmaktan çıkarıyordu ama daha ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyordum ve seçeneklerim azalıyordu. Maura'nın görüş alanından çıkana kadar bir goblenle ilgileniyormuş gibi yaparak hızımı yavaşlattım. Elimden geldiğince kurnazca çantamı karanlık bir oyuğa attım.

Birinci adım, tamamlandı.

Yetişmek için hızlandım, zihnim her adımı not etmek için yarışlıyordu. Sola dön, sonra sağa. Yirmi adım, sonra bir sol daha. Sütunların inceldiği yerde tekrar sağa.

Sonunda, üzerinde Lumnos'un amblemi (ince bir hilal ile süslenmiş alevli bir güneş) bulunan bir dizi kemerli demir kapıya yaklaştık.

tepesinde bir ta symbolü vardı. Kapının girişinde Prens'e hürmeten başlarını eğmiş iki muhafız bulunuyordu.

Onları görmezden geldi ve bileğini yukarı doğru salladı. Karanlık, kıvrımlı sarmaşıklar kapıların kenarlarından dışarı süzüldü, metal levhanın üzerinde sürünürken dikenler ve gölgeli yapraklar filizlendi.

"*Diem*," diye tısladı Maura.

Kaskatı kesildim. Farkında olmadan kapıya doğru adım atmıştım, Luther'in büyüsünün çekimine kapılmıştım. Elim önümde durdu, titreşen karanlığın bir dalına uzandı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Luther. Beni dikkatle izliyordu ama ne beni durdurmak ne de büyüsünü geri çekmek için bir hamle yaptı. "Bu sarayda gölgeler de insanlar kadar tehlikelidir."

Bu konuda hiç şüphem yoktu.

Yine de... Kendimi onlardan koparamadım. Her ne kadar ölümcül olsa da, kullandıkları olağanüstü güçte sarhoş edici bir şey vardı, her hayatta kalma içgüdümü geçersiz kılan ve beni içine çeken doğuştan gelen bir şarkı.

Belki de tehlikesinin bir parçası da buydu.

"Nasıl çalışıyor?" Karmakarışık sarmaşık yığınının kaşlarını çatarak sordum. "Ölümlülerin dünyasında ışık ve gölge katı değildir ve sana zarar veremezler. Senin büyüün neden bu kadar farklı?"

Uzun bir sessizlik oldu ve cevap vermeyeceğinden emindim. Ama sonra-"Hiç açık bir günde güneş ışığına büyüteç tuttun mu?"

"Kardeşim biz küçükken sokakta kayıp bir monokl bulmuştuk. Onu ormanda dökülen yapraklarda ateş yakmak için kullanırdık." Bir kahkaha attım. "O kadar yağmurlu bir mevsim olmasaydı, Lumnos'un yarısını yakabilirdik."

"*Diem, sus*," diye fısıldadı Maura, geniş, çılgın gözleri benimle Prens arasında gidip geliyordu.

Yüzünün geri kalanı korkunç derecede sert olmasaydı, dudağının kenarı gülümseme olabilecek bir şekilde seğirdi. "Bizim büyüümüz de aynı şekilde çalışır. Işığı çağırırız ve onu özüne odaklarız. En saf haliyle ışık neredeyse her şeyi yakıp geçebilir."

"Peki ya gölgeler?" Ben sordum.

Kapıdaki iki muhafız ağırlıklarını kaydırıp ve içlerinden biri usulca boğazını temizledi. Ağızlarındaki onaylamaz ifadede, bunun ölümlülerin bilmesinin yasak olduğu bir bilgi olduğundan şüpheleniyordum.

Luther onları görmezden gelmeye devam etti, gözleri kapının yanında duran elime sabitlenmişti. Puslu bir sarmal asmadan ayrılıp parmağıma doğru uzanırken kaşları çatıldı ve ulaşamayacağım bir yerde durdu.

"Gölgeler de aynı şekilde çalışır. Karanlık sadece ışığın yokluğu değildir, her şeyin yokluğudur. Işık yok, ısı yok, hava yok. Gerçek karanlık yaşamın kendisini bile yok edebilir."

Kaburgalarımın altında bir şey kıpırdadı.

Ona baktım. "Bu hala onu nasıl katı hale getirebildiğini açıklamıyor. Saf ışık ve karanlık bile bunu yapamaz."

Dudakları tekrar kıvrıldı, bu sefer daha yüksekti. "İşte bu yüzden Bayan Bellator, biz buna *büyü diyoruz*."

Ondan nefret etmem için kilometrelerce uzunluktaki nedenler listesine rağmen, cevabı o kadar beklenmedik, o kadar alışılmadık derecede çekiciydi ki, sırtışımdan kulaktan kulağa yayıldı.

Bir kalp atışı bile sürmeyecek kadar geçici bir an için, etrafına inşa ettiği taştan kale kapılarını indirdi ve içinde yaşayan adama kısa bir bakış atılmasına izin verdi. Bir zamanlar inandığımdan çok daha farklı biri olabilecek bir adam.

Ben bir anlam veremedim gitmişti. Çenesinin kare şeklindeki eğimi sıkıca büküldü ve insani bir duyguya benzeyen her şey kayboldu. Bir kez daha mermerden oyulmuş bir heykele dönüşmüştü; bakması güzel, tanınması imkânsız.

Bir avucunu kaldırdı ve abanoz sarmaşıklar kapıları ardına kadar açtı. İçerideki devasa oda da sarayın geri kalanı gibi zarif bir şekilde döşenmişti ama bu oda daha sıcak ve rahat görünüyordu. Salon, aşırı doldurulmuş sandalyeler, pelüş minderler ve kemerli açıklıklardan oluşan bir duvar boyunca asılı duran tül perdelerle doluydu.

Luther bizi cilalı, girdaplı çınar ağacından oyulmuş, üstü kapalı bir yatağın bulunduğu bir ön odaya götürdü. Çelimsiz bir figür, kat kat örtülerin altında çoğunlukla örtülü bir şekilde yatıyordu. Prens kapının girişinde durakladı, diz çöktü ve saygıyla başını eğdi.

Kral Ulther.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Ara sıra şehrin ölümlüler tarafına gelirdi -özellikle de Eski Tanrılara tapınmaya karşı ince bir tehdit olarak bazen Ölümlü Şehir'in etrafına yerleştirdikleri tanrıça Lumnos'un yapılarından birini vaftiz etmek için- ama annem böyle durumlarda beni evde tutmaya özen gösterirdi.

Kolumda sert bir çekiş hissettim. Maura bastonunun üzerinde eğilmiş, bana ısrarcı bir bakış fırlatıyordu.

Doğru.

Diz çökmek. Saygı. Protokol.

İtaatkâr bir şekilde tek dizimin üzerine çöktüm ama gözlerimi Kral'ın yüzünden ayıramıyordum. Daha iyi görebilmek için boynumu büktüm.

Şaşırtıcı derecede genç görünüyordu. Yaşlı bir adam olduğu kesindi ama doğal nedenlerle ölmüş gibi görünecek kadar da yaşlı değildi. Eğer bir ölümlü olsaydı, babamla aynı yaşta olduğunu hayal ederdim.

Ama ben daha iyi biliyordum. Onun saltanatı uzun zaman önce, yaşayan en yaşlı ölümlünün bile dünyaya gelmesinden çağlar önce başlamıştı. Nesiller boyu ölümlülerden daha uzun yaşamak, onların tekrar tekrar yaşlanıp ölmelerini izlemek nasıl bir şey olmalı? Bu fikir bana son derece üzücü geldi.

Elbette, bu Türemişler muhtemelen yas tutacak kadar önemsedikleri bir ölümlüyle hiç karşılaşmamışlardı.

Luther'in bakışlarının sıcaklığının üzerime çöktüğünü hissettim. Ayağa kalkmıştı, şimdi Kral'ın yatağının yanında duruyor ve her zamanki gibi beni izliyordu. Kraliyet'in huzurunda bile karşı koyamadığım meydan okuyan bakışlarım için beni yargılıyordu sanırım.

Yanımda, Maura hareketsiz duruyordu. Omuzları boyun eğmiş, gözleri yere sabitlenmiş, Prens'in kalkmak için izin vermesini bekliyordu.

Bunu görmek gururumu incitti. Bu adamlardan herhangi biri ondan böyle bir itaati hak edecek ne yapmıştı? Onların acımasız yasaları masum hayatları çalarken, Maura onları kurtarmıştı. Neden onun ya da benim onlara ya da herhangi birine diz çökmemiz beklensin ki?

Luther'in onayını beklemeden, omuzlarım geride ve çenem yukarıda, ayağa fırladım. Maura'yı çekiştirerek ayağa kaldırdım ve Luther'e bizi düzeltmesi için meydan okuyan cesur, pişmanlık duymayan bir gülümseme fırlattım.

Bakışlarımı tuttu, tepki vermeyi reddetti. "Görevlerinize devam edebilirsiniz," dedi kesin bir ifadeyle.

Maura'nın tırnakları derime batarken, kaşlarını çatarak beni yatağa doğru sürükledi ve net bir emir verdi: *Uslu dur.*

Burun deliklerim sessiz bir tepkiyle alevlendi: *Bu benim davranışım.*

Çantasını ellerime tutuşturdu, sonra Kral'a döndü. İkimiz de işe koyulduk, Maura Kral'ın durumunu değerlendirirken ben de onun çantasındaki eşyaları yan masaya yerleştirdim.

Gözleri kapalıydı ve nefes alış veriş sabitti. Maura aylar önce bilincini yitirdiği konusunda beni uyarmamış olsaydı, onun sadece uyuduğunu düşünebilirdim. Daha uğursuz kaderinin tek işareti gri solgunluğu ve kaslarının körelmeye başladığı yerde etin kemiğe yapışmasıydı.

Adamdan nefret etmek için elimden geleni yapmama rağmen, içimde bir sempati hissettim. Aklım onun sayısız zulümden sorumlu olduğunu, türüme karşı nesiller boyu baskı ve zalimlikle hüküm sürdüğünü anlıyordu ama şu anda kalbim sadece zayıf, ölmekte olan bir adam görüyordu.

Başka bir hasta olsaydı, elini tutup yanına oturur, ruhunun hâlâ kalan parçalarını yatıştırmak için yumuşak sözler söylerdim. Ama Prens içeri girdiğimden beri gözlerini benden ayırmamıştı ve botumda Fortos çeliğinden bir bıçakla Kraliyet'ten bir nefes uzakta durmak zaten şansımı zorluyordu.

Maura Kral'ın yatak yaralarına merhem sürerken ve şişmiş eklemlerine masaj yaparken arkama yaslandım. Ona yardım ediyor olmalıydım. Bunun resmi devir teslimimiz olacağını düşünürsek, *gerçekten de* bunu kendim yapmalıydım.

Bugün başka planlarım vardı.

Maura - Tanrılara şükür - gerginliği hafifletmek için neşeli bir sohbet başlattı. Luther'i, karısının küçük aile çiftliklerinde yaptığı son hasatla ilgili sıradan bir ileri geri konuğmanın içine çekerek, onun gardını düğürmesi için kurnazca ikna etmesine kendi kendime gülümsedim. Maura'nın anne sıcaklığı en soğuk kalpleri bile rahatlatabilirdi. Bana çok daha az doğal gelse de, ondan öğrendiğim en eski ve en faydalı becerilerden biriydi.

Konuşmaları hızlandı ve Luther'in bakışları sonunda benimkilerden ayrılıp Maura'ya odaklandı. Bundan faydalandım ve yavaşça çıkışa doğru ilerledim.

"Ah, kahretsin," dedim hızla, kapıdan geri dönerek. "Çantamı ön tarafta bırakmışım. Geldiğimizde yağadığımız *heyecan yüzünden* unutmuğ olmalıyım." Luther'a suçlayıcı bir bakış attım.

Bana doğru bir adım attı. "Muhafızlardan birini çağıracağım-"

"Gerek yok, yolu hatırlıyorum." O yolumu kesmeden önce koşmaya başladım. "Onu alıp hemen döneceğim."

"Bayan Bellator-"

"Bana iki dakika ver!"

"Bayan Bellator, *durun*."

"Hemen döneceğim!" Kral'ın odasının dışındaki koridora çıktım ve son sürat koşmaya başladım.

Arkamdan bağırarak seslere koşan botların çıkardığı sesler eşlik etti. Zihnimi ezberlediğim adımları takip ederken, bedenimi ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı itmeye zorladım.

Sağa dön, yirmi adım -ya da tam hızda yirmi adım gibi hissettiren bir şey.

Tekrar sağa döndü, *sonra* - lanet olsun, sol muydu yoksa sağ mıydı?

Daha önce fark ettiğim bir odaya girdim, perdeleri ışığı kesmek için çekilmiş karanlık bir ofis. İnce bir toz tabakası odadaki her şeyi kaplamıştı ve beni ele verecek bir bulutu öksürmemek için nefesimi tuttum.

Bir an sonra tek bir gardiyan kapının önünden geçti. Adımları koridorda kaybolup sessizliğe gömülürken kımıldamadan durdum.

Oynadığım kumar işe yaramıştı. Luther'in Maura'yı Kral'la asla yalnız bırakmayacağından emindim ve kraliyet yatak odasının kapısında sadece iki muhafız varken, peşimden gelmek için sadece birini ayıracağından şüphelenmiştim. Ve onları neredeyse hiç çaba harcamadan atlatmışım.

Dudaklarımda kendinden memnun bir sırıtış belirdi.

İkinci adım, tamamlandı.

Yansıttığım özgüven sonunda taklitten çok gerçek gibi gelmeye başlamıştı. Önce güçlü bir Soydan gelen silah tüccarından önemli belgeler çalmışım, şimdi de kraliyet sarayında özgürce dolaşıyordum. Belki de bir Muhafız olmak için doğmuştum.

Tanrıların bir mucizesi olarak, gölgeli bir köşeye itilmiş çantamı gördüm. Artık boş olan koridora girip çantamı aldım ve omzuma attım.

Gömleğimin altına gizlediğim kâğıdı çıkardım ve açtım. On yıllar boyunca çeşitli Muhafızlar hizmetkâr ya da tüccar olarak saraya girmişlerdi. Ölümlülerin kraliyet topraklarındaki hareketleri her zaman sıkı bir şekilde sınırlandırılmış olsa da, isyancılar sarayın birçok kanadının ve katının ilkel bir kat planını bir araya getirmeyi başarmışlardı.

Haritanın büyük bir kısmı hâlâ boştu ya da çalıntı bakışlarla kabaca çizilmişti. Şu anda içinde bulunduğum kanat, üzerinde "Kraliyet Konutu" yazan bir dikdörtgenden başka bir şey değildi. Merdiven boşlukları ve muhafızların nerede görevlendirileceğine dair en iyi tahmin not edilmişti. Gerisi için tek başımdım.

Haritanın alt köşesinde, birkaç kat aşağıda ve bir labirentin ötesinde, parlak kırmızı bir daire ile işaretlenmiş bir kapı vardı.

Vance'e göre, bu kapının ardında dik, yosun tutmuş spiral bir merdiven vardı ve bu merdiven bir yeraltı kanalında son buluyordu. Su boyunca uzanan bir iskeleyle bağlanmış, küçük ama ağır bir şekilde güçlendirilmiş bir tekne bulacaktım - Kraliyet'in Kutsal Deniz'de seyahat ederken kullandığı kişisel ulaşım aracı.

Muhafızlardan aldığım görev, gemide kaçak bir yolcunun görünmeden saklanabileceği bir yer olup olmadığını araştırmaktı. Vance bana bu bilgiye *neden* ihtiyaç duyduğunu söylemeyi reddetmişti, sadece Arboros'taki asi hücreleri tarafından koordine edilen bir görev için gerekli olduğunu söylemişti. Oraya gitmek, ihtiyacım olanı almak ve geri dönmek için en iyi ihtimalle dakikalarım vardı.

Bu imkânsız bir istekti ama yeterli olmalıydı.

Haritayı bir kenara koyup sarayın arka tarafına doğru koşmaya başladım ve hizmetkârların geçişi olarak işaretlenmiş bir merdiven boşluğunu hedefledim. Personel tarafından kullanılan korumasız koridorlara girebilirim, bir şansım olabilirdi.

Ayak sesleri.

Koridorun

sonunda.

Yavaş, ağır ve bana doğru geliyor.

Sol, sağ, sol, sağ davul sesleri dışında bir şey görmüyor ya da duymuyordum ama bir şekilde... Bir şekilde biliyordum.

Luther.

Koridoru dolduran muazzam gücünün yuvarlanmasıyla içimde bir şeyler mırıldandı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, sanki ona doğru uzanmak ister gibiydim.

Bir oda ya da oyuk, saklanabileceğim herhangi bir yer aramak için etrafımda döndüm ama iki yanımda iki uzun, pürüzsüz duvar uzanıyordu.

Nefesimin altında küfrettim. Gerçekten de dakikalar önce başarı için kendi sırtımı sıvazlıyor muydum?

Gözüm uzun bir taş sütuna takıldı. Biraz dardı ve tavanları süsleyen parlayan kürelerin yaydığı ışığa istediğimden daha yakındı. Eğer sütunun ötesine geçerse, kendimi görüntüden korumanın bir yolu yoktu ama elimdeki tek şey buydu. Arkasına saklandım ve nefesimi tuttum.

Ayak sesleri yaklaştı, hızı dikkat çekecek kadar yavaştı. Gideceği yere varmak için hiç acelesi yok gibiydi, sanki beni kafesteki bir fare gibi kapana kısırdığını zaten biliyordu.

Adımlar durdu.

"Bayan Bellator."

Göğsüm sıkışmıştı. Bedenimin ince bariyerin arkasında olabildiğince küçük kalmasını diledim. Beni çoktan fark etmiş miydi? Benim onun varlığını hissettiğim gibi o da benim varlığımı hissedebilir miydi?

"Her neyin peşindeyseniz, sizi temin ederim ki kendinizi hemen ifşa etmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Evet, doğru. Sessiz kalmak için harcadığım çaba yüzünden ciğerlerim patlamak üzere olmasaydı, gerçekten gülebilirdim.

"Diğerleri seni benden önce bulursa, seni korumak için yapabileceğim çok şey olur."

Beni korumak mı? Ne kadar saf olduğumu düşünüyordu? Benden gerçekten

-

"Sonun annen gibi olmasın. Bana ihanet etti ve güvenimi kaybetti. Sen hatalarından ders almalı." Kanım damarlarımda durdu. *Sonun annen gibi olmasın.*

Kaynayan sıcak şüphe kafatasıma doldu ve tüm mantıklı düşünceleri yok etti. Nasıl bir *hata* yapmıştı? Ve adam onu cezalandırmak için ne yapmıştı?

Elimi botumun içinde sakladığım bıçağa kaydardım. Onu saklamama izin vermekle aptallık etmişti; tüm seçimlerinden pişmanlık duymak üzere olan bir aptal.

Parmaklarım beklentiyle titriyordu, sapı o kadar sıkı kavırıyordum ki kenarları neredeyse derimi kesecekti. Bıçağın ara sokaktaki Alçalmış adam gibi boynunu deldiğini hayal ettim, kanının tenimdeki sıcaklığını ve damarının iyileşmesini önlemek için bıçağı yerinde tutarken mavi-gri gözlerinden süzülen ışığı hayal ettim. Pişmanlık gibi keskin bir his içimi kemirdi ama öfkeyle onu ittim.

Koridora adımımı atıp kaderime -ve onunkine- razı olmak üzereydim ki, bu kez daha aceleci olan bir dizi ayak sesi daha yükseldi ve durdu.

"Majesteleri, onu bulamıyoruz. Ana merdivenlerde ya da ön salonun yakınında bir yerde değildi."

Ardından gelen sessizlik o kadar derindi ki içinde boğulabilirdim.

"Her kata, her merdivene, her çıkışın içine ve dışına muhafızlar yerleştirilmesini istiyorum. Kral'ın odalarındaki birlik üç katına çıkarılsın. Ne görürlerse görsünler ya da duyarlarsa duysunlar, hiç kimse görev yerini terk etmeyecek."

"Evet, Majesteleri."

"Eğer onu bulursanız, sadece beni çağırın. Kimse onunla çatışmaya girmeyecek. Bu sarayın bir sakinini korumak için gerekli olmadıkça, *saldırmayacaksınız.*"

"Evet, Majesteleri."

"Onun canlı bulunmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?" "Evet, H-"

"Git."

Kaçan ayak seslerinin yankısı koridorda sekerek ilerledi.

Acı verici derecede uzun bir süre boyunca sessizlikten başka bir şey duymadım. Ne ayak sesleri, ne de beni dışarı çekecek sahte güvenlik vaatleri. Çıkışını kaçırıp kaçırmadığımı merak edecek kadar uzun süre bekledim, hatta görmek için başımı çevirmeyi bile düşündüm - ta ki alçak sesi sessizliği delene kadar.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz Bayan Bellator. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Yürüyüşünün ritmik ritmi bir kez daha yükseldi ve uzaklarda kayboldu.

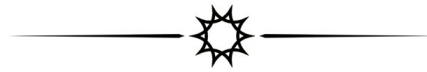
Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca başka bir şey duymadığımda, nihayet yanan ciğerlerimi rahatlatmak için bir yudum hava almama izin verdim.

Bok. Bok, bok, *bok.*

Artık hedefime ulaşma şansım yoktu. Muhafızlar yeni yerlerini almadan önce merdiven boşluğuna ulaşısam bile, aradığım odada kapana kısılabılırdim. Koridorda refakatsiz bulunmak kötüydü ama Kral'ın şahsi teknesinde ya da gizli su yolunda bulunmak...

Başım geriye yuvarlandı ve arkamdaki sütuna sert bir gümbürtüyle çarptı.

Üçüncü adım... başarısızlık.

Muhafızlar bağırp silahlarını çekerek bana doğru fırladıklarında kraliyet odalarına doğru köşeyi dönmüştüm.

Dudaklarıma masum bir gülümseme yerleştirdim. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yanlış bir yola sapmış olmalıyım."

Saniyeler içinde etrafım sarıldı. Biri yüzümü taşlı kaya duvarına çarptı ve kollarımı acı verici bir şekilde sırtımdan büktü. Bir bıçak

boğazımda belirdi, bıçağın kenarı çenemin altındaki yumuşak ete baskı yapıyordu.

Arkamda Maura acı içinde feryat ediyor, gardiyanlara benim durumumu anlatmaya çalışıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiç etkilenmediler.

Luther'in benden yapmamı beklediği şeyin tam olarak bu olmasından başka bir sebep olmasa bile, muhtemelen karşılık vermeliydim ama başarısızlığımın yarattığı hayal kırıklığı içimdeki mücadeleyi alıp götürmüştü.

Bir muhafız çantayı omzumdan çekip aldı ve bıçağıyla altını kesti. Tentür ve toz kavanozları yuvarlandı ve taş zemine çarparak paramparça oldu. Gazlı bez şeritleri karmaşanın içinde yüzüyor, anında mahvoluyordu. Tüm bunların savurganlığı içimi sızlattı.

"Bunlar ne, zehir mi?" diye tükürdü bir muhafız, dökülen tozları karıştırırken. "İlaçlar," dedim.

"Kanıtla."

"Bunu nasıl yapacağım?" "Bu senin sorunun ölümlü."

"Güzel. Her birinden bir kaşık al. Eğer yarın ölürsen, gel beni bul ve tutukla."

Gardiyan, omzum eklem yerinden doğal olmayan bir şekilde çekilene kadar kolumu sıktı. Vücudum refleks olarak sarsıldı ve boğazımdaki bıçağın altında keskin bir acı ve göğsümden aşağı kayan ılık damlacıklar hissettim. Dişlerimi sıktım, içimdeki sefil bir parça acıyı memnuniyetle karşıladı.

Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Bunu yapabileceğimi ve yanıma kâr kalacağını düşünecek kadar gururlu ve kibirliydim.

Kışkırtıldığım her an yanımda olan *sesim* bile tuhaf bir şekilde ortalıkta yoktu. Hangi karanlık köşede yaşıyorsa oradan çıkıp beni *savaşmaya, yok etmeye teşvik etmesini* bekledim ama kıpırdamadı bile.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü soğuk duvara dayadım. Başarısızlık. Saf, muhteşem bir başarısızlık.

Koridorda tanıdık bir ayak sesi duyuldu. Gardiyanlar - beni duvara sıkıştırmamış olanlar - sertleşti. Yumruklarını selamlamak için göğüslerine kaldırdılar.

"Ekselansları, onu koridorlarda casusluk yaparken bulduk." "Yalancı," diye mırıldandım.

Gardiyan eğilmiş dirseğini omurgama dayadı ve dudaklarımdan istemsiz bir acı çığlığı kaçtı.

Maura titreyen bir sesle yalvardı. "Majesteleri, bu dürüst bir hataydı. O sarayda yeni, henüz kuralları anlamıyor. Size yalvarıyorum, ona merhamet gösterin."

Maura'nın burnunu çekmesiyle bozulan uzun bir sessizlik oldu. Luther, "Bırakın onu," diye homurdandı.

Gardiyan tereddüt etti. Bıçak boğazımdan uzaklaştı ama bedenim olduğu yerde sabit kaldı.

"Majesteleri, o-" "*Onu serbest bırakın* dedim."

Gardiyan kollarımdaki tutuşunu serbest bıraktı ve uzaklaşırken beni son bir kez itti. Uzuvarımı silkeleyip hassas omzumu ovuştururken kaşlarımı çatamadım bile.

O anda Luther'e bakmaktansa yapmayı tercih edeceğim o kadar çok şey vardı ki. Kendimi gryvern'e yem etmek. Cam kavanozlarımın parçalanmış kalıntıları üzerinde çıplak ellerim ve dizlerim üzerinde sürünmeyi.

Yavaşça, isteksizce, onunla yüzleşmek için döndüm. Prens çok *kızgındı*.

Daha önce onda sadece en ufak duygu izleri görmüştüm. Kız kardeşi bayıldığında endişelenmişti. Memnuniyet, kuzeni son ziyaretimde beni azarladığında. Kızgınlık, ne zaman etrafta olsam... yani, hemen hemen her zaman.

Ama şimdi yüzünde katıksız bir öfke vardı. Zaten sert olan yüz hatları sertleşerek boyun eğmez bir çeliğe dönüşmüş, mavi gözleri kötülükle parlıyordu. Etrafındaki varlık, çatırdayan bir ateş aurasıydı ve tenimi, elleri kalçalarımda dolaşırken hissettiğimden çok farklı bir şekilde ısıtıyordu.

Yutkundum.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"Çantamı buldum ve sonra geri geldim." Sesimdeki titreme karşısında irkildim.

"Nerede?"

"Koridorda omzumdan düştü."

"Gardiyanlar seni neden görmedi?"

"Kayboldum."

Yanı başında, avuçlarının kalbinden büyü akmaya başladı. Işık ve gölge kıvılcımları parmaklarının arasından geçerek bileklerine kadar uzanıyor ve canlı bir eldiven oluşturuyordu.

İçimdeki uyuklayan *ses* meraklı tek bir gözünü açtı. Luther'in bakışları muhafızlara yöneldi. "Sana onunla uğraşmamamı söylemiştim."

Beni iten adam bir adım öne çıktı. "Siz gelene kadar onu tutuyorduk, Majesteleri. Eşyalarını aramaya başladık ve bize saldırdı."

Ona gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi? Anlatmak istediğin hikâye bu mu?" "*Sessizlik!*"

Luther'in gürleyen sesi karşısında herkes sustu. Öfkesi havada o kadar yoğun bir şekilde asılı duruyordu ki neredeyse dumanlı tadını alabiliyordum. Emrinin yankıları koridorda yankılanırken bakışlarım onunla buluştu.

Sonun annen gibi olmasın.

Gözlerini bana dikti. "Sen-"

"Majesteleri, lütfen." Maura tökezleyerek ilerledi ve muhafızlar yolunu kesmek için uzandığında bağırsa da yüzünde nadiren gördüğüm ciddi bir kararlılık vardı. "Diem'in yaptıklarını mazur göremem. O..." Durdu ve bana baktı. "Pervasızdı. Ve olgunlaşmamıştı."

İrkildim.

"Ama bu kızı bebekliğinden beri tanıyorum ve vücudunda tek bir kötü kemik bile yok. Kötü bir niyeti yoktu. Hayatım üzerine yemin ederim."

Mide bulantısı midemde çalkalandı. *Keşke bilseydi.*

Gölgelere gömülüp kaybolmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Luther'in botları yere saçılmışı cam parçalarının üzerinde çitirdayarak ilerlerken, ben pes edip gözlerimi ayırana kadar bakışlarımı üzerinde tuttu. Eğer beni oradan canlı çıkaracaksa, bırakalım bakış yarışmasını kazansın.

Görüş alanımın bir köşesinden, odağının boynuma düştüğünü izledim. Bir koluna dolanan büyüü silkeledi ve bana doğru uzandı. Boğazıma sarılacağını düşünerek hazırlandım ama yaptığı şey beni çok daha fazla tedirgin etti.

Yarayı incelerken dokunuşu dikkat çekici derecede nazikti. Acı bile hissetmedim, sadece başparmağının çenemin altından boynumun kıvrımına doğru yavaş ve dikkatli dokunuşunu hissettim, köprücük kemiğimdeki eski bir yara izinde durakladı. İçimi bir ürperti kapladı.

Eli hareketsiz kaldı. Elini geri çekti ve parmaklarını kaplayan koyu kırmızı kana baktı.

"Rigorn. Yannick."

Muhafızlardan ikisi öne çıktı. Birini beni duvara iten adam olarak tanıdım. Diğerinin elinde kanlı bir bıçak vardı.

Yumruk.

Luther hâlâ karanlığın kıvrımlarıyla sarılı olan diğer elini uzattı. "Silahın."

Muhafız kılıcın sapını uzattığı avucuna koyduğunda, Luther'in gölge büyüğü kılıcın etrafını sardı ve kılıca acımasız, zonklayan bir enerji bulaştırdı. Muhafız elini bırakmak istemiyormuş gibi bir an öylece durdu ve titrediğini fark ettim.

Luther bir çingiraklı yılan gibi hızla saldırdı; bıçak bir an elindeydi, sonra muhafızın karnına saplandı, dikenli siyah sarmaşıklar yaranın etrafındaki deriyi delmek için uzanıyordu.

İçimdeki şifacı yerleştirme konusunda karanlık bir hayranlık hissetti. Bıçaklanmak için *iyi bir* yer yoktu ama eğer bıçaklanması gerekiyorsa... daha az damar, hayati organ yoktu. Cehennem gibi acıtacaktı ama Alçalmış şifasıyla kolayca hayatta kalabilirdi.

Sanki Luther bu tür şeylerde uzmanlaşmıştı.

Diğer adama döndü. "Onu nöbetçi odasına götür ve orada bekle. *Seninle* sonra ilgileneceğim."

Muhafız soluklaştı ama itaat etti, meslektaşını inliyor ve götürülürken yarasını tutuyordu.

Bağırsaklarına acımasızca mızrak saplanmış bir adam görmenin hangi kısmının dudaklarımı gevşettiğinden emin değilim ama kendimi birden konuşurken buldum.

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Diem Bellator," diye tersledi Maura.

"*Sus.*" Luther'in başı yavaşça bana doğru döndü.

Sessizce yanıma döndüğünde, bir ayak uzamış ve iki ayak genişlemiş gibi görünüyordu. O parlayan gözler beni benden almıştı, başka yere bakamıyordum.

"Boğazını kesen adamı mı savunacaksın?" diye sordu alçak ve yumuşak bir sesle.

Boynumdaki yaraya nazikçe dokundum ve artık kanamadığını görünce şaşırdım. "Sadece bir sıyrık. Birini bıçaklamaya değmez."

Yüz hatlarından şoka benzeyen bir şey geçti, sonra hızla tekrar ateşli bir kararlılığa dönüştü.

"Bu saraydaki insanlar öyle ya da böyle bana itaatsizlik etmenin sonuçları olduğunu öğrenmeli."

Luther uzanıp parçalanmış çantamı, yere saçılmış kâğıtları ve kırılmamış kavanozları topladı.

Onları kabaca bir yığın halinde kollarıma bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Gitme vaktiniz geldi Bayan Bellator." Fısıltıyla söylediği sözler kulağımı okşarken, çenesinin pürüzsüz teni yanağımı ısıtana kadar eğildi. "Hayatınla birlikte olduğu için şükret."

Maura cevap vermemi beklemedi. Aceleyle ileri atıldı ve bileğimi yakaladı, neredeyse eşyalarımın avuçlarımdan yuvarlanmasına neden oluyordu. "Evet, elbette Majesteleri. Cömert merhametiniz için çok minnettarız."

Teşekkür, özür ya da belki de küfür olabilecek bir şeyler mırıldandım. Zihnim, karşımdaki adamın birkaç dakika içinde nasıl olup da beni korumaktan kendi korumasını bıçaklamaya ve hayatımı tehdit etmeye geçtiğini anlamaya çalışmakla meşguldü.

Ne zaman bu Prens'i anlamaya başladığımı düşünsem, beni tamamen şaşırtacak bir şey yapıyordu. Ve bu - öfkesinden, hatta büyüünden bile daha fazlası - onu gerçekten bir tehdit haline getiren şeydi.

Eğer annemi onun müttefiki olabileceğine ikna etseydi, sonra bana sırt çevirdiği gibi ona da sırt çevirseydi...

Sonun annen gibi olmasın.

Sözleri yol boyunca kafamın içinde yankılandı.

ChapTer

TWenTY-One

Maura, Lumnos Şehri'nin sınırlarını terk ettikten çok sonrasına kadar benimle konuşmadı.

İlk başta, sessizlik ve içimde savaşılan tüm duyguları parçalara ayırma fırsatı için minnettardım.

Utanç. Suçluluk. Öfke. Korku. Hepsi kendine zarar veren bir döngüde dönüp duruyor.

Ama Ölümlü Şehir'e doğru yürüdükçe sessizlik daha da dayanılmaz hale geliyordu. Maura daha önce bana hiç kızmamıştı. Zararsız anlaşmazlıklar yaşamıştık ama aramızda anlamlı bir çatlağa neden olacak bir şey olmamıştı.

Artık bana bakamıyordu bile.

Orman seyrelmeye başladı, Ölümlü Şehir'in binaları yavaş yavaş görünmeye başladı ve şifacılar merkezinin kaosu tarafından tüketilmeden önce fazla zamanımız olmadığını biliyordum.

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım. "Bugün bir hata yaptığımı biliyorum. Bir sürü hata."

Maura ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece düşünceli bir şekilde önündeki yola baktı, ama sessiz davranacak bir tip değildi. O ciddi zihninin içinde, kelimelerini özenle seçtiğini biliyordum. Bilmediğim şey, bunun pişman olacağı bir şey söylemekten kaçınmak için mi yoksa beni milyonlarca küçük parçaya bölmek için mi olduğuydu.

"Bu benim hatamdı," dedi sonunda. Durakladı, sonra bir karara varmış gibi başını salladı. "Annene güvenmeliydim. Auralie seni en iyi tanıyan kişiydi ve eğer bu işin üstesinden gelebileceğine inanmıyorsa, buna saygı duymalıyım."

Milyonlarca küçük parça.

Öfkelendim. "Bununla başa çıkabilirim. Bu bir hataydı. Bir daha olmayacak." Kuru, esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır, kesinlikle olmayacak."

Önünde durana kadar koştum ve onu durmaya zorladım. "Bir dahaki sefere tüm kurallara uyacağıma söz veriyorum."

"Bir dahaki sefere mi?" Bana inanmaz bir bakış attı. "Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak Diem. Prens Luther bir mucize eseri seni saraya geri kabul etse bile, ben kesinlikle kabul etmeyeceğim."

"Prens'ten özür dileyeceğim. Ona güvenilebileceğimi göstereceğim. Teller için saray şifacısı olarak hizmet etmeye devam etmeliyim-"

"Teller için mi?" Parmağını yüzüme doğru sallarken kahve rengi gözleri kısılmıştı. "Muhafızlara karşı savaştığında Teller için bu endişe neredeydi? Ya da Kral'ın odasından kaçtığında ya da Prens'in ağzının payını verdiğinde? O çocuk bunlardan herhangi biri yüzünden okuldan atılabilirdi."

Ağzım kapandı, suçluluk duygusu dilimi tuttu. Haklıydı.

"Kardeşinizin, kız kardeşinin tutuklanıp idam edildiğini görmektense eğitimini kaybetmeyi tercih edeceğini garanti edebilirim."

Daha fazla gerçek. Teller, annemizin pazarlığını sürdürmek için aldığım riskleri bilseydi, bir an bile tereddüt etmeden o okulu bırakırdı.

Ve eğer babam bilseydi... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertirdi. Öfkesi Prens'i bile utandırırdı.

"O anlaşma annenle Kraliyet arasındaydı," dedi Maura. "Sana bundan hiç bahsetmemeliydim. Bu işe karışmak sana düşmezdi."

"Bu işe karışmaktan başka seçeneğim yok. Bunu biliyorsun." "Eğer annen burada olsaydı-"

"Annem burada *değil*."

"Ve bunun için tanrılara şükürler olsun. Onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını görmek kalbimi kırardı."

Hançerimi alıp doğrudan göğsüme saplayabilirdi.

"Bugün her şeyi riske attın Diem. Merkezdeki işimizi, kardeşinin okulunu, tüm ailenin güvenliğini, *benim* güvenliğimi. Senin yüzünden iki kez bir saray muhafızının bıçağını üzerime çektim. Peki ne için? Söyle bana, tüm bunları riske atmaya değecek kadar önemli olan neydi?"

Gözlerindeki yargıya dayanamayarak başka tarafa baktım.

"Bunun Prens ile aranızda olanlarla bir ilgisi var mı?"

Çenem gerildi. "*O Prens'le aramda* hiçbir şey yok." "Oh, bana bu saçmalıkları anlatma. Siz ikiniz gözlerinizi

Birbirinizden uzaklaşın. O size dokunmadan duramıyor, siz de onu kışkırtmadan duramıyorsunuz."

"Orada hiçbir şey yok," diye tersledim, sert bir tonla konuşuyordum.

"Peki." Başını yana eğerken ellerini göğsünde kavuşturdu. "O zaman bunun nedeni şifacı olmak istememen mi?"

Bakışlarım tekrar onunkilere döndü. "Tabii ki şifacı olmak istiyorum. Şifacı olmak... benim tüm hayatım."

"Kesinlikle." Yüzündeki buz gibi ifadenin bir kısmı eridi. "Bu konuda hiçbir zaman gerçek bir seçim şansın olmadığını biliyorum. Annen daha sen yürümeye başlamadan onun müridi olacağına karar vermişti."

"Gerçekten isteseydim farklı bir yol seçebilirdim," diye karşı çıktım ama Maura'nın düz bakışları bunu benden daha fazla yutmadığını gösteriyordu. Bir nefes verdim. "Yani bu kadar mı? Bir hata yaptım ve artık şifacı olmak için yeterince iyi değil miyim?"

"Mesele yeterince iyi olmak değil. Sen son derece yeteneklisin. Çabuk öğreniyorsun, çok çalışıyorsun, hastalarla aran çok iyi. Müşterilerimizin yarısı kulaklarıma neşter vurmak istememe neden oluyor ama sen her zaman onlara karşı nazik olmanın bir yolunu buluyorsun, bunu hak etmeyenlere bile."

"O zaman sorun ne?"

"Kalbin bu işin içinde değil. Ya da yanlış nedenlerle bu işin içindesin. Stajyerken her zaman ormanda dolaşıp malzeme toplamak ya da en tatsız hastalarımızla sohbet edip hayatları hakkında bilgi almak isterdin."

"Aynı şeyi herhangi bir stajyer için de söyleyebilirsiniz."

"Hayır, Diem. Stajyerlerden bunları yapmalarını istediğimde, onlara başka bir görev vermem için bana yalvarıyorlar." Elimi tutarken yüzü yumuşadı. "Sen benim ailem gibisin. Senin mutlu olmanı istiyorum. Seni tatmin edecek bir hayatın olsun istiyorum. Ve eğer bu o değilse-"

"Öyle."

"Diem-"

"Öyle, Maura. Ben mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ve bugün için özür dilerim." Elini sıktım ve ikna edici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım.

Çünkü mutluydum. Beni seven insanların, iyi olduğum bir mesleğim ve çoğu ölümlünün uğruna cinayet işleyeceği güvenli, rahat bir geleceğim vardı.

Mutluydum.

Gerçekten.

Gerçekten...

"Kart oyunu için buradayım."

Yüzümü o günkü yirminci tatlı, masum gülümsememe zorladım. Henüz hiçbirini işe yaramamıştı ama başarısızlıklar silsilem eninde sonunda sona ermeliydi.

Nöbetçi adam -ki şansına, bu kapının önünde son kez durduğumda kavga ettiğim aynı kaslı, iğrenç Muhafızdı -Homurdandı. "Bu gece kart oyunu yok."

Gözlerimi devirdim. "Bunu tekrar yapmak zorunda mıyız? Üye olduğumu biliyorsun. Unuttuysan söyleyeyim, bu konuda çok önemli bir rol oynadın."

"Oh, unutmadım."

Onunla kapı arasına baktım ve beklentiyle ayağımı yere vurdum. "Ee?"

Daha yakına eğilmeden önce boş sokağa bir göz attı. "Kart oyunları toplantılar içindir. Bu gece toplantı yok."

"Bugün bir görevim vardı ve Vanc-" "*Baba.*"

"Doğru. *Peder* nasıl gittiğini konuşmak için onunla burada buluşmamı istedi.

O yüzden... beni içeri al." Sırıttım. "Lütfen."

Duvara yaslandı ve bana yavaş, kasıtlı bir bakış attı. Geçen seferki gibi gözlerini gölgelemek için geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Dudaklarında görüntüsünden hoşlanmadığım bir sırıtış belirdi.

"Bu gece sakın bir gece," dedi.

Kahretsin. Bunu ilk gecemden hayal meyal hatırlıyordum - Henri'nin üyeliğini kanıtlamak için kullandığı bir tür şifreli mesaj - ama cevabı hatırlayamıyordum. Henri ve Brecke, Henri'nin "kan ayını" şakası yüzünden benimle dalga geçmekle meşguldü.

"Küçük, sevimli, gizli el sıkışmalarınızı henüz bilmiyorum. Eminim orada bir ağaçla ilgili bir şey vardır ve muhtemelen alevler, yanma ya da ateşle ilgili bir şey-"

"Şifreli kelimeler yok, giriş yok."

"Oh, hadi ama," diye homurdandım. "Bu bir şaka olmalı." "Şaka gibi mi görünüyorum?"

"Taktığın şapkayı gördün mü?"

Gülümsemesi sertleşerek daha soğuk bir şeye dönüştü. "Her zaman tişörtünü çıkarıp bana dövmeni gösterebilirsin."

"Benim dövmem yok."

"Belki gömleği çıkarmana razı olurum." Gözlerindeki parıltı yırtıcıydı ama tahrik edici değildi; benimle oynuyor, kendi eğlencesi için beni kızdırıyordu.

Parmaklarım ikiz hançerlerimin kabzalarına vuruyordu. "Ya da seni bıçaklayıp yine de içeri girebilirim şapkalı çocuk."

"Bir kardeşi tehdit etmek mi? Sadakatini kanıtlamak için tuhaf bir yol." "Geçen sefer benim için işe yaramıştı."

"Onu içeri al, kardeşim."

Arkamda duran Vance'i görmek için döndüm, oldukça eğlenmiş görünüyordu.

Bir kez daha Vance'in yüzündeki aşinalıktan etkilendim. O ilk geceden önce onunla doğru dürüst tanışmadığımdan emindim ama onda eski, gömülü bir hatırayı çağıran bir şey vardı. Bizi birbirimize bağlayan ipi çekmeye çalıştım, ama anı ulaşılamaz bir yerde takılı kalmıştı.

Nöbetçi adam ayağa kalktı ve kapıyı bizim için açtı. Yanından geçerken göz kırpmasını yakaladım.

Vance beni toplantının yapıldığı geniş odaya götürdü ve oturmamı işaret etti. İki adam arkadaki bir kapıdan çıkarken bir avuç sandalyeyi derme çatma bir çemberin içine sürükledi.

"Rahibe Diem, Kardeş Brant ve Kardeş Francis'i hatırlarsınız."

Gülümsedim, birinden sözsüz bir homurtu, diğerinden de sessiz bir baş sallaması aldım. Üyeliğime karşı çıkmalarının nedeni ne olursa olsun, bunu aşmamışlardı.

Onlara söylemeye geldiğim şeyin bunu değiştirmeyeceğini hüznle fark ettim.

"Bu sabah sarayda bir görevin vardı," dedi Vance. "Nasıl geçti?"

Ellerime baktım. "Tam olarak planladığım gibi değil."

"Muhafızlardan kaçmayı ve sarayda korumasız dolaşmayı başarabildiniz mi?"

"Evet," dedim yavaşça.

"Bu oldukça etkileyici."

"Nasıl?" Brant daha yakına eğildi. "Neden öylece dolaşmana izin versinler ki?"

"Bana *izin* vermediler. Kaçtım."

"Kaçtın mı?" Vance ve Brant hep bir ağızdan sordular.

Başımı salladım. "Kral'ı kontrol etmek için oradaydık. Odasına vardığımızda onlara çantamı unuttuğumu söyledim ve onlar beni durduramadan çantamı almak için dışarı koştum."

"Ve senin peşinden gelmediler mi?" Brant sordu.

"Bir gardiyan yaptı ama ben ondan saklandım." Luther'in koridorda yaptığı tuhaf açıklamaları atlamıştım. Hâlâ annemin kaybolmasında nasıl bir rol oynadığını öğrenmeye kararlıydım ama Muhafızları ve planlarını bu gizeme bulaştırmaya hazır değildim.

Vance sandalyesinde arkasına yaslandı ve ıslık çaldı. "Cesaretin var kızım, hakkını vermeliyim."

"Ya da ölüm arzusu," diye mırıldandı Francis.

"Tekneye ulaşabildiniz mi?" Vance sordu.

Tekrar yere baktım ve pantolonumdaki küçük bir yırtığı dalgınca kaşıdım. "Hayır. Ben oraya varamadan muhafızları arttırdılar. Geri dönmek zorunda kaldım."

Onlara bakmaya cesaretim yoktu ama hayal kırıklığı dalgasının odaya yayıldığını hissettim.

"İşe *yarar bir şey* bulabildin mi?" Brant sordu. "Hayır."

Vance, "Saraya girdi ve canlı olarak çıktı," dedi. "Bu hâlâ bir başarı."

Ona baktım ve zihnimde bir görüntü canlandı: Vance, şifacılar merkezinin dışında durmuş, pencereden bana bakıyordu.

Elbette bir hasta. Bir zamanlar merkezde hasta olarak bulunmuş olmalı. Belki de onu doğrudan tedavi etmediğim için hatırlamıyordum.

Artık mantıklı bir cevabım olduğu için soruyu bir kenara itmeye çalıştım ama bir şey hâlâ kolumu çekiştiriyor, dikkatimi talep ediyordu.

"Yani sarayın her yerine koştun ve onlar da gitmene izin mi verdi?"

Brant sordu.

"Hayatımı tehdit ettiler," diye savunmaya geçtim. "Beni tekrar içeri alacaklarından emin değilim."

"Seni aramadılar ve haritayı bulmadılar mı?"

"Çantamı aradılar ama haritayı giysilerimin içine sakladım."

"Seni tutuklamadılar mı? Seni dövmediler mi? Sana hiçbir şey yapmadılar mı? Öylece gitmene izin mi verdiler?"

Öfkem patladı. "Boğazım kesildi ve neredeyse kolum kırılıyordu. Bu senin için yeterli mi, yoksa geri dönüp beni de kırbaçlamalarını mı isteyeyim?"

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Vance, elini Brant'e doğru kaldırarak. "Olduğu kadar iyi bittiği için minnettar olalım. Sarayın şifacılarla olan güvene dayalı ilişkisinin hepimiz farkındayız, onun için en kötüsünü düşünmemeleri bizi şaşırtmamalı."

Midem biraz çalkalandı.

"Nerede kesildin?" Bu kez soran Francis'ti. Sesi nazikti ama kaşlarını çatmış boynuma bakıyordu.

Elim boğazıma gitti. Şifacıların merkezinde kesiği sterilize etmiş ve kurumuş kanı temizlemiştim ama stajyerlerden herhangi birinin yarayı sarmasına izin veremeyecek kadar somurtkan bir ruh hali içindeydim. Parmaklarım nafile bir arayışla boynumdaki kabuğu yokladı.

Tuniğimin yakasındaki koyu kahverengi kan lekelerine baktım. Belki de beni bastırmak için mücadele ederken muhafız kendini yaralamıştı. Belki de kan onun kanıydı, benim değil.

Ama o kadar net hatırlıyordum ki, derimi delip geçen bıçağın soğuk ısırtığını. Beni kestiği yerdeki hayali acıyı hâlâ hissedebiliyordum ama elimi üzerinde gezdirdiğimde sadece pürüzsüz bir deri parçası vardı. Sanki az önce...

Uzun zamandır gömülü olan şüphelerim yüzeye çıktı ve kalp atışlarım hızlandı. *Hayır, diye* bağırdım kendi kendime düşüncelerimin uğultusu arasında. *Bu bir hataydı. Belki bir halüsinasyondur. Başka bir şey değil. Daha fazlası olamaz.*

"Kardeşlerim," diye araya girdi Vance, "davamız için hayatlarını riske atan Muhafızlara böyle davranmayız. Rahibe *Bellator*'ın bugün aldığı risk için minnettarız, değil mi?"

Kaşlarını çatmalarına rağmen başlarını sallayan iki yoldaşına sert bir bakış attı.

Vance öne doğru eğildi ve ellerimi tutarak avuçlarının içine aldı. "Bugün çok cesurdun, Rahibe. Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacımız olacak. Buna ihtiyacımız var."

Alçalmışların egemenliğini sonsuza dek sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen Muhafızlar."

Aşağıdaki kelimelerin ağzımdan fırlamasına neyin sebep olduğundan emin değilim - yüzündeki nazik acıma, adamlarının şüpheli bakışları altında hissettiğim değersizlik ya da sadece kendi başarısızlık duygularımın beni içten içe yiyip bitirmesi.

"Tekrar deneyebilirim. I... Saraya gizli bir giriş biliyorum." Üç adam da daha dik oturdu.

"Ne girişi?" Vance sordu.

"Saray bahçesinin duvarında bir delik."

Bunu söylediğim anda pişmanlık göğsüme bir taş gibi oturdu.

O sarayda çocuklar vardı ve ilk görevime dayanarak, bu adamların istediklerini elde etmek için çocuklara zarar vermekten çekinmeyeceklerinden emin değildim.

Vance Brant'e bir şeyler fısıldadı ve Brant birkaç saniyeliğine odadan kaybolup kraliyet arazisinin büyük bir haritasıyla geri döndü.

"Bize nerede olduğunu gösterebilir misiniz, Rahibe?" Vance önümdeki buruşuk kâğıdı düzeltti, yüzü heyecandan parlıyordu. Brant ve Francis bile artık bariz bir ilgiyle beni izliyordu, şüpheleri geçici olarak yatışmıştı.

Bir an için yeri bulamayacağımı ve onlara gerçekten bilmediğimi söylemek zorunda kalacağımı umdum. Yine de onları oraya götürmemi isteyeceklerdi ama en azından ne kadar ileri gidebileceğime karar vermek için biraz zaman kazanabilirdim.

Gözlerim bana ihanet etti. Bakar bakmaz onu bir anda buldum, yolun unutamadığım bir dönemecinin hemen kuzeyinde.

İstediğin buydu, diye kendime hatırlattım. Muhafızların Kraliyeti ve onu destekleyen herkesi alaşağı etmesine yardım etmek için katıldın.

Parmağımı yere koydum. "İşte," diye mırıldandım, boğazım kurumuştu. "Delik orada."

Kâğıt elimin altından çekildi, ardından öfkeli karalamalar ve deşifre etmek için hiçbir çaba sarf etmediğim sessiz bir tartışma başladı.

O gün Maura ve bana eşlik eden stajyer şifacı Lana'nın da gizli girişi gördüğü ve onun da bir Koruyucu olduğu aklıma geldi. Eğer bu adamlar bunu zaten bilmiyorlarsa, onlara söylememeyi seçmişti. Onlar için bozmuş olabileceği diğer yeminler ne olursa olsun, bunu tutmuştu.

Ve ben yapmadım.

Alçalmışların ölümlülerin hayatlarını hiçe sayarak yok ettiği tüm ruhlar üzerine düşüncelerimi geliştirdim: Henri'nin annesi. Henri'nin at sırtında Alçalmışlar tarafından çiğnendiğini gördüğü çocuk. Ara sokaktaki kadın ve çocuk. Nesil yasaları tarafından öldürülen tüm çocuklar. Sayısız komşu, sınıf arkadaşı ve hasta.

Kendi annem, belki.

Babam beni *savaşın ölüm, sefalet ve fedakârlık olduğu konusunda* uyarılmıştı. *Savaş, ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacak seçimler yapmaktır.*

"Bu akşam geri dönüp tekrar deneyebilirim," diye teklif ettim. "Gece gizlice saraya girmeyi deneyebilirim. Orada olduğumu bilmezlerse, belki..."

Sesim kesildi. Gerçekten de yakalanmadan saraya girip çıkabileceğime inanmıyordum ama en azından gidersem, gizli girişi kullanmanın sonuçları sadece benim omuzlarımda olacaktı.

"Yeterince şey yaptınız, Rahibe." Vance önümde çömeldi ve omzuma hafifçe vurdu. "Verdiğin bilgilerin son derece değerli olduğu bir kez daha kanıtlandı."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Hayır, gerçekten-bir daha deneyeyim. Bu sefer yapabilirim. Yapabilirim-"

"Hazır değilsin." Brant arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Hâlâ bana kaşlarını çatıyordu ama tavrı değişmişti. "Cesur olduğunu kabul ediyorum ama bugünkü stratejin amatörceydi. Herkes sana bu planın işe yaramayacağını söyleyebilirdi."

"Kardeş Brant'ın söylemek istediği," diye araya girdi Vance, "bize daha yeni katıldığınız. Sana öğretebileceğimiz çok şey var. Zamanla en iyilerimizden biri olabilirsin ama şimdilik..."

"Hazır değilsin," diye tekrarladı Brant.

Vance sıkıca gülümsedi ama başıyla onayladı.

Utançtan yanaklarımın yandığını hissederek sandalyemden kalktım. Üç adam da ayağa kalktı. Vance'in eli sırtımın üst kısmına gitti ve beni kapıya doğru itti. Benden kurtulmaya çalışıyordu.

"Kendinle gurur duymalısın," dedi. "Bir sonraki toplantıda diğerlerine ne kadar büyük bir risk aldığını anlatacağız."

"Hayır," diye geveledim, biraz fazla yüksek sesle. "Lütfen bir şey söyleme." Vance'in kaşları kalktı, ben de hemen ekledim, "Kredi ile ilgilenmiyorum. I... Ben sadece bir fark yaratmak istiyorum."

Beni ara sokağın çıkışına doğru iterken onaylayan bir gülümseme takındı. "Rahibe Diem, yaptığınız şeyin daha da büyük bir etki yaratacağını hissediyorum."

sandığınızdan çok daha büyük bir fark."
Korktuğum şey tam olarak buydu.

HENRI, Muhafızların toplantı salonunun dışında beni bekliyordu. Belli ki kasvetli ruh halimi fark etmişti, çünkü ilk başta hiçbir şey söylemedi. Elimi sıktı ve evlerimize doğru giden yolda benimle birlikte yürüdü.

Birkaç dakika sonra "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Görev mi yoksa onlarla buluşma mı?" "İkisi de. İkisi de."

"Kötü bir şekilde."

"Hangisi?"

"İkisinden biri. İkisi de."

Kolunun yan tarafıyla bana hafifçe vurdu. "Hâlâ hayattasın ve tek parçasın, o yüzden çok kötü olmamış olmalı."

"Görevde başarısız oldum. Dürüst olmak gerekirse nasıl hâlâ nefes alabildiğimi bilmiyorum." Burnumun kenarını sıktım. "Maura bana çok kızgın. Sanırım şifacıların saraydan yasaklanmasına neden olmuş olabilirim. Teller'in okuldaki yerini kaybetmesine neden olmuş olabilirim. İçerideki *kardeşleriniz* gelecekteki görevler için hazır olmadığımı düşünüyor. Ben..."

Tüm hayal kırıklıklarımın ağırlığı soğukkanlılığımın son kırılğan sütununu da ezerken sesim sertleşti ve sessizliğe gömüldüm.

"Şey... Seninle hala gurur duyuyorum."

Ona baktım ve bir kez daha bakışlarında o harikulade hayranlık duygusu parladı, daha yeni geliştirdiği o derin, zor kazanılmış saygı.

"Hazır olmadığını düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Sen inanılmazsın, D. Bunu eninde sonunda anlayacaklar. Ve Maura gerçekten ne yaptığını bilseydi, seni anlardı."

"Yapacağını sanmıyorum. Şifacı yeminimi bozdum Henri. Eğer bilseydi... Tanrım, eğer *annem bilseydi*..."

"Eğer tüm hikayeyi bilselerdi, sizi desteklerlerdi. Bu yeminin amacı insanlara yardım etmek, değil mi? Mümkün olduğunca çok hayat kurtarmak?"

"Evet, ama..."

"Yaptığımız şey bu. Sadece burada ya da orada bir hayat kurtarmıyoruz. Her yıl kaç ölümlünün Türemişler tarafından öldürüldüğünü bir düşünün. Biz buna bir son vermeye çalışıyoruz. Tüm *ırkımızı* kurtarmaya çalışıyoruz. Sizce de bu yolda birkaç taviz vermeye değmez mi?"

"Ama ya..." Kalbimde kaynayan çatışmayı ona açıklayacak kelimeleri bulamıyordum - sadece ödün vermekle kalmayıp, bir daha asla geri alamayacağım temel bir parçamı feda ettiğimi hissediyordum. Başımı salladım ve iç çektim. "Evet, tabii ki. Haklısın."

Bir süre tek kelime etmeden, köyün seslerini ve çakıllı yolda ayak seslerimizin sessiz çığırılarını dinleyerek yürüdük.

"İtiraf etmeliyim ki," diye başladı, "ben de sana kızgıyım."

Kalbim sıkıştı. "Öyle mi?"

"Bir Türemiş'i bıçakladın. Ve bunu benden sakladın."

Ona doğru döndüm, kendimi savunmaya hazırdım ama yüz ifadesi beni durdurdu. Yüzünde yargılama değil, sıcaklık vardı. *Şehvet*.

"Kraliyet ailesine casusluk yapmak, bir silah tüccarından çalmak, bir Soylu'yu bıçaklamak..." Bana şehvetli bir sırıtışla baktı ve bir parmağını kolumun iç kıvrımında gezdirdi. "Sana Muhafızlar'dan daha önce bahsetmeliydim."

Kaşlarımı çattım. "Neden anlatmadın? Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık."

"Annen." Saçımın gevşek bir kıvrımını çekiştirerek parmaklarının arasında döndürdü. "Auralie bir anneye sahip olduğum en yakın şey. Seni Türemişlerden uzak tutmak istedi ve ben de onun isteklerine saygı duymak zorunda kaldım."

Söylemediği kelimeler havada asılı kaldı: *Ama o artık yok*.

"Ve," diye devam etti, "onlardan uzak duracak kadar mutlu görünüyordun. Ölümlüler dünyasında kendi baloncuğun vardı." Burnumun ucuna dokundu. "Onu patlatan kişi olmak istemedim."

Sertleştım. "Tamamen korunaklı değildim. Dünyanın nasıl işlediğini biliyorum."

"İsteddiğini biliyorum, ama nasıl gittiğini görüyorsun. Alçalmışların yaptığı tüm korkunç şeylere gözleriniz bir kez açıldığında, bu çok bunaltıcı olabilir. Onları durduraktan başka bir şeye odaklanmak zorlaşıyor."

Bunun onda gerçekleştiğini görmüştüm. Geçen yıl boyunca Henri'nin sertleştığını ve onu her zaman tanımlayan o çocukluk neşesini ve neşesini yavaş yavaş kaybettiğini izledim.

Bunun yetişkinliğin doğal bir ilerleyişi olduğunu düşünmüştüm ama geriye dönüp baktığımda görmezden geldiğim işaretler olduğunu fark ettim.

Yüzünün kararma şekli

Sohbetlerde alçalmak gündeme gelirdi. Babasıyla arasındaki mesafe -ve onunla *benim* babam arasındaki mesafe. Sarayda ya da Lumnos Şehri'nde iş almak için zorlaması, biz gençken kaçındığı bir şeydi.

Kalçalarımı kendine doğru çekti, elleri yüzümü kavrayacak şekilde yükseldi. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Şu andan itibaren bu işte birlikteyiz." Güldü, nefesi tenimi ısıtıyordu. "Benim küçük güzel casusum."

Dudakları dudaklarıma yapıştığında, hayranlığını, dilinin her okşayışındaki övgüyü hissettim. Başarısızlıklarla dolu böylesine sefil bir günün ardından, yeniden değerli biri olarak görülmek güzel bir duyuydu.

Beni daha yakına çekti ve bedenim ağır bir iç çekişle onun kollarında eridi.

"Evlen benimle, Diem
Bellator." Kalbim duracak gibi
oldu.

"Karım ol. Bu savaşta yan yana savaşalım."

Kaslarım kilitlendi. Onun iltifatlarının ardından yaşadığım özsaygı hissi bir anda yok oldu ve yerini korkunun buz gibi pençesine bıraktı. "Henri... biz daha yeni yattık. Kur bile yapmıyoruz. Neredeyse... Yani, bu daha çok yeni ve-"

"Yeni mi?" Güldü ve başını salladı. "Diem, senin hakkında ne hissettiğimi bilmen için sana kur yapmama gerek yok. Neredeyse yirmi yıldır birlikteyiz."

"Arkadaş olarak-"

"Ve şu anda sahip olduğumuz şey arkadaşlıktan çok daha fazlası olabilir. Daha iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırmayı, kekelemeyi durduramıyordum. Henri'nin başparmağı kulağımın altında bir yol çiziyordu, tekrar tekrar. Zihnim bu hareketten başka bir şeye odaklanamıyor, derimin kanayana ve çiğ kalana kadar yavaş yavaş aşındığını hayal ediyordum.

Bir eş olmak - kendi başıma ayakta durmak yerine bir erkeğin yanına itilmek, bir kocanın otoritesine ve bir eşin görevine hizmet etmek için kendimi ve kendi hedeflerimi terk etmek. Ölümlü Şehir'deki çoğu kadından beklenen hayat buydu.

Sessizlik. İtaat. Fedakarlık.

Bu fikir beni sıkan bir yumruk gibi bastırdı. Şüphesiz Henri böyle bir evlilik istemiyordu. Benden asla böyle bir şey beklemezdi, değil mi?

"Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun," dedi, "ben de seni tanıyorum. Evet, geçen yıl biraz... çalkantılı geçti ama sen ve ben, biz birbirimiz için yaratılmışız. Eski Tanrılar bizi bir sebepten ötürü bir araya getirdi."

Parlak, ışıltılı gözlerindeki şefkatli iyimserliği hazmedemeyerek yere baktım.

"Henri," diye fısıldadım yutkunarak. "Bu gerçekten büyük bir adım."

"Ama bu iyi bir adım. Benim ve babamın yanına taşınabilirsin. Koruyucular savaşı kazandıktan sonra da çalışmayı bırakıp evde kalırsın, böylece bir aile kurabiliriz. İnanılmaz bir anne olursun."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Şiddetle geri çekildim. İstedğim son şey onu incitmekti ama bu... Buna hazır değildim. Ve eğer onun istediği hayat buysa, hiç hazır olmayabilirdim.

Dövüş.

Şu alevli ses. Sonunda çirkin yüzünü göstermeye mi karar verdi?

"Bırak da bir düşüneyim," diyebildim. Dudaklarımı sıkı, yatıştırıcı bir gülümseme haline getirdim. "Bu önemli bir karar. Bana biraz zaman verebilir misin?"

Heyecanla başını salladı. "İstedğin kadar zaman ayırabilirsin. Bu konuda senin de benim kadar iyi hissetmeni istiyorum." Hızlı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti ve dudakları ilk kez benimkilere karşı yanlış hissettirdi. "Bu bizim kaderimiz Diem. Olmamız gereken yer burası. Bunu biliyorum."

Henri beni eve bıraktı, yol boyunca sanki ona çok arzuladığını bildiğim hararetle bir evet vermişim gibi gülümsedi. Ruhumda büyüyen huzursuzluğu kazabildiğim kadar aşağıya, aşağıya, aşağıya gömdüm.

Belki bunu yapabilirim.

Belki de sadece zamana ihtiyacım vardı.

Olabilir.

ÇAPTER TWE_nTY-TWO

Maura sözüne sadık kaldı. Sonraki birkaç hafta boyunca, saray birkaç kez şifacı çağırdı ve uslu duracağıma dair verdiğim sözlere rağmen, işi kabul etmemi yasakladı.

Bunun yerine, zaman zaman Lana'nın da eşlik ettiği kraliyet ailesiyle olan tüm ziyaretlerini kendisi gerçekleştirmeye devam etti.

Lana ile aramızdaki sessiz gerginlik had safhaya ulaşmıştı. İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakamıyorduk ve merkezde birbirimizin etrafında o kadar beceriksizce dolanıyorduk ki diğer kursiyerlerin meraklı bakışlarını üzerimizde toplamaya başlamıştık. Neyden şüphelendikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gerçek şu ki Lana'ya bakmak, kabul edemeyeceğim kadar utandığım bir yansımama bakmak gibiydi.

O ve Maura sarayla yaptıkları her telefon görüşmesinden sonra içeri girdiklerinde, ortaya çıkardığım gizli girişi kullanarak bir isyancı saldırısı haberi getirecekleri korkusuyla felç olmuş gibi duruyordum. Her gece yastığa başımı koyduğumda kafamda bu senaryo dönüp duruyordu.

Maura, *bahçedeki açıklıktan girdiklerini* söylerdi. *Çocukları kendi yataklarında katlettiler. O zavallı bebeklerin hiç şansı yoktu. Ne tür bir canavar böyle bir şeyin parçası olabilir?*

Daha akıllı ve cesur olsaydım Lana'yı bir kenara çekip onu uyurabilirdim ya da en azından Muhafızları dünyamıza getirdiğim için suçluluk duyduğumu itiraf edebilirdim. Çoğunlukla kendi küçük kıskançlığım yüzünden hiç yakın olamamıştık. Lana, her erkeğin dikkatini çeken ve beni uzun boylu, kaslı ve her yönden küstah olduğum için sürekli güvensiz hissettiren, minyon, doe gözlü bir sarışındı.

Ama bu sorunlar tamamen bana aitti. Lana iyi kalpliydi ve şu anda omuzlarımda taşıdığım yükü anlayabilecek tek kişiydi. İnenleri ziyaretten döndüğünde Lana'ya hiç benzemeyen kasvetinden, bunun onun da kalbinde yürüttüğü bir savaş olup olmadığını merak ettim.

O günlerde hem bilgeliğim hem de cesaretim yetersizdi, bu yüzden zamanımı kendi içime kapanarak ve beni şifacıların merkezinden çok ama çok uzakta tutacak tüm hasta ziyaretleri için gönüllü olarak geçirdim.

Maura beni saraydan men etmiş olsa da, Lumnos Şehri'nin Alçalmışlarına hizmet etmeye devam etmeme izin vermişti ve ben de bu ziyaretlere yeni bir hevesle başlamıştım. Muhafızlar daha fazla görevde yardım etmemi kibarca reddetti ve Vance beni, Türemişlerin evlerindeki hastaları ziyaret ederken gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmaya odaklanmaya teşvik etti.

Ben de öyle yaptım ve henüz gerçek değerde bir bilgi keşfedememiş olsam da, etrafımdaki herkesin hayatını tehlikeye atabilecek herhangi bir risk almadan faydalı olduğumu düşünerek kendimi kandırmak gibi kolay bir kalıba girmeme izin verdi.

Öte yandan Henri ortadan kaybolmuştu. Oldukça gizli bir görev için işe alınmıştı ve bu yüzden neredeyse her gece planlama toplantılarına katılamıyordu ve her ne kadar gönülsüzce itiraz etsem de, dürüst olmak gerekirse, bu mesafeden dolayı sessizce minnettardım.

Evlilik teklifine hâlâ cevap vermemiştim ve bu adımı atmaya hazır olup olmadığını bilmeye de yaklaşmamıştım. Teller dışında kimseye bundan bahsetmemiştim bile, o da sadece kaşlarını kaldırmış ve bana üstü kapalı bir şekilde "*Seni ne mutlu edecekse*" demişti.

Sonbahar yerini kışa bırakırken ve Lumnos ormanlarının mücevher tonlarındaki yaprakları kıvrılıp solarken ve soğuktan sertleşmiş toprağa karışırken, soğuk hava bir şeylerin yaklaşmakta olduğu hissini de beraberinde getiriyordu. Bu sessiz ve tehlikeli bir şeydi, tıpkı bir şimşegin çakmaya hazırlandığını haber veren havadaki çıtırtı gibi.

İçimdeki ses de bunu hissedebiliyordu. Artık gecekonduda oturmuyor, bekliyordu. Uyudum ve kulağımda bitmek bilmeyen uğultusuyla uyandım. O kadar sürekli bir varlık haline gelmişti ki neredeyse tamamen görmezden gelebiliyordum. Neredeyse.

Ama öyle zamanlar oldu ki, sesi o kadar yükseldi, *savaşma* çağrılarında o kadar ısrarcı oldu ki, neredeyse her şeyi tüketir hale geldi. Kendimi tehdit altında hissettiğimde hep canlanırdı - saraydan uzaklaştırıldığım için artık nadiren oluyordu - ama

Ayrıca, saraya yaklaştıkça sürekli ilahilerinin daha yüksek ve daha vahşi hale geldiğini fark ettim.

Hatta o kadar gürültülü oldu ki, bir hastamın Lumnos Şehri'nin göbeğindeki saray gibi malikânesinin önünde durup sarayın ışıltılı tepelerine bakarken, sokağın karşısından bana seslenildiğini bile duymadım.

"Diem! Di-em! Diem?"

Transımdan çıktım. Bir grup mavi gözlü genç kız bana doğru yürüyordu, üzerlerinde sadece gezici bir sirkte görülebilecek türden kıyafetler vardı. Transparan şifondan yapılmış aşırı büyük kollar, yürürken arkalarında bir metre kadar uzanan geniş paçalı, pürüzsüz ipek pantolonlar ve bolca çıplak ten vardı. Ve renk, çok fazla renk.

Ölümlü Şehir'de, okul çağındaki kızlar edep konusunda takıntılıydı, boydan boya sıkıcı kumaşlar ve sessiz tonlarda giydiriliyorlardı. İddiaya göre amaç, pratik ve özverili olduklarını, dikkat çekmekten hoşlanmadıklarını göstermekti.

-İdeal bir eş ve anne adayının özellikleri. Fazla parlak boyalı bir kurdele bile kasabada bir kızın iffetsizliği hakkında fısıltı koparmak için yeterli olabilirdi.

Önümdeki kızlara bir bakışım, Ölümlü Şehir'in dedikoducularını erkenden mezara gönderirdi.

"Diem!"

Kızlardan biri kalabalığın arasından kendine yol açtı; lavanta ve nane tonlarına bürünmüş, koyu renk dalgaları kalçalarına kadar uzanan, pırıl pırıl, neşeli bir esmerdi.

Boncuklu saten terlikleriyle bana doğru koşan şımarık kızın, sarayın zemininde kan kaybından ölmek üzereyken izlediğim kızla aynı kız olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Oh-Lily. Uh, selam." Ona kısa ve garip bir el salladım.

Arkasındaki gruptan nefesler ve mırıltılar yükseldi. İçlerinden birden fazlası beni küçümseyerek alay etti. Lily bana parlak bir gülümseme fırlattı, ancak yüzünü buruşturmamaya çalışırken yüz hatlarındaki gerginliği fark ettim.

Neredeyse kesinlikle kutsal bir İniş görgü kuralını çiğnemiştım, ancak bu son haftalarda o kadar sabit bir durum haline gelmişti ki, bu konuda kötü hissetme yeteneğimi kaybetmişim.

"Seni bir yerlerde görebileceğimi umuyordum," diye cıvıladı. "O gün benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyordum.

saray."

Gözlerim onunla arkasındaki fısıldaşan grup arasında gidip geldi. "Bunu söylemen çok nazikçe ama aslında önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey değildi. Hayatımı kurtardın, her şeyimi sana borçluyum."

"Asıl işi senin iyileştirme gücün yaptı. Daha iyi hissetmene sevindim."

Lily kaşlarını çattı, yüzünde doğal olmayan bir ifade vardı. "Bu kadar çabuk işe yaraması garip. Sen daha saraydan ayrılmadan tüm yaralarım iyileşmişti."

"Bu alışılmadık bir şey mi?"

"Çok sıra dışı. Küçük kesikler çabuk iyileşir, ancak daha büyük yaralanmalar genellikle en az bir gün sürer. Hatta bazen bir hafta." Başını merakla eğdi. "Belki de bana verdiğin ilaçlardan biri iyileşme sürecini hızlandırmıştır?"

Kaş çatma sırası bendeydi. "Sadece ağrı için gümüş kurdu ve kanamayı yavaşlatmak için bir bitki karışımı."

Arkasından sesler yükselirken ikimiz de birbirimize aynı şaşkınlıkla bakıyorduk.

"Artık gidebilir

miyiz?" "Ciddiyim!"

"Hadi Prenses, burası çok soğuk."

Lily bana bıkkın bir gülümseme verdi ve arkadaşlarına hitap etmek için döndü. "Siz önden gidin hanımlar, ben birazdan yetişirim."

İnce yapılı bir kızıl saçlı buklelerini omzunun üzerinden savurdu. "Burası saray Majesteleri, siz olmadan bizi içeri almazlar."

"Her zaman yaptığın gibi gardiyanlarla flört et, Roxie," diye cevap verdi Lily.

Arkadaşları kıkırdayıp dudaklarını ısırırken kız kaşlarını çattı. Kızıl saçlı kız bir hışımla arkasını döndü ve grup yola devam etti, sonunda bir köşede kaybolmadan önce bana birkaç şüpheli bakış fırlattılar.

"Peki neden Lumnos Şehri'ndesin?" Lily duraksadı, sonra kaskatı kesildi, gözleri büyüdü. "Buraya ait olmadığından değil, tabii ki aitsin. Burada herkese kapımız açık -bir nedene ihtiyacın yok, ben sadece-"

Acısına son vermek için elimi kaldırdım. "Sorun değil, anlıyorum. Bir hastayı görmeyi yeni bitirdim."

"Ah. Doğru." Bakışları çevredeki evlere kaydı. "Hangi evdi o? Belki onları tanıyorumdur. Eğer hastaysalar, çiçek ya da belki bir not göndermeliyim ya da-"

"Söyleyemem. Gizlilik yemini falan." Kelimeler dilimde zehir gibi dolaşıyordu.

"Doğru, evet, elbette. Çok özür dilerim, sormamalıydım bile."

O kadar mahcup görünüyordu ki güven verici bir gülümsemeye karşı koyamadım. "O gün yaralanan kuzenlerin nasıl?"

Yüz ifadesi aydınlandı. "Oh, harikalar! Sen ve arkadaşların sayesinde şimdi daha iyiler." Koluma dokunmak için uzandı, sonra tereddüt etti. "Teller bana hep senin yetenekli bir şifacı olduğunu söylerdi ama seni çalışırken görene kadar tam olarak anlamamıştım. O gün çok korkmuştum ama sen bana karşı çok naziktin ve sana güvenmek çok kolaydı."

Ne diyeceğimi bilemedim, ona teşekkür etmek yüzüne bir tokat gibi geldi, her şey düşünüldüğünde.

"Kardeşim de öyle düşünüyor," diye ekledi gülümseyerek.

Gözlerim yerinden fırladı. "Ne?"

"Senden etkilendi. Bu kolay bir şey değil, biliyorsun. Luther pek sık iltifat etmez. Yani, kız kardeşi olduğum için bana iltifat eder elbette, ama diğer herkese karşı biraz... şey, aslında *kaba biri* değildir, sadece çok-"

"İltifat mı?" Başımı eğdim. "Ne tür iltifatlar?"

"Oh! Um, çok etkileyici olduğunuzu söyledi. Ve ilginç. Bana senin hakkında ne bildiğimi ve Teller'ın bana ne anlattığını sorup durdu. Sanırım sizi bulmak için Ölümlü Şehir'e gitti. Aslında birkaç kez, ama sanırım sen orada değildin, çünkü o-"

"Ona ne söyledin?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum. Luther beni bu kadar derinlemesine inceliyorsa, bunun *etkilenmesiyle bir* ilgisi olduğundan çok Güpheliydim.

Omuz silkti. "Teller'ın senden hep övgüyle bahsettiğini söyledim. Sana gerçekten hayranlık duyuyor. Teller ve ben her zaman bize iyi örnek olan büyük kardeşlere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu konuşuruz."

Kalbimdeki bıçak biraz daha derine saplandı.

"O iyi bir adam, biliyorsun." Beklentiyle bana baktı, gözleri yuvarlak ve umut doluydu.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Ona sahip olduğum için ben de şanslıyım. Teller benim için harika bir kardeş."

"Teller'ı kastetmemiştim. Yani, evet, o iyi bir adam - harika bir adam - tanıdıklarımın en iyilerinden biri." Sinirli bir şekilde güldü, yanakları yumuşak bir pembeyle kızarıırken ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdirdi. "O çok nazik biri,

ve gerçekten akıllı, ve o hiç-um, boşver. Kardeşimi kastetmişim. Luther. *Prens* Luther yani. *O* iyi bir adamdır."

Yüzümün tepki vermesini engellemek için vücudumdaki son kontrol damlasına kadar kullandım. "Eminim öyledir."

"O gün sarayda sana pek iyi davranmadığını biliyorum. Sadece benim için endişeleniyordu ve çocuklar zarar gördüğü için kendini çok suçlu hissediyordu. Eğer değer verdiği biri tehlikedeyse, biraz..." Ellerini pençe gibi havaya kaldırdı, sonra dişlerini gösterdi ve hırladı.

Yutkundum. "Kazaya Elric'in sebep olduğunu sanıyordum."

"Öyle yaptı. Öyle bir niyeti yoktu elbette -Elric de iyi bir adam bu arada- ama sen bunu biliyordun, değil mi? Elric seninle konuştuğunu söyledi. Senin de çok iyi biri olduğunu söyledi ve-"

"O zaman Luther neden kendini suçlu hissetti?" Lily'nin bilinç akışı her uçuşa geçtiğinde sözünü keserek muhtemelen kraliyet görgü kurallarının bir cildini daha ihlal ediyordum ama bunu yapmazsam bahara kadar burada kalabileceğimizi hissediyordum.

"Evet, doğru-Luther Kraliyet Muhafızları'nın Baş Generali, yani saraydaki herkesin güvenliğinden o sorumlu. Eğer biri yaralanırsa, kendi hatası olsa bile bunu kişisel olarak üstlenir." Lily gözlerini devirdi. "Bir keresinde kuzenlerimizden birkaçı oyun oynarken merdivenlerden düşmüştü. Luther'in bir hafta boyunca uyduğunu sanmıyorum. Etrafta tepinip durdu ve kara kara düşündü." Ağabeyinin etkileyici bir taklidini yaparak çenesini yere vurdu, sonra ağzını kapatıp kıkırdadı. "Ulther Amca - yani *Kral* Ulther- ona durmasını söyleyene kadar aylarca saraydaki her çocuğu gölgelemeleri için muhafızlar görevlendirdi. Bunun için Kutsanmış Akraba'ya şükürler olsun!"

Luther ve Kral'dan bahsederken gösterdiği yakınlık beni şaşkına çevirdi. Uzun zamandır bu insanları sadece göstermelik kişiler olarak düşünmüştüm. Prens, tacın varisi. Kral, krallığın yöneticisi. Onları aile olarak -kuzenler, amcalar, kardeşler- ve birbirlerini seven ve birbirlerinin güvenliği için endişelenen insanlar olarak düşünmek tuhaftı. Bu beni derinden rahatsız eden bir şekilde onları insan gibi hissettirdi.

"Her neyse, Luther'in o *zamanlar* sana iyi davranmadığını biliyorum ama artık iyi davranıyor. Bunu söylediğimde kimse bana inanmıyor. O sadece yanlış anlaşıyor, anlıyor musun?" Gülümsemesi durakladı, yüz hatları çok iyi tanıdığım bir kız kardeş korumacılığıyla sertleşti. "Herkes Kraliyet'e ulaşmak için onu kullanmaya çalışıyor ya da Kral olacağı için onu kazanmaya çalışıyorlar."

Bir gün. Kimseye güvenemez." Başını tekrar eğdi, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Yine de sana güvendiğini düşünüyorum."

Homurdandım. "Bu konuda yanıldığınızdan oldukça eminim."

"Hayır, gerçekten. Bence ona kötü davrandığın için sana güveniyor. Kimse *ona kötü davranamaz*." Gözleri parladı. "Sanırım bundan hoşlandı."

"Ben... Kaba olduğumu sanmıyorum. *O kabaydı*. Ben sadece işimi yapıyordum." Durakladım ve başımı salladım. "Bekle, ne demek hoşuna gitti?"

"Bir ara bizimle saraya yemeğe gelmek ister misin?" Ona göz kırptım.

"Belki Teller'ı da getirebilirsin. Bilirsin, sadece dördümüz." Gülümsemesi göz kamaştırıcı derecede umutlu ve acı verici derecede masumdu.

Sonra farkına vardım. Luther'in Teller'la olan ilişkisini onaylamadığını biliyor olmalıydı; kardeği bu ilişkiyi kendi haline bırakması yönündeki tavsiyemi kesinlikle dikkate almamıştı. Belki de Luther'le benim aramda zoraki bir dostluk kurabilirse, onun bu işe karışmaya daha az eğilimli olacağını düşünmüştü.

Tatlı bir düşünceydi. Saçma, imkânsız bir düşünce ama tatlı bir düşünce.

Onu geri çevirmeye başladım ama gözlerindeki iyimserlik o kadar saftı ki kalbini kırmaya kıyamadım.

Öne uzandım ve elini tuttum. Dokunduğumda biraz irkildi ama parmakları hemen benimkilerin etrafına dolandı.

"Teklifin çok nazıkçe Lily. Ben, şey... Bunu düşüneceğim." Yüz ifadesi düştü.

"Ama evimize her zaman gelebilirsiniz," diye ekledim hemen. "Burası kraliyet sarayı değil ama akşam yemeğinde her zaman bir kişilik daha yerimiz var." Elini hafifçe sıktım. "Ve orada olan hiçbir şey hakkında yargılama ya da dedikodu olmayacak. O kadarına söz verebilirim."

Tam olarak doğru değil. Eğer babam Teller'ın soyundan gelen bir prensesle yakınlaştığını bilseydi, kesinlikle yargıya varırdı - hem de çok *sert ifadelerle* - ama bu düşüncelerini Lily'nin önünde asla dile getirmeyeceğini de biliyordum. Evimizde olduğu sürece ona nezaket ve kabulle davranırdı ki bu da Teller'ın o sefil saraydaki herhangi birinden görebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Teklifimden memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı?" "Elbette yok. Bir Bellator'un dostu hepimizin dostudur."

Diğer elimi tuttu ve heyecanlı bir sıçrayışla ikisini de göğsüne bastırdı. "Bu harika olur. Çok isterim. Ve belki..."

belki bana şifacı olmayı öğretebilirsin. Yani, eğer istersen. Eğer izin verirsen."

"Şifacı mı olmak istiyorsun?"

"Kutsanmış Kindred, hayır," diye atıldı, sesi bu düşünce karşısında neredeyse korkmuş gibiydi. "Yapamam tabii ki. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil

-Şifacılar inanılmazdır. İnsanlara böyle yardım etmek, bu çok... çok..." İç çekti. "Sadece ailem buna izin vermiyor. Yani çalışmamıza izin vermiyorlar. Saray ya da Kraliyet Muhafızları dışında yani."

Çalışmaya izin yok.

Neredeyse

homurdanacaktım.

"Ama yine de öğrenmek isterim. Eğer... eğer senin için bir sakıncası yoksa. Bir gün çocuğum olursa diye birkaç şey bilmek güzel olurdu."

Gözlerindeki acı parıltısı kalbimi yaraladı. Söylenmeyen kelimeleri biliyordum-kardeşimden başka birinden çocuk. Karışık mirasları yüzünden ölüm cezasına mahkum edilmeyecek çocuklar.

Gülümseyerek ellerini sıktım. "Sana öğretmekten mutluluk duyarım,

Lily.

İstedığınız zaman gelin."

Luther sonunda beni bunun için öldürebilir ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı.

CHapTer

TWenTY-THree

"S o, Teller... Bugün Lily'i gördüm."

Yüzü bembeyaz olurken Teller'ın çatalı ağzında dondu.

Gözleri yemek masasında babamla benim aramda gidip geliyordu, yüz ifadesi *ne yapıyorsun ve aman tanrım Diem her ne yapıyorsan yapma* karışımıydı.

"Bizi akşam yemeği için evine davet etti," diye devam ettim. "Sanırım bana kardeşini ayarlamaya çalışıyor."

Yediği bir lokmada boğuldu.

Babam uzandı ve birkaç kez sırtını sıkıca sıvazladı. "Kim bu Lily denen adam?"

"Ortak bir arkadaş," diye cevap verdim. "Teller'ın yaşlarında ve benim eski bir hastam."

"Peki ya kardeşi? Onu tanıyor muyum?" Okuma gözlüğünün üzerinden bana baktı. "*Tanımalı mıyım?*"

"Onun için endişelenme baba. O adamla mahkemelik olmaktansa bir kolumu kesmeyi tercih ederim. Hatta kılıç kolumu bile." Kesim işlemini bizzat yapmaya gönüllü olacakmış gibi bana bakan Teller'a tatlı tatlı gülümsedim. "Onu akşam yemeğini burada yemeye davet ettim. Kardeşi *olmadan.*"

"Lily'yi... buraya mı davet ettin?" Teller sordu. "Bizim eve mi?"

Babam, Teller'ın gözlerinden fırlayan bıçaklardan habersiz, mutlulukla gülümsedi. "Ne güzel bir fikir. Kız arkadaşını ağırlamaktan mutluluk duyarız, Teller."

"O benim değil, biz sadece arkadaşız. Hepsi bu."

"İyi arkadaşlar." Kaşlarımı oynattım. "*Yakın* arkadaşlar."

Babam takılmalarının mahiyetini anlayınca yavaşça sırtmaya başladı. "Bu Lily güzel mi?"

"Ne güzel bir soru baba. Ben güzel olduğunu söyleyebilirim. Teller, sen güzel olduğunu söyleyebilir misin?"

Artık açıkça ters ters bakıyordu. "Evet. Çok güzel bir kız." "*Çok güzel,*" diye tekrarladım babama göz kırparak.

Teller, "Lily'nin buraya gelmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı. "Ona yanıldığını söylemelisin."

"Evimizin nesi var?" Babam sordu.

"Evet Teller, evimizin nesi var?" Ben de yankıladım.

Masanın altında, çizmeli bir ayak kaval kemiğime çarptı. Gülmek için dudağımı ısırdım.

"Şey, sen onu davet etmedin, ben de ettim," dedim. "Bana ona şifa hakkında bir şeyler öğretip öğretemeyeceğimi sordu, ben de ona birkaç şey göstereceğimi söyledim."

Teller'ın öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Öyle mi yaptı?"

"Bu harika," dedi babam. "Belki de merkeze stajyer olarak katılabilir. Ailede asla çok fazla şifacıya sahip olamayız."

Teller'ın yüzü o kadar solgunlaştı ki büzüşüp ölebileceğini düşündüm.

"Asla bilemezsin," dedim omuz silkerek. "Her şey olabilir."

Babası Teller'ın koluna bir tokat attı ve omzunu sertçe kavradı. "Senin adına mutluyum oğlum. Her kim olursa olsun, sana sahip olduğu için çok şanslı. Kız kardeşin ve ben eve getireceğin herkese ailemizin bir ferdi gibi davranacağız."

Teller bana uzun uzun baktı. Hüzünlü, yenilmiş bir ağırlık vardı ve bu benim eğlencemi silip süpürdü.

Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ailenin yeni üyelerinden bahsetmişken, Henri nasıl?"

Sertleştim. *Buna cesaret edemezdi.* "Henri iyi."

"Henri'nin aileye yeni katıldığını söyleyemem," diye güldü babam, bir kez daha umursamaz bir tavırla. "O ve Diem sen doğmadan önce de arkadaşlıklar."

"Kesinlikle." Teller sırtıttı. "İyi arkadaşlar. *Yakın* arkadaşlar."

Babam sırtışını bana çevirdi. "O çocuk sonunda kafasını kışından çıkarıp ona kur yapmanı mı istedi?"

"Oh, ona bundan çok daha fazlasını sordu," dedi

Teller. Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve sandalyeme yığıldım. Teller'a kızgın bile olamazdım. Bunu hak etmişim.

"Diem Bellator." Babamın sesine Komutan'dan bir parça karıştı. "Şu an bana bak."

İnledim ama elimi yüzümden indirerek rahatladım.

"Albanonlu çocuk sana evlenme mi teklif etti?"

Başımı salladım.

"Peki sen evet dedin mi?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım.

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki cevabım onu şaşırtmamış, aksine ilgilendirmişti.

"Hayır mı dedin?"

"Ona cevap vermedi," dedi Teller. "Ve üç hafta oldu."

"Ona bunun büyük bir karar olduğunu ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Henri de *kabul etti*," diye ekledim ve masadaki bir parça yemeği kardeşime doğru fırlattım.

Babam beni dikkatle izledi, parmak uçları masanın üzerinde geziniyordu. Dudağımı çiğnedim ve eski, yıpranmış yemek masamızın üzerinde donuk bir patina oluşturan birçok çizikten birine son derece hayran oldum.

Gözlüklerini çıkardı, sonra sandalyesini itti ve yakındaki bir dolaba doğru yürüdü. Kehribar rengi bir sıvıyla dolu şişkin bir şişe ve üç küçük bardak aldı, sonra masaya döndü. Tek kelime etmeden bardaklardan ikisini doldurdu, birini bana uzattı, sonra üçüncüsüne çok az bir şey ekleyip sinirli görünen Teller'ın önüne koydu.

"Pekâlâ, dinleyelim bakalım," diye emretti.

Yavaş ve bilinçli bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Babamın ilgisini kaybedecek kadar uzun süre oyalanıp oyalanamayacağımı ya da bu konuşmayı hatırlayamayacak kadar sarhoş olup olamayacağımı kısa bir süre düşündüm.

"Neyi dinleyelim?" diye sordum.

"Cevap beklerken o çocuğa acı çektirmek için nasıl bir sebebiniz varsa artık."

Kaşlarım kalktı. "Bu kararı vermek için acele etmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette biliyorum. Ama siz ikiniz yıllardır birbirinizden ayrılmıyorsunuz. Eğer evlenmek istiyorsanız zaten tanımanız gereken biri varsa, o da odur."

Masadaki yarığı yonttum, tırnağımla tahta parçalarını kazıyarak uzaklaştırdım. Karşımda Teller içkisini bir dikişte yuttu.

ve hemen bir öksürük nöbetine tutuldu. Onu kızdırmak için ağzımı açtığımda, babam boğazını temizleyerek dikkatimi geri çekti. Yüzündeki ifadeye bir kez bakınca dudaklarım kapandı.

Likörü bardağımda döndürdüm ve biraz sıvı cesareti umarak ölçülü bir yudum daha aldım.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Annemle tanıştığında... onun doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

Bir süre beni inceledi, sonra uzanıp sürahiyi aldı ve bardağımyı yeniden doldurdu. "Cevap hoşuna gitmeyecek."

"Onu çok uzun zamandır tanıımıyordunuz, değil mi?" Teller söyledi. "Bana evlendiğinizde sadece bir aydır flört ettiğinizi söyledi."

Nazik bir gülümseme dudaklarını büktü. "Onun adını biz kur yapmadan çok önce biliyordum. Auralie orduda saygı duyulan biriydi ve sık sık önemli görevlere davet edildiğini duyardım. İnsanlar onun cesaretinden ve zekâsından övgüyle bahsederdi. Alçalmışlar bile ondan etkilenmişti."

Müthiş annemin tanıştığı herkesi büyülediğini duyduğumda şaşırmanın olam da, Emarion Ordusu'nda bile olsa bir şifacının bu özelliklerinin fark edilmesi bana garip gelmişti. Şifacıların sadece savaşın görkemi azaldığında ve geride sadece kan dökmenin acımasız gerçekliği kaldığında devreye girdiğini hayal etmişim hep.

"Onunla sadece birkaç kez karşılaşmışım. Güzel olduğunu düşünmüştüm elbette.

-Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Ama bir varlığı vardı..." Gözleri camlaştı, anıların içinde kayboldu. "Orduda bile, etrafı tehlikeli silahları ve daha da tehlikeli egoları olan askerlerle çevriliyken, girdiği her odaya hükmediyordu. O doğanın bir gücü, benim Auralie'm."

Sesi hafifçe kaydı ve nostaljinin uzak puslu havası gözlerini terk etti. İçkisinden büyük bir yudum almadan önce sandalyesinde daha dik oturdu.

"Ona birçok kez çıkma teklif etmeyi düşündüm ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirdim. Kendime işime bağlı olduğumu ve bir kadın ya da aile için zamanım olmadığını söyledim."

"Ne değişti?" Ben sordum.

"Uzun bir görev için ayrıldı. Bütün bir yıl boyunca yoktu. Çok gizliydi. Ayrıntıları bilecek yetkim yoktu ve bu tür görevler... askerlerin genellikle geri dönmediği türden görevlerdir. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Gittiğimde tek düşünebildiğim, önümde bu inanılmaz kadın varken onun çekip gitmesine nasıl izin verdiğimdi. Kendime, eğer geri gelirse, onu gördüğüm anda yanına gidip duygularımı itiraf edeceğimi söyledim."

"Yaptın mı?" Teller sordu.

"Hayır," diye cevap verdim babamın yerine, sırtarak. "Annem bana bu kısmı anlattı. Ona bir kez baktın ve kaçtın."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Aklınıza gelebilecek her türlü tehlikeyi göze almıştım ama annenize kur yapma fikri... işte *bu* gerçek bir dehşetti. Neredeyse bir ay boyunca ondan kaçtım."

"Kudretli Andrei Bellator, sonunda güzel bir kız tarafından alaşağı edildi," diye takıldım ona.

O ve ben kahkahalara boğulduk ama masanın öbür ucundaki Teller'ın yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı.

"Sonunda bunu yapacak cesareti nasıl buldun?" diye sordu. "Seni reddetmeyeceğini nereden biliyordun?"

"Yapmadım. Ama sonunda evet deme ihtimalinin hayır deme ihtimaline degeceğine karar verdim. Ona kızım diyebilmek her türlü riske değerdi."

Teller başını salladı ve boş bardağına baktı, parmağını bardağın kenarında gezdirirken kaşlarını çatı.

"Yani ona sordun... sonra ne oldu?" Dürttüm.

"Başlarda her şey normaldi. Herhangi bir erkeğin herhangi bir kadına kur yaptığı gibi ona kur yaptım. Onu akşam yemeği için şehre götürdüm, ona çiçekler ve tatlılar getirdim. Ona sırlıslıkla aşık oldum ama kendini tuttuğunu hissediyordum. Bana söylemek istediği ama söylemeye hazır olmadığı bir şeyler olduğunu seziyordum."

Kuru, alaycı bir kahkaha attım. "Annemiz sır mı saklıyor? Bu ne sürpriz."

Babam bilerek gülümsedi. "Auralie her zaman özel bir insan olmuştur, o zaman bile. *Özellikle de* o zamanlar. Belki de bu yüzden onunla çok iyi anlaşırdık. Benden sakladığı bir şey varsa, bunun için bir nedeni olduğuna her zaman güvendim ve bu benim için yeterince iyiydi. Kendisinden vermek istediği her parçayı almaktan mutluluk duyuyordum.

"Açıkçası aynı şey benim için de geçerliydi. Çoğu kadın savaş hikayeleri ve verdiğim mücadeleleri dinlemek isterdi..." Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Ama ben

o anları yeniden yaşamak gibi bir arzusu yoktu ve annen de bundan memnundu. Birbirimizin tamamını sevmek için birbirimizin tamamını görmemize hiç gerek yoktu."

Boğazımdaki yoğun yanmayı zorla bastırdım. "Kendini tuttuğunu söylemiştin. Sonunda sizi bir araya getiren neydi?"

"Sen yaptın." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Bir gün Auralie kucağında güzel bir kız bebekle kapıma geldi. Görevdeyken hamile kaldığını ve doğum yaptığını itiraf etti. Ordudan ayrılmaya ve seninle başka bir yerde yeni bir hayat kurmaya karar vermişti. Perişan haldeydi ama gözyaşlarında bile aynı Auralie kararlılığı vardı. Onu fikrini değiştirmeye ve kalmaya ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum."

"Senden onunla gitmeni mi istedi?" Teller sordu.

"Hayır, tam tersi. Hiçbir şey söylemeden gidecekti ama son dakikada bana veda etmeden gidemeyeceğine karar verdi." Güldü, yumuşak ve hüzünlü. "Tatlı, özverili annen... Onsuz hayatıma devam edebilmem için bir kapanış yapmamı istedi. Ve içimde bir şeyler klikledi. İkinize bir kez baktım ve ikinizi de hayatımda tutmak için yapamayacağım hiçbir fedakârlık olmadığını fark ettim."

Gözlerimi kırpıştırarak sıcaklığı uzaklaştırmaya çalıştım ama yanaklarımdan ılık yaşların süzölmeye başladığını hissettim. Babam uzanıp elimi bardağımdan çekti ve iki eliyle kavradı.

"Sevgili Diem, annenin doğru kişi olduğunu nasıl bildiğimi sormuştun? Gerçek şu ki, sadece *biliyordum*. Verilecek bir karar yoktu. O hangi yoldaysa, ben de oraya aittim. Onun ve senin yanına. Başka bir seçenek düşünülemezdi."

Midem kurşun gibi oldu. Sözleri çok güzeldi. Mükemmeldi. Tam olarak aşık bir insanın söylemesi gereken şeylerdi, tam olarak aşık bir insanın hissetmesi gereken şeylerdi.

"Her şeyden vazgeçmek zorunda kalmana rağmen mi?" diye sordum. "Kariyerinizden, Fortos'taki hayatınızdan, tüm hedeflerinizden - tüm bunlardan uzaklaşmak zorunda kalmaktan korkmadınız mı?"

"Hayır," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Beni korkutan sadece onsuz yaşama düşüncesi idi. Geri kalan her şey onun yanında önemsiz kalıyor."

"Ve sen onu sadece bir aydır tanıyordun," dedim zayıf bir sesle, sorudan çok bir ifade gibiydi.

Elimi okşadı. "Her aşk hikâyesi farklıdır. Belki de sen ve Henri için..." Sesi kesildi ve gözleri uzaklara daldı.

Sessizlik ve söylenmemiş sözler havada gürledi. Teller'a bakmaya cesaret ettim ama aklı başka yerdeydi, ifadesi kendi imkânsız kararıyla bulanıklaşmıştı.

Babam aniden doğruldu. Yüzünü gergin de olsa parlak bir gülümseme aydınlattı. "Demek istediğim, karar vermek için acele etmenin bir anlamı yok. Beklemeli ve döndüğünde annenle konuşmalısın. O tüm bu olanlara akıllıca bir bakış açısı getirecektir."

Teller ve ben hep birlikte donup kaldık. Gözlerimiz babamıza kaymadan önce bir kalp atışı için buluştu.

"Ne demek döndüğünde?" diye sordum.

"Eve geldiğinde," dedi basitçe, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. Elinde sürahiyle masadan kalktı ve mutfaktaki çeşitli eşyalarla uğraşırken bize arkasını döndü.

Teller ve ben tekrar birbirimize baktık. Kaşlarını kaldırdı, gözleri sözsüz bir sorgulamayla genişledi. Sessiz bir yanıt olarak başımı salladım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kelimelerim dayanılmaz derecede yavaş, her biri duraklayarak ve emin olamadan çıkıyordu.

Aylardır, kaybolduğu o ilk korkunç günlerden beri nerede olduğunu bu kadar doğrudan konuşmamıştık. Sadece en belirsiz terimlerle ima etmiştik.

Onun yokluğu.

Ayrı

geçirdiğimiz

zaman.

O gittiğinden beri.

Sonsuza dek gittiğini kabul etmek bunu gerçeğe dönüştürebilirdi, bu yüzden bunun yerine sadece etraftan konuşurduk.

"Ne saçma bir soru," dedi. Ses tonu yine son derece gerçekçiydi, sanki başka bir şey söylemeye gerek yokmuş gibiydi.

Yavaş yavaş ayağa kalktım.

"Baba, eğer biliyorsan-"

BOOM.

Kulakları sağır eden bir çatırtı havayı ikiye böldü. Evimizin duvarları sarsıldı, bardaklarımızdaki sıvı dışarıya doğru dalgalandı.

"Ölümsüz Ateş'te bu da neydi?" Teller mırıldandı.

BOM. BOOM.

Üçümüz birden sarsıldık ve yere çömeldik. Bir çerçeve duvardaki çivisinden kurtulup yere düşerken, tavandan da sıva parçaları sallandı. Yılların verdiği eğitimle üçümüz de silahlarımıza sarıldık.

Ses uzaktan geliyordu ama kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

"Gök gürültüsü mü?" Teller tahmin etti. "Daha önce fırtına bulutları görmedim ama belki..."

Babam başını salladı, kaşları derin bir kırıışıklık oluşturdu. "Bu sesi daha önce de duymuştum. Bu bir patlamaydı."

Midem bulandı. "Yani... bir bomba mı?"

Ayağa kalktı ve mutfak penceresine doğru yürüdü, gözlerini kısarak karanlığı taradı. Bir süre sonra başını salladı ve bir parmağını uzattı. "İşte."

Teller ve ben onun yanına koştuk, görmek için boynumuzu uzattık.

BOOM.

Tekrar zıpladık. Teller kolumu kavradı ve beni kendine çekti.

Uzaklarda, kabaran bir alev girdabı havaya sıçradı. Kabarık duman bulutları aşağıdaki ateşlerin ışığında parlıyordu, mürekkep karası gökyüzüne karşı turuncu bir leke.

Babam kaşlarını çatı. "Görünüşe göre Lumnos Şehri'nde. Bir tür kaza olmalı. Belki bir depolama tesisinde yangın çıkmıştır."

"Ya da saraya yönelik bir isyancı saldırısı," diye ekledi Teller.

Hava nefes almamı imkânsız kılıyordu, ciğerlerime çekemeyeceğim kadar ağırdı.

Bunu ben yaptım. Bu benim hatam.

"Gitmem gerek," diye kekeledim. Geriye doğru tökezledim ve masaya çarptım, gözlerimi ormanın üzerinde yükselen kırmızı pustan ayırmaya çalışıyordum.

Babam sertçe döndü. "Ne? Nereye gideceksin?"

"Yardım etmeliyim. Yaralanan insanlar olabilir. Ben... Yardım etmeliyim. "

"O yangın Lumnos Şehri'nde Diem. Oraya gitmemen gerektiğini biliyorsun."

Ağzım bir açıldı bir kapandı. Kelimeler ve düşünceler gökyüzündeki yıldızlar kadar ulaşılmazdı. Annemin Alçalmışlar'dan uzak durma kuralını çiğnemekle kalmayıp tamamen yok ettiğimi bilmiyordu.

Babam bana doğru uzandı. "Her ne ise, eminim Kraliyet Muhafızları bunun üstesinden gelebilir."

Elinden şiddetle geri çekildim. Bedenim kendi başına bir bombaydı, fitili ateşlenmiş ve her an patlamaya hazırı.

Bunu ben yaptım.

"Gitmek zorundayım." Sesim titrek ve boğuktu. "Diem, hayır."

Yolumu kesmek için hamle yaptı ama Teller -Tanrı onu korusun- önüne çıktı. "Baba, yaralılar olabilir. Orada şifacılar ihtiyaçları olacak. Diem yardım edebilir."

"Başka şifacılar da var. Maura patlamaları duymuştur, oraya birini gönderecektir."

Olabilir. Şifacıları Lumnos Şehri'ne hiç davetsiz göndermemiştik, sadece talep edildiğinde. Ve şimdi, merkezimizin Prens Luther ile arası zaten iyi değilken, Maura resmi bir talebi beklemenin daha güvenli olduğunu düşünebilir. Düşünmese bile.

Bu benim hatam.

Daha fazla tartışmak için beklemedim. Odama koştum ve uzak yerlere giderken kullandığım büyük çantamı aldım, aceleyle omuzlarıma attım ve ön kapıya doğru koşmaya başladım.

"Diem, orada dur. Annen yasakladı-"

Ben ön merdivenlerden aşağı uçarken, açıklıkta daha fazla patlama gürledi ve babamın protestolarını bastırdı.

Saniyeler içinde ağaçların arasında kayboldum.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

Koştum, koştum, koştum.

Gölgeli ormānda, Ölümlü Şehir'in ara sokaklarında koştum, Spekölasyon yapmak için dışarıda toplanmış aval aval bakan kalabalığı iterek geçtim ve şifacılar merkezinin kapısına varana kadar durmadım.

Akşam nöbeti tutan iki stajyer hemen üzerime çullanıp beni soru yağmuruna tuttular ama sözleri boğuk ve uzak geliyordu.

Beynim olası yaralanmaları gözden geçirdi ve her biri için neye ihtiyacım olacağını listeledi. Ağrı için gümüş kurdu ve söğüt kabuğu, yanıklar için kadife çiçeği ve lavanta. Uyuşturmak için karanfil, pıhtılaşmayı hızlandırmak için civanperçemi. Kırıklar ya da yırtıklar için karakafes otu. Ve gazlı bez, çok ama çok fazla gazlı bez.

Çantama attığım her eşyayla birlikte, beni bekleyen hastaların hayali düşüncelerime musallat oluyordu.

Eğer planlarını çaldığım Benette cephaneliği olsaydı, belki de o kadar kötü olmazdı. Saat yeterince geç olduğu için sadece birkaç akşam nöbetçisi görevde olabilirdi.

Ama eğer orası kraliyet sarayıysa... eğer Muhafızlar o gizli girişten gizlice girip bombalarını saray çevresine yerleştirmişlerse...

Can kaybı felaket olurdu. Ve bunların çoğu çocuk olacaktı - bazılarıyla tanışmıştım.

Elric.

Lily.

Tanrım, *Lily*.

Boğazımda safra yükseldi. Elimi ağzıma kapattım ve burnumdan uzun bir nefes çektim.

Stajyerlerden biri kolumu tuttu ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Diem, ne yapacağız? Seninle gelelim mi?"

"Kasabada yardıma ihtiyacı olan biri olursa diye burada kalın," diye emrettim. "Eğer diğerlerinden biri gelirse, onları Lumnos Şehri'ne gönder. Onlara patlamaya gitmelerini ve gelip beni bulmalarını söyle."

Yanıtlarını beklemeden aşırı yüklü çantamı omzuma attım ve kapıdan dışarı fırladım. Botlarım toprağa değdiği anda koşmaya başladım.

Koştum, koştum, koştum.

Ölümlü ve Alçalmış şehirleri birbirine bağlayan uzun yolda hızla ilerlerken rüzgâr saçlarımı saVurdu.

Kalçalarım eforla yanıyor, ciğerlerim hava ihtiyacıyla sıkışıyor ama bir saniye bile yavaşlamaya cesaret edemiyordum. Aynı iki düşünce zihnimde tekrar tekrar çınlıyor, acımasız bir metronom adımlarımın hızına ayak uyduruyordu.

Bunu ben yaptım.

Bu benim

hatam. Bunu

ben yaptım.

Bu benim hatam.

Koştukça alevler daha da büyüyor ve dumanla dolu hava daha da puslu bir hal alıyordu. Durursam belki ateş sütununun saraydan mı yoksa şehrin ötesinden mi geldiğini anlayabilirdim ama bedenim hızını kesmeyi reddetti.

Önümde, iki büyük el arabasını çeken altı figürden oluşan bir sıra bana doğru yürüyordu. Figürler erkeksi, geniş omuzlu ve güçlüydü. Başka bir gece olsa içgüdülerim beni ağaçların arasına saklanıp geçmelerine izin vermem konusunda uyarırdı. Bir grup yabancı adamlar karanlık bir patikada yalnız bir kadının sonu nadiren iyi biterdi. Ama bu gece, kendi güvenliğim aklımın ucundan bile geçmiyordu. Beni sol kanatlarından dolaştırmak için yolumda hafif bir kayma dışında, neredeyse görüş alanına girdiklerinde adamlara baktı.

"Diem?"

Bunu fark etmem bir anımı aldı.

Ses tanıdıktı, hem de *çok* tanıdık.

Ama duramadım, yavaşlayamadım, hatta- "Diem?"

Koşmayı bırak, benim!"

Adamlardan biri koşarak ilerledi ve yoluma çıktı. Ağaran ayın yoğun karanlığı altında yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum. Ama o ses...

"Duramıyorum," diye zorladım hırıltılı nefesler alarak. "Lütfen kımıldayın!" "Diem- benim, Henri."

Adımlarım önce durakladı, sonra yavaşladı ama durmadım. Duramazdım. Devam etmeliydim, ateşe ulaşmalıydim, onlara yardım etmeliydim-

Henri uzanıp kollarımdan tuttu ve beni isteğim dışında durdurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Titreyen bir elimle uzaktaki cehennemi işaret ettim. "Patlama. Yangın. Yardıma gidiyorum." Nefes nefese kaldığımda göğsüm titredi.

Bana tuhaf bir bakış attı, sonra omzunun üzerinden arkasında toplanan ve yüzleri hâlâ karanlıkla örtülü olan gruba baktı.

Henri'nin elleri omuzlarımda çok ağırdı. Sesi alçaldı. "Diem, eve git. Yangın için endişelenme."

"Anlamıyorsunuz. Yaralanan insanlar olabilir. Gitmem gerek-"

"Diem." Yüz hatlarında ölümcül bir ciddiyet vardı. "Beni dinle. Evine git ve orada kal. Yangını gördüğünü ve bizi gördüğünü unut."

İtiraz etmeye başladım ama sessiz bir *gümbürtü* sözlerimi yarıda kesti. Yer gümbürdedi ve ateşten bulut gökyüzünde daha da yükselerek parladı.

Sessiz kıs kıs gülüşmeler grubun içinde dalgalandı. Gölgele adamlardan biri diğerinin sırtını sıvazladı. Henri'nin dudaklarının köşesi bile bu sesle yukarı doğru seğirdi.

Bedenim hareketsiz

kaldı. *Dünya*

hareketsiz kaldı.

"Henri," diye nefes aldım. "Neler oluyor?"

Adamlardan biri gruptan ayrıldı ve Henri'nin yanına geldi. Alevler şimdi daha parlak yandığından, soluk turuncu ateş ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Bir anı parçası içimi parçaladı. *Şifacılar merkezinin dışında duran, profili bir fenerin ışığıyla hafifçe aydınlanan bir adam. Bir hasta değil, bir ziyaretçi. Annemle fisildaşıyordu.*

"Rahibe Diem," dedi Vance selamlarken. Gülümsemesi tembel ve muzafferdi. "Bu geceki zafer bizim olduğu kadar sizin de zaferiniz. Siz olmasaydınız bunu başaramazdık."

Bakışlarım grubun üzerinde uçuştı, Brant ve Francis'i sayıları arasında gördüm, sonra her ikisi de yüksek ve muşambalarla kaplı bir çift arabaya baktım.

"Bunların içinde ne var?" Ben sordum.

Henri, duraksayan Vance'e baktı, sonra belli belirsiz başını salladı.

"Henri kardeş haklı," dedi Vance, nazik ama kararlı bir şekilde.

"Yapmalısın

Eve dön ve bundan kimseye bahsetme."

Korkunç bir dehşet duygusu ruhumu kapladı.

"Yapamam. İnsanlar yaralanmış olabilir -çocuklar- gitmem gerek." Uzaklaşmaya başladım ama Henri'nin elleri beni sıkıca tuttu.

Vance'in gülümsemesi yaklaştıkça soldu. "Bunu yapmanıza izin veremeyiz, Rahibe. Hedefin yakınında hiçbir ölümünün görülmemesi en iyisi."

Kendimi tekrar kurtarmaya çalıştım ama Henri'nin tutuşu omuzlarımda sıkılaştı, parmakları beni yerimde tutmak için acıyla derimi kazıyordu. Şok içinde ona baktım.

"Diem," diye başladı.

"Çek ellerini üzerimden Henri."

Kımıldamadı.

Diğer adamlar sessizce etrafımızda bir çember oluşturdular.

Henri'nin ifadesi yalvaran bir hal aldı. "Bunu haftalardır planlıyorduk. Senin varlığının onları uyarması riskini göze alamayız. Lütfen bana bunu yaptırmayın."

"Sana *ne* yaptırmayacağım?" Tısladım.

Muhafızlardan oluşan çember yaklaştı ve beni sert, güvensiz gözlerden oluşan bir halkayla çevreledi. Henri'nin elleri omuzlarımdan kayarak kollarımın üst kısmına kenetlendi.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Altı adam. Altı iri, güçlü adam.

Onlarla başa çıkmamın hiçbir yolu yoktu; beni yakalar, tekme tokat Ölümlü Şehir'e geri sürüklerlerdi. Silahlarıma ulaşabilsem bile, onları bıçaklamaya, Henri'yi *bıçaklamaya razı olsam bile-*

Babamın sözleri kükreyen düşüncelerimi delip geçti.

Senden çok daha güçlü bir rakiple savaşmak konusunda sana ne

öğrettim?

*Daha güçlü olamıyorsan, daha akıllı
ol. Beni buna hazırlamıştı.*

Artan paniğime rağmen yüzümü sahte bir sakinlik maskesine dönüştürdüm. Uzun bir nefes vererek başımı salladım ve omuzlarımı gevşettim. "Evet, elbette," dedim hafifçe. "Bir an için kafam karıştı ama şimdi anlıyorum."

Henri'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Kollarımdaki tutuşu gevşedi ama Vance hareketsiz kaldı, gözlerini bana dikmişti. "Bizimle dönecek misin?" diye sordu.

Gülmeye zorladım ve ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım. "Yaygara koparmak istememiştim. Görevi riske atacak bir şey yapmayı asla istemem."

Vance bana baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim, Rahibe."

Henri'nin eli sırtımın alt kısmına uzandı ve beni Ölümlü Şehir'e giden yola doğru sertçe itti. Gözlerimi ileriye diktim ama diğerlerinin yanıma düşerek Lumnos Şehri'ne giden yolumu nasıl kapattıklarını fark ettim.

"Çantanız ağır görünüyor, Rahibe. Neden onu bize vermiyorsun ve birimizin senin için taşımasına izin vermiyorsun?"

Başımı çevirdiğimde Brant'in elini uzatmış bana baktığını gördüm. Yüzü gibi sesi de soğuk ve sertti, dile getirilmemiş bir tehditle doluydu.

Düşünecek zamanım
yoktu. Bu yüzden koştum.

Henri beni yakalamak için uzandığında bir saniye geç kalmıştım, ancak etek ucu kapanan parmaklarının arasından kayarken tuniğimin koptuğunu hissettim.

Vance bağırarak komutlar verdi ve iki adam birlikte kayarak bir bariyer oluşturdu. Hantal çantamla onlardan kaçmak için çok ağırdım, dengem herhangi bir çeviklik girişimi için çok dengesizdi. Tek yapabildiğim çenemi eğmek ve ağırlığımı onların taştan bedenlerine doğru savurmaktı.

Omzum kas ve kemikle çarpışınca irkildim. Gözlerim kapandı ve çarpmanın şiddetiyle geriye savrulmak için hazırlandım.

Ama geri gitmiyordum.
Koşuyordum, *hala*
koşuyordum.

Arkamda homurtular ve küfürlerden oluşan bir koro, Henri'nin adımı seslenişi, Vance'in emirleri ve ayak sesleri duydum.

Bacaklarımı ve ciğerlerimi, her ikisi de alev alacak kadar yanana kadar zorladım ama çantanın ağırlığı beni yavaşlatıyordu ve Henri'nin sesi azalmış olsa da, çakıl taşları üzerindeki botların davul sesi zemin

kazanıyordu. Hissettim

Parmaklarım çantama srtnyor ve hafif bir çekiftirme. Sonra daha sert bir çekif daha, omzumdaki kayif göğsümü geriye doğru çekiyor.

"Kaçmayı bırak, seni aptal srtk," diye hırladı bir ses.

Çantayı teslim edersem, hiç erzağım olmayacaktı ve kimseye yardım etmek için yapabileceğim çok az şey olacaktı. Ama vermezsem, Muhafızlar beni yakalarsa.

Çantayı bir kez daha çekiftirince geriye doğru sarsıldım ve neredeyse yere düşüyordum. Akıcı bir hareketle hançerimi kınından çıkardım ve bıçağı çantayı göğsüme sabitleyen deri kayıfın arkasına geç i r d i m . Kayıf koptu ve sırtımdaki ağırlık peşimdeki adamın yoluna doğru düştü. Düş en erzakların üzerinde tkezlerken inledi, vücudu çakıllı yolda çarpıp savruldu.

Ve sonra sessizlik. Bağırif çağırif yok, itif kakıf yok, benimkinden başka ayak sesi yok.

Ben de koştum, koştum, koştum.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

Suçluluk duygusuyla dizlerimin **titrediği** bir anda, yangının sarayın görkemli cephesinden değil de

Batıda bir yerde. Bedenimi sarsan nefes veriş beni iliklerime kadar sarstı.

Ancak, Lumnos Şehri sokaklarına döndüğümde ve Benette cephaneliğindeki bir patlamayı tartışan şaşkın Alçalmışların mırıltılarına kulak misafiri olduğumda sonraki korkularım doğrulandı. Evrim Benette'in ofisini basarken kısa bir bakış dışında, Muhafızlara teslim etmeden önce çaldığım planlara hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Beni bir işaret fişegi gibi çağıran duman ve alev bulutu dışında, binanın nerede olduğunu ya da oraya vardığımda ne bulabileceğimi bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ayrıca hiç erzağım da yoktu; tek bir ilaç kavanozu ya da gazlı bez şeridi bile yoktu. Kalçalarımda iki işe yaramaz ölümcül hançer, botumda Brecke'nin bıçağı ve kendi ellerim vardı. Bir can kurtarmaktansa can almak için daha iyi bir donanıma sahiptim.

Daha da kötüsü, diğer şifacılardan destek alamayacağım kısa sürede ortaya çıktı. Kraliyet Muhafızları saldırı bölgesinin etrafında geniş bir çember oluşturmuştu ve kaç muhafıza yardım etmek için geçmeme izin vermeleri için yalvarsam da, hiçbiri merhamet etmedi. Maura ya da stajyerlerden herhangi biri ortaya çıkarsa, geldikleri gibi geri çevrileceklerdi.

Peşimde altı öfkeli Muhafız olmasaydı yenilgiyi kabul edip eve kendim dönebilirdim. Beni burada takip etme riskini alacaklar mıydı yoksa sadece dönüşümü mü bekleyeceklerdi?

Hiçbir fikrim yok. Her iki durumda da, bu özel sonuçlarla yüzleşmeden önce onlara sakinleşmeleri için zaman vermeye istekliydim.

Ve tabii ki, tüm bunların tamamen
Benim hatam.

Tek yolum ileriye, ceplerim boş ve ellerim açıktı. Buraya kadar gelmişim, bu kadar risk almışım, her şeyi denemeden çekip gidemezdim.

Kasabaya doğru çılgınca koşarken nefesimi toparlamaya çalışırken, bacaklarım birden fazla nedenden dolayı jöle gibi hissediyordu, kordon altına alınmış çevre boyunca ilerledim ve hattı tutan muhafızları inceledim. Her nasılsa büyülerini birbirine bağlamışlardı, her biri parlayan soluk mavi ışıktan kalın bir iple birbirine bağlıydı. Herhangi bir yarma çabasının beni kendi yanıklarım ile baş başa bırakacağından şüpheleniyordum.

Cephaneliğin kendisi neredeyse tamamen yok olmuştu. Yangın arka duvar boyunca devam ediyordu ve binanın ön tarafı hâlâ sağlam olsa da alevler hızla yayılıyordu. Muhafızlar her ne yaptıysa, acımasızca ve korkunç derecede etkili olmuştu.

Seyirci kalabalığına geri döndüm ve bir grup Alçalmış'ın sıkıca toplandığı ön tarafa yakın bir yerde durarak alanı dolaştım. Arada bir içlerinden biri ayrılıp binanın içinde kayboluyor, ancak birkaç dakika sonra eli boş olarak ortaya çıkıyordu.

Sonra onu fark ettim.

Kuzguni saçları ve gece siyahı kıyafetleriyle, titreyen turuncunun öfkeli duvarına karşı uğursuz bir silüet oluşturuyordu. Yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum ve heybetli vücudu etrafında kümelenen kalabalık tarafından örtülmüştü, ama bir şekilde, kargaşanın arasında bile onu tanıyordum. Dahası onu *hissediyordum*, garip aurası tenimde geziniyordu.

Luther.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını bana doğru çevirdi. Seyirci denizinin arasında sıkışmış olsam bile, parlayan mavi gözleri bir anda benimkileri buldu.

En yakın muhafızla burun buruna gelene kadar ite kaka ilerledim. "Yardım etmek için buradayım," diye bağırdım gürültülü kalabalığa. "Prens Luther'i çağırın, hemen burada, beni tanıyor."

"Kimi tanıdığınız umurumda değil," dedi muhafız kayıtsızca. Arkasında kopan kıyametle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. "Kimse girip çıkmayacak."

"Sadece Prens'i çağırın, o size söyleyecektir-" "Hayır."

"Ben bir şifacıyım. İnsanlar yaralandığında yardım edebilirim." "Hayır."

"Gerçekten gidiyorsun-"

"Eğer sana bir daha hayır demek zorunda kalırsam, bunu kılıcım ile yaparım."

Omzunun üzerinden baktım -Luther hâlâ beni izliyordu ama yerinden kıpırdamamıştı.

Yüzü genellikle duygudan yoksundu, ama çelik gibi gözlerinde ve çenesinin gerginliğinde bir ipucu yakaladım. İfadesinde sert bir şey vardı, bir tür...

Şüphe.

Omurgamdan aşağı bir titreme geçti.

Bundan benim sorumlu olduğumu mu düşünüyordu?

Kahretsin, bundan ben sorumluydum. Hem de hepsinden. Belki şüphelendiği şekilde değil ama kan yine de ellerime bulaştı.

Suçluluk daha sonra gelecekti -*tanrım, gelecekti*- ama şimdilik kanamayı durdurmak için hala bir şansım vardı. Gerçek ve mecazi anlamda.

"Luther," diye bağırdım, kollarımı havada sallayarak. "Buraya gel."

Bana doğru hiçbir hareket yapmadı, en ufak bir tepki bile vermedi. "LU-THER!"

Bağını salladı ve *eve git* diye mırıldandı, sonra arkasını dönmeye bağıladı. "*Luther, seni kibirli pislik*, buraya gel ve benimle konuş!"

Kalabalığın içinde yüzlerce göz, bir aslanı uyandıran fare gibi bana çevrildi. Luther'in omuzları, sinirli bir iç çekiş olduğundan hiç kuşku duymadığım bir şekilde aniden kalkıp indi, ama sonunda benimle buluşmak için yaklaştı.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuştum, sürekli donuk bakışlarıyla üzerimde nasıl yükseldiğini. Saçları çözülmüştü ve yüzünün keskin köşelerine gevşek siyah bir perde gibi sarkıyordu, zeytin rengi teni cehennem sıcaklığının yoğunluğundan parlıyordu. Ter damlaları yara izi boyunca ilerliyor ve boğazındaki sütundan aşağı damlıyordu. Elim, çılgınca ve yersiz bir dürtüyle bir tanesini fırçalayıp uzaklaştırmak için esnedi.

"Burada olmamalısın," diye uyardı.

"Patlamayı evimden duydum. Yaralanan biri ya da çocuk varsa belki yardım edebilirim diye düşündüm."

"Burada hiç çocuk yok."

Tanrılara şükürler olsun. Neredeyse bayılıyordum.

"Yine de," diye ısrar ettim, "belki yaralılara yardım edebilirim, en azından kendilerini iyileştirene kadar. Bu sefer kurallara uyacağım, hayatım üzerine yemin ederim."

Hiçbir şey söylemeden yüzümü inceledi.

"Ben bir hata yaptım. Tahmin edemeyeceğin kadar pişman olduğum bir hata. En azından bunu düzeltmeye çalışmama izin ver. *Lütfen.*"

Sözlerimdeki samimiyeti duyup duymadığını merak ettim; bu sözlerin gerçekliğinin anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğini biliyor muydu?

Bir avucunu kaldırdı ve soluk mavi ışıktan bir küre etrafımda parıldadı. Sessiz bir davetle çenesini salladı ve arkasını döndü. Sınırın parlayan iplerinin arasından geçerken nefesimi tuttum, ısıltılı kubbeye çarptıkları yerde nasıl parlayıp yok olduklarına hayret ettim.

Ayak uydurmak için koşuşturdum ve usulca mırıldandığım bir teşekkürle onun yanına katıldığımda etrafımdaki kalkan yok oldu.

"Yoldan çekilin ve ateşten uzak durun," diye emretti. "Ve hiçbir yere koşarak gitme. Eğer kaçarsan seni zindana ben atarım."

"Anlaşıldı."

İkna olmaktan çok uzak görünüyordu. "Erzakların nerede?"

"Hiç yok."

"Buraya kadar ilaç ya da malzeme olmadan mı geldiniz?"

"Ölümlü Şehir'den taşıyabileceğim kadar erzakla ayrıldım ve yolda bir grup ahmak tarafından saldırıya uğrayıp çantam çalındı. Yani teknik olarak, ilaç ya da malzeme olmadan *yolun yarısına kadar* gelebildim."

Durdu. Vücudumda özür dilemeden dolaşırken gözleri karardı. "Sana zarar verdiler mi?" diye hırladı.

Ani incelemesi altında ağırlığımı değiştirdim. "Hayır. Kaçmayı başardım."

"Ölümlü müydüler yoksa soydan mı geliyorlardı?"

"Ben, uh... Ben söyleyemedim. Çok karanlıktı." Kaşlarımı çattım. "Şu anda buna odaklanabilir miyiz?"

Bana yalanlarımın görüldüğünden daha az inandırıcı olduğunu ima eden bir bakış fırlattı, ama daha fazla zorlamadı ve beni bir grup cesedin bir çim parçasına yayıldığı yere götürdü.

Yaklařtıķça, yanmış sa ve k    rleşmiş et kokusu burnuma geliyor, acı dolu iniltilerin sesiyle artan bir mide bulantısı dalgası yaratıyordu. Y    koyun yatan figürlerin üzerinde ciddi yanıklar vardı, muhafız üniformaları yırtılmış ve yanmıştı; bazıları hâlâ sönmüş bir mum gibi tütüyordu. En azından birkaçının uzuvları eksikti. Bir tanesi doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

"Bunlar en kötüleri," dedi Luther sessizce. "Yapabileceğin fazla bir şey var mı bilmiyorum. Onları Fortos'taki Alçalmış şifacılara göndermek için arabalar topluyoruz."

Sadece başımı sallayabildim, sözcükleri oluşturmak çok zordu.

Yavaş yavaş grubun içine girdim ve iki yaralının arasında dizlerimin üzerine  kt  m. Sağ tarafımda bir adam acı içinde kıvranıyor, yüzünü tutuyor ve ne dediğini anlayamadığım kelimelerle çığlık atıyordu. Elini tuttum ve nazikçe kendime doğru çektim.

"Merhaba, ben Diem. Ben bir şifacıyım ve buraya-"

Elini bıraktığında boğazım düğümlendi. Yüzü -o zamanlar yüzü olan şey- şimdi kızarmış ve kanlı, parıldayan bir et yığınıydı.

Ateşin dokunuşuyla hâlâ sıcak olan eli bileğimi sıkıca kavradı.

"H-hel... m..." Dudakları gitmiş, dili kararmış bir kütük haline gelmiş, konuşması kan ve acıdan oluşan yavaş ve karışık bir karmaşaya dönüşmüştü. Yine de söylemek için mücadele ettiği kelimeleri karıştırmak mümkün değildi.

Bana yardım et.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlaç çantamı saklamış olsaydım, en azından acısını dindirebilir ya da vücudu iyileşirken onu uyutabilirdim ama hepsini Muhafızlara teslim etmiştim.

Neden daha çok mücadele etmedim? Neden daha hızlı koşmadım? Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Bunu ben yaptım. Bu benim hatam.

Adamın elini kendi elime aldım ve ona doğru eğildim. "İyi olacaksın," diye fısıldadım. "Kısa sürede iyileşeceksin. Yakında, bu uzak bir anı olacak."

"Hel... m..." diye tekrar inledi. Parmakları kolumda titriyordu - belki de titreyen bendim.

"Seni sana yardım edebilecek birine götüreceğiz. Sadece dayan, biraz daha g  l   ol."

Omuzları titremeye başladı, kelime denemeleri uzun, çaresiz feryatlara dönüştü. Kaburgaları boyunca yanmamış bir deri parçası gördüm ve diğer avucumu üzerine koyup başparmağımı hafif fırçalama hareketleriyle sıyırdım.

"Yalnız değilsin. Ben senin yanındayım. İyi olacaksın."

Zihnimin bir köşesinde, grup onu bir kez daha içine alırken bile Luther'in her hareketimi izleyen gözlerinin ağırlığını hissediyordum. Emirler verirken sesi bana da ulaşıyordu, sakın ama kararlı, etrafındaki çılgınlığa rağmen kendine güveni tamdı. Bu ses tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Adamın yanına oturdum ve hıçkırıkları hafifleyene kadar fısıldayarak teselli ettim, sonra sustum. Eli gevşedi ve bileğimden ayrıldı. Bir an için en kötüsünden korktum, ama avucumun altındaki kalbinin atışı endişe verici derecede hızlı olsa da sabit ve güçlü kaldı. Acı onu bilinçsizliğe sürüklemişti - küçük bir merhamet.

Diğer tarafımda bir kadın muhafız şokun etkisiyle sarsılıyordu. Ben de aynı yolu izledim, ellerini tuttum ve yakında yardım geleceğine dair söz verdim. Bir yalan daha -bugünlerde bunu yapmakta fazlasıyla ustalaşmıştım- ama titreyen bedenini sakinleştirmeye ve soluk alışlarını yavaşlatmaya yetecek kadar teselli veriyor gibiydi.

I yapılmış benim yol gelen Soyu tükenmiş
için Soyundan, sunan Bu önemsiz jestlere elimden geldiğince
karşılık verdim. Bazen daha fazlasını da yapabildim -Luther bir muhafıza
bana taze su ve alkol getirmesini söyledi, ben de bunları bazı yaraları
temizlemek için kullandım ve bacağı uyluğundan aşağısı olmayan bir adam
için geçici bir turnike olarak kullanmak üzere deri bir kemer kestim.
Geldiğimden beri vücudu hareketsiz duran son muhafızın yanına geldim.
Çok yakından bakmaktan kaçınıyordum, kendimi uyanık ve daha bilinçli
bir şekilde acı çeken hastalara odaklanmanın daha iyi olacağına ikna
etmiştim, ama gerçek şu ki, bulabileceğim şeyden korkuyordum - ve şimdi
korkaklığım daha fazla bekleyemezdi.

Muhafız kadındı... ya da ben öyle tahmin ettim. Tüm vücudu yanmış, saçları küle dönmüştü. Ateş iki ayağını ve sol kolunun tamamını almıştı. Giysilerinin yanıp kül mü olduğunu yoksa sadece derisine mi yapıştığını söylemek zordu.

Uzun bir süre göğsünü izledim, en zayıf bir hareketi bile görebilmek için beni dinleyecek bir tanrıya yalvardım.

Ama sadece durgunluk
vardı. Korkunç, sonsuz bir
durgunluk.

Bunu ben yaptım. Bu benim hatam.

Öne doğru eğilip göz kapaklarından geriye kalanları kapatırken gözyaşları serbestçe dökülüyordu. Kalan elini tuttum ve Sonlar Ayini'ni fısıldadım,

ruhuna merhamet etmesi için ilahi bir dua ile.

Aynı şeyi kendim için sorma zahmetine girmedim.

Sonunda kafamın içindeki korkunç sessizlik azalmaya başladı ve Luther'in etrafında toplanan kalabalığın sesleri düşüncelerime karıştı.

"...herkesi çıkardığımızı
sanıyordum..." "...hala birkaçı
sıkışmış durumda..."

"...patlamamış isyancı
bombaları..."

"...açılış her an çökebilir..."

Dikkatimi tekrar Luther'e çevirdim. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, yüz hatlarında okuyamadığım bulanık bir ifade vardı. Gözlerini kırıştırdı, sanki bakışlarımla karşılaşmak onu kendi fırtınalı düşüncelerinden sıyırmış gibiydi.

Alçalanlardan iki kişi onun yanında toplanmıştı: Dağınık altın dalgaları olan bir bizon adam ve gece mavisini saçları çenesinde bıçak gibi bir noktaya gelen ince, sert yüzlü bir kadın. İkisi de acımasız bir teslimiyetle ona bakıyordu.

"Binanın etrafını gölge büyüyle sararsak yangını söndürebiliriz ama bu içeride sağ kalanları öldürebilir," dedi adam, yüzüne pek de uymayan derin bir kaş çatarak.

"Cephanelik güvenlik amacıyla sadece iki kapılı olarak inşa edildi," diye ekledi kadın. Başını sallarken sayısız piercingi ateş ışığında parlıyordu. "Arka giriş az önce çöktü ve ön taraf o kadar kötü durumda ki kimse sığmıyor. Yakarak yenisini açabiliriz ama binanın bütünlüğü fena halde tehlikede. Bütün bina yıkılabilir."

Adam onun değerlendirmesi karşısında kasvetli bir şekilde başını salladı.

Luther ikisine de öyle öfkeli bir bakış fırlattı ki ben bile geri çekildim.

-Ama yine de ikisi de irkilmedi bile. "İnsanları canlı canlı yanmaları için içeride bırakmamı mı istiyorsunuz?" diye hırladı.

"İçeride hâlâ hayatta olan biri olduğundan emin değiliz," diye karşı çıktı adam. "Birini içeri sokabilirsek bile, ondan bir ceset için hayatını riske atmasını isteyebiliriz."

"Ben yaparım."

Luther'in gözleri benimkilere kaydı.

Ayağa kalktım ve artık neredeyse tamamen yutulmuş olan binaya baktım. Girişin büyük demir kapısı bir patlamayla menteşelerinden sökülmuş ve düşen molozlar geçidi yanan, kararmış ahşaptan bir sürünme boşluğundan biraz daha fazlasına indirmişti. Daracıktı ama...

"Yapabilirim," diye tekrarladım. "Ben hepinizden daha küçüğüm. Sığabilirim."

Luther'in yanındaki adam ve kadın önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. "İçeri girmek istiyor musun?" diye sordu kadın.

"Hayır," diye tersledi Luther. "Bu çok tehlikeli."

"Son bir saattir korumalarınızı içeri gönderiyorsunuz," diye karşılık verdim. "Bu çok tehlikeli değil miydi?"

"Sen benim muhafızlarımdan biri değilsin." "Yani?"

"*Yani* bu çok tehlikeli. Sen ölümlüsün, unuttun mu?" Sesi kuru, neredeyse alaycıydı. "Vücudun çok kırılğan."

Ters ters baktım. "Öncelikle, bana bir daha *kırılğan* dersen, o değerli kraliyet taşaklarını keser ve boğazına tıklarım."

Grup sessizliğe gömüldü. Luther'in dudaklarının kenarı hafifçe kıpırdadı.

"İkincisi, yaralanmam seni neden ilgilendirsin ki?" Acı acı gülümsedim.

"Ne de olsa ben sadece bir ölümlüyüm. Bizim hayatlarımız sizinkilere kıyasla çok değersiz." Boğazındaki kaslar cevap vermemek için gösterdiği çabayla gerildi.

Sarışın adam Luther'e baktı, sonra merakla bağıını bana doğru eğdi ve yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

"İşe yarayabilir," diye düşündü kadın. "Eğer içeri girebilir ve hayatta kalanları açıklığa çıkarabilirseniz, kırıları onları dışarı çıkaracak kadar uzun süre yukarı itebiliriz. Ama sadece tek bir şansımız olacak - hareket ettirdiğimiz anda her şey çökecek."

Omuz silktim. "Yapabilirim. Korkmuyorum."

"Belli ki," dedi sarışın adam bana sırtarak.

"Hayır." Luther kollarını kavuğturdu, omuzları dik ve gergindi. "İçeri girmeyecek. Bu tartışmaya açık değil."

Ona bir bakış attım. "Hadi ama, Luther-"

"*Prens* Luther."

Gözlerimi yeterince sert deviremedim. "İnsanlar ölüyor ve sen süslü unvanın için mi endişeleniyorsun?"

Hırlayarak cevap vermeye başladı ama avucumu göğsünün hareketsiz duvarına vurarak sözünü kestim. "Gerçekten ailelerine onları kurtarma şansınız olduğunu ve bunu kullanmadığınızı mı söyleyeceksiniz? *Böyle bir lider mi olacaksın?*"

Bu onun gururuna indirilmiş hesaplı bir darbeydi ama etkili bir darbeydi. Bakışlarının ardında bir öfke kıvılcımı parladı, ama daha önemlisi

etrafındaki kalabalık.

Luther sıkışmıştı. Bunu ben de biliyordum, o da biliyordu. Beni yasaklamak bir ölümlüyü kendi türüne tercih etmek anlamına gelirdi ki bu da geleceğin Lumnos Kralı'nın göze alamayacağı bir zayıflık göstergesiydi.

"İyi," diye homurdandı. "Kendini öldürt. Ama seni kurtarmak için muhafızlarımı göndermemi bekleme."

"Peki," diye karşılık verdim. Yanındaki kadına döndüm. "İçeri girdiğimde nereye gideceğimi söyleyebilir misiniz?"

Başını salladı ve binaya yaklaşırken benimle birlikte yürüdü. O hayatta kalanların en son görüldüğü odayı tarif ederken bakışlarımı yanan yapıya odakladım. Fark ettiğimden *çok* daha ilerideydiler - çok daha ileride. Beni kuyruğumu kısıtlayıp geri çekilmekten alıkoyan tek şey kendi şişirilmiş gururumdu.

Omzumun üzerinden yaralı muhafızların durduğu yere baktım, gözlerim hareketsiz kadına takıldı. Tüm yaralarının altında onun kim olduğunu tespit edip edemeyeceklerini merak ediyordum. İçeride onun gibi kaç kişinin daha öldüğünü ya da yavaş, korkunç bir şekilde can çektiğini sadece Tanrılar biliyordu.

Benim yüzümden.

"İstersen seninle gelmesi için daha küçük bir muhafız bulmaya çalışabilirim," diye teklif etti kadın, belki de cesaretimin bir anda uçup gittiğini hissetmişti.

Ona el salladım. "Zaman yok. İyi olacağım."

Başını salladı. "Onları çıkışa olabildiğince yaklaştıran. Hepsini yakaladığınızda, kirşleri kaldıracamız ve onları dışarı çekmeye yardım edeceğiz."

İtiraf etmeliyim ki, onun tekil odaklanmasından etkilendim. Ne beni vazgeçirmeye çalıştı ne de ölümlü kanım beni çok zayıf ya da üstlendiğim riskleri anlayamayacak kadar cahilmişim gibi davrandı. Seçimim ne kadar akılsızca olursa olsun, o buna saygı duymaya kararlıydı.

Silah kemerimi kalçamdan çıkardım ve ona uzattım, geçebilmek için mümkün olduğunca aerodinamik olmam gerektiğini biliyordum. "Eğer geri dönmezsem, Prens'ine söyle..."

Omzumun üzerinden Luther'e baktım ama o çoktan gözden kaybolmuştu.

Göğsümde bir sızı hissettim, utandım ve kendimi saf gibi hissettim. Elbette benim kesin ölümüm onun dikkatini çekecek kadar eğlenceli değildi. Neden farklı bir şey bekleyecektim ki?

"Boş ver," dedim çabucak. Saçlarımı tuniğimin arkasına sıkıştırdım, dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun, son bir nefes aldım. "Öğrenmenin

zamanı geldi

eğer Büyükanne Lumnos beni seviyorsa."

SICAK, cephaneliğin içinin nasıl bir his olduğunu anlatmak için çok yetersiz bir ifadeydi. Bu kelime o kadar hafif, o kadar yetersizdi ki.

Cızırdayan, dumanı tüten bir tencere yağ.

Demirci ocağında kızgın demir sıvılaştı.

Tanrıların lanetlediği güneşin alevli yüzeyi.

Cephaneliğin duvarları ve zemini taştan yapılmıştı -muhtemelen binanın herhangi bir bölümünün hâlâ ayakta kalmasının tek nedeni buydu- ama yüksek ahşap kirişler devasa, kabaran bir ateş bulutuna dönüşmüştü. Sıcaklığı neredeyse fiziksel bir güçle aşağıya doğru bastırıyordu, hava o kadar inanılmaz derecede yoğundu ki herhangi bir hareket sıvı sıcaklığın içinde yürümek gibi hissettiriyordu.

Önümdeki zemin, yanan odun parçalarıyla dolu olsa da çoğunlukla temizdi, ancak yukarıda kalan kirişler bir kış şöminesi gibi çatırdıyordu. Bir zamanlar bana nostaljik bir rahatlık veren bu ses, şimdi her an başıma çökebilecek şeylere dair bir uyarı görevi görüyordu.

Yerde olabildiğince hızlı süründüm, kararmış havayı filtrelemek için tuniğimin yakasını ağzıma kapattım.

"Alo?" Çığlık attım, sesim dumanın etkisiyle çoktan kısılmıştı. "Beni duyan var mı? Sesimi duyan varsa seslensin."

Sessizlik.

Gözlerimi açık tutmak bir mücadeleleydi, bir kol boyu ötesini görmek daha da zordu.

"Dışarıda kimse var mı?" Bağırdım. "Size yardım edebilirim." Sessizlik.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, kadının tarif ettiği yoldan aşağı doğru sürüklenerek ana koridorun duvarlarını yokladım. Devasa bir deponun girişinde, üzerinde *Blades yazan* altın bir plaket yere düşmüştü. Çatı kısmen çökmüş, gece havasının kör edici dumanın bir kısmını dışarı atmasına izin vermişti. Duvarları kaplayan raflar garip bir şekilde çıplaktı ve birkaç tahta sandık devrilmiş ve boş bir şekilde yerde duruyordu.

Yerde. Bir avuç bıçak yere saçılmıştı, koyu renkli ahşap saplarındaki soluk değerli taşlar dans eden ateş ışığında parılıyordu.

Gözlerim bir sandığın arkasından çıkan bir çift çizmeye takıldı. Yan yatmış cesede doğru koştum, kalbim hızla çarpıyordu, sessiz dualarım durmaksızın devam ediyordu.

Omzundan tutup sırtına doğru çektim, sonra da irkilerek bir çığlık attım. Mavi gözleri şişkin ve boştu, ağzı cevapsız bir merhamet yakarışıyla açık kalmıştı. Göğsünü kan kaplamıştı, boğazı neredeyse kemiğe kadar uzanan bir yarıkla kesilmişti.

Yanmamış, dumandan boğulmamış.

Öldürülmüş.

Düşüncelerim yolda karşılaştığım Muhafızlara ve onların çektiği iki arabaya geri döndü. Boş raflara ve devrilmiş kasalara tekrar baktım ve her şeyi bir araya getirdim.

Ne olacağını sanıyordun, diye azarladı vicdanım beni. Gardiyanların kapıyı çalıp kibarca soracaklarını mı?

Odanın içinde süründüm, hayatta kalanları ararken sadece cesetlere rastladım; birinin başı kesilmiş, diğeri patlamayla parçalanmış iki muhafız daha.

En az dört gardiyan öldü. Dört hayat zalim ve vahşi bir şekilde sona erdi.

Alçalmış adamla ara sokakta karşılaştığımda öldürmek çok kolay görünmüştü. Ölümlü kadını öldürüşünü izledikten sonra, onun canını bir çırpıda almaya hazırdım, öfkem o kadar şiddetliydi ki varlığına son vermek ikinci bir düşünceyi bile gerektirmiyordu.

Bu, Henri'nin ölümlü çocuğun at sırtındaki Alçalmış adam tarafından çiğnenmesini izledikten sonra hissettiği öfkenin aynısıydı; intikam, *adalet* ihtiyacı, diğer her şeyi yakıp kül edecek kadar sıcaktı.

Sokakta geçirdiğim o günün beni de Henri gibi Muhafız olmaya, savaşa katılmaya ve halkımı korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır hale getirdiğine inanmıştım.

Gerekirse öldürmek için.

Ama o gün karşılaştığım adam iki masumu öldürerek kaderini hak etmişti. Bildiğim kadarıyla, bu muhafızlar yanlış zamanda yanlış yerde İnmiş olmaktan daha kötü bir suç işlememişlerdi.

Savaş ölüm, sefalet ve fedakarlıktır. Savaş, ömrünüzün sonuna kadar peşinizi bırakmayacak seçimler yapmaktır.

Savaşın gerektirdiği öldürme şekli buysa, ben hazır değildim.

Ve asla da olmayacağım.

Duman ve sıcaklık beni bunalttığında ölü muhafızların yanında yere yığıldım. Bir an için, son aylarda yaşadığım her şeyin muazzam ağırlığı başıma çökerken, yanan çatı gerçekten de çökmüş gibi hissettim.

Bir şafak vakti daha hayatta kalsam bile şifacı olarak kariyerim sona ermişti; yeminimi bozmanın kanlı bedelini ilk elden gördüğüm için artık geri dönüşü olmayacaktı. Annem muhtemelen ölmüştü, hayatım artık kötü Kral'a ve onun sefil varisine hizmet etmeye bağlıydı. Henri muhtemelen benden nefret ediyordu ve etmese bile Muhafızlar onu aramızda seçim yapmaya zorlayacak mıydı? Davasına bu kadar tutkuyla bağlıyken ve bunu derisine kalıcı olarak kazımışken bu savaşı kazanabilir miydim?

Kazanmak istediğim bir dövüş müydü bu?

Dumanlı öksürükler boğazımı parçaladıkça kırık hıçkırıklara dönüşüyor, oksijen tehlikeli derecede azalıyordu. Beynim hava kadar bulanıktı, her yeni düşünce yapışkan, fokurdayan bir katran çukurundan sürükleniyormuş gibi geliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama enerjimin son damlalarına ulaşmak için her çabalayışımda bakışlarım yanımdaki cesedin cansız gözlerine kilitlendi ve ellerimde ne kadar kan olduğunu hatırladım.

Belki de en iyisi burada kalmaktır. Bir topun içine kıvrılmak ve kaçınılmaz olanı beklemek.

Henri yoluna devam edebilirdi. Maura ve şifacılar daha güvende olacaktı. Babam ve Teller'ın kalbi kırılacaktı ama belki de daha iyi olacaktı. Benim seçimlerim onları çoktan riske atmıştı.

Bu dayanılmaz bir son olacaktı. Ama belki de hak ettiğim şey tam olarak buydu.

Bunu ben yaptım. Bu benim hatam.

Vücudumdaki mücadele tükenmişti. Yere yığıldım, gözlerimi kapatıp karanlığa teslim olurken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

ChapTer

YİRMİ ALTI

Dövüş.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne zamandır burada yatıyorum?

Öldüm mü ben?

Açıkta kalan derim şişmiş ve hassaslaşmıştı, kızgın taş zeminde neredeyse cızırdıyordu.

Dövüş.

"Hayır," diye fısıldadım zayıfça.

Seçimimi yapmıştım. Bu bir sondu. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu, hiçbir anlamı-

Dövüş.

Enerji damarlarımda püskürdü, ağrıyan cildimi yatıştıran ve beni altımdaki haşlanan fayanslardan geri döndüren buz gibi bir rüzgarla doldurdu.

"Ölümsüz Ateş adına," diye yemin ettim dik otururken. "Huzur içinde ölemiyorum bile."

Ses içimde yırtıcı bir hayvan gibi dolaşıyor, çenesini kırıyor ve beni harekete geçmeye zorluyordu. Hareket etmemi, gitmemi, kendimi kurtarmamı, kendim için *savaşmamı* istiyordu - kendi aklımın ve kalbimin isteyerek terk ettiği her şeyi.

Derin bir nefes çektim, ciğerlerimin temiz ve zarar görmemiş olduğunu görünce şaşırdım. Oda hâlâ siyah, zehirli bir dumanın içinde dönüyordu; şimdiye kadar bayılmış olmalıydım.

Dövüş. Dövüş. Dövüş.

"Peki," diye homurdandım, kendimi sürükleyerek ayağa kalktım. "Beni yalnız bırak. Uyandım."

Tam yükseklikte hava erimiş gibiydi, yerde olduğundan çok daha sıcaktı ama açıklanamayan bir nedenden ötürü artık beni rahatsız etmiyordu. Soğuk bir karıncalanma hissi göğsümden başıma, kollarıma ve bacaklarıma doğru yayılmış, beni çevremdeki cehenneme karşı uyuşturmuştu.

Delirdiğimi düşündüm. Flameroot tozunu bırakalı sadece iki ay olmuştu ve ben gerçekten kendimi kaybetmiştim.

Odadan hantalca çıktım ve dumanla buğulanmış beynim yanan karanlıkta yönünü bulmaya çalışırken koridorda bocaladım.

Çıkış yolu sağ taraftaydı.

Ama kurtarmaya geldiğim insanlar sol taraftaydı, tabii hala kurtarılacak kadar hayattalarsa.

Sanki tanrılar beni dinliyormuş gibi, çökmekte olan ahşap kirişlerin alevli bir parçası sağ tarafıma çarptı ve başımla doğrudan çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Yanına daha büyük bir parça daha düştü ve ben sola doğru savrulup küfrettim.

Yukarı doğru hızlı bir bakış, çatının geri kalanı çökmeden önce fazla zamanım olmadığını doğruladı. Eğer bunu yapacaksam ya şimdi yapacaktım ya da hiç yapmayacaktım.

Koridorda koşmaya başladım. "Alo?" diye seslendim. "Hâlâ hayatta olan var mı?"

Yumuşak ve zayıf, çatırdayan alevlerin ve yuvarlanan enkazın üzerinden neredeyse duyulamayan bir ses yanıt olarak haykırdı.

"Alo?" Bağırdım. "Beni duyabiliyor musun?"

"Lütfen... yardım edin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Konuşmaya devam et! Seni

bulacağım."

"Bana yardım edin... Kutsanmış Kindred, lütfen... Ölmek istemiyorum..."

Ana koridorun hemen dışındaki bir odada, biri yere yığılmış, diğeri devrilmiş bir kirişin altında sıkışmış iki adam gördüm. Ağır tahtanın altında, kalçaları midemi bulandıracak şekilde düzleşmiş, bacakları doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Gözleri benimkileri buldu, karanlık ve umutsuz. İçinde bulunduğu durumun acımasız gerçekliğini ona anlatmama gerek yoktu. "Lütfen beni bırakma," diye yalvardı. "Lütfen... kurtar beni."

"Yapacağım, söz veriyorum. İyi olacaksın." Kelimelerin tadı dudaklarımda ekşidi. Devasa kiriş benim kaldırayabileceğimden çok daha ağırdı. Belki geri dönüp Alçalmış muhafızlardan birini getirebilir, diğerlerini açıklığı bizim için yeterince uzun süre tutmaya ikna edebilirdim-

Koridora bir moloz fırtınası yağdı ve koridordan geçerek odaya dolan bir alev dalgası gönderdi. İçgüdüsel olarak, kendimi yaralı adamın üzerine atarak onu alevlerden korudum.

Dövüş.

Ses tekrar titreşti ve soğuk bir patlama tenimi sarstı. Bir tıslama sesi duydum ve tavana doğru yükselen bir buhar bulutu görmek için başımı kaldırdım.

Kesinlikle deliriyor. "Adın ne senin?" diye sordum. "Perthe."

"Pekala Perthe, bu ışını bacağından itebilir misin?"

Başını salladı, masmavi gözlerinde umutsuzluk birikiyordu. "Yapamam. Çok zayıfım."

Yanında yatan adama doğru kaydım. Nabzını hızlıca kontrol ettiğimde hayatta olduğunu gördüm ama yüzüne attığım birkaç sert tokat onu kendine getirmeye yetmedi.

Hiç iyi değil. Perthe'yi kurtarabilsem bile, ikisini de yağmur gibi yağın molozların arasından taşımam gerekecekti. *Birini* taşıyacak kadar güçlü olduğumdan şüpheliydim.

Umutsuzluk geri gelmeye başladı. *Bunu yapamam, ikisi de burada ölecek ve hepsi benim suçum olacak.*

Dövüş, diye bağırdı ses.

Doğru.

Yuvarlanacak zaman yok.

Kolumu Perthe'i hapseden ahşap kirişe doladım, parçalanmış kenarı boyunca hâlâ parlayan kıvılcımlardan derim kabarırken irkildim. Gürültülü bir iniltiyle, onu gevşetmek için umutsuz bir çabayla ağırlığımı ona doğru verdim. Şifacı olarak çalıştığım günlerde, ölümlülerin kriz zamanlarında insanlık dışı güçlerinin gizli bir kuyusunu kazdıklarına dair hikâyeler duymuştum; devrilen arabaları çocuklarının üzerinden tek başlarına kaldıran çılgın anneler, düşmüş bir atı altında sıkışıp kalmış sevgililerinden uzaklaştıran narin hanımlar. Sevdiğimiz birini kaybetmenin yakın dehşetinde, kemiklerimizi çelikle kaplayan ve damarlarımıza ateş enjekte eden, bize Ölümle meydan okuyarak yüzleşme ve bedenlerimizi düşündüğümüz her şeyin ötesine itme isteği veren bir şey vardı kendimiz yapabiliyoruz.

Perthe benim için *sevilen biri* olmaktan çok uzaktı, ama bu benim beş katım büyüklüğündeki mamut kütüğünün

Ağırlığının en az on katı, yavaşça yerinden çıktı ve buruşmuş bacaklarından kurtuldu. Kömürleşmiş odun bir gümbürtüyle yere düşerken etrafımızda parlayan korlar dönüyordu.

Perthe bu hareket karşısında bağırdı; acı mı yoksa rahatlama mı, emin değildim. "Bacaklarına hiç ağırlık bindirebiliyor musun?" diye sordum.

Kendini dik tutmaya çalıştı ama yüzü acı içinde buruşmadan ve kolları gevşemeden önce göğsü ancak yerden kalkabildi. "Özür dilerim," dedi, gözleri acı verici bir şekilde iyi tanıdığım bir yenilgiyle doluydu.

"Her şey yolunda. İyi olacaksın." Onunla diğer gardiyan arasında bir bakış attım, bir plan şekilleniyordu. "Buradan çıkıyoruz, uçümüz birden."

İfadesinde umut kıvılcımları çaktı. "Öyle miyiz?"

"Öyleyiz. Ama-" Yüzümü buruşturdum. "-Bu çok acıtacak."

Perthe başını salladı, yılmadı ve kendini tekrar yukarı doğru itti. Göğsünden acı dolu bir çığlık kopmasına rağmen dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başardı. "Dayanabilirim," dedi nefes nefese.

"Güzel." Baygın adamın kollarından tuttum ve onu uzunlamasına yatırarak vücudunu Perthe'e olabildiğince yaklaştırdım. "İkinizi birden taşıyamam ama belki sizi sürükleyebilirim. Arkadaşını sedye gibi kullanacağız. Onun üstüne uzanabilir misin?"

Perthe tekrar başını salladı, yüz hatları sert bir şekilde odaklanmıştı. Kollarımı göğsüne dolayıp vücudunu diğer adamın sırtına doğru çekerken dişlerini sıktı ve çığlıklarının boğazında düğümlenmesine izin verdi. Ezilmiş bacaklarını ve paramparça olmuş kalçalarını iki adam bir araya gelene kadar nazikçe düzenlerken ürperdim.

"Tutunabildiğin kadar sıkı tutun," diye emrettim ve baygın adamın gevşek kollarını tutup belime bağladım.

Topuklarımı taşa gömdüm ve ağırlığımı ö n ü m e verdim, güçlükle homurdanarak ilerledim. Arkamdaki adamlar ileriye doğru kayarken kalbim temkinli bir umutla çarptı, sonra da yere çakılıp durduk. Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. Birkaç metre daha gittikten sonra yine durduk.

Kendi içime doğru olabildiğince ilerlerken çığlık attım. bulabildiğim her türlü güç kısıntısı için ruhumun sınırlarını zorladım.

Bir ayak daha, sonra bir tane daha ve dur.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde devam ettik, santim santim ilerledik. Vücudu vahşice parçalanmış olan Perthe bile avuçlarıyla taş zemini iterek yardım etmek için elinden geleni yaptı.

Her itişten sonra kendimi sönmüş ve tamamen tükenmiş hissediyordum, bir daha deneyemeyeceğime, yorgun, bitkin ruhumda kalan bir onsluk çabayı bile bulamayacağıma ikna olmuştum ama her seferinde içimdeki *ses* kükreyerek canlanıyor ve derinlerdeki yeni bir meydan okuma mağarasının kilidini açıyordu. Biz geçerken alevler duvarları yaladı, düşen enkaz parçaları kollarımda kabarcıklar ve yanıklar oluşturdu, ancak bunu neredeyse hiç hissetmedim. Sadece kalbimin çarpışını ve beni devam etmeye teşvik eden *sesin* çağrısını hissettim.

Sonunda serin bir esinti yanağımı okşadığında, Ignios çöllerindeki bir kaynak suyunun sıçraması gibi hissettim. Dumanların ve alevlerin arasından yıldızlı gecenin ötesine açılan bir açıklık ve o açıklıkta bir yüz gördüm. Parlak mavi-gri gözler.

"Diem!"

Luther.

Sesi boğuk, neredeyse paniklemiş gibiydi. Beklediğim soğukkanlılığa hiç benzemiyordu.

Karanlığın içinde sönen bir mum gibi, son enerjim de yok oldu. Acı verici, ağır bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine çöktüm.

"Luther," diye mırıldandım.

"Yapamam..." "Orada kal. Güçlü ol.

Ben geliyorum."

Bağrıışmalar vardı. Karıştırılan ayaklar. Yer değiştiren metal ve ahşabın iniltisi.

"Senin için geliyorum," diye tekrar bağırdı.

Kör edici ışıktan ikiz ipler girişten açılıp zeminde kayarak ilerledi. Göğüs kafesimin etrafında kıvrılıp beni ileri doğru çekerken, dumanın pusu onlara ürkütücü bir hale verdi ve beni çevreledi. İki adamı yakalamaya çalıştım ama kaslarım çok zayıftı, tutuşum tutunmamı engelledi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Ben değil. Önce onları çıkar."

Yine parlayan kordonlar beni ileri doğru çekmeye çalışarak iki adamı geride bıraktı. "Hayır Luther," diye homurdandım, daha yüksek sesle. "Kurtar *onları*."

Işıltılı dallardan birini yakaladım ve bedenimden sıyırdım. Elim Luther'in büyüüne değdiğinde, tenimde titreşen his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu; sanki yıldız ışığı katılaşmıştı, sanki ellerimde ayın bir tıraşını tutuyordum. Neredeyse içime akıyor ve bedenimi pırıltılı, gümüşü bir parlaklıkla kaplıyor gibiydi.

Karıncaalanma hissi veren bir enerji patlaması kollarımda patladı ve göğsümde çiçek açtı, yorgunluğumun ısırığını köreltti ve odaklanmamı yeniledi. Aldım

Işık telleri ve onları baygın adamın bileklerine bir bağ gibi sardım. Luther'in büyüğü dokunduğumda mırıldandı ve onları bıraktığım anda sessizleşen uzak bir armoni duyduğuma yemin ettim.

"Şimdi çek," diye bağırdım. "Çek!"

Kordonlar gerildi. İki adam birlikte kayarken yanıma yığıldım, yavaş ama emin adımlarla daha fazla ilerleyemeyecekleri ana kadar açıklığa doğru ilerlediler.

Kapıya barikat kuran devrilmiş kirişler, parlak mavi ışıktan bir kubbe tarafından desteklenerek kalkmaya başladı. Dayanılmaz derecede yavaştı ve kütük yuvası o kadar parçalanmıştı ki her an yerinden çıkacağından emindim ama ellerin dumanın arasından uzanışını ve iki yaralı muhafızın gecenin içinde kayboluşunu huşu ve enfes bir rahatlamayla izledim.

Göğsümden saçma, bitkin bir kahkaha yükseldi. Başarmıştım, güvendeydiler. Ağır yaralıları ve muhtemelen sonsuza dek yara izleri kalacaktı ama hayattaydılar.

Belki de korkunç insanlardı. Belki ölümlülere işkence etmişler, nesep kanunları uyarınca çocukları idam etmişler ya da başka korkunç şeyler yapmışlardı. Belki bir gün onlara ikinci bir şans verdiğim için pişman olacaktım.

Ama en azından bugünlük hayatlarını kurtarmıştım. Bir bakıma onlar da benimkini kurtarmıştı.

Yerinden oynayan tahtaların hışırtısı açıklığın daha fazla dayanamayacağı konusunda beni uyardı. Ayağa kalkmaya çabaladım ve sendeleyerek ilerledim, kemik yorgunu bacaklarım tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Luther artık genişlemiştir olan girişe doğru ilerledi, korkutucu profili ilerideki parlak Gehir ıfıklarıyla halelendi ve gözlerimiz karanlıkta karıştı.

Aramızdan kadim, derin bir şey geçerken ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık. Sözcükleri ve düşünceleri aşan, bir şimşek çakması, bir çocuğun ilk nefesi, denizin sonsuz derinliği kadar güçlü, ilkel bir güçtü bu. Bu dünyaya ait değildi ama tamamen onun içinde örülmüştü. Daha önce hiç bilmediğim sakinleştirici bir huzurla kanımı ısıttı, ancak kaçınamayacağım bir kaderin korkunç korkusuyla doldurdu beni.

Bir hayal gördüm. Daha önce gördüğümün aynısıydı; gümüş alevlerle sırlıklam olmuş ve ayaklarımın dibinde daire şeklinde dizilmiş cesetlerle dolu bir savaş alanı, vücudum ışıltılı oniks zırhla kaplı ve elimde yaldızlı, gece siyahı bir kılıç. Ama bu sefer yalnız değildim.

Daha önce gördüğüm gölgeli figür şimdi görünüyordu, sanki büyük bir karanlık pelerini üzerinden atmış gibiydi, elindeki mücevherli kılıç

Kıpkırmızı kan. O tanıdık gözlere baktığımda, göğsümün sol tarafı en güzel, en yürek burkan acıyla yandı. Avucumla kapattım ve alanın diğer tarafındaki figür hareketi yansıttı.

Görüntü sona erdi, güneşin altında sis gibi kaybolurken havada parıldadı. Savaş alanı yanan bir depoya dönüştü, gümüş alevleri kızgın bir kırmızı-turuncuya dönüştü ve dağılmış cesetler yıkılmış molozlara dönüştü, ancak gördüğüm figür kaldı. Solgun bakışları hâlâ bana kilitlenmişti, avuç içi hâlâ göğsündeydi, tıpkı benimki gibi.

"Diem," diye fısıldadı.

"Luther," diye cevap verdim.

Diğer elini uzattı ve bana doğru tek bir adım attı.

Çatlak.

Ses yukarıdan geldi.

Bakışlarını kıldım ve önce devasa bir kirişin, sonra da bir diğerinin kirişinden ayrıldığını görmek için başımı kaldırdım.

Her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

Ahşap kirişler bana doğru sürüklendi.

Luther'in ağzı açıldı, dudakları adımı söylüyordu, gözleri dehşetle açılmıştı. Titreyen elim onunkine uzandı.

Gökyüzü düşüyordu.

Ve dünya karanlığa gömüldü.

ChapTer

TWenTY-SeVen

Her şey acıyordu.

Derim, kemiklerim, beynim.

Her santimim *acıdı*.

Güçlü eller bacaklarımı ve omuzlarımı kavradı ve beni sert, sıcak bir duvara doğru çekti. Çarpan bir kalp gibi titreyen ve zonklayan bir duvara.

İnledim ve duvar hareketsiz kaldı.

"Ekselansları-"

"Çekil yolumdan."

"Binanın etrafında hâlâ bombalar var, nasıl-" "Genel Müdür

Yardımcısını bulun, buradan sonrasını o halleder."

"Ama senin Hi-"

"Çekil lan yolumdan."

Sonra hareket ediyordum, zıplıyordum, her sarsıcı darbe kafatasımın içini sarsıyordu.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Her şey çok ama çok acıyordu.

"Seni yakaladım," dedi biri, daha yumuşak bir sesle. "Bunu atlatacaksın. Söz veriyorum."

Bazı nedenlerden dolayı onlara inandım. Sesleri bir anıdan daha fazlası gibi tanıdık geliyordu, sanki onları tanıyan zihnim değil de daha derin, çok daha içten bir şeydi. Sarsılmaz kararlılığı kalbimin gevşekliğini yatıştırıyordu ama içinde sarsılmış bir ton vardı.

Kayıp.

Soğuk bir esinti tenimi beklenmedik yerlerden öperken içimde bir ürperti dalgalandı -kaburgalarım, kalçalarım, kalçalarım. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımdan sadece zayıf, kırık bir ses yükseldi.

Elleri beni daha sıkı kavradı, tutuşları hassas olduğu kadar çaresizdi de.

Kendimi güvende hissettim. Çok güvende. O kollarda uykuya dalmak ve asla ama asla ayrılmamak istiyordum.

Uyu.

"Benimle kal, Diem. Lütfen... burada benimle kal. Hayır, bekle, yapma-"
Karanlık.

"KİM O?"

"Önemli değil. Ona yardım etmene ihtiyacım var."

"Ona yardım etmek mi? Ona bir baksana. Bana değil, bir şifacıya ihtiyacı var." "Elinden geleni yap."

"Ben nasıl-" "Ona yardım et,

Eleanor. *Lütfen.*"

"Pekâlâ, pekâlâ. Bana ne olduğunu anlat."

"Muhafızlar Benette Hanesi'nin cephaneliğine saldırdı. İki muhafızı yangından kurtarmak için içeri girdi. O dışarı çıkamadan çatı çöktü."

"Kutsanmış Kindred... dokuz alemde bu kız neden bir kurtarma görevi yapıyordu?"

Alçak bir hırıltı. "Çünkü ben lanet bir aptalım."

Sessizlik.

"Pekala. Ben gidip ona bir elbise alayım."

"*Pantolon.* Normalde pantolon giyer."

"Pantolon mu? Hiç yok, boş ver. Ne bulabileceğime bakarım. Ben dönene kadar onunla kalacak mısın?"

"Lumnos'un kendisi bile beni onun yanından çekip alamadı." Daha fazla sessizlik.

"Kuzen... bu kadın senin için kim?" Bir duraklama ve uzun, ağır bir iç çekiş.

"Eleanor, ben... Sanırım o..."

Karanlık.

RAHAT.

Hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Tüm vücudum sıcaklıkla sarılmıştı - daha önce cephanelikte kendimi şişte ağır ağır kızarıyormuş gibi hissettiğim gibi değil. Bu hoş bir sıcaklıktı, içinde mutlu bir şekilde kucaklanabileceğim ve asla kaçamayacağım bir sıcaklık.

Ve yumuşak. Etrafım yumuşaklıkla çevriliydi. Bir yuva gibi her yanıma sarmıştı.

Cennet gibi kokuyordu. Erkeksi. Taze, topraksı yosun ve nemli sedir. Biberli bir misk ile eski, tabaklanmış deri.

Sevgili ormanım gibi kokuyordu. *Evim* gibi kokuyordu.

Biri elimi tutuyordu, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Tenimizin temas ettiği yerde karıncalanan bir enerji koluma doğru süzülüyordu. Ve benimle konuşuyorlardı.

Sesleri nazik geliyordu.

Kelimeleri çıkaramıyordum - kafam hala bulanıktı ve o lanetli İçimdeki *ses mırıldanmayı* kesmiyordu.

Ama güzel

hissettirdi.

Güvenli.

Doğru.

Karanlık.

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

Işık.

Gözlerim başımı kör edecek kadar parlak bir şekilde açıldı. hemen dönmeye başladı. Bedenim yön duygusunu kaybetti ve serbest düşüş hissine kapıldı. Dünya vahşi, kafa karıştırıcı bir çalkantı içinde eğilip yuvarlanırken çarşafırlara tutundum.

Parmaklarım tenime değdi. Bunun gerçekliği beni ortaladı, düşmem durana ve oda görünene kadar inişimi yavaşlattı.

Yavaş ve derin bir nefes sesi duydum. Ve bir şömine.

Yanan bir kütüğün ilk çıtırtısında boğazım düğümlendi. Bir anlığına cephaneliğe geri döndüm, ciğerlerim ve burnum kokuşmuş dumandan tıkandı, cehennemin etrafımı sarmasını çaresizce izledim. Parmaklarımı deri deriyi sıyrana kadar tekrar uzattım ve panik yatıştı.

Görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırptım.

Bir yataktaydım. Büyük ve son derece rahat, ama yabancı. İpek çarşafırlar beni bir sevgilinin dokunuşu gibi okşuyordu, evimdeki eski, kaba yıpranmış çarşafırlara hiç benzemiyordu. Tüylü battaniyeler üstüme yığılmış, başım bir yastık dağı tarafından yastıklanmıştı.

Gözlerim odanın üzerinde gezindi. Geniş ama sade, sade olduğu kadar da zarif mobilyalarla döşenmişti - mütevazı görünmek için çok çaba sarf eden ama sadece bakınca bile küçük bir servete mal olduklarını anladığınız türden. Yüksek tonozlu taş tavan, loş ışıklı kürelerden oluşan katmanlı bir avizeye sahipti ama bir dakika önce beni kör eden ışık solumdan gelmişti.

Başımı yavaşça o yöne çevirdim, hareket sert ve hassas kaslarımı zorladı. Bir sıra kemerli pencere boyunca

Bordo ipek, sisle örtülü bir bahçenin üzerinde gün doğumunu ortaya çıkarmak için geri çekilmişti. Gökyüzü kremi pembe ve puslu leylak rengine bürünmüştü ama odayı parlak ihtişamıyla yıkayan, şafak güneşinin canlı turuncu ışıltısıydı.

Sabah ışığının koronasıyla çevrelenmiş bir adam yüksek arkalıklı bir koltuğa yığılmış, başını yana eğmişti. Gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralanmış, göğsü uykunun ritmiyle yükseliyordu. Abanoz rengi saçlarının gevşek telleri, uykuda bir şekilde daha da yakışıklı hale gelmiş, tüm keskin kenarları gece için kılıflanmış bir yüzü çerçevesiyordu. Sadece kara kaşlarının arasındaki bir kırışıklık, durgun sakinliğin altında bir dalgalanma olduğunu ima ediyordu.

Sandalyesini yatağa yaklaştırmıştı. Bir kolu battaniyenin üzerine sarkmış, parmakları benimkini sıyrıyordu. Avuç içi açık ve yukarı dönüktü, sanki elimi bekliyordu, tıpkı cephanelikteki o son anlarda olduğu gibi.

Luther.

Gözleri açıldı, bakışlarımız çoktan eşleşmişti. Bir kalp atışı boyunca yüz ifadesi değişmedi ve ben yüzündeki yumuşaklığa hayret ettim. Onu hiç böyle görmemiştim. Onu kızgın, sinirli, hatta dehşet içinde görmüştüm, ürpererek hatırladım ama hiç bu kadar... huzurlu olmamıştı.

"Uyanmışsın." Aniden doğruldu. Ondan görmeye alışık olduğum o soğuk kayıtsızlığı bekledim ama sadece kaşlarını çattı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kendimi yukarı ittim ve düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım ama beynim hâlâ bir sisin içindeydi. "Ne oldu? Neredeyim ben?"

"Cephanelik çöktü ve sen..." Durakladı. "...baygın düştün. İyileşmen için seni saraya geri getirdim."

Düşüncelerim karmakarışık anıların dehşet verici parçacıklarıyla dolup taşı. Patlamalar, yoldaki Muhafızlar, ölü muhafızlar, yanan bina, Perth-

"Perthe," diye mırıldandım. "O iyi mi? Dışarı çıkabildiler mi? Ve diğeri, o-"

"İkisi de iyileşecek. Perth bir ordu şifacısına görünmesi için Fortos'a gönderildi. Diğeri zaten evde iyileşiyor."

Bütün gece boyunca içimde tutmuş olabileceğimi düşündüğüm derin bir nefes verdim. Yastıklara yaslandım, rahatlama panik patlamasını yok ederken gözlerimi kapattım. "Başardılar," diye mırıldandım.

"Evet. Senin yüzünden."

Benim yüzümden. Suçluluk bir pençesini göğsüme doladı ve sıktı, keskin pençeleri etime battı.

"Diğerleri, dışarıda yatanlar. Onlar...?"

"Birkaçı tedavi için Fortos'a gönderildi, ancak çoğu kendi başlarına iyileşmek için evlerine dönebildi. Ancak..."

Kadın.

Sessiz bir anlayışla başımı salladım. Onun hırpalanmış, korkunç bedeni asla unutamayacağım, unutmama asla izin vermeyeceğim bir manzaraydı.

"Özür dilerim," dedim usulca. "Başaramayanlar için."

Bu sözleri ne kadar derinden söylediğimi anlayamazdı, *anlayamazdı*. Hayatları, günlerim boyunca bana ne kadar ağır gelecekti.

Ya da belki de öyleydi. Dün gece ilk geldiğimde yüzüne kazınan şüpheyi hatırladım. Biliyor muydu? Şüpheleniyor muydu?

Eğer öyleyse bile, artık bunu belli etmiyordu. Esnedi ve uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Saçları üzerine uzandığı yerde dağılmıştı, normalde kurnaz olan yüz hatları yorgunluk belirtileriyle ağarmıştı.

"Bütün gece orada mı oturdun?" Ben sordum.

"Evet."

"Neden?"

Bana ciddi bir bakış attı ama cevap vermedi.

Delici bir çığlık duyuldu. Sesi insanlık dışı, huzursuz ve rahatsız edici derecede yakındı, gücüyle camları tıkırdattı ve beni ayağa kaldırdı.

"O da neydi?"

Luther içini çekti ve ayağa kalktı. "O Sorae'ydi, Kral Ulther'in gryvern'i." Pencereye doğru yürüdü ve bir omzunu duvara yaslayarak gözlerini yukarıya çevirdi. "Bütün sabah tedirgindi. Yaptığı maskaralıkların seni uyandıracağından endişelendim."

Son iki ziyaretimde tanık olduğum o muhteşem yarattığı düşündüm. O zaman da sıkıntılı görünüyordu.

"Hiç tedirgin *olmaz mı*?"

"Normalde oldukça uysaldır. Rahatsız edici derecede öyle." Yüz ifadesi ısındı. "Onu Kraliyet Muhafızları'nın savaş eğitiminde kullanmak için sayısız kez denedim ama ne kadar rüşvet veririm vereyim, her şey boyunca uyumakta ısrar ediyor."

"Ondan kesinlikle korkunç bir vahşi hayvan gibi değil de bir aile hayvanı gibi bahsediyorsun."

"Gerekirse saldırır ve Kindred onu kışkırtacak kadar akılsız olan herkese yardım eder. Sorun şu ki o çok zeki. Niyetleri sezebiliyor, bu yüzden sahte savaşlar onu ilgilendirmiyor. Rakiplerinin gerçek bir zarar vermek istemediğini bildiğinde, ikramlarını alıp kestirmeyi tercih ediyor."

Sırıttım. "Sorae ve benim ortak bir noktamız var."

Güldü -güldü!- ve çenemi yerden kaldırmak için kendimi sabit tutmam gerekti.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Rahat, neredeyse tembel duruşu. Dolgun, kalkık dudakları ve gryvern'den bahsederken gözlerini kırıştıran şefkati. Bol yün pantolonu ve vücudunu ikiye bölen yara izini daha fazla ortaya çıkarmak için göğsünün bir kısmını açık bırakan, hafif buruşuk gömleği. Rahat, gösterişsiz ve tanıdığım sert kraliyet varisiyle tamamen uyumsuzdu.

Sanki Luther'i -Lumnos Prensi Ekselansları Luther Corbois'yı değil, sadece *Luther'i*- ilk kez görüyordum ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Gözleri benimkilere kaydı. Hızla yere baktım, yanaklarım yanıyordu. "Sorae neden üzgün?" diye sordum.

Yüzündeki eğlence kayboldu ve bir kez daha o buz gibi, bilinmez Prens oldu. Doğruldu ve yatağa doğru yürümeye başladı.

"Kral öldüğünde, Sorae yeni bir efendiye geçecek. Bunun yaklaştığını hissettiğinden şüpheleniyorum."

"Sence üzgün mü?"

"Tam olarak değil." Durdu ve bana baktı, devam edip etmeyeceğini tartışıyor gibiydi. "Ona sadakatle hizmet etti ama Sorae ve amcam hiçbir zaman yakın olmadılar. Bazı Gryvern ve Crown'ların olduğu gibi değil."

"O zaman onun endişesi ne?"

"Gryvern'ler son derece zekidir, kendilerine ait akılları ve fikirleri vardır, yine de sadece Kraliyet'e itaat etmek üzere büyüyle bağlanmışlardır. Hedeflerini paylaşmayabileceği bir yabancıya hizmet etmeye zorlanmaktan çekindiğini tahmin ediyorum."

Çenem gerildi. "Görünüşe göre Sorae ve benim de ortak bir noktamız var." Kaşları çatıldı, anlamamıştı.

"Müzakere ettiğiniz anlaşma," diye hatırlattım ona. "Kraliyete ömür boyu hizmet. Annemin pazarlığı - onun yerine yerine getirmeyi kabul ettiğim pazarlık."

Bir gölge yüz hatlarını kararttı ve gözlerini kaçırdı.

O kadar uzun süre sessizce oturduk ki, bu gariplik beni rahatsız etmeye başladı. Ofladım ve battaniyeleri ittim. Luther bir adım öne çıkıp beni durdurmak için elini kaldırdı ama onu görmezden geldim ve ayaklarımı yatağın kenarına doğru salladım, sonra da kaskatı kesildim.

Gözlerimi kırıştırarak
vücuduma baktım. "Bunlar
kimin kıyafetleri?"

"Seninkiler mahvolmuştu. Kuzenim kıyafetlerini değiştirdi." En azından biraz mahcup görünecek kadar akıllıydı. "O bir kadın, yani kuzenim. Sana yardım etti."

Bir anı parıltısı su yüzüne çıktı.

Pantolon. Normalde pantolon giyer.

Luther bir kuzeninden beni soymasını ve giydirmesini istemişti. Daha da kötüsü, beni yıkamış olmalıydılar; tek bir kir zerresi bile görünmüyordu. Saçlarım temiz ve yumuşaktı, süt beyazı dalgalar halinde serbestçe dökülüyordu. Tırnaklarım bile ovulmuş ve narin bir kemer oluşturacak şekilde törpülenmişti.

Ve gerçekten de pantolon giyiyordum. Şık ve koyu mavi, daha önce hiç giymediğim kalın, esnek bir kumaştan yapılmış, uyluk ve kalçalarına Kraliyet Muhafızları'nın üniformasını hatırlatan sert zırhlar dikilmişti. Üstümde, çıplak omzuma üç beden büyük gelen bir tunik asılıydı ve daha önce yakaladığım o odunsu, misk gibi kokuyordu.

"Hâlâ yaralı mısın?"

Bakışlarım yukarı kaydı. "Yaralandın mı?"

"Yaralarının ciddi olup olmadığını söylemek zordu. Uyandığında Maura'yı çağırmayı planlamıştım."

Kaşlarımı çattım. "Yaralar mı?"

Her bir uzvumu bükтім, kollarımı incelemek için kollarımı yukarı kaldırdım, parmaklarımı boynumda ve yüzümde gezdirdim; yara yoktu, şişlik yoktu. Biraz ağrı ve boynumda devam eden bir tutulma dışında, kendimi içkili bir geceden daha kötü hissetmiyordum.

"Ben... Sanırım iyiyim. Geceyi atlattım, yani muhtemelen dahili bir şey yok." Ona iyi huylu bir kaş çatma hareketi yaptım. "Bir ölümlü için şifacı çağırmayı beklememelisin, biliyorsun. Bizler sizin gibi alçalmış değiliz. Bir yaralanma bizi öldürmedi diye bedenlerimiz her zaman iyileşmez."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" "Neye inanmak?"

"Senin..." Sesi korkunç bir hüznle kesildi, yüzünde acımaya çok yakın bir şey vardı.

Öfkeli bir uğultu kafamı doldurdu; fısıltılar ve anılar, sorular ve suçlamalarla dolu bir savaş. Özenle inşa ettiğim duvarlarımı yıkmakla tehdit eden istenmeyen şüphelerin istilasıyla savaşıırken, gözlerinden kaçtım ve tuniğimi içine soktum.

Ayaklarım garip bir şekilde süründü. "Eve gitmeliyim. Babam şimdiye kadar sokaklarda dolaşıp beni arıyordur."

"Ailene bir mesaj gönderdim."

Sustum. "Ne yaptın?"

"Dönmezseniz endişeleneceklerinden şüphelendim, bu yüzden saray kuryesiyle konuştum. Ailenizi tanıdığını söyledi. Onlara güvende olduğunuza ve bu gece burada kalacağınıza dair bir mesaj göndermesini istedim."

İnledim ve şakaklarıma daireler çizdim. Saray kuryesi, Henri'nin babası. Babamın geceyi sarayda geçirdiğimi bilmesinden daha kötü olan tek şey, babam ve *Henri'nin* geceyi sarayda geçirdiğimi bilmesiydi. Hangisinin daha çok öfkeleneyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

İçimi çektim, omuzlarım çöktü. "Hayır, bu... bu düşünceli bir jestti. Teşekkür ederim."

Yatağın yanında duran botlarımı gördüm ama onları almak için hareket etmedim.

Birdenbire bu odadan çıkmak ve öteki dünyayla yüzleşmek için hiçbir isteğim kalmadı.

Sorae'nin tiz çığlığı tekrar çınladı. Luther haklıydı, sesi üzgün gelmiyordu.

-Ama sesi de endişeli gelmiyordu. Uzattığı trıl sesi acil ve sabırsızdı.

"Gitmeden önce," dedi Luther, "Kral'la ilgilenebilir misiniz?"

Dün gecedен beri garip davranıyor."

Tereddüt ettim. "Gerçekten

yapmamalıyım..." "Kısa bir bakış bile mi?"

"Malzemelerim yanımda değil. Ve Maura, o... Ben-"

"Sadece onu gör ve Maura'yı çağırman gerektiğini düşünüp düşünmediğini söyle. En azından bunu yapar mısın?"

Hayır demek çok fazla açıklama gerektirecekti. Sarayda hasta görmemin yasak olduğunu, Soydan gelen hastalara, özellikle de Kral'a güvenemeyeceğimi açıklamak.

Sert bir gülümsemeye zorladım. "Hızlıca bir göz atabilirim."

Botlarımı ve beni şaşırtacak şekilde, dün gece onları ittiğim kadından geri aldığı silah kemerimi emniyete almam için bana bir dakika verdi.

Brecke'nin bıçağı bile kemerimdeki yerine geri bağlanmıştı.

Baldır. Luther'in onu oraya kendisinin mi koyduğunu merak ederek baktım ve bacağımda bir sıcaklık patlaması oldu.

Saraydaki silahlarla ilgili kuralları hakkında sayısız iğneleyici yorum yapmayı düşündüm, ama beni izleyişinde öyle sessiz bir ciddiyet vardı ki, dengem her sarsıldığında eli beni sabitlemek için uzanıyordu, aramızda bir şekilde oluşan kolay huzuru bozmaya dayanamadım. Onu koridorda takip ettim ve Crown'un süitinin demir kapısından geçtim, iki muhafız onu selamladı ve bana baktı, şüphesiz olaylı son ziyaretimi hatırlıyorlardı.

Onlara şurup gibi tatlı bir gülümseme attım ama her zamanki ısırganlığımdan yoksundu. Bir gece önce ilgilendiğim muhafızları çok fazla hatırlatıyorlardı, o acı dolu hıçkırıklar hala kulaklarımda çınlıyordu kulaklar.

İçeri girer girmez, Sorae'nin tiz uluması odanın içinde yankılandı, şimdi eskisinden çok daha yüksek ve yakındı.

Bakışlarım geniş kemerlerin sıralandığı uzak bir duvara takıldı. Bir önceki ziyaretimde kapıları kapalıydı ama bugün açık duruyorlardı, tül perdeleri sabah esintisiyle dalgalanıyor ve tüylü kanatların şeritlerini ve taş bir terasa yayılmış güçlü, kürklü bir vücudu ortaya çıkarıyordu.

"Bu...?"

Luther gözlerimi takip etti ve başını salladı. "Sorae'nin dışarıda bir tüneği var, böylece Kraliyet gerektiğinde ona her zaman erişebilir."

Sanki adını duymuş gibi, dikenli, ejderhamsı bir baş ipek perdelerin arasından fırladı. Beni görünce siyah gözbebekleri büyüdü.

Neredeyse bilinçsizce, daha önce olduğu gibi aynı garip çekimin etkisiyle ona doğru yürümeye başladım. Boynunu uzatıp beni koklarken burun delikleri alevlendi. Elim burnuna doğru yükseldi, dişli çenesi alçak bir gümbürtüyle açıldı ve-

"Diem, *hayır!*"

Luther bana doğru atıldı, kollarını belime doladı. Beni avucunun içinde döndürdü, vücudunu benimle gryvern arasına sokarken beni kendine doğru çekti.

"Yapma," diye uyardı, biraz soluk soluğa. "Eğer saldırırsa, sadece Kral onu geri püskürtebilir."

İtiraz etmek istedim ama sözcükler ellerini aceleyle kavrayışının, tenime değen sıcaklığının, yüzünün aniden bana yaklaşmasının ve yüz hatlarındaki çaresizliğin altında eriyip gitti. Daha önce de aynı şekilde bakmıştı.

Cephaneliğin çatısı çökerken bana sanki önemli bir şeyini kaybetmiş gibi bakıyordu. Kendisinin ya da benim tam olarak anlamlandıramayacağımız kadar değer verdiği bir şeyi.

Kolları gevşedi ama bırakmadı. "Kutsanmış Kindred," diye yemin etti, yüzümü incelerken gözleri parlıyordu. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi?"

Tüm sinir uçlarımla alev almasından, kanımın bedenlerimizin temas ettiği pek çok yere hücum etmesinden *çok* korkuyordum.

Ve daha da korkuncu, kendimi geri çekmeye ikna edemiyor gibi görünmemdi.

Omzunun üzerinden, altın rengi gözleri Luther'in sırtına düğmüğü olan gryvern'e baktım; aniden fark ettim ki, ellerim onu, onun beni tuttuğu kadar sıkı bir şekilde tutuyordu. Yaratığın kafası bir yana eğildi ve boğazından çıkan yumuşak vızıltı neredeyse bir suçlama gibiydi.

Kendimi kontrol ederek kollarından kurtuldum, yüzüm alev alev yanıyordu, insanın *ya da* hayvanın gözlerinin içine bakamıyordum.

Kral Ulther bir önceki ziyaretimde olduğu gibi, dört direkli yatağının yüksek tentesi altında hareketsiz ve huzurlu görünüyordu. Alışkanlığımın dışında, odanın kontrolünü ele aldım ve hastamın yanına doğru yürüdüm, saygıyla diz çökmek için durduğunda neredeyse Luther'e takılıyordum. Hareketi beceriksizce taklit etmek için kendimi tam zamanında yakaladım, ancak Luther'in eğilmiş yüzündeki gülümsemenin ipucunu kaçırmadım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Genellikle bilinci yerinde olmayan hastalarım resmi selamlaşmalarla pek ilgilenmezler."

"Protokolün bir amacı var, biliyorsun," dedi ikimiz de ayağa kalkarken. "Kamu hizmetindeki bir rol ile o anda o rolü işgal eden kişi arasında ayrım yapıyor. Bu, Majesteleri Lumnos Kralı Ulther ve Ulther Corbois'in, amca, kardeş ve eş, birbirinden çok farklı iki insan olduğunu anlamakla ilgili. Bu sadece - dün gece tam olarak ne demiştiniz? - '*süslü bir unvan*' değil."

Ona bir bakış fırlattım. "*Kendinize* bunu söylemeye devam edin, *Majesteleri*."

"Bana böyle seslendiğini duymak beni rahatsız ediyor," diye mırıldandı ve benden yüksek sesli, içten bir kahkaha aldı. Bu ses üzerine duruşu gerildi, yüzünde okunamayan bir ifade belirdi.

Kral'a doğru yürüdüm ve yanındaki yatağa tüneyerek göğsünün hızlı, düzensiz patlamalarla yükselmeye çalışmasını izledim. Artık daha yakındım.

Durumunun ne kadar kötüleştığını görünce irkildi; cildi gri ve kâğıt gibi inceydi, vücudu ara sıra kasılmalarla sarsılıyordu.

Avucumu nazikçe yanağına koydum, ateşle aydınlatılmış odanın yoğun sıcaklığına rağmen nemli olduğunu görünce cesaretimi kaybettim. Boynuna dokunduğumda, her atışta isteksizce sürükleniyormuş gibi hissettiren zayıflamış bir nabız olduğunu doğruladım.

"Vakit neredeyse geldi, değil mi?" Luther sessizce sordu.

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı ama şu anda Maura'nın da benim de onun için yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Yatağın diğer ucuna doğru yürüdü ve Kral'ın yanına oturdu, bir avucunu amcasının göğsüne koydu ve tam olarak anlayamadığım sıkıntılı bir bakışla ona baktı.

"Yakın mıydın?" Ben sordum.

"Bu... cevaplama zor bir soru."

Çenesi kilitlendi ve her zamanki sert maskesi yüz hatlarına yerleşti. Başka bir gün olsa, hoşlanmadığı konuşmaları sonlandırmak için kullandığı kaba yöntem karşısında içimden mırıldanarak pes edebilirdim.

Ama bugün, giydiği zırh çelikten ziyade camdan yapılmış gibiydi. Yeterince uzun, yeterince derin bakarsam, bakışlarımı onun yansıttığı aldatıcı kayıtsızlığa değil, altındaki gölgelerde saklanan gerçeğe odaklarsam...

Elimi Kral'ın göğsünün üzerinde duran elinin üzerine koydum.

"Anlat bana," diye ısrar ettim.

Parmakları, benim parmaklarımın aralarına düşmesine izin verecek kadar açıldı, bir dokunuştan ziyade bir kucaklaşma olabilecek kadar kıvrıldı.

"Babam ve amcam oldukça yakındılar," diye yavaşça başladı. "Ulther Kral olduğunda, babam kendini onun hükümdarlığına adadı. Hatta bana Ulther'in onuruna bir isim bile verilmişti. Ama sonra işler... değişti." Alnında bir kırılganlık belirdi. "Amcam beni çok küçük yaştan itibaren kanatları altına aldı. Bana, beni doğuran adamdan daha çok babalık yaptı. Bu ailemizin arasını açtı ama Ulther'i asla uzak tutmadı. Bu diyarda benden hiçbir çıkarı olmayan tek kişi o olabilirdi ama yine de bana hiç kimsenin göstermediği kadar şefkat gösterdi."

Her ne kadar soğukkanlılığını korusa da, sesinde yürek burkan bir yalnızlık vardı. Varis olmanın, herhangi bir ilişkinin gerçek olup olmadığını ya da sadece birinin gelecekteki kazancı için kendini konumlandırıp konumlandırmadığını her zaman merak etmenin ne kadar izole edici olduğunu fark ettim.

"Ama?" Dürttüm.

"Ama... her zaman aynı fikirde değildik."

Devam etmesini bekledim ama bu sefer de kelimeleri o çalkantılı, fazla ağır ifadesine karışıp kurudu. Başparmağı elimin üzerinde gezindi, ama gözleri o kadar uzaktı ki bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile merak ettim.

"O öldüğünde krallık sana mı geçecek?" Ben sordum.

Bakışları benimkilere yöneldi, yüz hatlarındaki karanlık biraz olsun dağıldı. "Bunu bilmek imkânsız."

"Ama herkes senin olduğunu düşünüyor, değil mi? En güçlü olana gidiyor ve en güçlü olan sizsiniz?"

"Gücümüz kolayca ölçülebilir değil."

Gözlerimi devirdim. "Ben güçsüz, önemsiz bir ölümlüyüm Luther, sahte alçakgönüllülüğü bana bırakabilirsin."

Tekrar güldü, parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Evet, bana geçmesi bekleniyor."

Luther'in amcasının zengin ayakkabılarını giydiğini hayal etmek zor değildi. Kendisini zaten bir hükümdar otoritesiyle taşıyordu, heybetli varlığı daha tek kelime etmeden itaat talep ediyordu. Ve öfkelendiğinde kesinlikle dehşet vericiydi. Pek çok kişinin onun gazabını kışkırtma riskini alacak kadar cesur ya da aptal olacağını düşünemezdim.

Şimdiki şirket hariç tabii ki.

Ama itiraf etmekten nefret etsem de onda nezaket de vardı. Karşı geldiğim için beni hiç cezalandırmamıştı ve şifacılar herhangi bir Soydan gelenin gösterdiğinden daha saygılı davranmıştı. Hatta Ölümlü Şehir'deki muhtaç ailelere yardım göndermeyi bile teklif etmişti -küçük bir kin yüzünden reddettiğim bir teklif, utançla hatırladım.

"Peki ne tür bir kral olmak niyetindesin?" Ona sordum. "Ulther gibi bir kral mı?"

Başını hafifçe eğdi. "Onun kötü bir kral olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dilimi sertçe ısırdım. Az önce kendisine baba figürü diyen bir adama Kral Ulther'in politikalarının korkunçluğu hakkında nutuk atmamak en iyisiydi.

Omuz silktim. "Ben güçsüz, önemsiz bir ölümlüyüm, unuttun mu? Kralların dünyası hakkında ne bilirim ki?"

"Söyle bana," dedi, daha önceki dürtmemi yankılayarak.

Parmakları benimkilere dolandı ve bu kez bunun kasıtlı olduğuna şüphe yoktu.

"Dürüst ol," dedi.

İç çekişim inlemeye kadar vardı. Bu *berbat bir* fikirdi, büyük olasılıkla beni öldürtecek türdendi. Ama gözlerinde öyle dürüst bir ilgi vardı ki, suçlamadan ziyade gerçek bir meraktan doğduğunu hissettiren bir dinleme isteği. Bir daha Lumnos'un gelecekteki kralını dinleyebilecek miydim?

"Kötü şeyler yaptı," dedim sonunda. "Kötü yasalar çıkardı." "Ne gibi?"

Ağırlığımı değiştirdim. "Çocuklara zarar veren yasalar." "Nesil yasaları," diye tahmin etti.

Başımı salladım.

"Sizce bu yasalar kaldırılmalı mı?"

"Bence hiçbir çocuk ailesinin kim ya da ne olduğu yüzünden ölmek zorunda kalmamalıdır."

"Krallığımızı güçlü tutmak için gereken bedel bu olsa bile mi?"

"Masumların ölümü ödemeye hazır olduğumuz bir bedelse, o zaman güçlü olmayı hak etmiyoruz demektir."

Soluk mavi ıGık gözlerinin arkasında parladı ama Luther cevap vermedi. Bunu takip eden sessizlikte ikimiz de dikkatimizi tekrar Kral'a yönelttik.

Ona karşı olan hislerime rağmen, Ulther'in yaklaşan ölümü kalbimde bir yara açtı. Çocukları ya da torunları olup olmadığını merak ettim. Benim şimdi yaptığım gibi bazen onunla birlikte oturuyorlar mıydı? Onu yakınlarında tutuyor ve kaybının acısını endişeyle bekliyorlar mıydı? Acımasız Alçalmış kalpleri böyle şeyler yapabiliyor muydu?

Elimi Luther'inkinden çektim ve bu basit hareketin ne kadar irade gerektirdiğini düşünmemeye çalıştım. Parmaklarım çok soğuk ve yalnız hissediyordu, bu yüzden onları Kral'ın yüzündeki saçları geriye doğru taramak ve kumaşın kıvrılıp tenini kestiği yerde geceliğinin kenarını düzeltmekle meşgul ettim.

Luther, "Son zamanlarda Maura'nın saraya yaptığı ziyaretlere katılmıyorsun," dedi.

"Ara verdim."

"Neden?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Buraya en son geldiğimde ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Haklısın. Emirlerle uyma konusunda etkileyici derecede kötü görünüyorsun." "Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Gülümsedi. "Ama işinizde çok iyisiniz."

Yanaklarım kızardı ve söylediği yalanı küçümsedim; alçakgönüllü bir kız, başarılarını bilmeyecek kadar mütevazı. Alçakgönüllü olmaktan çok uzaktım ve iyi bir şifacı olduğumu biliyordum. Sadece bunu hak etmiyordum.

"Öylesin," diye ısrar etti. "Kız kardeşim korktuğunda onu nasıl sakinleştirdiğini ve küçük kuzenlerimin canı yandığında onları nasıl güldürdüğünü gördüm. Anneleri kaba davrandığında bile onlara karşı naziktin." Amcasına başıyla selam verdi. "Ondan hoşlanmadığın halde şu anda onunla birlikte olma şeklin. Muhafızlarım neredeyse her saray ziyaretinde sana saldırdı ama sen *onları* yaraladığım için *beni* azarladın. Onları kurtarmak için yanan bir binaya koşmam için benimle kavga etmeye çalıştın."

Bana öyle saygıyla bakmasına dayanamayarak yüzümü başka tarafa çevirdim; Henri'nin Benette Evi'nden belgeleri çaldığım gün yaptığı gibi.

O ölü Soydan gelen muhafızları kaderlerine mahkum ettiğim gün.

Gözlerimi yakalamaya çalışarak boynunu büktü. "Bence bir insanın sadece *ne olduğunu* değil, *kim olduğunu* görme konusunda nadir bir yeteneğin var."

Sesim kısıldı. "Beni daha iyi tanısaydın, farklı bir fikre sahip olabilirdin."

Açıklamaya cesaret edebildiğim en fazla şey buydu.

Luther'in odağı bana sabitlenince uzun bir sessizlik oldu.

"Diem... buraya en son geldiğinde, bu odadan kaçtığın gün- gerçekten ne arıyordun?"

Omuzlarım gerildi ama ellerimi hareket etmeye zorladım, yüzümü kayıtsızlığa zorladım. "Sana söyledim, çantamı unuttum."

"Muhafızlar için miydi?"

Kanım damarlarımda dondu.

"Kim olduklarını biliyorum," dedi. "Bu diyarda neler olup bittiğini bilmek benim görevim ve onlar kendilerini sandıkları kadar da gizli değiller."

Gözlerim yavaşça onunkilere kaydı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; ifadesindeki tüm yumuşaklık gitmiş, yerine acımasız, gözünü budaktan sakınmayan bir durgunluk gelmişti. Burası tehlikeli bir yerdi.

"Ve dün geceki saldırıdan onların sorumlu olduğunu biliyorum," dedi kesin bir ifadeyle.

Tehlikeli, *ölümcül bir yer*.

Odadaki hava artık patlamaya hazır, bir kibrit çakılsa patlayacakmış gibi hissettirdiği için çenemi sıktım ve sonunda o soruyu sordum

O uğursuz öğleden sonradan beri kalbimi kemiriyordu. "Annem nerede?" diye bağırdım.

Bana acımasız, mizahsız bir gülümseme verdi. "Bunu bana sormanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Ona ne yaptın?" Tısladım.

"Ben ona hiçbir şey *yapmadım*," dedi, suçlama karşısında neredeyse hakarete uğramış gibiydi. "Sarayda ne arıyordun?"

Öfkem arttıkça ben de arttım, ayağa kalkarken yumruklarım iki yanımda toplanmıştı. "İnkâr etmeye çalışma. Kaybolduğu gün ikinizi tartışırken gördüm. Seninle ilgili bir sırrı açıklamakla tehdit ettiğini biliyorum ve sen de-"

Gözleri kısıldı. "O zaman sırrın ne olduğunu bilmiyorsun?"

"Bilseydim, beni de ortadan kaldırır mıydın?"

Yüzünde karanlık bir şey parladı. Hışımınla yatağın etrafından dolandı ve bana doğru yöneldi. Geriye doğru sendeleyip büyük ahşap şifonyere çarparken elim kalçamdaki hançere gitti.

Luther durdu ve avuçlarını kaldırdı. "Seni temin ederim, annenle aramda her ne olduğunu düğünüyorsan, öyle bir şey olmadı."

"O zaman ne oldu?"

Sessizce çenesini çalıştırarak bana baktı.

"*Ne oldu* Luther?" Artık neredeyse bağıırıyordum.

Odanın kapısı gürültüyle çalındı.

"Girin," diye bağırdı Luther, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti.

Çki muhafız içeri girdi, ikisi de bana dikkatle bakarken biri Luther "e doğru yürüdü ve kulağına bir Geyler fısıldadı. Luther usulca küfretti ve tamamen muhafıza dönerek duyulmayan bazı sözler sarf etti.

Luther kapıya doğru yürüdü, diğer muhafız da onu takip etti. "Bir durumla ilgilenmem gerekiyor. Sen burada kal. Bu sefer kaçmayın Bayan Bellator, anladınız mı?"

Bayan Bellator. Bazı nedenlerden dolayı, bu acıttı.

"Beni Kral'la yalnız mı bırakacaksın?" Seslendim.

İki muhafız da aynı soruyu sormak üzereymiş gibi ona bakakaldı.

Luther yürümeyi bırakmadı, son bir kez bile bakmadı. "Sana güvenimi veriyorum. Beni pişman etme."

Kapı çarparak kapandı ve beni ve bıçaklarımı Lumnos Kralı'yla baş başa bıraktı.

ChapTer

İKİ-Nİne

Bir dakika boyunca kapalı kapıya baktım.

Luther'i ana salonda beklemeyi ya da muhafızların bana ön salona kadar eşlik etmesini, hatta o dönene kadar silahlarımı onlara vermemi istedi.

Alevler adına, gerçekten o kadar çaresiz miydim?

Kendi kalbime karşı bu kadar güvensiz hissetmek tuhaf bir şeydi. Kralı öldürebilecek kapasitede olduğumdan bile emin değildim. Eğer dün gece bana bir şey gösterdiyse, o da cinayeti kaldıracak midemin olmadığıydı.

Gerçek şu ki, artık hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

Bir ay önce odaklanmıştım. Net, ulaşılabilir hedeflerim vardı.

Annemi bul. Teller'ı okulda tut. Saray şifacısı olarak hizmet et. Muhafızlara yardım et.

Dünyadaki yerimi sevmiyor olabilirdim ama en azından nerede olduğunu biliyordum.

Şimdi ise geleceğim duman, donuk ve önseziliydi, bir çıkış yolu bulamazsam beni canlı canlı boğmakla tehdit ediyordu.

Şimdi, geleceğimi boş hissediyordum.

Çocukken üzgün olduğumda, annem beni bir battaniyeye sarar ve ocağın yanında oturur, dumanı tüten, şekerli çay dolu toprak fincanları elimize alırdık. Bana eski Emarion'un hikâyelerini anlatırdı; Soylular'ın bulabildikleri her ölümlü tarafından yazılmış kitabı yakmalarından sonra nesiller boyunca sözlü gelenekle aktarılan, Soylular'dan ve onların yıkıcı yönetimlerinden önceki zamanlara ait hikâyeler.

Çok güzel bir sesi vardı. Melodik ve güçlü, güvenle dolup taşan ve tüm gizli sırlarının gizemiyle kenarlı. Hatta

Sessizdi, bir odayı büyüleyebilirdi.

Ama ne kadar heybetli olursa olsun, o hala benim annemdi. Bir kabustan sonra beni yatıştıran, hasta olduğumda bana çorba yediren ve saçlarımı okşayan kadın. Şimdi olduğu gibi, dünya karanlıkken ve ben hangi yöne gideceğimi bilemezken o benim değişmez fenerimdi.

Dünya için o Auralie Bellator'dı, ama benim için o sadece... Annemdi. Ve onu özledim. *Tanrım*, onu çok özledim.

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim, *bunun* için bir izleyiciden kaçınmanın küçük merhametine minnettarım. Ormanda bir diğerine yaklaşan vahşi bir hayvan gibi temkinli bir şekilde Kral'ın yatağının yanına doğru ilerledim, hangimizin daha korkunç bir yırtıcı olduğundan tam olarak emin değildim.

Luther gibi, Kral'ın gücü de onun varlığıyla yayılıyordu. Zayıflamıştı, evet, ama yine de etkileyiciydi. Alemdeki en güçlü kişi olmak nasıl bir duygu olmalı? Sadece otoriteye değil, aynı zamanda bir parmağınızın kıvrımıyla yaşamı ve ölümü kullanma yeteneğine sahip olduğunuzu bilmek?

Ama bugün, tanrıların korkutucu çocuğu değildi. Bugün sadece yaşlı, ölmekte olan bir adamdı. Tek başına.

Vücudunda bir spazm dalgalandı, sonra bir başkası. Göz kapakları sanki bir rüyada kaybolmuş gibi nazikçe titredi. Nefes alıp vermesi çok hızlıydı - çok hızlı ve çok sık. Artık fazla uzun sürmeyecekti.

Elini tuttum, nabızlarımız aynı hizaya gelene kadar avucumu bileğine dayadım. Bu eski bir şifacı numarasıydı - tüm ilaçlar başarısız olduğunda, bazen değerli bir dokunuş solmakta olan bir kalbi sevdiğinin daha güçlü, daha hızlı atışına uymaya ikna edebilirdi. Ulther'in en yakını ve en sevdiği olmayabilirdim ama şu anda o ve ben birbirimizin sahip olduğu tek şeydik.

Bileğini nazikçe sıktım ve kutsal Sonlar Ayini'ni usulca fısıldadım:

*"Zamanın sona ersin, bir tür takas,
huzur bulmak için iyi yaşanmış bir
hayat.*

*Korkmayın, gölgeler solduğunda,
tüm acılar ve kederler ortadan
kalkacaktır.*

*Şimdi iyi mühürlenmiş kader, değerli
ruhları teslim olanlar için ortaya
çıkacaktır.*

*Sevgi ve sükûnet içinde, bu kutsal
mezmur, ruhunuzu öteki âleme
yönlendirecektir."*

Son kelime dudaklarımdan dökülürken, aramızdan bir enerji çatırtısı geçti, kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eden bir statik şok.

Kral'ın yumru parmakları beni kavradı. Artık zayıf ve çelimsiz değildi; tutuşu beni onun yanına zincirleyen demir bir prangaydı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki uykusunda bile beni izliyormuş gibiydi. Koyu, derin deniz mavisî. Şaşırtıcı derecede berrak. Aklı başında.

Hayır, aklı başında olmaktan öte bir şey. Benden daha fazlasını görüyorum. *İçimi* görüyordu. "Sen," diye mırıldandı, sesi aylar süren körelmeden dolayı kısılmıştı. "Sen sonunda geldi."

Geriye doğru sarsıldım, tutuşundan kurtulmaya çalışıp başaramayınca kolumu çektim. "Hayır, özür dilerim. Lütfen, bırak gideyim."

"Benim için geleceğini söylediler." "Ne?

Kim?"

"Bana senin kanının taşlarımızı paramparça edeceğini ve sınırlarımızı yerle bir edeceğini söylediler."

Patlamasını yatıştırmaya çalışarak onu susturdum. Zavallı adam sanrılar görüyordu, halüsinasyonlara kapılmıştı. "Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim."

Cildi doğal olmayan bir parıltıyla aydınlanmaya başladı. Başının bir santim üzerinde süzülen dairesel bir form şekillendi; dikenli sarmaşıklardan oluşan, her tarafı parıldayan yıldızlarla beneklenmiş, alnının üzerinde tek bir zirveye yükselen siyah bir halka. Somut malzemelerden değil, ışık ve gölgenin kendisinden yapılmış çarpıcı, ruhani bir şeydi.

Lumnos'un Tacı.

Kral'ın nefesi kesildi, beni kavrayışı sıkılaştı. "Korkmuyorum, Taht Yiyen. Diyarların Yağmacısı. İntikam Habercisi."

Oh, kesinlikle hayal görüyordu.

Kolunu okşadım, usulca mırıldandım. "Yeğenin, Prens Luther, gidip onu getireceğim. Sadece elimi bırak, tamam mı?"

"*Luther*," diye nefes aldı. Sönmekte olan bir yıldızın son parıltısı gibi gittikçe daha da parlıyordu. Gözleri iri iri açılmış, irislerinin canlı rengi donuk, koyu bir dumana dönüşmüştü.

Boğazından boğuk bir ses çıktı ve sesi aniden değişti. Sesi daha yaşlı geliyordu, çok daha yaşlı. İnanılmaz derecede yaşlı.

Unearthly.

Ve açık bir şekilde... kadın.

"Ona hediyemizi ver, Unutulmuşların Kızı. Son geldiğinde ve kan döküldüğünde, hediyemizi sadık varisime ver ve ona bunun benim emrim olduğunu söyle."

Kral'ın sırtı kamburlaştı, göğsü yatağa geri çökmeden önce keskin, doğal olmayan bir açıyla yükseldi. Elleri gevşedi ve sonunda beni tuttuğu yerden bıraktı.

Kalbim önsezili bir tedirginlikle gümbürdedi. Geriye doğru sendeledim ve yakındaki bir sandalyeye takılarak yere düştüm; Brecke'nin kılıcı da kınından çıkıp taş zeminde takırdayarak yuvarlandı. Onu yakaladım ve önümde savunmaya yönelik olarak tuttum.

Kral ürpertici bir nefes aldı -sadece ölüm yaklaştığında duyduğum türden tıkırtılı, keskin bir nefes.

Tenindeki parıltı, kalan azıcık rengiyle birlikte soldu. Solgunluğu kül rengine döndü, yüz ifadesi acıyla buruştu, ağzı sessiz bir çığlıkla genişledi.

"Kutsanmış Kindred, ne yaptın sen?"

Muhafızlardan biri şimdi açık kapı aralığında duruyordu. Dehşete kapılmış bakışları benimle Kral arasında gidip geliyordu.

Oh, bu kötü.

"Yok bir şey," dedim çabucak, ayağa kalkmaya çalışarak. "Bu bazen olur. Ölüm yaklaştığında, onlar-"

"Burada neler oluyor?"

Luther'ın sesi.

Çok kötü. Çok, çok kötü.

O ve iki muhafız daha ana salonda belirdi, ellerime bakıyorlardı.

Titreyen ellerim, Fortosian çelik hançerine beyaz parmaklarımla korkuyla yapıştı.

İçeri yeni giren biri için kesinlikle kötü bir şey yapmak üzereymişim gibi görünüyordu. Haince bir şey.

"Hiçbir şey olmadı," diye itiraz ettim. *"Hiçbir şey olmadı."* Sadece-bir şey olmadı."

Luther muhafızları iterek Ulther'in yanına gitti. Kral'ın acı içindeki yüz ifadesine bir kez baktıktan sonra battaniyeyi çekip aldı ve vücudunda yara olup olmadığını araştırdı.

"Ona zarar vermedim," diye ağzımdan kaçırdım. "Koruman beni şaşırttı, hepsi bu."

"Sesler duydum," diye araya girdi gardiyan. "Bağrışmalar ve bir boğuşma vardı." Ayağımın dibindeki devrilmiş sandalyeyi işaret etti ve bana ters ters baktı.

"Boğuşma mı?" Başımı çılgınca salladım. "Yemin ederim, ben bir şey yapmadım!"

Luther'e yalvaran bir bakış attım ama bir gece önce cephanelikte gördüğüm karanlık şüphe gözlerinde yeniden belirmişti.

En kötüsü de canımın *yanmasıydı*. Bana inanmak için hiçbir sebebi yoktu.

-Aslında bunu yapmamak için pek çok nedenim vardı ama o anda Luther'in bana savunmasız, ölmek üzere olan bir adamı öldürmüşüm gibi baktığını görmek, sanki göğsüme bıçağı saplayan oymuş gibi hissettirdi. Bir an için, sadece bir an için, aptalca bir şekilde arkadaş gibi bir şey olabileceğimize inanmıştım.

Boğazım yandı ve bunun için kendimden nefret ettim.

Acımı öfkeye dönüştürdüm ve yaralı kalbimi kaşlarımı çatarak sakladım. "Burada olmayı ben bile istemedim. Gelmem için bana yalvarmıştın, hatırladın mı?"

Kimse konuşmadı.

Ben duvara bakarken Luther sessizce Kral'ın vücudunu kontrol etmeyi bitirdi ve göğsümü sıkıştıran duygularla savaşmak için hızla gözlerini kırpıştırdı. Kral'ın zarar görmediğinden emin olunca Luther durakladı. Bana doğru gelirken yüz hatları buruştu.

"Diem-"

"Bu *Bayan Bellator*," diye terslendim, hâlâ gözleriyle buluşmayı reddediyordum. "Beni tutuklayın ya da gitmeme izin verin. Bir daha ne bu sarayla ne de içindeki herhangi biriyle işim olsun istemiyorum."

Uzun bir sessizlik dönemi geçti.

"Gitmekte özgürsünüz," dedi sessizce.

Onu iterek geçtim ve odadan çıktım, uzun koridorlarda hışımla ilerledim. Arkamda yankılanan ayak seslerini duyduğumda içimdeki koşma güdüsüyle savaşmak zorunda kaldım ve fuayenin dolambaçlı merdivenlerinden aşağıya doğru iki adımda bir aceleyle koşmaya karar verdim.

Ana girişe yaklaşırken, ilk resmi ziyaretimde diz çöktürdüğüm gardiyanla göz göze geldim. Hâlâ elimde tuttuğum bıçağı bir kez baktı ve intikamcı bir alaycılıkla bana doğru bir adım attı.

"Ona dokunursan, lanet kollarını koparırım."

Luther'in mermer fuayeden gelen sesiyle yüzü soldu. Muhafızın bakışları önce omzumun üzerinden geçti, sonra tekrar bana döndü. Yerine

geri çekildi ama bakışları bir silah olsaydı, iç organlarım başımızın üstündeki avizeyi süslüyor olurdu.

Öfkeli adımlarım dışarıda ve giriş merdivenlerinde devam etti. Sabahın serin havası bile derimin altında zorlukla kontrol altına alınan kaynayan patlamayı yatıştıramadı.

Kalbim anlamadığım bir şekilde sızladı. Luther'in benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? O bir Türemişti ve Türemişler benim düşmanımdı. Onları Muhafızlar gibi soğukkanlılıkla katletmeye hazır olmamam müttefik olabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

Bu kesinlikle daha fazlası olabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

Bu düşünceye kapıyı olabildiğince sert bir şekilde kapattım. Buradan çok uzaklara gitmeli ve bir daha *asla* geri dönmemeliydim.

Koşmaya başladım, saray kapılarını geçip kraliyet arazisinin duvarları boyunca Ölümlü Şehir'e doğru uzanan تنها çakıllı patikadan aşağı uçtum. Luther'in sesi arkamda çınladığında ana yola varmak üzereydim.

"Diem, bekle."

"Bana böyle hitap edemezsin," diye tersledim, yavaşlamayı reddederek. "Lütfen koşmayı keser misin?"

"Git cehennemde don."

Bir el bileğime dolandı ve beni çekti.

Momentumdaki ani değişim beni geriye savurdu ve yollarımız çarpışırken beni göğsüne çarptı. Kaslarım eğitim ve içgüdünün çelişkisiyle hareket etti, bir elim aramızdaki bıçağı kaldırırken diğeri dengem geriye doğru sallanırken ona tutundu. Luther'in kolu belime dolanarak beni sıkıca kendisine yasladı.

Dudaklarımdan milyonlarca öfkeli sözcük döküldü, sonra elini omurgama bastırmasıyla yok oldu.

"Beş dakika, Diem. Bana o kadar ver."

Çok ağır nefes alıyordu - ikimiz de öyleydik, her yükselişte göğüslerimiz birbirine değiyordu.

Kızgınlığımı sert bir bakışla maskeledim. "Bana böyle hitap edemezsin dedim."

Dudakları kenetlendi. "O zaman sanırım ikimiz de emirlere uyma konusunda kötüyüz." Boynunun yanında asılı duran hançere baktı. "Onu kaldıracak mısın?"

"Bence olduğu yerde gayet iyi." Ben de onun sırtıtışına karşılık verdim, benimki daha soğuktu. "Bir kız çok dikkatli olamaz. Şehrin bu kısmında her türden canavar var."

Gözleri parlıyordu. "Hiçbir fikrin yok."

Geri çekilmeye çalıştım ama sırtım yüksek taş duvara dayanana kadar attığım her adıma karşılık verdi. Bir meydan okumanın heyecanı yüzünü aydınlatırken boynunu öne doğru eğdi, çenesi bıçağın kenarının boğazının savunmasız etine sürtünmesine izin verecek şekilde yükseldi.

Kaşlarımı çattım ve elimi yerinde durmaya zorladım. "Eğer özrünüz buysa, bunu yapmak için garip bir yol."

"Buraya özür dilemeye gelmedim. *Elbette* senden şüphelendim. Beni suçlayabilir misin?"

Hayır, yapamazdım. Gerçekten yapamazdım. Kendimden bile şüphe ederken olmazdı.

"Sizi bu kadar kolay gözden çıkarmak bir hakaret olur ve size bu saygısızlığı yapmaya cesaret edemem. Bir tehdit gördüğümde tanırım." Bakışları vücudumda durgun bir yol izledi, değerlendirici bakışları bana, üzerimde silah aradığı günkü kadar derinlemesine dokunulmuş ve maruz bırakılmış hissettirdi. "Ve sen de en az onlar kadar tehlikelisin."

"O zaman neden buradasın Luther?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, dudakları aralandı ama cevap vermedi.

Bir anda canını alabilirdim. Bileğimin tek bir hareketiyle Fortosian çeliğinin üç santimi en önemli atardamarını kesip açacaktı. Korkunç, pis bir ölüm ama hızlı bir ölüm. Alçalmış iyileşmesinin bile onu kurtaramayacağı kadar hızlı. Çok az kişinin seyahat etmek için bir sebebi olduğu bu ıssız yolda cesedi saatlerce, belki de günlerce bulunamayabilirdi. O zamana kadar, benden kalan tüm izler çoktan gitmiş olacaktı.

Ve yine de...

Her hareketime, her nefesime perçinlenmiş bir saplantıyla beni incelemesi. Vücudunun kaslı bariyeri gidebileceğim başka bir yer bırakmasa da beni tutuşunun açgözlülükle sıkışması. Gözümü her kırpışımda yüzünün daha yakın görünmesi. Daha yakın. Daha *yakın*.

Onun hayatını ellerimde tutarken bile kendimi avcıdan çok av gibi hissediyordum.

"Eğer benim bir tehdit olduğumu düşünüyorsan," dedim, sesimin boğukluğu amaçladığımdan daha fazlasını ortaya çıkarıyordu, "belki de fırsatım varken seni şimdi öldürmeliyim. Sen beni öldürmeden önce ben seni öldürmeliyim."

"Yap," dedi, tereddütten eser yoktu.

Başını eğdi ve ben durduramadan bıçağın bilenmiş kenarını etine sapladı. Bir damla ılık sıvı parmaklarımın üzerinden kayarken nefesim kesildi.

Luther irkilmedi bile.

"Kendi ölümünden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı kulağıma. "Nefes aldığım her gün bir hediye olduğu kadar bir lanet de. Hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum. Eğer kaderim sonunda beni yakalayacaksa, bundan daha güzel bir son düşünemiyorum."

Sesi meydana okuyan bir sertlikte olsa da, sözlerinin altında çiğ bir acı vardı, yaralı bir canavar görülmek için uluyordu.

"Yap," dedi tekrar. "Hak ettiğimi düşündüğün şey buysa, öldür beni. Ama eğer yaparsan, gitmeden önce bana bir iyilik yap."

Nabızı kana bulanmış elimde zonkluyor, kalp atışları benimkiyle aynı hızda atıyordu.

"İyilik mi?" Düşüncelerimi bulandıran sise rağmen sormayı başardım. Hançerimden uzaklaşmadan yüzünü çevirdi, ağzı çenemin çizgisini takip ederken sıcak nefesi yanağımdan süzüldü. Gözleri benimkine yükseldi. "Dudaklarımda senin tadınla ölmeme izin ver." Dudaklarımız çarpıştı ve ben kayboldum.

Yüzümü nazikçe kavrayan güçlü, sert elinin kavrayışında kayboldum. Sırtımda, kalçalarımın üzerinde, uyluğum boyunca kayan avuç içinde kayboldum. Boğazından çıkan ve parmaklarımı yalayan kanı dalgalandıran gümbürtünün içinde kayboldum.

Beni yavaşça ve kasıtlı olarak, en çökmekte olan tatlı gibi, ölmekte olan bir adamın son arzusu gibi tadarken dilinin akışında kayboldum.

Kalçalarının bacaklarımın arasında yuvarlanışında ve aramıza giren sertlikte kayboldum.

Onu karşılamak için açlıkla eğilmemde kayboldu.

Ellerim onun üzerinde, vücudunda dolaşıp saçlarına dolanana kadar bıçağı düşürdüğümü fark etmemiştim bile. Dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti döküldü ve bu ses onu daha da tahrik etti, beni kollarıyla sararken sırtım taşa çarptı.

Daha önce *hiç böyle* öpülmemiştim. Bir öpücüğün böyle olabileceğini bile bilmiyordum.

Ve bu beni boğazıma saplanan bir bıçaktan daha çok korkuttu.

Adrenalin damarlarımı ateşledi. Eğitimimi karıştırdım, karşı koyamadığınız bir düşmanla nasıl savaşılacağına dair uygun bir ders bulmak için beynimi zorladım, ancak babamın ortaya çıkan tek sözleri tamamen işe yaramaz ve korkunç derecede çılgıncaydı: *Gerçek şu ki, ben sadece biliyordum.*

İtiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla bir çabayla avuçlarımı Luther'in göğsüne kaydurdım ve onu geri ittim.

"Benim kim olduğumu sandığını bilmiyorum," diye soluk soluğa öfkemi parçalarından tekrar bir araya getirmeye çalıştım. "Ölümlü Şehir'de zengin bir Soydan gelen talip için bacaklarını seve seve açacak pek çok insan var ama ben onlardan biri değilim."

İstese bile daha fazla öğrenmiş görünemezdi. "Bunun bu olduğunu mu düşünüyorsun? Benim hakkımdaki düşüncelerin gerçekten bu kadar düşük mü?"

Yüzünün üzerinden karanlık bir şey geçti. Dikkatimi göğsünü, kollarını, çenesini kaplayan kanlı el izlerine, yara izinin çizgisini takip eden kırmızı çizgilere yönelttim.

"Nereden bileyim?" Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkerek söyledim. Sanki o öpücüğün -o lanet *öpücüğün*- hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Sen neredeyse bir yabancısın. Bana hiçbir zaman gerçek bir yanını göstermedin."

Doğaüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Buzdan kaplamasından geriye kalan kırıntılar, yükselen öfkesinin sıcaklığı altında eriyip gitti; alev alev yanan ruhu artık güzelce, korkutucu bir şekilde kontrolsüzce yanıyordu.

Bunun farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. Bunca zaman Luther'i buz gibi soğuk ve kalpsiz, gerçek bir şeyler hissedemeyecek kadar donuk biri olarak görüyordum.

Ama Luther hiç de soğuk
değildi. Luther bir
cehennemdi.

Şimdi ona bakmak, en kötü şekilde bir aynaya bakmak gibiydi. Ben sahte kabadayılıkların ve iğneleyici şakaların arkasına saklanırken, Luther'in kalkanı düşünceli bakışlar ve sıkılmış çenelerle dövülmüştü ama içimizde aynıydık.

İçimizde, bizi seçmediğimiz hayatlara hapseden parmaklıkları salladık. İçeride, daha fazlası için doyumsuz bir arzuyla kükredik. İçeride volta attık, plan yaptık ve bekledik.

İçeride *yandık*.

"Biliyor musun Diem," diye homurdandı, "senin hakkında düşünmek için çok zaman harcadım, şimdiye kadar tanıdığım en iyi yalancı mısın yoksa en kötüsü mü diye merak ettim. Sanırım sonunda cevabı biliyorum." Avuçlarını duvara dayayarak beni kollarının arasına aldı. "Yalan söylemekte iyi olduğun tek kişi kendinsin."

Öfkem cızırtılı bir çatırtıyla yeniden alevlendi. "Bu ne cüret-"

"Bana hissetmediğini söyle." Etrafımızı saran enerji uyumlu bir ritimle dalgalanırken bakışlarında safir kıvılcımlar alevlendi. "Gözlerimin içine bak ve sihrimi hissetmediğini söyle."

Ellerinden hayaletimsi bir ışık ya da ölümcül bir gölgenin izi dökülmesine de, içinde boğuluyor da olabilirdim. Büyüsünün uğultusu karanlıkta sallanan bir kılıç, henüz göremediğiniz ama rüzgârda mayalandığını hissettiğiniz uğursuz bir fırtınaydı. Her yerde ve hiçbir yerdeydi, havanın kendisine nüfuz ediyor, beni avucunun içine alıyor ve binlerce el gibi tenimi okşuyordu.

Göğsümdeki *ses* tanıyarak mırıldandı.

"Devam et," diye nefes aldı. "Yalan söyle bana. Cevabı zaten biliyorum. Gücümü hissettiğini biliyorum." Çenesi kalktı, dudaklarımız çok ama çok yakındı. "Çünkü ben de seninkini hissedebiliyorum."

Hayır.

Hayır.

Sırıttı. "Sen de benden daha ölümlü değilsin."

"Hayır," diye fısıldadım. Tartıştım. Bağırdım. Yalvardım. "Yanılıyorsun. Sen

-Yanılıyorsun."

"Diem, eğer soy yasalarından korkuyorsan-"

"Korkmuyorum. Sen sadece... yanılıyorsun. Ben hiçbir şey hissetmiyorum, sen de hissetmiyorsun."

Paniklemiş bakışlarımla karşılaşacak kadar geri çekildi, hayal kırıklığı o kadar yoğunlu ki neredeyse tadını alabiliyordum - ekşi ve çoktan bozulmuş. Ağır bir iç çekiş ve çökmüş omuzlarla ellerini iki yanına bırakarak uzaklaştı.

"Eğer gerçekten istediğin buysa," dedi sessizce. Ne yazık ki.

Gerçekten istediğin şey...

İstediğim çok şey vardı. Tanrıların lanetlediği çok şey. Sevdiğim herkesi ve her şeyi riske atmadan sahip olamayacağım çok şey. Bu süreçte kendimi feda etmeden olmazdı. Ama Luther gibi biri bunu nasıl anlayabilirdi ki?

"Ben... Gitmek zorundayım," diye kekeledim. "Ailem..."

Başını eğdi. "Annenin pazarlığını uygulamayacağımı bilmelisin. Bu onunla benim aramda. Bu senin taşıyacağın bir yük değil."

"Ama kardeşim-"

"Bu onun yükü de değil. Okulunu bitirebilir, bundan emin olacağım."

Göğsümde bir şey ağrıyordu.

Bunu duyduğuma sevinmeliydim. Bunun yerine, kafam karıştı. Çok çiğ ve acımasızca çıplak. Dudaklarıyla tüm kesinliğimi çalmıştı ve şimdi benden geriye kalan tek şey cevaplayacak kadar güçlü olmadığım sorulardı.

Kendimi gitmeye zorlayamıyordum ve onun büyüğü de zorlayamıyordu. Güçlü varlığının dalları uzuvlarıma dolanıyor ve sanki beni daha yakına çekmek istiyormuş ama geri çekiliyormuş gibi havada asılı kalıyordu.

"Sarayın şifacısı ol," dedi, sesi sertti. "Maura'dan rolü geri al. Annen ya da pazarlık yüzünden değil. Senden istediğim için. Çünkü ihtiyacım var-"

"Şifacı olarak işimi bırakıyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Mutfak pencereinden patlamaları gördüğüm anda anlamıştım ama şimdiye kadar itiraf etmeye cesaret edememiştim. Kelimeleri yüksek sesle söylemek onları gerçek yaptı. Son.

Yüzünü kaplayan ifade, saraydaki o ilk sabah Lily'nin kollarına yığılışını izlediği ana çok benziyordu. "Ne? Neden?"

Kendimin bile tam olarak anlamadığı bir şeyi ona açıklayamazdım. Bozduğum yeminler ve Muhafızların saldırısındaki rolüm yüzünden pişmanlık duyuyordum ama mesele bundan çok daha fazlasıydı.

Ruhumda bir şeyler değişmişti. Rüzgâr yön değiştiriyor, yelkenlerimi yeni ve belirsiz bir yola itiyordu ve nasıl ya da neden olduğunu bilmesem de bunu durdurmak için kendimi güçsüz hissediyordum.

Daha da ötesi, bunu durdurmak *istemedim*. "Bu kendim için yapmam gereken bir şey." "O zaman... Seni bir daha görmem mümkün değil." "Hayır," diye kabul ettim. "Mümkün değil."

Sertçe başını salladı, sırtı dikleşti. Büyüsü geri çekilirken yüzümün hatlarında gezindi, kirpiklerim onun şefkatli dokunuşuyla dalgalandı. Sıcak enerjisi tenime yapıştı, ta ki mümkün olan son anda çekilip gidene kadar.

Bir adım geri çekildim ve dakikalardır ilk kez derin bir nefes aldım.

"Güle güle Prens," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve bu şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi. "Hoşça kalın, Bayan Bellator."

Döndüm ve uzaklaştım.

Neredeyse gözden kaybolduğumda, sesi tekrar seslendi. "Sen de gördün, değil mi?"

Durdum ama arkama bakmadım.

"Dün gece," dedi, "çatı çökmeden hemen önce. İmgelem. Savaş alanı."

Hareket edemiyordum, bedenim felç olmuş, düşüncelerim hareketsizliğe gömülmüştü. "Ya hikâyemiz bitmediyse Diem Bellator? Ya sadece Başlangıç mı?"

İmgelemdeki gibi, göğsümün sol tarafında enfes bir ağrı kabardı.

Düşünmeden elimi kaldırdım ve ona doğru bastırdım.

Tereddüt ettim, sonra kısa bir bakış attım. Luther'in avucu sol omzunun altında düz duruyordu, gözlerinde bir yalvarış vardı.

Ona istediğini bildiğim cevabı veremezdim. Dünyalarımız çok uzaktı, hedeflerimiz birbirimizi yok etmekle çok örtüşüyordu. Eğer bir savaş alanında karşılaşacak olursak, bunun müttefik değil düşman olarak gerçekleşeceği kesindi. Ama önerebileceğim bir zeytin dalı vardı; en başından beri hiç kullanmamam gereken bir silah.

"Saray bahçesinin dış duvarında bir delik var," dedim. "Güneydoğu köşesindeki sarmaşıkların altına gizlenmiş. Mümkün olduğunca çabuk onarın.

-Mümkünse bugün."

Başını salladı, yüz ifadesi bir kez daha fırtınalı bir hal aldı.

Sonunda arkamı döndüm ve koşmaya başladım, ayaklarım Ölümlü Şehir'e giden uzun çakıllı yolu dövüyordu. Beni takip etmediğini arkamdaki sessizlikten anlasam da, Luther'in delici bakışlarının her adımda sırtıma saplandığı hissinden kurtulamıyordum.

CHAPTER OTUZ

Maura bu haberi beklediğinden daha iyi karşıladı.

Öfke ya da belki gözyaşı bekliyordum. Ders vereceğini düşünmüştüm.

Bana bağıır ya da annemin ne kadar utanacağını söylerdi. Düşündüm ki -Geriye dönüp baktığımda utanç verici bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp kalmam için bana yalvarabileceğini bile düşündüm.

Onun yerine rahatlamış görünüyordu.

Beni kaybettiğim için rahatlamadım - annemin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra yokluğum merkezin kaynaklarını zorlayacaktı ve stajyerlerin tam şifacılara doğru ilerlemelerini hızlandırmaları gerekecekti - ama beni puslu bir bilinmeze götürse bile kalbimi takip etmeyi seçtiğim için rahatladım.

Dumanı tüten bir çaydanlık koydu ve arka odada saatlerce oturduk, merkezin etrafında büyüyen çocukluğumun hikayelerini paylaştık, korkunç bir şekilde ters giden eski hasta ziyaretleri hakkında birbirimize takıldık ve annemin anıları üzerine ağladık.

Bana bundan sonra ne yapmayı planladığımı sormadı. Belki de cevabı henüz bilmediğimi hissetti.

Sıcak karamel gözleri sorularla parlarsa da, yeni öptüğüm şişmiş dudaklarımı, ellerimi kaplayan kabuk bağlamış kanı ya da giydiğim ve bir erkeğe ait olduğu belli olan tuniği sormadı.

Çay soğuyup öğleden sonra akşama doğru hafifçe yuvarlanmaya başladığında elimi yüzümü yıkadım ve vedalaştık. O kadar sıkı sarıldık ki zorlukla nefes alabildim ve gözyaşları içinde birbirimizle yakın temasta kalacağımıza söz verdik.

Merkezden belki de son kez uzaklaşırken, kalbimin bir parçası o dört taş duvarın içinde kaldı,

sonsuzu kadar kalmak için.

HENRI TAMAMEN FARKLI BİR HİKAYEYDİ.

Bir saatten uzun bir süredir evinin ahşap verandasında dikiliyor, kapısına bakıyor ve kapıyı çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum.

Ne zaman ne söyleyebileceğime, sorabileceğim sorulara ve verebileceğim cevaplara dair bir planım olduğunu düşünsem, yumruğumu kapıya doğru kaldırırdım. Sonra, parmak eklemlerim yontulmuş beyaz boyayı sıyırdığında, her düşünce gelgit gibi zihnimden çekilirdi.

Yirminci denemede nihayet doğru kelimeleri doğru sırayla bulduğumu düşündüm. Omuzlarımı geriye çekerken keskin bir nefes verdim. Yumruğum göz hizama kadar yükseldi ve-

"Diem?"

Topuklarımın üzerinde döndüm. Henri birkaç metre arkamda duruyordu, kolları kumlu kâğıtlara özenle sarılmış ve sicimle bağlanmış paketlerle doluydu.

Gözlerimiz buluştu.

Boştu. Kafam tamamen boşaldı.

Merdivenlerden hantalca çıktı ve çantalarını ön sahanlığa bıraktı. Kaşlarını çattı, omzunu duvara yasladı ve ellerini ceplerine soktu, sert ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Gözleri vücudumda gezindi ve Luther'in kuzeninin bana giydirdiği pantolonun üzerinde durdu.

"Yani şimdi Kraliyet Muhafızları üniforması mı giyiyorsun?" "Kıyafetlerim yangında yok oldu."

Kaşlarını çattı, asık suratındaki çatlaktan endişe sızıyordu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır. Yani, sanmıyorum." "Emin değil misiniz?"

"Bilincim yerinde
değildi." "Şimdi
yaralı mısın?"

"Hayır. İyiyim."

Yüz hatları sertleşti. "Yani yaralanmadın ama sarayda uyudun ve Kraliyet Muhafızları ile kıyafet oyunu oynadın öyle mi?"

İrkildim ve yere baktım. Parmaklarım gergin bir şekilde tünığin - Luther'in tünığinin- koluyla oynuyordu. Derin bir nefes aldığımında onun odunsu kokusu burnuma doldu.

"Kaçmamalıydın," dedi açıkça. "İşleri çok daha kötü hale getirdin."

"Benim için bir trend gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Vance'in yüzüne karşı yalan söyledin. *Benim* yüzüme. Bizimle birlikteymiş gibi davrandın ve ben seni bırakır bırakmaz kaçtın. Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Ben senin tutsağın değildim. En başta beni durdurmaya hakkınız yoktu."

"Pişman olacağını bildiğim bir şeyi yapmanı engellemeye çalışıyordum."

"Pişman olduğum şey en başta Muhafızlara katılmış olmam."

Başını geriye doğru salladı. "Sarayda bir gece geçiriyorsun ve aniden *onların* tarafı mı?"

"Elbette değilim ama Muhafızların yöntemleri çok ileri gitti." Başımı salladım. "Dün gece insanlar öldü Henri. Korkunç, acı dolu ölümlerle öldüler."

"Ölümlüler her gün Alçalmışların ellerinde korkunç, acı dolu ölümler yaşıyor."

"Ve bu da yanlış. Ölümlü ya da Soyundan gelen hiç kimse bunu hak etmiyor." "Evrım Benette bunu hak ediyor. O Kral bunu hak ediyor. Onlar kötü insanlar,

Ve yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyorlar. Bu dünyadan ne kadar çabuk giderlerse, her ölümlü o kadar güvende olacaktır."

"Ama dün gece ölenler *onlar değildi*. Öldürülen muhafızlar sadece işlerini yapıyorlardı-"

"Soy yasaları uyarınca çocukları öldüren cellat da sadece işini yapıyor. Kan Savaşı'nda ölümlüleri katleden askerler de işlerini yapıyorlardı. Bulabildikleri her Muhafızı toplayıp öldüren ordu suikastçıları sadece işlerini yapıyorlar. Ve biz onları sonuçlarıyla yüzleşmeye zorlayana kadar hiçbirini durmayacak."

"Muhafızlar güç elde etmek için masum insanlara zarar veriyorsa, Alçalmışlardan daha iyi değillerdir."

"*Alçalmışlardan daha iyi değil mi?*" Tiksintiyle geri çekildi. "Bunu nasıl söylersin? Türemişler canavar, Diem. Muhafızlar ise

halkımızı korumaya ve bizden çaldıklarını geri almaya çalışıyoruz."

"Onlara güvendiğini biliyorum ama..." Yüzümü buruşturdum ve oluşmaya başlayan keskin baş ağrısını dindirmek için şakaklarımı ovuşturdum. "Henri, sanırım şifacı çağrısını ayarlamak için Benette denen kızını zehirlediler."

Bakışlarını kaçırdı, yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. Bu bakışı onda daha önce de görmüştüm ve beni ölümcül bir şekilde etkilemişti.

"Bana bunu bilmediğini söyle."

Ellerini ceplerinden çıkarıp dik durdu ama bakışları mesafeli, dudakları sıkıydı.

"Henri."

Yanıt yok.

"Lanet olası Ölümsüz Ateş adına Henri, beni o eve küçük bir kızın zehirlendiğini bilerek göndermediğini söyle, sırf ben-"

"O iyiydi," diye tersledi. "Sadece ölüm gölgesiydi."

Nefesim kesilmiş bir halde ona bakakaldım. "*Biliyor muydun?*"

"Sadece bir gün hastaydı. Tedavi edebileceğinizi ve gerçek bir riskle karşı karşıya kalmayacağını biliyorduk."

"Ölüm Gölgesi yenirse öldürücü olabilir. Eğer herhangi biri yemeğine ya da ağzına girmiş olsaydı-"

Gözleri öfkeyle parlıyor, yanakları kızgın bir kıızıla boyanıyordu. "Binlerce çocuğumuzu öldürdüler. *Binlerce.*"

"Ve sizce bu, Muhafızların onlarınkine zarar vermesini haklı mı çıkarıyor?"

"O şimdi iyi, değil mi? Bu hesaplanmış bir riskti ve kaç hayat kurtaracağı hakkında hiçbir fikriniz yok. Benette'in sevkiyatını aylarca geciktirdik. Emariyon'daki isyancı hücrelerin yarısını silahlandırmaya yetecek kadar silah ele geçirdik. Binlerce ölümlünün yaşayabilmesi için şımarık bir Türemiş çocuğun bir günlüğüne hafif bir isilik olması gerekiyorsa, bunun ödenmeye değer bir bedel olmadığını nasıl söyleyebilirsiniz?"

Çenemi çalıştırarak ona ters ters baktım. "Bana söylemeliydin. Bilseydim o görevi asla yapmazdım-"

"Muhafızların ne yapacağını sanıyordun Diem?" diye patladı, boynundaki damarlar gerilmişti. "El ele tutuşup taverna şarkıları söyleyeceğimizi mi sanıyordun? Tanrıların lanetlediği *dostluk gücüyle Alçalmışları alt edeceğimizi mi sandın?*"

"Daha fazla şiddet doğru çözüm olamaz."

"*Tek* çözüm bu!" Yumruğunu duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle küçük

Çatlaklar oluştu. Sesi ve omuzları öfkeyle titriyordu. "Tüm lmller tarihinde, şiddet, bu güne kadar

hiç işe yaramadı. Sahip olduğumuz her hak için tırnaklarımızla kazıyıp öldürmek zorunda kaldık. Güç sahibi insanlar bunu kalplerindeki iyilikten dolayı yapmazlar. Bunu onlara başka seçenek bırakmadığımızda yaparlar. Bunu yapmazlarsa onlara ne yapacağımızdan korktukları zaman. Ve boğazlarına bir bıçak dayamadığımız sürece bize vatanımızı geri vermeyeceklerinden eminler - gerçekten kanamalarına neden olabilecek bir bıçak."

Luther'in görüntüleri kafamda parladı - bıçağım boynunda, kanı ellerimde. Dudakları ağzımda.

Henri çenemi avucunun içine aldı ve yüzümü ona bakmam için yukarı kaldırdı, yüz ifadesi ateşliydi. "Bana yanıldığımı söyle Diem. Bu savaş kan dökmeden kazanabileceğimize gerçekten inandığını söyle."

Yapamadım.

Yüzümden okunan acımasız memnuniyet ifadesinden bunu anladığını anladım.

Beni bıraktı ve bir elini ensesine götürürken titrek bir nefes verdi, aniden dünyadan bezmiş ve bitkin görünüyordu.

"Seni seviyorum Diem. Ve bunun için seni suçlamıyorum ama annen seni Türemişlerden uzak tuttu ve babanın geçmişi, ailenin hiçbir zaman hedef alınmadığı anlamına geliyor. Hayatın boyunca onlardan korundun. Ama geri kalanımız korunmadı."

Yere baktım, yanaklarım yanıyordu. "Bunu biliyorum."

Bildiğim bir şey vardı. Tüm Lumnos'ta, Alçalmışların ellerinde bir tür trajedi veya adaletsizlikten etkilenmemiş neredeyse hiçbir aile yoktu.

Ölümlü Şehir'de her yürüdüğümde ve çok sayıda pencerede yas bayrakları gördüğümde bunun kanıtlarını gördüm. Yemek için hayatını riske atmak zorunda kalan yoksul bir hastayı her tedavi ettiğimde ya da Kan Savaşı'ndan kalma mezar taşlarıyla dolu toplu mezarlıkların yanından her geçtiğimde gördüm. Henri'nin annesinin kaybının kalıcı bir yara açtığı gözlerine her baktığımda bunu gördüm.

Beni kendine çekerken bir kolu belime dolandı. Bedenim bu hareket karşısında içgüdüsel olarak kaskatı kesildi. Luther'in de aynı Çeyi yaptığını ve bedenimin çok farklı bir tepki verdiğini hatırlamamak için kendimi zor tuttum.

Kaslarımı gevşemeye zorlayarak omuzlarımı yuvarladım. Burası *olmam gereken yer, diye* kendime hatırlattım. *Burası ait olduğum yer.*

Henri burnumun ucuna bir parmak vurdu. "Kocaman bir kalbin var D. Kim olursa olsun herkesin güvende ve mutlu olmasını istiyorsun. Ama sen

Dışarıda durumun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Burada, Lumnos'ta işler yeterince huzurlu ama diğer isyancı hücrelerin uğraştığı bazı şeyler..."

Bir an için onu izledim, çenesi zorlukla bastırılmış bir öfkenin gerginliğiyle çalışıyordu. "Bilmek istiyorum," diye dürttüm.

"Ignios sınırlarını kapattığında ölümlüleri nasıl temizlediklerini biliyor musun?"

"Umbros'a gittiklerini duydum."

"Şanslı olanlardan birkaçı kurtulmayı başardı, evet, ama Ignios Kralı Umbros Kraliçesi'ne güvenmiyor. Ignios ölümlülerinin savunması hakkında ona bilgi vermesini istemedi. Muhafızlarına onları kum tepelerinin içine attırdı ve..." Gözlerinde parlayan öldürücü öfke tüylerimi diken diken etti. "Ölümlüler güneşin altında pişerek ölürken muhafızları bir hafta boyunca orada durdu. Hayatları için yalvardılar ama o onları hızlı bir şekilde öldürmek için ateş büyüsünü bile kullanmadı. Buna Kan Savaşı'nın cezası diyordu."

"Hayır," diye fısıldadım, bu korkunç zulimlik karşısında başımı sallayarak.

"Bu bile Sophos'taki ölümlülerin başına gelenlerden daha nazik bir son. Enstitülerinde araştırma yapmak üzere 'davet edilen' ölümlülere ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Çalışamayacaklarını mı söylüyorsun?"

"Öyle. Bir süreliğine." Sesi ekşidi. "Hiç Sophos'ta eğitim görmüş bir ölümlüyle karşılaştın mı? Hatta ziyaret ettikten sonra onların diyarına dönen bir ölümlü duydun mu hiç?"

Kaşlarımı çattım. "Şey, hayır, ama-"

"Çünkü hiç gitmiyorlar. Her zaman bir nedeni vardır - bir hastalık, trajik bir kaza ya da evdeki aileleri gizemli bir şekilde ölür, böylece geri dönmeleri için bir neden kalmaz. Sophos'a giren hiçbir ölümlü asla geri çıkmaz."

"Bunu neden yapsınlar ki? Eğer ölümlüleri orada istemiyorlarsa, neden en başta onları davet etsinler ki?"

Yanağının içini çiğnedi ve yüzümü inceledi, ne kadarını açıklayacağını tartışıyor gibiydi. "Ölümlüler araştırma yapmaktaki yararlılıklarını yitirdiklerinde, onlar... araştırma *haline gelirler*."

Midemde mide bulandırıcı bir yumru oluştu. "Anlamıyorum."

"Türemişler onlar üzerinde deney yapıyor. Onları kafeslere koyuyorlar ve üzerlerinde testler yapıyorlar. Bazen ilaçlarla, bazen de büyü ya da silahlarla."

Ciğerlerime hava çekebilmek için mücadele ettim. Teller'ın oraya gideceğini düşündüm; davet aldığı için ne kadar heyecanlanmış olurdu. Seçilmiş parlak azınlığın arasında olduğu için ne kadar gurur duyardım.

Tanrım, *yıllardır* bunun için dua ediyordum.

Nasıl oluyordu da bu kadar kötülük yaşanırken ben bu kadar az şey biliyordum? Bu sabah sarayda Luther'e, hatta Kral'a sempati duymuştum. Onlara *acımıştım*. Ellerini tuttum. Gerçekten bu kadar kör müydüm? Bana doğru bakan kötülüğün yüzünü görmemiş miydim?

Geri çekildim ve volta atarken avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırdım. Başım çalkalanıyor, midem bulanıyordu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Uzun bir gün oldu."

"Bana mı söylüyorsun," diye alay etti. "Bütün günümü sen bize ihanet etmeden önce Muhafızları sırtına bıçak saplamamaları için ikna etmeye çalışarak geçirdim. Onlara sadece bir şifacı olarak işini yapmaya çalıştığını söyledim ama mutlu olmadılar."

"Ben de onlardan pek hoşlanmıyorum," diye mırıldandım.

"Bunu ciddiye almalısın Diem. Kışkırtıldıklarında çok tehlikeli olabileceklerini hatırlatmama gerek yok."

"Yani Muhafızlar şimdi de benim peşime mi düşüyor?"

Tereddüt etti. "Hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğinize dair bir tür güvence isteyeceklerdir."

"Ben ölmeyeceğim. Vance ve *kardeşlerine* söyle, benim yüzümden başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Orada öğrendiğim her şeyi unuttum say."

"O kadar basit değil. Sözünüz tek başına yeterli olmayabilir."

Başımı eğdim, bakışlarım daraldı. "Ne diyorsun Henri?"

Ağzını açtı ve durakladı, kararmış ifadesi bir kez daha ortaya çıkarmak istemediği bir gerçek olduğunu ele veriyordu. "Şimdilik ortalıkta görünme, tamam mı? Türemişlerden uzak dur. Lumnos Şehri'ne gitme ve ne yaparsan yap saraya yaklaşma."

Ona el salladım. "Tamam. Zaten oraya bir daha dönmek için hiçbir nedenim yok."

Belli belirsiz bir hüznün göğsüme saplandı.

Birkaç acı dolu dakika boyunca sessizce durduk, her birimiz diğerinin gözlerinden kaçınarak, son aylarda aramızda olan her şeyin rahatsız edici sıcaklığında yavaşça canlı olarak kaynıyorduk.

Bir zamanlar paylaştığımız çocukluk aşkı basit ve saftı. Ormanlarda birbirimizi kovalamış, yabani meyveler toplamış ve denizde çıplak yüzmüş, birbirimizle dalga geçmiş ve bir gün birlikte çıkabileceğimiz büyük yolculukları hayal etmiştik. O zahmetsiz neşeye geri dönmeyi her şeyden çok istiyordum, ama ona ne kadar çok ulaşırsam, gün batımı ufkunda küçülen bir nokta olarak o kadar uzaklaşıyor gibiydi.

Şifacı olmasaydım ve Henri olmasaydı, benden geriye ne kalırdı? Kime dönüşecektim?

"Henri, ya..." Bir kez yutkundum, sonra iki kez. "Ya Ölümlü Şehir'den ayrılıysaydık? Bu karmaşadan uzakta, yeni bir yerde yeniden başlayabilirdik."

İri kahverengi gözleri şaşkınlıkla kırpıştı.

"Umbros'a gidebiliriz," diye önerdim, "hatta belki Emarion'dan ayrılmak için biraz para biriktirebiliriz. Başka bir yerde her şey daha iyi olabilir - öyle olmalı."

"Kaçmak mı istiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bu kaçmak değil," dedim savunmacı bir tavırla. "Sonunda hayatımıza birlikte başlıyoruz, tıpkı senin istediğin gibi. Sadece bize ait olan bir hayat. Muhafızlardan, Türemişlerden ve..."

Ve Prens Luther.

Sertçe ısırdım. "Eskiden hep bunu yapmaktan bahsederdik, hatırlıyor musun? Birlikte büyük bir maceraya atılmak-"

"Tabii, biz *çocukken*."

"Artık yetişkiniz ve bu konuda konuşmaktan daha fazlasını yapabiliriz."

Şimdi saçmalıyordum, kelimelerim hızlanıyordu, sanki yeterince hızlı hareket edebilirimsem gerçeklerden kaçabilirmişim gibi. Hızla ileri atıldım ve ellerimi gömleğinin içine soktum. "Deniz kenarında şirin bir ev ya da büyük şehirlerden birinde bir şehir evi bulabiliriz. Kurye olarak iş bulabilirsin. I... Ben şifacıları eğitebilirim."

Kendi kendime başımı salladım. Evet, en azından bunu yapabilirdim. Bilgilerimi aktarabilir, stajyerlere iyi, dürüst ve sadık olmayı öğretebilirdim. Olmayı başaramadığım her şeyi.

"Burada bir hayatım var Diem. Babam ve postanedeki işim var. Sen de öyle, sana söylediklerimden sonra Teller'ı burada yalnız mı bırakmak istiyorsun?"

"Ona Sophos'tan bahsedeceğim ve her zaman bizi ziyarete gelebilir. Ayrıca Teller yalnız olmayacak, babam da burada onunla birlikte olacak."

Henri'nin boğazı düğümlendi ve gözleri yana kayd.

Donup kaldım.

Başka bir sır. Başka bir yalan.

"Henri?" Bana bakmadı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Parmaklarımı nazikçe göğsünden ayırdı ve ellerimi çekti. "Babanı sandığın kadar iyi tanımıyor olabilirsin. O düşündüğün gibi bir kahraman değil."

Ses tonundaki acılık koruyucu gururumu incitti. "Orduda yaptıklarına katılmadığını biliyorum ama o ölümlüler için Alçalmışlara karşı kendi yöntemiyle savaştı."

"Alçalmışlara karşı olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın." Bana kızgın bir bakış attı ve ben sadece kaşlarımı çattığımda kollarını havaya kaldırdı. "Baban onlara ait Diem. O bir Türemiş kuklası. Onlar ne derse onu yapıyor."

"Bir *kukla mı*?" Bir adım geri çekildim. "Bu ne cüret Henri, babam iyi bir adam."

"Bu ne cüret?" Sert bir kahkaha attı. "Sana orduya geri çağrıldığını söyledi mi?"

"O-ne?"

"Emir geçen hafta geldi. Onu Meros'taki asi hücresine karşı bir birliğe liderlik etmesi için görevlendiriyorlar. Tıpkı benim gibi ölümlüleri öldürecek. Tıpkı *senin gibi*."

Başımı yavaşça, sonra da umutsuzca salladım. "O emekli oldu, onu tekrar hizmete zorlayamazlar. Belki sormuşlardır ama o reddetmiş olmalı. Ayrılacak olsaydı bana söylerdi."

"Kabul mektubunu çoktan geri gönderdi. Brecke kendisi teslim etti. Baban ay sonuna kadar orada rapor vereceğini söyledi."

"Yanılıyorsun. *Yanılıyorsun*." Dizlerim sıvıya dönerken verandanın korkuluklarına tutundum. "O bize bunu yapmaz. Annemi kaybettikten sonra olmaz."

"Andrei *onları* seçti Diem. Alçalmışları sana, Teller'a, annene ve kendi halkına tercih etti. Eğer bana inanmıyorsan, git ona sor. Zaten bunu senden daha fazla saklayamaz."

Umutsuzca yüz hatlarında herhangi bir belirsizlik kırıntısı aradım. "Belki de yanılıyorsun. Belki de bu bir iletişimsizliktir. Bu mümkün, değil mi?"

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Tabii. Belki. Eve git ve ona sor." Ama gözleri o kadar temkinli ve acıma doluydu ki, hangi gerçeği söyleyeceğimi zaten bildiğini

Bul.

CHapTer

ÜÇ-BİR

Hayatım boyunca ailemin evine giden yolu binlerce kez yürümüşüm ve bunların her biri beni rahatlatmıştı.

Elbette Teller'la tartıştığım ya da ebeveynlerimden biriyle yüzleşmekten kaçtığım zamanlar olmuştu ama bataklıktaki küçük kulübemiz her zaman benim güvenli limanım, sevildiğim ve gerçekten kabul gördüğüm tek yer olmuştu.

Annemin kayboluşundan sonra bile, boş sandalyesi yokluğunun sürekli ve korkunç derecede acı verici bir hatırlatıcısı olduğunda, evimiz bir umut yeri olarak kaldı - karanlık, fırtınalı denizde bir gün onu güvenli bir şekilde eve geri çekebilecek bir deniz feneri.

Bugüne kadar.

Bugün, ilk kez, her adım cehennemin donmuş tundrasına doğru düzenli bir yürüyüş gibi geldi.

Her şey yanıltı. *Her şey.*

Kariyerim sona ermişti. Yerini dolduracak hiçbir beklentim yoktu ve merkezin en muhtaç müşterilerini kabul etme eğilimim sayesinde birikimim de yoktu.

Muhafızlar artık beni bir düşman olarak görüyorlardı. Henri'nin uyarılarını kulak ardı etmiş olsam da korktuğumu itiraf etmeliydim. Tehdit olarak gördükleri herkesi durdurmak için ne kadar ileri gidebileceklerini çok iyi biliyordum.

Alçalmışları alt etme hedefimden vazgeçmeye hazır değildim. Paradise Row'da tanık olduğum cinayet içimde söndürülemeyecek bir kibrit çakmıştı. Ruhumun en derinlerinden gelen bir çağrıyı hissettim; bu benim savaşmam gereken bir savaştı, ödemek için doğduğum bir kan borcuydu ama bunu yapmak için Muhafızların seviyesine inmeyi reddettim. Emarion'a adaleti getirmek için kendi yolumu bulacaktım - bunu tek başıma yapmak zorunda kalsam bile.

Ama beni endişelendiren sadece geleceğim değildi.

Teller'ın hayali ölmüştü ve o bunun farkında bile değildi. Hayatını en iyi ve en parlak olmak için çalışarak geçirmiş ve bunun karşılığının Sophos'a davet edilmek olacağını ummuştu. Lily'den uzaklaşmayı acı çekmeye değer kılacak tek sonuç buydu. Gerçeği şimdi öğrenmek onu mahvedebilirdi.

Babam savaşa gitmek üzereydi. Büyürken, onun heyecan verici savaş hikâyelerinin her kırıntısını hevesle yutmuştum ama bu hikâyelerdeki tehditler sadece onun anılarında ve benim hayal gücümde var olmuştu. Şimdi karşılaştığı düşmanlar çok gerçekti ve benim sayemde çok iyi silahlanmışlardı.

Annem hâlâ kayıptı ve onu bulmaya hiç olmadığım kadar yakındım. Saraya giriş kapım kapalıyken, cevapları bulma umudum en iyi ihtimalle zayıftı.

Ve Luther.

Söyledikleri. Ne yaptığını. Ne hissettiğimi.

Kapıdan içeri girerken onunla ilgili dağınık ve karmaşık düşüncelerimin arasından sıyrıldım. Tek istediğim en yakın koltuğa yığılıp yorgunluğa ve bir türlü geçmeyen baş ağrısına teslim olmaktı ama mutfak masasında ellerini kavuşturmuş, alnında sert çizgilerle oturan babama bir bakışım beni olduğum yerde durdurdu.

"Otur."

Bu sesi tanıdım. Gözlerindeki çeliği, omuzlarındaki sertliği.

Komutanın sesi.

O böyleyken karşı koymamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Öyle ya da böyle ona itaat edilecekti.

Sözümü sakınmadan karşısındaki sandalyeyi çektim ve içine oturdum. "Bugün bazı ilginç şeyler öğrendim."

Ben de öyle düşündüm, dudaklarım sıkıca kapalı kalsa da.

"Dün gece seni bulmak için Lumnos Şehri'ne gittim ama hiçbir ölümünün geçmesine izin verilmiyordu. Sonra şifacıların merkezine gittim, orada çağrılmayı bekleyeceğini düşündüm ama geri dönmedin. Ben de eve döndüğünü sandım ama burada da yoktun."

Koltuğumda kıpırdandım.

"Bu bana, ailemizin kayıp bir üyesini aramak için bu şehri didik didik ettiğim başka bir günü hatırlattı."

Suçlulukla gözlerim düştü. "Seni endişelendirmek istememiştim."

"Sarayda emin ellerde olduğunuz için endişelerimin yersiz olduğu ortaya çıktı."

Masaya hayranlıkla baktım, dikkatim ondan başka bir yere odaklanmamıştı.

"Bunu bilmiyor olabilirsin Diem, ama kraliyet ailesiyle epey tecrübem var. Kral Ulther, Alçalmışlar ve ölümlüler arasında tansiyon yükseldiğinde sık sık beni çağırırdı."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum. Ne o ne de annem bundan hiç bahsetmemişti ve Luther babamın adından hiç söz etmemişti.

"Yaklaşık yirmi yıldır Kral ve danışmanlarıyla birlikte Lumnos'ta barışı korumak için çalışıyorum. İsyancılarla birlikte birçok ayaklanmayı durdurmasına yardım ettim ve Ölümlü Şehir'de hoşnutsuzluk olduğunda onun lehine konuştum."

Baban onlara ait Diem. O soyundan gelen bir kukla. Onlar ne derse onu yapar.

"Ve tüm bu süre boyunca, saraya bir oturma odasından daha fazla girmeme asla izin verilmedi. Hiçbir zaman orada yemek yemeye davet edilmedim ya da çalışanlarının hizmetlerine sunulmadım. Ve kesinlikle hiçbir zaman *geceleme misafiri* olarak kabul edilmedim."

Konuşmaya başladım, sözümü kesmek için elini kaldırdı ve gömleğinin cebinden bir zarf çıkardı.

"Bu yüzden," dedi, sesi her kelimedede daha yüksek ve öfkeli çıkıyordu, "Prens Luther'in kendisinden el yazısıyla yazılmış, kızımın kendi *kişisel* bakımında iyileştiğini söyleyen ve 'Emarion'un *sunabileceği en iyi tedaviyi' almasını sağlayacağına dair* güvence veren bir mektup aldığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Sadece nazik davranıyordu-"

"Luther Corbois pek çok şeydir, ama kibarlık bunlardan biri değildir."

Luther'i savunmak için içimde mantıksız bir dürtü uyandı ve kelimeleri içimde tutabilmek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. "Belki de kraliyet ailesi sadece hizmetinizin karşılığını ödemek istemiştir-"

"Daha bitirmedim," diye tersledi

babam. Dudaklarım kapandı.

Mektubu zarftan çıkardı ve okumak için havaya kaldırdı. "Prens, kendi sözleriyle '*yanan bir binaya koşacak kadar cesur ve özverili*' bir kız yetiştirdiğim için beni *övmeye* devam etti

çöküşünden sadece saniyeler önce iki muhafızın hayatını kurtarmak için." Kâğıdı yere bıraktı ve öne doğru eğildi, avuç içleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bana oraya yaralıları iyileştirmek için gideceğini söylemiştin."

"Öyleydim, öyleydim."

"İyileşmenin hangi kısmı yanan binalara koşmayı içerir?"

Ona gerçeği, o muhafızları cesareten değil suçluluktan kurtardığımı söyleyemezdim. Aynı sebepten dolayı neredeyse kendimi de onlarla birlikte yakacaktım.

"Muhafızlar yaralandı," dedim hemen. "Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyaçları vardı."

"Ve onlara yardım edebilecek tek kişi *sen miydin*? Binlerce farklı şekilde ölebilecek bir ölümlü mü?"

"Şimdi iyiyim, değil mi?"

Koyu ceviz rengi gözlerini bana dikti. "Keşke mektubun sonu bu olsaydı."

Dehşet kök salmaya başladı. Boğazımı temizledim, sandalyemde huzursuzca kıpırdandım.

"Prens ayrıca size ne kadar büyük bir borcu olduğundan da bahsetti-" Gözlerimi kapattım, bir sonraki lanetleyici kelimelerin geleceğini biliyordum. "-Yeni saray şifacısı olarak Lilian'ın hayatını kurtardığın için."

Başım sandalyenin sert ahşap omurgasına yaslanmak üzere geriye düştü. *Luther, seni aptal.*

"Alevli aklını mı kaçırdın sen? Sana ilk ne için bağıracağımı bilemiyorum!"

"Hepsini bir şapkaya koyabiliriz ve sen de birini seçebilirsin," diye mırıldandım.

Elinin masaya çarpma sesiyle sıçradım. "Bu bir şaka değil Diem."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, omurgam dikleşti. "Hayır, baba, bu bir şaka değil.

Bu benim hayatım. *Benim* hayatım, senin değil."

"Annen ve ben bunca yıldır seni o insanlardan korumak için büyük fedakârlıklar yaptık ve sen hepsini bir kenara attın."

"Asla korunmamalıydım. Krallıktaki diğer tüm ölümlüler acı çekerken neden benim canım bağışlansın?"

"Yani şimdi acı çekmek mi istiyorsun?"

"Benim *dileğim*," diye tısladım, "kendi hayatımı kendi seçimlerimle yaşamak. Kendim için neyin en iyi olduğuna karar vermem konusunda bana güvenmeye başlamanın zamanı geldi."

Sıkılı yumruklarının gerginliğiyle parmak eklemleri beyazlaştı. "Ne zaman dır sarayda çalışıyorsun?"

"Birkaç hafta."

"Neden bana söylemedin?"

Dişlerimi sıktım. "Şu anda o kadar sakın tepki veriyorsun ki, neden böyle bir şey yapabileceğini düşündüğümü merak ediyorum-"

"Annenizin saray şifacısı rolünü mü üstlendiniz?"

"Evet."

"Neden? Maura'nın hallettiğini sanıyordum."

"O zamanlar, bir Bellator pazarlığı yerine getirmezse Teller'ın Descended okulundaki yerini kaybedeceğini düşünmüştüm."

"Ne pazarlığı?"

"Annem, Teller'ın akademiye kabulü karşılığında saraya hizmet etmek için pazarlık yaptı."

Babamın yüzünde çeşitli duygular titreşiyordu ama en belirgin olanı şaşkınlıktı. Daha dik oturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Annemin anlaşmasından gerçekten haberi yok muydu?

"O zamanlar' dediniz - bu ne anlama geliyor? Ne değişti?"

"Luther bu sabah pazarlığı affetti. Ben sarayda çalışmasam bile Teller okulunu bitirebilir."

"Bunu neden yapsın ki?"

Yüklü bir soru.

Eski meşe masaya baktım ve parmak ucumu oluklarında gezdirdim. "Bilmiyorum."

"Kraliyet ailesi asla kendi çıkarları dışında bir şey yapmaz. Prens ne kazanacaktı?"

"Mektubu gördün. Bana borcu olduğunu düşünüyor."

"Ölümlülere olan borçları umurlarında değil. Hizmetimizi hak olarak gördüklerine inanıyorlar. Sen neden farklı olasan ki?"

"Luther konusunda uzman olan sensin," diye homurdandım içimden, "neden bana söylemiyorsun?"

Yumruklarını tekrar masanın üstüne vurarak beni irkiltti ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi.

"Lilian kim?"

"Luther'in kız kardeşi, Prenses."

"Ona ne oldu?"

"Sarayda bir olay oldu. Bazı çocuklar yaralandı ve Maura ile beni yardıma çağırdılar. Lily'yi tedavi ettim-"

Sertleşti.

Anında çok ama çok büyük bir hata yaptığımı anladım. "Bu Lily kaç yaşında?" diye sordu usulca.

Yüzümü buruşturdum. "On altı."

Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Teller," diye bağırdı. "Buraya gel."

Teller neredeyse anında koridordan sinsice çıktı - görüş alanımın hemen dışında gizlice dinliyor olması gerektiğini anlamama yetecek kadar hızlı. İhanet ve panik karışımı bir ifadeyle bana kaşlarını çattı.

Babası titreyen parmağını ona doğru çevirdi. "Bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle oğlum. Bana *Lumnos'un tanrıların lanetlediği kraliyet prensesine* kur yapmadığını söyle."

"Ona kur yapmıyor-"

"Kardeşinle konuşuyorum," diye hırladı babam bana. "*Seninle* ve seçimlerinle bir dakika içinde ilgileneceğim."

Dövüş.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır.*

Masadan uzaklaşıp ayağa kalkarken *sesi bastırmaya* çalıştım ama başaramadım.

"Teller'ı rahat bırak," diye itiraz ettim. "Geçen gece ona sadece takılıyordum. Onlar sadece sınıf arkadaşı, o yanlış bir şey yapmadı."

"Onu evimize davet ettiğinizi söylemişsiniz."

"Evet, çünkü arkadaşlarıyla böyle yaparsın."

"Lumnos Prensesi ile *arkadaş olmayacak.*"

Gözlerim kısıldı. "Kiminle arkadaş olmak istiyorsa onunla arkadaş olacak."

"Diem," diye araya girdi Teller. "Bunu ben halledebilirim."

Babam masanın kenarından dolanıp bana doğru yaklaştı. "Bu çılgınlığı teşvik mi ediyorsun? Onun için bir rol model olman gerekiyordu."

Dövüş.

"Sen de öylesin," diye tersledim. Öfkem canlı bir şeye dönüşmüştü, *sesimle* kaynaşıp kabarıyordu. "Söylesene baba, bize orduya geri döneceğini ne zaman söyleyecektin? Bugün mü? Gelecek hafta mı? Gelecek ay, kapıdan çıkarken mi?"

Teller geriye doğru sendeledi, şaşkın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

Babamın sesi ölüm kadar yumuşaktı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Asıl soru, bunu neden en başta başka birinden duymak zorunda olduğumdur."

"Bu doğru mu?" Teller fısıldadı.

Suçluluk duygusu babamın yüz ifadesini gölgeledi. "Dün gece bunu ikinizle de konuşmak istedim ama patlamalar bizi böldü."

"Tartışmak mı?" Sert bir şekilde güldüm. "*Geçen hafta* kabul mektubunu gönderdin.

Ne tür bir tartışma olabilir ki?"

Seyrelmiş sakalının altındaki kaslar titriyordu. "Kabul bir formaliteydi. Bu emirler reddedilebilecek türden değil."

"Emirlerin canı cehenneme," diye bağırdı Teller. Başımı ona doğru salladım - hayatımda babamıza bağırdığını, hatta sesini yükselttiğini bile hiç duymamıştım. "Annem gitti ve şimdi de sen mi gidiyorsun? Bunu bize nasıl yaparsın?"

Yüzündeki ıstırap kalbimi paramparça etti. Teller her zaman aramızdaki en istikrarlı kişiydi; annemin kaybolmasından sonra babam içine kapandığında ve ben kendimi yıkıcı kararların içinde boğduğumda, Teller tek başına yoluna devam etmişti. Olumlu tutumu, nezaketi, eğitimine olan bağlılığı

-Keder içindeyken bile hiçbiri tereddüt etmedi.

"Oğlum," diye başladı baba, kendi sesi de kararsızdı. "Başka seçeneğim yok." "Onlara hayır de." Teller gözleri sulanırken başını salladı. "Söyle onlara

gidemezsin. Onlara evde bakman gereken bir çocuğun olduğunu söyle."

"Bir ölümlü için yetişkin yaştasın. Ordu hâlâ okulda olmanı umursamayacaktır."

"O zaman gitme," diye katıldım. "Savaş ilan edilmediği sürece seni askere alamazlar."

"Savaş ilan edildi." Babamın gözleri bana döndüğünde öfkeyle parladı. "Dün geceki saldırı münferit bir olay değildi. Birçok diyarda bombalı saldırılar oldu. Kraliyet daha kötü bir hal almadan önce bu saldırıyı bastırmak istiyor."

Dövüş.

"Yani onları öldürecek misin?" Alaycı yargımı gizleyemeyerek tükürdüm. "Türemişler size öyle söyledi diye kendi insanlarımızı mı öldüreceksiniz?"

"Ben barışı korumaya çalışıyorum. Eğer bu daha fazla devam ederse, daha fazla diyar ölümlüleri sınırlarından yasaklayabilir. Binlerce kişi ölecek ve yaşadığımız kısıtlamalar daha da kötüleşecek. Eğer bir avuç isyancıyı durdurmak halkımızın tamamen yok olmasını engellemek anlamına geliyorsa, bunu seve seve yaparım."

Sözleri Henri'ninkilere o kadar benziyordu ki midem bulandı. Her iki taraf da iyilik için savaştıklarına inanıyordu, her biri işledikleri cinayetlerin masumların ölümünü engellemek için doğru ve haklı olduğuna inanıyordu. Bu savaşın her iki tarafındaki insanları bu kadar derinden sevmem nasıl mümkün olabilirdi?

Ve her şey sona ermeden önce her birimiz hangi seçimleri yapmak zorunda kalacaktık? Babam uzun bir iç çekiş yaşadı ve içindeki mücadele akıp giderken yere yığıldı.

Bir eliyle Teller'ın omzunu sıktı, sonra aynısını bana yaptı.

"İkinizin de endişelendiğini biliyorum ama beni orada istiyorlar çünkü emirlerin ölümlü bir komutandan gelmesi daha iyi görünecek. Gerçek bir tehlikeden uzakta olacağım."

Teller kaşlarını kaldırarak bana baktı, sanki ona inanmam için izin ister gibiydi, ama kafam çok fazla güvence veremeyecek kadar kalabalıktı, *sesin* çağrısı artık düşüncelerimde sürekli, talepkar bir gümbürtü haline gelmişti.

Dövüş.

Babası Teller'ı iyi huylu bir şekilde itti. "Okuluna odaklan evlat. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Ve sen..." Bana baktı ve avucunu yanağıma koydu. "Sana güvenmediğimi düşündüğünü biliyorum, Diem'im, ama hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Ben yokken kardeşine çok iyi bakacağını biliyorum. Benim yokluğumda geçinebilmek için şifacılar merkezinde daha fazla iş üstlenmen gerekecek ama bir kez-"

Dondum kaldım. Yüz hatlarımı dizginlemeye çalıştım ama gözlerindeki parıltıdan alarmımı fark ettiğini anladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Eli yüzümden düşene kadar geri adım attım. Kaşları derin bir eğime gömüldü.

"Diem..."

"Şifacılar Merkezi'nden ayrıldım."

Teller'ın ağzı bir k a r ı ş açık kaldı ve o bile babamın elinden kurtulup geri çekildi.

Babam gözlerini kapattı, göğsü yavaş ve kontrollü bir nefesle genişledi. Kaslarım sanki bir darbe bekliyormuş gibi sertleşti.

"O zaman geri döneceksin," dedi sessizce, "ve Maura'ya seni tekrar işe almasını söyleyeceksin."

Dövüş.

Çenemi
çelikleştirdim.

"Hayır."

Göz kapakları açıldı. "Evet."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü artık bir şifacı olamam. *Olmayacağım*. Bunu annem için yaptım, çünkü benden beklenen buydu, ama... Ama yapamam. Artık yapamam."

Öfkesini kontrol altına almak için gözle görülür bir şekilde mücadele ederken yumruklarındaki titreme omuzlarına yayıldı. "O zaman Henri'yle evleneceksin," diye homurdandı. "Ailesi ikinizin de geçimini sağlayabilir."

Nefesim kesildi, ya da belki Teller kesildi. Önümde olup bitenleri içimde kaynayan kaostan ayırmak giderek zorlaşıyordu.

Dövüş.

O *ses -o* sefil, öfkeli *şey-* çılgın adımlarla yürüyor, ellerini sıkıyor, derimin içini tırmalıyor, daha önce birçok kez yaptığı gibi serbest bırakılmak için çığlık atıyordu.

Yine de bu sefer, ürpertici bir şekilde farklı hissettirdi.

Sesi hiçbir zaman güvenilir bir şekilde kontrol edememiştim ama en azından kendimi kontrol edebilmişim. En kötü, en şiddetli çağrılar sırasında, öfkem yatışana ve *ses* uykusuna dönene kadar yalnızlığın güvenliğine kaçabiliyordum.

Ama bu gece, kendi öfkemin bir yolcusu gibi hissettim.

Tüm içgüdülerim ve sağduyumun gölgeleri beni gitmem, kendimi odama kilitlemem ya da sakinleşene kadar evden kaçmam konusunda uyarıyordu. Ama kaçamadım. Hareket bile edemedim.

Başka bir şey yapamadım.

Dövüş.

"Henri'yle evlenip evlenmemek benim seçimim," diye karşılık verdim ona. "Senin değil."

"Şifacı olmaktan vazgeçtiğinde bu seçimden de vazgeçmiş oldun." "Hem de nasıl. Eğer annem burada olsaydı, bunu söylemene asla izin vermezdi. Ben."

"O burada değil," diye hırladı, "ve hepimiz fedakârlık yapıyoruz."

"Lütfen durun, ikiniz de," diye yalvardı Teller.

"O zaman başka bir fedakarlık yaparım. Paradise Row'da iş bulabilirim."
"Benim hiçbir kızım barmaid ya da fahişe olarak çalışmaz. Bu doğru değil.

tartışmaya açık."

Dövüş.

"Bu senin seçimin değil." Yüzüm alev alev yanıyor, etrafımdaki hava sanki dün geceki cehenneme geri dönmüşüm gibi cızırdıyordu. "Ben yetişkin bir kadını, artık çocuk değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak." "Yapamazsın-"

"Yeter," diye bağırdı. Mutfak tezgahının üzerinde duran çatal bıçak takımı bile onun gürleyen sesi karşısında hafifçe sarsıldı. "Ben senin babanım ve bana itaat edeceksin."

DÖVÜŞ.

"*Sen benim babam değilsin!*"

Kelimeler havayı kötü bir koku gibi zehirledi. Kalıcı. Midemi bulandırıyor.

"Her ne olursa olsun," dedi, sesi sert ve titriyordu, "sahip olabileceğin en yakın şey benim."

DÖVÜŞ.

"İyi o zaman," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Söyle bana sevgili *babacığım*, annemiz nerede?"

Bocaladı. İnce, neredeyse fark edilmeyen bir şey. "Bilmiyorum."

Yalancı.

"Sana inanmıyorum." Gözlerim yarıklara kadar kısıldı, arkalarında gümüşü bir ateş fırtınası parlıyordu. "Onu aramayı neden bıraktın *baba*? Kaybolduğu günden beri neden parmağınızı bile kıpırdatmadınız?"

Onu daha önce hiç bana bu kadar öfkeli bakarken görmemiştim. Hiçbir zaman. Dehşete kapılmam gerekirdi ama onun öfkesi benim alevlerimi besliyordu. Ellerim buz ve ateşin titreşen hisleriyle karıncalandı.

Dövüş. Dövüş. Dövüş.

"Neden onun kaybına üzülmedin, *baba*? Neden her an o kapıdan girecekmiş gibi konuşuyorsunuz? Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?"

Karıncalanma kollarımdan yukarı doğru aktı ve göğsümü yaktı. Kulaklarımda bir şeyler çıtırdadı ve evin duvarları gözden kaybolurken görüşümün köşeleri karardı, geriye sadece önümdeki öfkeli adam ve sonsuz, öfkeli bir karanlık kaldı.

Dövüş.

Yok et.

Tıpkı haftalar önce Fortos'ta Henri'yle kavga ettiğim zamanki gibi, onu incitmek, bedenini ve ruhunu ezmek, asla iyileşemeyeceği kadar kötü bir yara açmak için karşı konulmaz bir dürtüyle dolup taşıyordum.

Ve ben de öyle yaptım - silahlarla olmasa da kelimelerle.

"Belki de umursamadığınız için bakmıyorsunuz. Belki de gitmesinin asıl sebebi sensin."

"Diem," diye nefes nefese kaldı Teller.

Babam patladı, masa devrildi, tabaklar ve sandalyeler yere saçıldı. "*Çık dışarı,*" diye kükredi. "*Evimden defolun!*"

"Memnuniyetle," diye hırladım. Teller'ı iterek geçtim ve kapıyı arkamdan çarparak eşiği aştım.

CHAPTER OTUZ İKİ

Evi çevreleyen toprak parçasından geçip sulu bataklığa doğru fırladım. Gece çökmüştü ve orman zar zor görülebiliyordu.

Ay ışığının ince göz kırpması altında, yer gümüşü ışığıyla ayaklarımın dibinde parlıyor gibiydi. Hâlâ düşünmekte, *nefes almakta* zorlanıyordum.

Arkamda Teller'ın uzaktan gelen sesi adımı haykırıyordu ama duramıyordum.

Öfkem yatışmıyordu, büyüyordu. Mutasyona uğruyordu. Kontrolümü tamamen kaybetmişim ve neler yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağaçların arasından hızla geçtim, yüzüme çarpan dalların acısını zar zor fark ettim. Bir kök ayağıma takıldı ve beni kıyıya yakın bir açıklıkta dizlerimin üzerine çöktürdü.

Ateşliydim, neden bu kadar ateşliydim?

Çok fazla ses vardı.

Benim düzensiz, nefes nefese kalışlarım. Teller'ın boğuk sesi. Avuçlarımın altında cızırdayan bir şey.

Ve o ses. Artık sadece ilahi söylemiyordu -şimdi benimle alay ediyor, bana şarkı söylüyor, bana yalvarıyor, bana bağıırıyordu. Her şeyi bastırmak için ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım, ama ses sadece diğer her şeyi bastırana kadar daha da yükseldi.

Özgür bırak beni, Unutulmuşların Kızı.

"Diem, iyi misin?" Dikkatle yaklaşan Teller'ın sesi kakofoniye böldü.

Onu göremiyordum, ışık çok kör ediciydi. Gecenin karanlık örtüsünde bile, sanki güneşin kendisi üzerimde durmuş ve hayal kırıklığına uğramış başını sallıyordu.

"Bana neler oluyor?" İnledim. Parmaklarım nemli, turbalı toprağı tırmaladı ve buharın tıslamasını duydum. Avuçlarımın altındaki toprak tamamen karanlık bir battaniyeye dönüşmüştü ve bir an için akşam gökyüzünde serbest düşüşte kaybolduğumu hissettim, bir daha asla yere inemeyecektim.

Çok uzaklarda, tiz ve insanlık dışı bir çığlık gecenin içinde kükredi. Kadim bir ses.

Bir yas ve bir çağrı.

Bırak beni.

Başımın tepesi dalgalı basınç ve acı dalgalarıyla zonkluyordu. Yavaş yavaş yoğunlaşmaya ve katı bir şekil almaya başladı, çünkü dayanılmaz bir ısı onun yerine toplanmıştı. Ve bir ağırlık - kemiklerimi yıldız tozuna çevirmekle tehdit eden devasa bir ağırlık.

Teller haykırdı. "Diem, sen-sen-oh tanrılar... *oh tanrılarım...*"

Birden ığlık atmaya başladım. Boğazım kaşınıyor ve acıyordu - belki de başından beri çığlık atıyordum. Gerçeklikle bağlantım zayıflamıştı, bedenim gerçekle hayali ayıramayacak kadar savaşılan hislere boğulmuştu.

Bana sahip çık. Ben senin doğuştan hakkın ve kaderinim.

Daha fazla dayanamadım.

Acı, sıcaklık, ağırlık, ses.

Bu yüzden ölecektim. Her şeyi durdurmak için bile olsa ölmek istedim.

Avuçlarımdan göklere doğru büyük bir ışık huzmesi yayılırken ellerimi tanrılara doğru kaldırdım.

Al beni, diye fısıldadım sese. *Teslim oluyorum.*

Tüm duyularım başımın üzerinde biriken sıcaklığa odaklandı ve bir an için tüm varoluş olağanüstü bir şekilde durgunlaştı.

Işık azaldı. Ses

kesildi.

Karınçalanma eriyip gitti.

Başımı kaldırıp kardeşime baktım, yüzü sulu ve bulanıktı. Ağlıyordum, ağladığımı fark ettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülene ve görüşüm netleşene kadar gözlerimi kıptım.

Teller vahşi gözleri ve dehşet dolu bakışlarıyla hayatımı sonsuza dek değiştirecek sözleri fısıldadı.

"Diem, tacı giyiyorsun. Sen seçildin. Sen Lumnos'un yeni Kraliçesisin."

EPILOG

BAŞKA BİR YERDE İN İMAR ON...

Altı ay, iki hafta ve dört gün.

Elindeki kireçli beyaz taşı döndürerek saymaya başladı.
Tanrıtaşı duvarına çizilmiş pürüzlü çizgiler.

Günlerin kendisinden ne kadar çabuk uzaklaşabileceğini son seferinde öğrenmişti. Bir hafta bir yıl gibi ya da bir ay bir gün gibi gelebilirdi. Yirmi yıl önce askerler onu buradan alıp eve götürmek için geldiklerinde, kucağındaki yeni doğmuş bebek olmasaydı, onu yıllardır burada olmadığına kolayca ikna edebilirlerdi.

Bu sefer daha dikkatli davranmıştı. Her gün batımını tek bir beyaz çizgiyle takip etmiş, yedişerli gruplar halinde, günler geçtikçe saymıştı.

Altı ay, iki hafta ve dört gün.

Ayrıldığında, Kral'ın durumu zaten çok zayıftı, zihni bulanıktı ve gücü kor haline gelmişti. Hem zihinsel hem de daha pratik anlamda, ölümünün son sancılarını birkaç hafta, belki de en fazla bir ya da iki ay boyunca yalnızlık içinde beklemeye hazırlanmıştı.

Kral'ın bir yıldan daha uzun bir süre dayanabileceğini hesaba katmamıştı. Bugünlerde sık sık olduğu gibi, belirsizlik peşini bırakmıyordu. Ya Kral King tamamen iyileşti mi? Ya işaretleri yanlış okumuşsa ve Kral sadece geçici bir hastalığa yakalanmışsa?

Böylesine tehlikeli bir görevde, planı konusunda yalnızca üç kişiye güvenebilmişti ve konumu konusunda da yalnızca iki kişiye. İçlerinden biri onu kurtarmak için hayatını riske atmaya razı olsa bile, bu yere geri dönmenin bir yolunu bulması yirmi yılını almıştı. Onlar için bir sonraki fırsat ne zaman doğacaktı?

Yıllarca burada sıkışıp kalabilir. Onlarca yıl. Yüzyıllar. Başka bir ölümlü ruh bu toprağa dokunmadan önce bedeni rüzgârda toz olabilirdi.

Tebeşir parçasını çantasına tıktırdı ve yaprak örtüsünü derme çatma takviminin üzerine geri sardı. Keşkelere takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Buraya gelirken riskleri biliyordu. Eğer burası onun son dinlenme yeriye, öyle olsun.

Günlük rutinine, daha doğrusu gece rutinine başlarken zihnini rahatlatmak için bir melodi ıslık çaldı. Gün ışığında dolaşmak ve fark edilme riskini göze almak çok tehlikeliydi, bu yüzden sadece karanlıkta hayatta kalmayı öğrenmişti.

Karanlık. Yıldızların altında uzanabildiği o sıcak yaz akşamları o kadar da kötü değildi ama kış hızla yaklaşıyordu. Geceler giderek soğuyor ve yiyecek kıtlığı baş gösteriyordu. Yakında saklanmak ve hayatta kalmak arasında bazı zor kararlar vermesi gerekecekti.

Ama henüz değil, diye kendini azarladı. Yakında ama henüz değil.

Araziyi boydan boya geçen patikaları dolaştı ve planının doruk noktası için belirlediği yerlerin her birini kontrol etti. Yürüyüş yollarındaki molozları temizledi ve stoklarının her birini doğruladı -taze su, yiyecek depoları, silahlar ve mucizevi bir şekilde gizlice sokmayı başardığı değerli *sürprizler*. Giriş kapılarının her birine cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve doğa güçlerinin hazırlıklarını yerinden oynattığı yerlerde küçük ayarlamalar yaptı.

Hatta biraz avlanmayı bile başarmış, burada beklenmedik bir şekilde bulunmalarını ancak Eski Tanrılar'ın bir hediyesine bağlayabileceği bir tavşan sürüsünden kendine nadir bulunan sıcak bir akşam yemeği kazanmıştı. Bu büyük yemek onu öylesine neşelendirmişti ki, ısıtılı siyah taş kapıya yaklaşmaya bile ikna olmuştu.

Bu korkunç yere döndüğünde ilk ziyaret ettiği yer orası olmuştu. Acı dolu yolculuk boyunca aklına gelen tek şey orası olmuştu. Burada ne bulacaktı? Burada *kimi bulacaktı?*

Kapıda durup ona seslendiğinde, nihai cevap *hiçbir şey* ve hiç *kimse olmamıştı*.

Yine de, o karanlık sarmal merdivenlerden aşağı inmeyi henüz başaramamıştı. Haftada bir kez, vaftiz taşı hançerini göğsüne sıkıca tutarak, fare istilasına uğramış o odada kendisini neyin beklediğini merak ederek geri dönmek için kendini zorluyordu.

Burası bir zamanlar onun eviydi. Uzun zaman önce. O zamanlar çok farklı bir kadındı, çok farklı hedefleri vardı.

"Alo?" diye seslendi, kendini ilk birkaç basamağı inmeye zorlayarak. "Sen... sen hala orada mısın?"

Kulaklarını gerdi, her sıçrama ve hışırtı kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ayak parmakları ayın gümüşü ışığının yerini uğursuz karanlığa bıraktığı çizgiye değdi. Elini çantasına attı ve küçük bir kutu kibrit çıkardı. Dikkatli bir şekilde pay etmesine rağmen sayıları tehlikeli bir şekilde azalıyordu. Bir tanesini bile zıyan etmek fark yaratabilirdi, özellikle de planları düşünüldüğünde.

Ama bilmek zorundaydı.

Kibriti aktı, ampul tıslarken turuncu ışık duvarlarda uıştı ve birkaç metreyi daha aydınlattı. Her birini sayarak birkaç adım daha attı. *Dokuz, on, on bir...*

On beş adım. On beş adım içinde kaldığı sürece güvendeydi. Ulaşılmaz. O zamanlar bunu zor yoldan öğrenmişti.

Bu gece, on ikide durdu.

Derinliksiz gölgelere baktı. "Benim. Senin için geri geldim." Sadece sessizlik cevap verdi.

Kibriti ileri doğru fırlattı, küçük alev yere düşerken nefesini tuttu. Yere çarptı ve şanssız bir şekilde geriye doğru sıçradı, odadaki gölgeleri dolduracak kadar uzağa değil.

Ama yerdeki eski, kararmış bir lekenin kenarını görebilecek kadar uzakta.

Kan.

Döndü ve merdivenlerden yukarı utı, rahatlama ile önsezili bir endişe savaşırken kalbi kulaklarında çınlıyordu.

O gitti, diye hatırlattı kendine. *ld. Onu sen ldrdn. Sen güvendesin, o da yle.*

Soğuk gece havasına çıktığında, atmosferde bir şeylerin farklı olduğunu hissetti.

Havadaki vızılıtı ona bir fünyenin ateşlenmesiyle bir bombanın patlaması arasındaki o hassas anları hatırlattı - artık geri dönüşün olmadığı ve yapabileceğiniz tek şeyin nefesinizi tutup serpentinin başlamasını beklemek olduğu o değerli saniyeler.

Göğsündeki bir kambur onu henüz ziyaret etmediği diğer yere doğru çekti. şimdiye kadar uzak durmak için hep bir bahane bulmuştu ama bu gece sonbahar esintisinde adını fısıldadığını hissetti.

Geniş taş kürsüye giden patıkayı tırmanırken kılıcı elinde tutmaya devam etti. Etrafı çevreleyen kemerlerden geçmekten kaçındı, bunun yerine kuzey kenarındaki sınırdaki geniş boşluktan girdi.

Ayağı kenarın üzerinden geçip siyah karo zemine yerleştiğinde iinden doğaüstü bir titreme geçti. Ay ışığı pürüzsüz taşta parlayarak ayaklarının altına kazınmış bir sembolü ortaya çıkardı: on köşeli bir yıldız.

Burada olmak çok temel bir şekilde *yanlış geliyordu*, sanki derisinin altındaki kan buraya ait olmadığını biliyordu.

Bu duygu onu sadece öfkelenendiriyordu. Bu yapay bir yanlışlıktı, inşa edenlerin hak iddia etmeye hakkı olmayan çalınmış bir kutsallıktı. İçindeki meydan okuma duygusunu harekete geçirdi ve onu merkeze doğru ilerlemeye itti.

Çemberin karşısında, gözleri kemerlerden birine takıldı. Diğerleri gibi, kemerin tepesinden uzun bir dikilitaş yükseliyor, sık bir kazanla örtülüyor, kenarında buz mavisi alevler dans ediyordu. Parıldayan oniks sütunun ortasına kazınmış bir başka sembol daha vardı: Ateşli bir güneşin içinden çıkan hilal. Kenarlarından yumuşak bir ışık yayılıyor ve yüzünü soluk safir rengine boyuyordu.

Sessizce durdu ve alevlerin havayı yalamasını izledi, akşam sessizliği sadece etrafını saran dokuz ateşin çıtırtısıyla bozuldu.

Altındaki zemin gürlemeye başladı ve ani hareketle öne doğru sendeledi. Kendini sabitlemek için eli dışarı fırladı ve dairenin ortasındaki kısa kaidenin üzerine parlak, dumanlı bir kaya parçası düştü. Eli kayanın kaba yontulmuş kenarına değdiği anda damarlarında yakıcı bir acı hissetti.

Dizlerinin üzerine çöktü, zonklayan elini göğsüne bastırdı ve acı dalgaları içinde sallanırken nefes nefese kaldı. Derisinin temas ettiği yerde kırmızı yaralar oluşmuştu bile ve bunların şişip kabarak doğal olmayan bir gri tonuna dönüşmesini dehşet içinde izledi.

Çok uzaklarda bir dizi uzun, delici çığlık duydu; bu çığlıklar acısının sisini yararak *insanlık dışı bir* nitelik kazanmıştı.

Gözlerini sesin geldiği yöne doğru kaldırdı ama başka bir şeye takıldı.

Birkaç dakika önce baktığı dikilitaş kararmış, ortasındaki sembol gölgeye dönüşmüştü. Tepesindeki kazandan şimdi sadece dumanlar yükseliyordu.

Ötedeki gökyüzünde, ormanın içinden bir ışık sütunu yükseldi ve bulutların arasında kayboldu. Sanki cevap verircesine, ikiz bir ışın gökyüzünden tam başının üzerine düştü. Yanındaki cam gibi kayanın üzerine indi ve onu safir bir parıltıyla doldurdu.

Hâlâ ağrıyan eline rağmen yüzüne sevinçli bir gülümseme yayıldı.

Kral ölmüştü.

Altı ay, iki hafta ve dört gün bekledikten, ailesinden ayrı kaldıktan ve onu rahatsız eden adımların izini sürdükten sonra - Lumnos Kralı nihayet, *nihayet* ölmüştü.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Otuz gün içinde, Auralie Bellator evine dönüyordu.

Devam edecek...

**DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR
MISINIZ?**

Diem'in yolculuğu, Kindred'ın Laneti Destanı'nın ikinci kitabı olan ve 18 Temmuz 2023'te yayınlanacak ve [şimdi ön siparişe sunulacak](#) olan Sonsuz Alevin Parıltısı'nda devam ediyor!

Gelecek kitaplara, bonus bölümlere ve özel içeriklere göz atmak için Penn'in www.penncole.com adresindeki haber bültenine abone olun.

TEŞEKKÜRLER

İlk kitabınızı dünyaya sunmanın verdiği duyguyu tarif edecek kelime yok. Heyecan verici, ürkütücü, acı verici, sinir bozucu, ilham verici, ürkütücü, şaşırtıcı - ama benim için en önemlisi tatmin edici oldu, uzun zamandır beklenen en derin dileğimin nihayet gerçekleşmesi.

Bunun için öncelikle *size* teşekkür etmeliyim sevgili okur. Bu dünyadaki saatlerimiz o kadar sınırlı ve o kadar değerli ki, birkaç saatinizi Diem'e ve onun yolculuğuna ayırmış olmanız benim için her şey demek. Umarım bu kitap sizin ona verdiğiniz kadarını size geri vermiştir.

Bu kitabın gerçekleşmesi için çok şey feda eden kocama teşekkür ederim. Sen benim alfa okuyucum, amigo kızım, beyin fırtınacım, yatırımcım ve terapistim oldun. Bir keresinde bana hayalinin *benim* hayallerimin gerçekleşmesini sağlamak olduğunu söylemiştin ve sevgilim, sen bunu milyonlarca kez yaptın. Seninle evlenmek sonsuza dek en doğru kararım olacak. Aşk, sana karşı hissettiklerim için ne yazık ki yetersiz bir kelime, ama yine de seni seviyorum.

Aklımı başımda tutan ve imposter sendromu beni her pençesine aldığımda bana destek olan beta yazar kankam Ivy'ye teşekkür ederim. Arkadaşlığın bu süreçte yol gösterici bir ışık oldu ve eğer bundan senden başka bir şey elde edemezsem, her şeye değdi. Bu yolculuğun ikimizi de nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum!

Beta okuyucularıma teşekkür ederim: Ivy, Kaela, Céline, Kiki, Tasha, Aditya, Ella, Ellie, Tiffany, Bianca C., Bianca M., Joy, Anase, Hannah, Helen, Autumn, Summer, Lina, Adrianne, Anuschka, Aleixa ve Elise. Hiç tanımadığım birine şans verdiniz, bunun için inanılmaz minnettarım ve bu kitap geri bildirimleriniz için çok daha iyi.

Bu serinin bu hale gelmesinde geribildirimleri çok önemli olan editörüm Kelly'ye teşekkür ederim. Desteğiniz, nezaketiniz ve rehberliğiniz bu süreç boyunca çok değerliydi ve sizi bulduğum için çok şanslıyım.

Maria'ya güzel kapaklar için teşekkür ederim. Çok yeteneklisiniz ve birlikte çalışmak çok kolay ve eğlenceli.

Bu seriyi yazmak için derin bir karanlık deliğe girdiğimde bir yıldan fazla bir süre beni kaybeden ve çıktığımda hala beni bekleyen arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Diem ve onun neşeli uyumsuzları bunu takdir ediyor, ben de öyle.

Ve son olarak, her zaman kendimizle en iyi arkadaşlarımızla konuştuğumuz gibi konuşmamız gerektiği tavsiyesini duyduğumuz için, işte başlıyoruz: Self, neredeyse başaramıyorduk! Bazen birbirimizin en büyük düşmanı olsak da kalbimizin anlatmak istediği hikayeye inandık ve bunu başaracak gücü bulduk. Çok ama çok gurur duyuyorum. Kendinize inanmaktan asla vazgeçmeyin. Çalışmaya istekli olduğunuz sürece büyük işler başarabilirsiniz.

Bunu okuyan herkese: Parlamaya devam et, küçük alev. Ne kadar parlak yanabileceğinin bir sınırı yok.

YAZAR HAKKINDA

Penn'in hayatı birçok iniş ve çıkışla geçti, ancak edebiyata olan aşkı her zaman onun gerçek kuzeyi oldu. Çocukluğundan beri dağlar dolusu defteri ayrıntılı dünyalar, alıngan kadınlar ve öfkeli aşklarla dolduruyor.

Sanatçı, avukat ve küçük işletme sahibi olarak dolambaçlı yollardan geçtikten sonra, hayat boyu kurduğu yazar olma hayalini nihayet gerçekleştirdiği için çok heyecanlı.

Penn doğma büyüme bir Teksas kızı olmasına rağmen, şu anda kocasıyla birlikte Fransa'da yaşıyor ve burada genellikle şarabını yudumlarken ve çok fazla hamur işi yerken bulunabiliyor.

